

Giới thiệu Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu

Thể loại: ngôn tình hiện đại, sắc, 18+...

- Mọi chuyện xoay quanh về cuộc đời của tôi những điều mà tôi phải trải qua, ông trời ưu ái cho tôi thân phận cành vàng lá ngọc là Tì Tuệ Thâm. Là nhị tiểu thư của Tì gia. Ngũ quan tinh xảo, đẹp đẽ. Khi cười cứ như là hoa bách hợp nở rộ. Hiếu thắng và hơi ương ngạnh, không thích cúi đầu quy phục trước ai nhưng lại là sợ hãi khi đứng trước anh. Ngốc đến nỗi bị lừa về nhà trở thành Bạch phu nhân cũng không hay.

- Anh, Bạch Kinh Thần với trí óc hơn người. Trên thương trường anh là một tổng tài cao cao tại thượng, hô phong hoán vũ. Trong giới hắc đạo thì uy phong lẫm liệt, lãnh khốc và độc tài nhưng lại có ngoại hình hết sức mê hoặc người, gương mặt tuấn đạt, phúc hắc và đặc biệt là anh lại lạnh băng như đá Bắc Cực. Là hàng cực phẩm của hàng cực phẩm. Một người nổi tiếng cấm dục và không gần nữ giới (chỉ mọi người nói thôi) lại một lúc tuý hứng liền bao nuôi tôi và sủng tận trời. Sự quyến rũ câu dẫn người của anh khiến tôi không thể cưỡng lại được.

Tôi sợ hãi, mắt thấy hắn từ từ tiến gần, chân cũng tự động lùi ra phía sau, đụng phải A tường lạnh băng, tôi hoảng hốt hô to.

- Anh đừng bước cho tôi.

- Em là kêu tôi đi tiếp. Hắn cười thách thức và từng bước tiến gần hơn.

- Không được lại gần. Tôi như muốn điên lên, không biết làm cách nào để hắn dừng lại.

- Em là kêu tôi ôm em lên giường. Càng cười ma mị khiến tôi như tức điên lên, càng nắm chặt chiếc áo ngủ mỏng manh đáng thương.

- Ai nói tôi muốn như vậy? Tôi đỏ mặt tránh đi chỗ khác.

- Được, đây là theo ý em muốn. Tôi sẽ ăn em ngay, không vội.

- Sao? Đầu óc tôi ong ong lên, nhất thời thần thờ. Ăn? Không lẽ.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nam thần đáng mơ ước

- *Này, Tuệ Thâm, cậu định ngày nào cũng để bàn cô nương đứng đây đợi cậu sao hả?*

- *Đa tạ, đa tạ. Nó tỳ nhận sai.*

- *Biết vậy mà ngày nào cũng đến trễ?*

- *Thôi thôi, tớ sẽ đãi cậu một chầu xứng đáng.*

Tôi cười cười, khoác vai Lâm Mẫn đi vào trường.

Chúng tôi học ở dãy 3, cao trung năm nhất, muốn đi đến đó thì phải băng qua khu bóng rổ và hồ bơi.

Tôi lăm nhăm nói về con Bun, nó là con chó thuộc giống Pug hay chó mặt xệ. Chả để ý tứ đâu cả, tôi cao hứng cười rộ rộ lớn.

Dường như Lâm Mẫn lơ là, không chú ý tôi nói, Lâm Mẫn cắt ngang lời tôi, chỉ tay phía trước.

- *Cậu nhìn xem. Đó chẳng phải Dận Dịch của cậu sao? Hôm nay không ngắm nghía nữa sao.*

Tôi nhìn theo bàn tay của Lâm Mẫn, trước mắt tôi hiện ra một chàng trai cao ráo, năng động và linh hoạt chạy trên sân. Áo anh đã ướt đầm, dán chặt vào cơ thể, dần ẩn hiện một thân hình đẹp đẽ vô cùng. Tay anh khéo léo thả bóng vào rổ một cách dễ dàng.

Nắng nhẹ chiếu xuống, xuyên qua một bên sườn mặt càng làm anh nổi bật giữa những người xung quanh. Có rất nhiều cô gái đứng thành hàng, xem anh tập. Nào là đưa nước anh uống, đưa khăn anh lau mồ hôi. Nhưng anh chỉ cười cười và không nhận bất cứ thứ gì. Anh lặng lẽ lại gần chỗ của mình rồi ngồi nghỉ ngơi và tán gẫu với những người tập chung.

Anh là Dận Dịch, học cao trung 12, là nhị thiếu gia của Dận gia, anh vừa sinh ra đã là một đứa bé ngậm thìa vàng, gia đình anh quyền lực nhất nhì trong

làng Kinh tế của Trung Quốc và ngôi trường tôi đang học, Trung Dân, Dân gia đóng góp không ít nên ai cũng kính nể anh, chẳng những thế đâu, khi đi từ xa gặp anh thì trên môi đã nặn ra nụ cười sẵn rồi.

Lần đầu tiên, tôi bước vào trường, tôi đã bị anh thu hút bởi chính hình ảnh này, anh luôn tỏ sáng trên sân. Luôn cười một cách thân thiện với mọi người, không một chút kiêu ngạo chút chứa và thành tích học tập cũng siêu phàm hơn người thường. Anh tuần dặt đến mức, ai đứng cạnh cũng nhìn anh đến thất thần.

Anh học dãy 2, cao trung năm ba, cạnh dãy lớp tôi nên tôi có thể ngắm anh từ chỗ ngồi của mình mỗi tiết học. Cái tên Dân Dịch, đi tới đâu ai cũng rõ, cũng biết thừa, kể cả người chân ướt chân ráo vào trường cũng biết.

Còn cô bạn Lâm Mẫn của tôi, đẹp không thể gọi là diễm lệ mà là ưa nhìn thì đúng hơn, gia đình cô cũng nằm dạng khá giả. Cô rất tốt bụng giúp tôi cái này cái kia, đứng chờ tôi mỗi ngày ở cổng trường. Là bạn thân nhất từ trước tới giờ mà tôi có, cũng là chung lớp và ngồi cùng bàn.

Học cũng giỏi hơn tôi gấp mấy lần, đây mới là điều đáng nói. Xấu hổ quá đi mất!!

- Anh ta thì sao chứ? Cậu nói xem. Tôi thờ ơ cất bước đi tiếp.

- Cậu...cậu, hôm nay có sao không? Cô đưa tay lên trán tôi

- Nếu có sao, thì cho cậu đợi đến chết ở cổng rồi.

Tôi lườm nguyệt Lâm Mẫn, cô chỉ biết lắc đầu trước phản ứng của tôi.

Rảo bước chân vào lớp, tôi lấy tập vở, dò lại sau khi học ở nhà để phòng một hồi giáo viên có trả lại bài cũ.

Tôi len lén nhìn sang dãy bên cạnh, ánh mắt chiếu thẳng vào lớp của anh nhưng tiếc là anh vẫn chưa vào lớp, tôi ngó đồng hồ của mình thì còn tận 20" nữa mới vào giờ chính, cứ mãi tâm tư nghĩ đến anh mà Lâm Mẫn kêu tôi cũng không nghe.

- Tuệ Thắm..... Này.

Lâm Mẫn quơ quơ tay trước mặt tôi. Tôi hoàn hồn lại.

- Sao?

- Cậu làm sao vậy? Giáo viên vào lớp cậu không đứng chào sao, mau lên.

Tôi ngo ngác, mau chóng đứng lên.

- Cả lớp ngồi. Tiếng cô Thiển vừa dứt, tôi liền ngồi xuống râm rì.

- Lâm Mẫn, tớ hôm nay thấy trong người không bình thường, tớ trốn tiết này, hôm sau cho tớ mượn tập đi.

Tôi đứng lên, xin cô đi vệ sinh liền chạy một mạch ra sân sau trước khuôn mặt lăm quỵ của Lâm Mẫn.

Ở đây trồng rất nhiều cây xanh to có bóng mát rất rộng, bên cạnh là nhà kính để làm thí nghiệm về sinh học, tôi có cơ hội vào một lần, có rất nhiều giống nằm bên trong. Tôi núp vào một tán cây, ngồi xuống móc từ túi quần ra máy nghe nhạc rồi gắn lên tay, ngẩng đầu hưởng thụ nhìn mây hưởng gió. Vô tình liếc qua tán cây bên cạnh, tôi thấy anh đang ngồi đó giống tôi, tôi nom nớp cứng người, sợ anh nhìn thấy tôi, vội ngồi sát vào thân cây to, nhưng tiếc là anh đã thấy tôi. Anh lại gần hỏi:

- Em là?

Anh dùng ánh mắt tò mò nhìn tôi. Chất giọng anh khàn đặc thể hiện sự nam tính bản chất

- Ờ Tuệ Thắm, Tuệ trong trí tuệ, Thắm trong tí mỉ. Học dãy 3. Tôi trả lời thêm kính ngữ với trường bối.

- Cũng cúp tiết sao? Anh cười khiến tôi bối rối như tơ vò không biết phải trả lời sao cho phải vì ai cũng muốn để lại ấn tượng tốt đối với người mình thích, kể cả tôi.

Tôi chưa có cơ hội tiếp xúc với anh, xui khiến sao lại gặp gỡ trong trường hợp oái ăm như vậy nên tôi chần chừ chưa trả lời câu hỏi đó, tôi bị cặp mắt đen láy sâu thẳm nhấp nháy như chứa đựng những vì sao lấp lánh của anh.

Tôi cứ nhìn và bị cuốn sâu vào đó khiến tôi ngẩn ra và từ người anh nó có cảm giác tao nhã và thu hút khó cưỡng nổi được.

- Đừng ngại. Anh ngồi xuống và chăm chú nhìn tôi.

- Em..... Tôi lùi xa anh, có vẻ không tự nhiên, tay đổ đầy mồ hôi và đỏ ửng cả mặt lên.

- Em sao vậy? Không thoải mái à, có cần tôi đưa đi y tế không?

- Không cần.

Tôi lấy bình tĩnh ngồi xuống cạnh anh, trên đầu mũi thoang thoang mùi hương bạc hà thơm ngát và dễ chịu, đó là mùi hương từ cơ thể anh, tôi tham lam lại gần anh thêm một tý nữa, nhưng bầu không khí vẫn nặng nề như vậy, vẫn chưa ai mở lời nào.

- Dãy 3, cạnh dãy tôi rồi, tôi dãy 2. Anh nói bằng quơ và tôi vẫn đang suy nghĩ nên nói gì với anh vì không phải lúc nào cũng có cơ hội gặp anh.

- Vâng. Dận học trưởng, anh.....

- Em biết tên tôi sao? Anh ngạc nhiên hỏi tôi.

- Trong trường này ai không biết anh cơ chứ?

Tôi nhìn xuống mũi chân của mình, thẹn thùng không dám đối diện với anh và nói nhỏ như muỗi kêu nhưng lời nào cũng lọt vào tai anh.

- Tuệ Thẩm, tôi đi đây.

Anh chào tạm biệt tôi rồi khuất dần.

Tôi thở dài thườn thượt và trách bản thân, bình thường nói nhiều khiến cho Lâm Mẫn cũng thấy phiền phức nhưng bây giờ lại không biết nói gì để giữ bước chân anh lại. Lần sau gặp, chắc anh quên tôi sạch rồi, không gây ấn tượng nào với anh cả.

Tiếng chuông hết tiết dồn dập vang lên, tôi ảo não, lết thân lười biếng vào lớp.

- Cậu vừa đi đâu vậy hả?

Lâm Mẫn nhéo tôi rõ đau.

- Đau chết tởm mắt.

Tôi la thét thanh lên, đau đến nhăn nhó dung nhan thanh tú.

- Vậy mau nói rõ, cậu vừa đi đâu?

- Sân sau trường. Mà cậu biết gì không?

- Biết gì?

- Tổ gặp Dận Dịch cũng trốn tiết như tở.

- Sao? Rồi có chuyện gì diễn ra không?

Lâm Mẫn hờn hờ hỏi tôi.

- Haizzz.... tở thể hiện chả ra làm sao, miệng cũng đóng cứng không biết nói gì cho phải.

- Cậu có biệt danh là chim hoạ mi, hót liu lo suốt ngày, mà nay lại sợ không biết nói gì. Lâm Mẫn cô cười ha hả.

- Cậu.... tôi tức điên lên như muốn nhả khói.

- Thôi bỏ qua đi, thế nào cũng có cơ hội nữa mà, anh ấy ở trong trường chứ đâu xa mà cậu sợ.

Tôi vác cặp sau lưng, đi theo Lâm Mẫn ra cổng. Một chiếc xe Audi đen bóng xuất hiện ở cuối đường, Dận Dịch bước vào trong, trước con mắt hâm mộ của mọi người. Tôi cũng tạm biệt Lâm Mẫn và lên chiếc xe đỗ gần đó, để chú Quách đưa tôi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hoan hỷ

Tôi băng qua Mạc uyển, bước vào ngôi biệt thự cổ điển kiểu Châu Âu to lớn một cách ngán ngẫm thuộc sở hữu của Tỉ gia vì ngoài trừ tôi ra thì chỉ còn

ông Trương là quản gia lâu năm, Tiểu San và Tiểu Phí là người hầu cận và chú Quách.

Bọc bên ngoài của ngôi nhà là phong cách Âu nhưng bên trong kiến trúc và cách bài trí là Á nên sẽ có cảm giác ấm áp và thoải mái hơn hẳn. Chủ đạo đều là màu kem ánh bạc làm hắt sáng rõ rệt. Đưa cặp xách cho ông Trương và đi thẳng lên lầu. Tôi còn nghe tiếng ông vang vọng.

- *Tiểu thư, lão gia chuyển lời với tiểu thư, có thể tối mịch ông mới trở về. Còn Lý phu nhân thì đi mua sắm, chốc lại sẽ thấy về.*

- *Tôi biết rồi.*

Tôi trả lời lười biếng, ngáp ngắn ngáp dài nằm trên giường vì chuyện đó với tôi đã thành thói quen.

- *Vậy cô có đói không? Nhìn cô có vẻ rất mệt, pha cho cô ly sữa nhé.*

Người nói với tôi là Tiểu Phí, là cô hầu nhỏ, vô cùng khép nép và khuôn phép.

- *Hay đi chuẩn bị nước cho cô tắm?*

Đây là Tiểu San.

- *Không cần gì ngoài nghỉ ngơi cả, các người ra ngoài hết.*

Tôi dùng cặp mắt sắc lẹm nhìn hai người.

Trong một khắc, căn phòng này chỉ còn mình tôi. Im lặng đến quái dị, không khí ngột ngạt đến ngộp thở.

Toàn bộ, mọi góc ngách trong phòng đều màu hồng pha và nền nhà trắng ngần, bóng loáng đôi khi còn thoang thoảng hương lài dễ chịu.

Tôi lại gần chiếc ghế dựa nhưng nhỏ được đặt cạnh cửa sổ và vuốt ve chậu cúc nhỏ mà tôi nuôi được khoảng 3 tuần trước, không phải là của tôi nữa mà là Lâm Mẫn nắn nỉ tôi chăm sóc.

Tôi thả cửa, gió thoáng lùa vào phòng, tôi ngồi trên ghế ôm con Bun đang nghịch khúc xương nhân tạo, nhìn xa xa, tiên cảnh dần hiện ra, nhắm mắt hưởng thụ một cách sảng khoái. Lấy một ít bánh Caramen bên cạnh, bỏ vào miệng, bánh tan đều trong khoang miệng, ngọt dần xuống cổ họng một cách dễ chịu. Trên môi tôi hiện ra một đường cong tuyệt mỹ vì sự thoải mái này.

Nhìn từ xa, một ngôi nhà cổ kính, trên cao có thể thấy một cô gái xinh đẹp tựa búp bê đang tựa đầu vào cửa sổ, cười rộ như hoa giống như một cô công chúa sống trong một lâu đài rậm rạp. Đồng hồ điểm 6h chiều rồi, nghĩ đến việc lê thân đi làm bài tập về nhà là tôi phát ngán, nhưng đó là việc bắt buộc. Tôi ngồi một cách đường hoàng và nghiêm túc lên bàn học và tiêu hoá hết kiến thức này. Làm xong, thì trời đã ngã hơi tối, hoàng hôn lên, tôi định ngắm thêm một chút nữa, nhưng đã nghe tiếng xe chạy vào sân rồi.

Tôi đoán chắc lão bà quay trở lại rồi. Tiếng gõ cửa, đều đều vang lên. Mẹ tôi bước vào và mang theo túi lớn túi nhỏ.

- *Thấm Thấm, lại đây xem.*

Tôi lại gần nhìn chong chọc vào những cái túi đó.

- *Là gì vậy?*

- *Có những bộ đầm số lượng giới hạn và vòng tay mẫu mới ra. Con xem, con gái thì nên diện một chút, đừng lúc nào cũng như đầu gấu như vậy.*

- *Haizzz.... con biết rồi.*

Tôi đầu hàng, vì mẹ tôi ngày đêm lẩn quẩn cũng chỉ câu nói này.

- *Chuẩn bị ăn tối đi, nhớ thử hết, đừng giờ trò chia sẻ bạn với bè.*

Nói rồi, mẹ tôi biến mất sau cửa.

Tôi đi rửa tay rồi xuống nhà với đầu óc trống rỗng.

- *Tiểu thư, xuống đúng lúc có cơm tối rồi.*

Tiểu San cười và tôi gật đầu đi vào phòng ăn.

Mẹ tôi ngồi ở đầu bàn dài, với rất nhiều mỹ vị trên bàn, hôm nay chủ đạo là các món bò và gà và toàn là những món tôi thích nên ăn hơi nhiều đến nỗi bụng cũng ục ịch, căng tròn như muốn nổ tung, trên bàn ăn rất yên ắng, không một tiếng nói cười chỉ có tiếng đũa sứ, nhỏ nhẹ vang lên khi gấp thức ăn.

Tay tôi đang cầm miếng táo ăn nhẹ, bỏ vào miệng một nửa thì mẹ tôi lên tiếng:

- Trường mới có quen hay không?

- Rất ổn, mọi thứ đều tuyệt.

Ăn hết miếng táo vào bụng, nghĩ đến Dân Dịch và mùi hương sáng khoái trên người anh vô tình nghĩ thấy là tôi lại thấy hơi nhớ anh.

- Tiểu Thẩm, ăn xong lên phòng nghỉ ngơi sớm.

Tôi uống ngụm nước rồi lên phòng.

Bật điện thoại lên thì thấy tin nhắn Weibo của Lâm Mẫn. Tôi ấn trả lời thì đều hiện lên.

- Thẩm Thẩm, cậu lên trang diễn đàn trường

xem đi.

- Dân Dịch lại lên đầu trang.

- Cậu đâu rồi? Tiểu phụ thôi này.

- Đây...

Tôi lác đầu, lỡ trượt tay nhấn nút "like", đầu hiện vạch đen, chắc mai Lâm Mẫn sẽ hành tôi đến rã người mất, nhưng bây giờ đầu óc tôi chỉ còn Dân Dịch, tôi liền search trang trường Tiên Thuy thì liền hiện lên tin: Dân Dịch toả sáng hơn mặt trời.

Đầy hình ảnh của anh trên đây, tôi nhanh tay lưu vào điện thoại.

Lại vào trang Weibo của anh, nhưng tiếc là tôi mãi mò tìm ra như vậy mà lời đề nghị của tôi anh ấy vẫn chưa đồng ý, cũng không biết anh đã xem qua hay chưa. Vừa nghĩ tới, thì điện thoại chớp nháy đèn thông báo: Tài khoản Weibo của bạn đã được liên hệ Dân Dịch đồng ý.

Tôi vui sướng, nhìn qua thông báo hai ba lần, run cầm cập, khó khăn lắm mới trượt xem thông báo.

Trang của anh là trang ẩn nên lúc trước chỉ nhìn thấy tên thôi, không nhìn được những thứ anh đăng lên. Tôi lướt trên xuống, báng tin đều là những thắng cảnh mà anh đã đi và các giải thưởng thể thao, hoàn toàn một tấm ảnh chụp cận hay tự chụp cũng không có.

Tôi lấy hết can đảm nắm chặt mền nhưng nhấn cho anh một cái mặt cười, tôi không dám nhìn màn hình nữa, lấy mền phủ hết tầm nhìn đi, đợi hồi lâu vẫn chưa thấy trả lời, tôi chán nản, từ từ đi vào giấc ngủ và không quên chỉnh điều hoà lên cao.

Trong giấc mơ, tôi thấy anh đứng đó cười với tôi, xoa đầu tôi nhưng chỉ chốc lát lại thấy anh càng xa vời, từ từ biến thành một chấm nhỏ và biến mất. Hạnh phúc và nụ cười chớp tắt, tôi thấy tôi chạy mãi, không ngừng nghỉ, đến cả chân bắt máu, luôn miệng gọi tên anh, nước mắt đầm đìa rơi trên từng bước chạy và với tay về hướng anh biến mất, tôi tuyệt vọng, gục ngã xuống nền đất lạnh lẽo.

Tôi giật mình tỉnh dậy, vuốt ngực mình lấy bình tĩnh, tim đập cực nhanh, có lẽ dư vị của giấc mơ đó vẫn còn nên tôi cảm thấy có chút thống khổ và lo sợ, không biết giấc mơ đó chỉ là thoáng qua hay điềm báo gì với tôi về anh, chớp mắt tôi gạt bỏ đi suy nghĩ vẩn vơ đó, tôi tự an ủi bản thân và vỗ về giấc ngủ trở lại và cầu nguyện bình an đến với anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tương ngộ kinh hỉ

Một tuần lễ trôi qua rồi, kể từ khi tôi gặp Dân Dịch ở sau trường, cho đến bây giờ vẫn chưa có cơ hội nào gặp lại anh.

Kể cả khi tôi tìm kiếm, lục lọi khắp nơi để tìm bóng dáng của anh, nhưng vẫn bật vô âm tính. Tin nhắn tôi gửi, anh không trả lời, nhưng vẫn hoạt động đều đặn, tôi nghĩ có thể trong suốt thời gian này, anh bận một việc gì đó, nên thời gian rảnh rỗi liền bị rút ngắn lại.

Cứ suy nghĩ đến chuyện đó là tôi phiền não không thôi, nếu không nhờ Lâm Mẫn lúc nào cũng sát cánh bên tôi thì tôi đã trở thành cái xác vô hồn rồi. Hoạt động cũng chậm chạp hơn bình thường.

Tôi trượt một bài kiểm tra 15 phút vì tôi thật sự không thể tiếp thu những gì cô giảng trên lớp, dừng dừng cho qua. Hôm nay là ngày cô Thiển, "bạch cốt ma đầu" phạt tôi đây.

Tôi đang chờ từng bước chân la vông của cô vào lớp với tâm trạng nặng nề. Tay tôi giờ đã thấm ướt mồ hôi, thời tiết 20 độ, nhưng vẫn thấy nóng.

Căng thẳng khủng khiếp!!

Lâm Mẫn đẩy nhẹ tay tôi.

- "Bạch cốt ma đầu" xuất hiện.

- Lần này, bản cô nương ta chết là cái chắc.

- Cho vừa cậu. Siêng năng thi đấu đến nỗi này. Cậu có biết là điểm này sẽ ảnh hưởng rất nhiều không? Nó.....

Tôi chặn miệng của Lâm Mẫn lại.

- Để tớ chuẩn bị tinh thần chiến đấu đi, đừng khiến tớ hoang mang nữa.

Chốc lát, cả lớp đều đứng lên.

- Cả lớp ngồi, hôm nay tôi trả bài kiểm tra lần trước.

Tôi cảm tờ bài làm của mình mà run cầm cập, tôi làm bằng quơ chỉ có 17 điểm thôi.

- Ti Tuệ Thẩm.

- Em. Tôi giờ tay cho cô nhìn thấy tôi, tôi đứng hiên ngang chứng tỏ mình không sợ hãi, nhưng chân tôi thì run đều đều.

- Hết giờ, lên văn phòng gặp tôi một tý.

- Vâng. Tôi nở nụ cười cứng ngắt.

* * * * *

Tiếng chuông hết tiết vang lên, tôi lê thân đến văn phòng riêng của cô, tôi gõ cửa.

- Cô Thiển, em Ti Tuệ Thẩm, đây 3.

- Mời vào.

Đây là lần đầu tiên tôi vào đây, xung quanh không có gì ngoài sổ sách và hồ sơ vương vãi một cách bừa bộn đủ để chứng tỏ một người có "trăm công nghìn việc" cần xử lý nên tỏ ra e ngại khi nghĩ rằng, mình làm mất thời gian của cô.

Tôi nhanh chóng ngồi xuống đối diện cô Thiển.

Cô liền vào thẳng vấn đề.

- Em có biết hiện tại thành tích học tập đầu năm của em ra sao hay không?

- Em sẽ cố gắng nhiều hơn. Tôi cúi thấp đầu và lễ phép trả lời một cách chậm rãi.

- Tôi mong được nhìn thấy sự thay đổi và cố gắng mà em đang nói.

- Em xin đảm bảo và không phụ lòng cô.

Tôi đối mắt với cô và dùng giọng điệu chắc nịch.

Tiếng gõ cửa vang lên đều đều, cô cũng trả lời y như tôi.

- Mời vào.

- Thưa cô, em Dận Dịch, đây 2...Anh đang nói thì dừng lại và nhìn chăm chăm vào tôi, tôi biết chắc từ này giờ cô Thiển nói gì, anh đi lại đều nghe vì phòng này cách âm không được tốt.

Tôi ngại không dám nhìn anh, tôi trách bản thân cứ luôn lộ khuyết điểm trước mặt anh. Nhưng cũng vui mừng vì lại được gặp lại anh, trớ trêu thay, tôi toàn gặp anh vào những trường hợp đặc biệt như vậy.

- Thưa cô, em về lớp.

Tôi nói với cô rồi liếc mắt buồn bã nhìn anh rồi đi ra ngoài trở về lớp.

Vừa đi vào, Lâm Mẫn đã lời sênh sệch tôi.

- Ổn chứ?

- Ổn.

Tôi thản nhiên trả lời.

- Sao kỳ vậy? Không có chuyện gì xảy ra sao?

- Cậu muốn tớ có chuyện xảy ra à?

Tôi lườm cô.

- Thôi, chuyện qua rồi, vào chỗ ngồi thôi, tớ có mua bánh này, cậu ăn lấy tinh thần vậy.

Lâm Mẫn xua tay, cười ha hả.

- Thật là, muốn điên với cậu.

Tôi ăn bánh trút giận rồi nhìn theo hướng văn phòng ban nãy tôi gặp Dân Dịch. Một tuần không gặp anh vẫn cứ phúc hắc và toả sáng như vậy, thật muốn ép béo đến chết con mắt của tôi.

Tôi thật sự không còn tâm trí đâu để học hành nữa, nên bản cô nương đây lại giờ trò cũ, trốn tiết, Lâm Mẫn lại dùng khuôn mặt quý đó nhìn tôi. Tôi ra chỗ lần trước ngồi, thì lần này, may mắn tôi gặp anh.

Anh lại gần, mùi hương bạc hà lại trở dậy, xông vào mũi tôi. Anh kéo tóc tôi:

- Mới bị cô Thiên lên lớp, bây giờ vẫn trốn tiết.

- Biết làm sao khi đầu óc nó không hoạt động chứ?

Tôi vuốt tóc phẳng lại và chu mỏ giận đối với anh.

- Vậy đảm bảo với cô Thiên bằng cách nào chứ?

- Dân học trưởng, hay anh dạy kèm cho em đi, thành tích học tập của anh đúng là không thể giỡn được. Người ta thường nói:" thầy giỏi thì học trò cũng thơm lây", em nhận anh làm thầy thì chắc chắn em sẽ học khá lên.

- Tôi sẽ được gì khi dạy em?

Anh nhìn tôi.

- Tùy ý anh.

Tôi biết nếu nói là tiền, thì nhà anh không thiếu, có khi còn hơn nhà tôi, còn nếu nói ra một món quà vật vãnh gì đó thì sẽ thể hiện tôi là một người không chu đáo nên tôi liền đáp.

- OK. Cứ tiến hành học trước rồi học phí tính sau vậy.

Anh cười phúc hắc, tạo một đường cong ma mị đẹp đẽ, khiến tim tôi đập thình thịch, không dám nhìn anh lâu.

- Tốt quá rồi.

Tôi lăm nhăm.

- Lịch học tôi sẽ sắp xếp rồi trả lời em sau.

Nói rồi, anh bước đi. Hơi ấm của anh, bên cạnh vẫn còn và tôi vui vì anh nhớ đến tôi. Tôi vẫn ngồi đó mỉm cười và ngắm trời mây. Đâu biết rằng, đằng xa, anh vẫn chưa đi hẳn, nhìn tôi bằng ánh mắt ám áp, cười rồi lắc đầu một cách khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Từng bước cố tiến gần

Lăn qua, lăn lại trên giường một cách bực bội.

Ghi chặt màn hình điện thoại sáng vào mặt tôi, chờ anh trả lời Weibo nhưng mãi vẫn chưa thấy. Vừa suy nghĩ lướt qua thì "Tích...tích" tôi cười thỏa mãn.

- Mai. 3h tôi đợi em ở thư viện khu 5.

- OK.

Tôi còn tốt bụng gửi anh một mặt cười.

- Trẻ con.

- Không có a.

Tôi chu môi giận dỗi dù cho anh chẳng nhìn thấy được qua màn hình nhỏ của điện thoại đang nhấp nháy.

- Ngủ ngon.

- Anh cũng vậy.

Tìm tôi lại đập mạnh mặc dù chúng tôi mỗi người cách nhau một màn hình.

Tôi hạnh phúc từ từ chìm vào giấc ngủ trong hương lài nhẹ dễ chịu.

Mặt trời ló dạng, tôi vẫn nằm ườn trên giường ngủ say mê bên môi kèm theo một nụ cười nồng đậm chúng tỏ giấc ngủ của tôi không tồi.

- Thảm tiểu thư, buổi sáng đã chuẩn bị xong.

Giọng của Tiểu San cùng với tiếng gõ cửa, cho dù tôi có muốn nướng giấc ngủ thêm nữa cũng chẳng thể nào.

- Ưm...

Tôi lơ mơ nhìn giờ trong điện thoại và vụng về trả lời bằng giọng nhái ngủ.

7h đúng, tôi mau mau chạy vào toilet. Lấy chiếc đầm thật đơn giản khoác lên người rồi đi dùng bữa sáng.

Tôi xuống lầu, đi vòng một đường dài, phòng bếp hiện ra trước mắt với một mùi thơm khó cưỡng, bụng tôi cũng hợp tác kêu lên, ba và mẹ tôi đang dùng bữa. Tôi từ từ đi vào và ngồi ngay ngắn chỗ của mình, thím Hạ không dám chậm trễ liền bung lên một xuất bò xốt Ý kèm bánh mì cho tôi.

Trên bàn ăn, không hề có tiếng nói nào giữa ba chúng tôi, đó dường như là thói quen, Tì gia thực sự không thích nói khi đang ăn. Tôi ăn ngón ăn nghiến đến cả mắc nghẹn vì thực sự tôi rất gấp, tôi ho xồng xộc vỗ ngực mình. Cảm ly nước khoáng bên cạnh lên uống, dần dần dịu đi sự khó chịu trong cổ họng, thức ăn hình như đã xuống rồi.

May quá! Tôi cứ ngỡ xúu nữa là tôi chết thảm rồi.

- Thảm Thảm, có sao hay không?

- Mẹ, con không sao. Chỉ là hơi vội.

- Vội việc gì?

Cha nhìn tôi một cách khó hiểu.

- 88. Con no rồi.

Tôi rời bàn ăn, chạy cấp tốc lên phòng. Thay một bộ đồ thể thao thoải mái rồi ngắm mình trong gương, cười hài lòng. Điện thoại điểm 7h36 rồi, tôi không thể cả cưa nữa. Tôi ra tới cổng lớn nói vọng vào.

- Cha, mẹ con ra ngoài.

Tôi thúc giục chú Quách đang lau kính xe, chờ tôi đến công viên Tri Phú vì theo như tôi "điều tra" ra thì Dịch Dịch anh thường chạy bộ ở đây. Tôi ngồi vào xe, nắm chặt điện thoại và hít không khí thật nhiều giúp tôi bình tĩnh hơn vì đơn giản tôi sắp gặp anh cho nên vẫn là có một chút căng thẳng đi.

Xe dần dần lăn bánh, ra khỏi Tì gia, quang cảnh dần dần mất ở phía sau. Chạy tầm 20" thì tiếng động cơ không còn nữa, dừng hẳn. Chú Quách mở cửa xe, cung kính mời tôi xuống.

- Đã tới nơi rồi Ti tiểu thư.

Công viên Tri Phú hiện ra, tôi bước xuống xe. Không khí buổi sáng sớm rất trong lành và khoáng đãng. Xung quanh được trồng rất nhiều cây xanh nhưng không tạo cho người nhìn thấy nó rậm rạp một cách khó chịu. Ở đây rất rất rộng, họ quanh co, tạo ra rất nhiều lối đi và thông nhau, ở góc bên trái phía sau những lùm cây to là một cái hồ nhỏ được những cái rào nhỏ bao bọc, ở giữa hồ xuất hiện một bức tượng đồng bóng dáng hình cô tiên nhỏ rất đẹp mắt và đặc biệt còn có một bãi cát ô vuông lớn, từ nhỏ tôi đã được chơi ở đây.

Bây giờ là mùa thu nên lá trên cây cũng nhuộm vàng rượm. Nhìn lá rơi xuống lối đi một cách sinh động và gió nhàn nhạt thổi qua như một bức tranh không chân thực. Tôi bước vào một lối nhỏ bên trái, dẫm lên lá vàng liền nghe tiếng "xào xạc" vui tai. Cặp mắt tôi dò xung quanh xuyên qua lớp người thưa thớt tìm bóng dáng quen thuộc mà tôi đây đang rất nhớ. Tôi đi loang quanh vài vòng thì một thân ảnh chạy "hì hục" lướt qua tôi, tôi liền cảm nhận được mùi hương bạc hà sáng khoái, tôi xoay người hét to với người đằng xa vì tôi sợ nếu anh chạy đi mất thì tôi kiếm anh rất mệt vì ở đây rộng mà rất rất rất rộng là đằng khác.

- Dận học trưởng.

Anh có vẻ nghe thấy, bước chân từ từ dừng lại rồi tiến đến trước mặt tôi.

- Ti Tuệ Thẩm.

Anh híp mắt quan sát tôi dường như đang cố nhớ tôi là ai. Tôi chợt nhận ra, tên tôi phát ra từ miệng anh lại dễ nghe như vậy. Thực sự rất thích anh luôn miệng kêu tên tôi như vậy.

- Thật trùng hợp, không ngờ lại gặp anh ở đây.

Tôi cười như muốn lột con mắt ra ngoài. Anh mặc đồ ôm sát thân, một thân cường tráng như ẩn như hiện sau lớp áo mỏng đã ướt đẫm. Trên trán anh, xuất hiện tầng tầng mồ hôi, càng nhìn anh càng thích, càng quyến rũ mê người khiến phong cảnh phía sau như chỉ làm nền cho anh mà thôi.

Lại là ánh mắt đó tiếp xúc với cô khiến cô nhìn mãi, bị cuốn vào không đường nào thoát ra. Nụ cười nhẹ của anh quá mức phúc hắc khiến cô hít thở không thông. Người đàn ông này thật sự không cần làm gì động tay động chân cũng làm cô như muốn gục ngã trước anh.

- Trên mặt tôi, dính gì à?

Anh cười cười, trong giọng nói có vẻ như kêu cô tỉnh lại đi sao cứ nhìn anh mãi.

- Không... có.

Tôi gượng gạo nặng ra từng chữ và không dám nhìn anh nữa.

- Em cũng chạy bộ ở đây?

- Cũng thường xuyên.

Tôi tự cười chính mình, thật sự là tôi rất ít chạy bộ nhất là làm việc gì tốn sức vì từ nhỏ bác sĩ đã nói tôi thể lực rất yếu. Tôi nhìn theo anh, thấy anh ngồi xuống ghế đá gần đó rồi vỗ vỗ chỗ ngồi kế bên tôi hiểu ý liền ngồi cạnh đó, đối với tôi không khí đang rất gượng gạo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đầu ngày học!?

Tiểu Bun đang nằm ngủ một cách ngon lành trong lòng của tôi, thỉnh thoảng cái chân bé xíu xinh xinh sẽ động đậy, cọ cọ. Những chiếc lông mềm mại mượt mà, kích thích vào xúc giác, khiến cho tay tôi không muốn rời.

Con mắt của nó cuối cùng cũng chớp chớp rồi đứng dậy nhìn tôi, tôi lấy chiếc hộp đựng thức ăn rồi lấy một ít cho vào tay.

Tôi cao hứng, cười.

- Đứng lên nào Bun!

Tôi cầm một viên đề hoi cao lên tầm với của nó. Nó như nghe và hiểu lời tôi nói nên đứng bằng hai chân và chồm lên lấy xuống.

- Rõ ngoan! Tiểu Bun là nhất rồi.

Tôi không đùa nó nữa, tôi đặt thức ăn trên tay xuống bát nhỏ của tiểu Bun rồi đi bón nước cho chậu cúc bên cửa sổ kia, nó đã lớn lên nhiều rồi. Nụ hoa cúc bắt đầu nở và to hơn trước. Nước vào chậu thì bắt đầu thấm vào đất xốp dẻo và rễ của cúc sẽ hút nước.

- Mau lớn nhé, tiểu Cúc!

Vạch phân chia

Tôi đã ăn mặc thật chỉnh tề, áo sơ mi và quần jeans, tóc buộc đuôi gà cao đơn giản, không làm bất cứ điều gì lố lằng.

Thứ nhất, tôi sẽ được thoải mái và năng suất học sẽ tốt hơn.

Thứ hai, tôi không muốn khiến anh có ấn tượng xấu về mình.

Nói tóm lại, đều là tốt cho tôi cả. Tôi được chú Quách đưa đến thư viện. Đúng 3h tôi đã có mặt.

Đây là lần đầu tiên, tôi bước vào thư viện của trường, không khỏi ngạc nhiên là vì nó như đưa tôi vào một thế giới sách thực thụ vậy. Toàn bộ đều trắng toát một màu tạo nên cảm giác nghiêm trang, "mùi sách" nhẹ nhẹ bên mũi và ở đâu cũng có hai chiếc máy lạnh thổi "phà phà" mát lạnh, có thể nói căn nhà đầy ắp máy lạnh. Có tất cả 6 khu tổng hợp. Xung quanh đâu đâu cũng toàn là sách thôi, dành cả một đời để ngồi mà thưởng thức hết số sách ở đây chắc dài cả cô cũng chưa hết. Những cái kệ khổng lồ cao lên tận nóc khoắc lên mình đầy "tri thức" và cũng có không ít những cái thang leo để lấy sách trên cao.

Không khí ở đây đặc biệt yên tĩnh, không một tiếng động nào phát ra, cách âm cũng cực kì tốt. Khu 1 đến khu 5 là dành cho đọc sách và tự học còn khu 6 thì là khu công nghệ, nói trắng ra là khu này vẫn cho đọc sách nhưng cho sử dụng điện thoại và máy tính với điều kiện là không phát ra tiếng động làm ảnh hưởng đến người xung quanh cho nên trong tay ai cũng có một cái headphone.

Tôi đi đến quầy, bên trên có in bảng thông báo và cách để làm thẻ thành viên và cũng là thẻ để vào thư viện.

- Chào cô La, em Ti Tuệ Thắm đây 3. Em vẫn chưa có thẻ, hiện tại muốn có 1 cái sử dụng.

Cô La tôi biết cô là vì vốn một lần tham gia hoạt động ngoại khoá về báo chí của trường, cô La hướng dẫn cả nhóm nên cũng có chút ấn tượng.

- À.... Thắm Thắm. Em điền vào đây đi, sẽ nhanh chóng có 1 cái.

Tôi cười và nhận phiếu từ tay cô, tôi nhanh chóng điền đầy đủ vì anh vẫn đang chờ tôi bên trong thì làm sao tôi dám trễ nải.

- Em nhận.

Tôi cầm thẻ trên tay rồi tạm biệt cô La, tôi thoăn thoắt chạy nhanh vào trong, nhanh tay quẹt thẻ qua máy kiểm soát, cánh cửa tự động mở, tôi phải nhanh lên mới được.

Phải hỏi nhiều người rất vất vả, tôi mới có thể kiếm ra khu 5, mồ hôi đã sớm đọng trên trán. Tôi từ từ mở cửa vì sợ bản thân sẽ vô ý mà gây ra tiếng động và cũng đã tắt âm điện thoại từ lâu rồi.

Cuối cùng cũng thấy anh rồi, một thân ảnh tao nhã ngồi ở giữa hai kệ sách nhỏ. Tôi kéo ghế đến bên cạnh anh ngồi xuống lại là mùi hương bạc hà xen lẫn khoan khoái.

- Dặn học trường a!

- Tôi rồi.

Anh ngẩng đầu cười với tôi.

- Thật là mệt, chỗ này thực sự rất rộng a.

Tôi vô tư lấy từ trong túi ra chiếc khăn mùi soa lau mồ hôi mỏng trên trán.

- Bắt đầu học thôi!

Tôi liền hiểu ý anh, đem từ trong túi ra quyển bài tập toán và hoá mà hôm qua mới phát cho tôi.

- Em không hiểu bài nào?

Tôi thấy anh lật sơ sơ qua rồi nhìn tôi.

- Toàn bộ.

Tôi gục mặt xuống, ánh mắt chung tình nhìn chân bàn, lý nhí nửa ngày mới trả lời anh.

- Thật hết cách!

Anh lắc đầu ngán ngẫm rồi rút tờ giấy nháp ra, trích một bài tập trong sách ra rồi giải cho tôi xem. Có vài bài anh cần chút ít thời gian nghĩ ra cách giải dễ nhất cho tôi hiểu, còn tôi thì nghe tai này lọt ra tai kia, hoàn toàn không thấm một chữ trong đầu vì tôi thường nghe nói "người đàn ông khi đang chăm chú làm một việc gì đó thì lúc đó họ sẽ rất phúc hắc" và đối với tôi bây giờ thực sự là vậy.

Anh chăm chú vào cách giải nghiêm túc, làm anh càng đẹp đẽ. Bờ môi bạc mỏng như đang kêu gọi cô hãy nuốt nó đi. Trong đầu tôi đang có ngọn lửa phát tán toàn thân. Tôi nghe theo con tim và lý trí không thể ngăn cản tôi rồi.

Tôi giờ tay mình đưa gần mặt anh, vừa chạm đến môi anh thì như có dòng điện mạnh mẽ giật vào ngón tay khiến tôi vô thức rút tay về, nhưng chưa kịp rút thì đã bị anh nắm lấy. Tôi hoảng hốt búng tỉnh, nhìn anh, mặt tôi đã sạm đỏ ửng, tim loạn.

- Đây có thể nói em đang xâm xỏ Dận Dịch tôi đây?

- Nhảm nhí, ha ha. Em chỉ xua muỗi sắp cắn anh tới nơi thôi.

Tôi căng thẳng tròn mắt nuốt một ngụm nước miếng cho thông cổ họng.

- Đúng không? Anh nhìn tôi thách thức.

- Chứ gì...um. Anh đang dụ dành phủ lên môi cô một tầng ướt át. Tôi tròn mắt nhìn anh. Mùi thơm từ khoang miệng anh và hơi thở của anh khiến tôi không còn căng thẳng nữa nhưng việc này thật là khó chấp nhận a! Anh gặm đôi môi anh đào tí mỉ, khiến nó sưng nhẹ lên đỏ ửng chói mắt.

Trong tôi bây giờ, lý trí hồi phục rồi, cánh tay vô thức dùng lực nhẹ đẩy anh ra. Anh như có thể hiểu được ngôn ngữ của cơ thể nên không trầm luân nữa từ từ buông tôi ra.

- Dận học trưởng, em... Tôi lúng túng, cắn môi bản thân, không dám nhìn anh thêm một lần nào nữa, vì nhìn thêm sẽ nhớ nụ hôn ban nãy. Và cũng nhanh liếc mắt xung quanh xem có bị ai chú ý hay không vì đây nói đi nói lại vẫn là thư viện vẫn là cấm tắc vô ý này, nhưng may là có hai kệ sách che lại nên không bị dòm ngó đến.

- Tôi cũng là đang giúp em đuổi muỗi. Anh nâng chiếc cằm tinh tế của tôi lên, nên tôi bắt buộc phải nhìn vào mắt anh.

Tôi dùng hết sức gật đầu, đôi mắt to chớp chớp.

- Đại ngốc.

Anh búng trán tôi.

- Hừ...

Tôi chu môi giận dỗi, nghĩ anh đã gặm môi tôi ra dạng gì rồi mà anh còn nằng nặt tôi ngốc cơ chứ.

- Thôi, tôi đưa em về.

Anh thu dọn đồ đạc trên bàn.

- Dận học trưởng, thật cảm ơn anh nhưng em có tài xế đưa về.

Tôi nhìn điện thoại trong đồng hồ, chỉ mới trải qua 40" thôi. Buổi học này có phải kết thúc sớm quá hay không?

Nhưng thực sự tôi không dám nói thêm câu nào.

- Vẫn là tôi đưa em đi. Anh kéo tay tôi trong khi tôi thực sự không đồng ý anh đưa tôi về, tôi nghĩ ngồi chung xe với anh, hít thở chung bầu không khí với anh, thà giết tôi chết đi, như vậy là tra tấn quá dã man.

Vẫn là xe Audi đen sang trọng hiện ra trước mắt. Một người đàn ông đứng tuổi, mắt đã có nếp nhăn và vết chân chim rõ rệt chứng tỏ theo thời gian, ông cười hiền từ mở cửa sau cho tôi và Dận Dịch.

- Chú Ngụy, đưa Ti tiểu thư về trước.

- Vâng.

Ông nhìn Dận Dịch qua chiếc gương thần kì nhỏ bên trên, chỉ cần ông liếc mắt lên thì nhìn thấy mọi thứ ghé sau.

Mà Dận Dịch cái gì cũng không nói, cứ nhìn phong cảnh lướt lướt bên ngoài. Không khí trầm mặc, không ai mở lời với ai, ngoài tiếng động cơ xe vang

lên rất nhỏ.

Xe chạy thật êm người, Ti gia hiện ngay trước mắt rồi, tiểu Phí vừa nghe tiếng xe chạy vào sân liền chạy ra.

- Ti tiểu thư trở lại.

Tôi xuống xe, thực sự tiếc nuối quá đi mất. Kính xe hạ xuống, tôi cười cong môi, vẫy tay tạm biệt anh. Anh cũng cười rồi nâng kính, chiếc xe dần biến mất sau cánh cửa rồng thủy.

Tôi xoay người đi vào nhà, suy nghĩ hôm nay tôi thu hoạch không tồi nhĩ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Lăn lộn cũng chẳng thể ngủ

Từ lúc trở về, tôi cứ như một người vô hồn, hoạt động hoàn toàn máy móc ra. Tôi thọc đũa vào chén cơm tạo ra một lỗ to đến vương vãi ra bàn.

Mẹ tôi - bà nhú mày.

- Thảm Thảm

Bà lớn tiếng để kêu hồn tôi trở về thể xác.

- A....

Kết hợp với giờ tay ra đằng trước như thể đẩy ai đó ra. Tôi giật mình, ngó xung quanh. Cha mẹ tôi cũng không nuốt nổi cơm nữa rồi, cả hai cùng nhìn tôi.

- Đang nghĩ gì?

Tiếng ông Ti, chủ nhân Ti gia vang lên.

- Con... um. Chỉ là việc học hơi căng thẳng ha ha.. Cha ăn thử cá sốt thử xem, mẹ cũng thử đi, hôm nay thím Hạ làm đặc biệt ngon a!

Tôi thành thực gấp hai số cá to cho hai người.

- Không phải thường ngày cá sốt vẫn như vậy sao?

Ông nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu.

- Con ăn no rồi nha.

Hai người khó hiểu nhìn tôi, đồng loạt cùng lắc đầu.

Tôi mở mắt ra đã thấy đang nằm ở trên giường ấm rồi, không biết tôi đã lên phòng mình bằng cách nào. Tôi trơ mắt nhìn lên trần nhà hồng nhạt, trong hương thơm lải thoang thoảng, trước mắt tôi lại hiện ra cảnh tôi và Dận Dịch hôn nhau trong thư viện và những lời trêu đùa của anh vẫn còn văng vẳng bên tai tôi.

Ai mà ngờ trong cái nơi nghiêm trang như vậy mà chúng tôi lại làm ra cái chuyện như vậy và anh cũng đã lấy đi nụ hôn đầu của Ti Tuệ Thảm tôi.

Dur vị của anh, tôi vẫn lơ mơ nhớ, khoang miệng sạch sẽ thơm tho, vào sâu bên trong thì ngọt ngào nồng đậm hương bạc hà, cảm giác như đang ngậm một viên kẹo bạc hà mát lạnh. Tôi đang tưởng tượng, tôi sẽ tham lam mút hết mật ngọt từ miệng anh, trong một khắc đó, tôi vỗ nhẹ đầu mình, lắc đầu thật mạnh như để ý nghĩ nó bay xa ra tôi và tự mắng mình "biến thái".

Vạch phân chia

Dận Dịch anh, nằm dài trên giường, tim đập mạnh và anh thở hổn hển. Cứ nhắm mắt lại, anh liền nhìn thấy đôi môi tôi mềm mại, ngon ngọt đang bị anh mút xưng đỏ lên một mảng to.

Vị trí chúng tôi rất gần, nên khi anh đến gần tôi, phủ môi lên thì đôi bông gò đầy đặn liền như thách thức cứ ma sát vào ngực anh làm cổ họng anh nóng cả lên, anh càng xâm chiếm khoang miệng tôi càng sâu, lý trí của anh đã bay sạch không còn một ít nào, ánh mắt như hiện lên tơ máu, "cậu bé" bên dưới

của anh cũng ngóc đầu lên đòi hỏi.

Anh còn nhớ rõ rằng môi tôi mềm mại như chiếc bánh ngọt xinh xắn và rất mọng nước. Cắn một lần lại muốn thêm lần nữa. Nhưng cái đẩy nhẹ của tôi, bỗng làm lý trí của anh quay trở lại, anh liền dứt khoát buông tôi ra.

Dận Dịch anh, đầu đội trời, chân đạp đất mà lại bị thu hút bởi tiểu Thẩm ngọc hay sao, anh không thừa nhận.

Anh lẩn qua lẩn lại, khó khăn từ từ đi vào giấc ngủ.

Vạch phân chia

Lâm Mẫn hét lên thật to, khiến mọi người trong lớp ai cũng nhìn tôi và cô ấy như quái vật.

- Mất cậu làm sao vậy? Không phải ước mơ được trở thành tiểu gấu trúc một lần đấy chứ?

- Ngươi có tin là lão bà đây tặng ngươi một chường không?

Tôi liếc Lâm Mẫn.

- Đi nào, uống nước hạ hỏa thôi.

Lâm Mẫn kéo tôi đến căn tin trường, tôi ngồi xuống ghế chờ, Lâm Mẫn đã vọt vào trong mua nước uống rồi, nhưng lâu quá sao chưa ra?

Ánh nắng chiếu vào mặt tôi rất khó chịu, khiến mặt tôi đỏ ửng. Tôi chạy thẳng vào trong, quả thực kiếm ra Lâm Mẫn trong "biển" người nhón nhào này cũng mệt, dù tôi la làng đến khô cổ cũng chẳng nghe ra giọng tôi.

Sinh ra đã hiểu thấu, tôi làm sao lại chịu thua, liền dùng hết công lực chen lấn để vào sâu hơn, tự dung không chen lấn nữa, hàng người giãn ra, thế tôi đang đưa phía trước nên mất đà, cả cơ thể chúi xuống, tôi sợ hãi nhắm mắt lại và nghĩ "chết rồi, lần này nhan sắc ngọc ngà này sẽ nhập thổ xuống đất mất rồi".

Xung quanh, tối đen, tôi chờ mãi, sao tôi còn chưa bị ngã và tôi cảm giác được eo mình bị siết chặt, dính sát vào một thân thể ấm áp, tôi hé một mắt ra thì gương mặt phóng đại của Dận Dịch xuất hiện ra trước mắt, tôi hoảng hốt nhắm mắt lại thật chặt, cắn môi dưới.

- Còn giả vờ, mở mắt ra đi.

Giọng nói của anh thì thầm bên tai chỉ cho bản thân tôi nghe.

- Dận học...trường.

Tôi lấp bắp, một hồi lâu, mới nhận ra tư thế của chúng tôi hiện giờ nhìn rất ái muội và những ánh mắt hiếu kì xung quanh làm tôi xấu hổ như muốn chết đi.

Tôi vội đứng thẳng người, chung thủy nhìn xuống chân bản thân. Khi ngước mặt lên, mới phát hiện, anh nãy đến giờ toàn chú ý vào đôi môi của tôi, tôi tự động lùi ra xa, anh nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu và nhũn nhẽo nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy được.

Bỗng từ đâu, Lâm Mẫn dùng cảm của tôi lau ra kéo tay tôi chạy đi.

- 88. Dận học trường, hôm nay cô ấy không được khỏe lắm. Ha ha

- Dận.. học... trường, thực cảm ơn.

Tôi từ lúc đi không dám nhìn anh dù chỉ một lần.

Anh vừa hé miệng, giờ tay định níu tôi lại, nhưng cái gì cũng không nói, mím môi rồi liền một mạch quay lưng bỏ đi.

Tôi ngoảnh mặt nhìn theo bóng lưng cao ngạo của anh và bước chân cũng gắt gao chạy theo Lâm Mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Sao lại như vậy?

- Cậu ổn chứ? Tớ đang thấy vui về thay cậu, biết bao nhiêu người đứng đấy và họ chứng kiến cậu được ôm trong lòng Dận Dịch nha.

- Tớ hiện tại không rảnh để quan tâm đến chuyện đó đâu.

Tôi đang rất bức bối trong người, cảm giác áp bức.

Vò đầu, bức tóc suy nghĩ đến mệt là người. Tôi không hiểu anh quay lưng đi như vậy là đại biểu cho cái gì?

"Ting..ting"

- À... Tớ quên mất, chắc cậu đang vui đến nỗi, não không hoạt động nữa a!

Tôi vừa đọc vừa kết hợp gửi một khuôn mặt bóc khói giận dữ.

Trong đầu chợt loé lên một suy nghĩ, có phải anh ghét tôi hay không? Hay tôi đã làm gì vô ý mà thất lễ với anh? Thật bức chết tôi mà. Tôi không biết từ lúc nào đã vào trang nhấn Weibo của anh, căng thẳng đến mồ hôi đầy tay.

- Dận học trưởng.

- Anh có đó không?

- Chuyện hồi sáng, thật thất lễ rồi.

- Xin lỗi anh nhiều, học trưởng!!

Ngoài thất vọng, buồn bã thì không còn gì nữa, từ đầu tới cuối, vẫn không có một câu trả lời thoả đáng, nhìn vào lịch sử tin nhắn, hoàn toàn là do tôi "tự biến tự diễn" cả.

Buồn bã và thấy vọng xen lẫn nhau. Tôi vội chui rúc bản thân vào trong chăn. "Gâuuzzz..."

Tiểu Bun đang cọ cọ cái đầu trên chiếc chăn của tôi. Tôi biết là nó biết tôi đang buồn nên tâm sự tôi.

- Chỉ có Tiểu Bun là hiểu chị nhất. Đây là thưởng cho Bun.

Tôi đồ thức ăn ra bát của tiểu Bun rồi ngồi ngắm cái miệng nhỏ nhắn đang kịch liệt hoạt động kia để xử lý đám hoa quả khô kia một cách ngon lành, nhiều lúc cũng suy nghĩ ngon lắm ư? Cũng có lúc cầm lên ngửi định nhắm một miếng nhỏ nhưng mũi lại khó ngửi nên chẳng dám, quả là tôi sáng suốt.

Vạch phân chia

Từ trường học trở về, anh đã cảm thấy khó chịu.

Xe vừa chạy vào sân Dận gia, liền có người hầu ra chào đón. Chú Ngụy nhanh chóng mở cửa xe.

Anh lạnh nhạt đi vào nhà. Cô người hầu mới được duyệt vào làm buổi đầu tiên này, sợ hãi vì ánh mắt lạnh như tảng băng của thiếu gia không dưng được trước mặt, một nhan vật hào môn như vậy, không phải là người mà cô muốn nhìn là nhìn, tới bây giờ cô mới ngộ ra câu "không rét mà run".

Thân ảnh cao ngạo từ từ biến mất, cô mới lật đật chạy nhanh vào.

Theo như quản gia Chu đã dặn, các cô phải luôn chuẩn bị ly cà phê ấm và một ít đường cho thiếu gia khi người đi học trở về.

Ở Dận gia, luôn luôn phải "đi nhẹ nói khe", không được làm việc riêng trong giờ làm và lúc nào cũng có việc cần làm cả. Lúc mới bước chân vào đây, cô cũng bị choáng ngợp bởi sự lộng lẫy, tráng lệ của nó. Đội ngũ giúp việc trong Dận gia gần cả chục người, ai cũng tất bật luôn tay. "Cốc...cốc", tiếng gõ cửa vang lên.

- Dịch thiếu gia. Tôi đưa cà phê cho cậu.

- Vào.

Anh vừa nghe giọng là biết đi Chu rồi. Bà vừa là quản gia và vừa là vú nuôi anh từ nhỏ.

- Cậu đang buồn phiền chuyện gì?

Bà đặt cà phê trên bàn và vừa cẩn thận quan sát sắc mặt anh.

- Không có.

Anh nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà, trong đầu thoáng chút suy tư và hớp một ngụm cà phê. Nuốt xuống yết hầu, khó hiểu vì bình thường anh đều uống như vậy, nhưng hôm nay lại có chút nuốt không thông.

- Cậu đừng giấu bà già này chứ. Tôi theo Dân gia gần 35 năm, trước lúc cậu chưa tồn tại cho đến khi nằm trong bụng Tẩu phu nhân cho đến bây giờ, một tay tôi tiếp xúc với cậu thì sao tôi không nhận ra tâm trạng của cậu. Thôi tôi còn có việc, cậu không muốn nói thì tôi đi làm nốt vậy, chào cậu.

Bà đẩy nhẹ cửa rồi cẩn thận bước ra ngoài.

Giọng nói của bà vẫn còn văng vẳng bên tai anh, anh đây là đang buồn phiền sao? Không thể nào.

"Tích...tích".

Trên màn hình nổi lên rất nhiều tin nhắn của Thẩm Thẩm gửi anh.

Anh không buồn không trả lời nên trực tiếp ném điện thoại sang một bên, ném tâm ý của tôi sang một bên không thương tiếc. Nhưng tâm trạng của anh cũng chẳng khá hơn tôi là mấy.

Anh nhú mày thật chặt mà nhìn như muốn bóp nát tôi ra nếu như tôi ở trước mặt đây.

Chờ mãi vẫn chưa thấy anh trả lời, thậm chí, tôi còn nghĩ là anh không thèm liếc đến chứ nói chi trả lời tôi.

- Lâm Mẫn này.

- Tớ này.

- Tớ phải làm sao để xin lỗi Dân Dịch đây? Tớ nghĩ tớ đã làm gì đó cho anh ấy không vui.

- Đây, đại ngốc. Nghĩ kĩ, chuyện này cậu hoàn toàn không làm gì có lỗi cả.

- Nhưng mà.

- Không nhưng với nhị gì hết. Đã không có thì không có, cậu không cần phải suy nghĩ cho nặng đầu.

Chuyện này rồi như tờ vò, phải tôi hiểu anh xoay lưng, anh nghĩ gì thì tốt biết mấy đúng không? Bóng lưng của anh lúc đó, nó khiến tôi rất bất an.

Liệu lúc đó, anh có đang tức giận?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đây là che chở a! (1)

Cả tuần rồi, mà anh chẳng nói chẳng rằng không gặp tôi nữa. Anh vô tình lướt qua tôi, bình thân như không có chuyện gì, khuôn mặt lạnh tanh. Tôi chỉ biết bấm chặt hai cánh môi thật chặt vào nhau, ánh mắt đã sớm long lanh, phủ một tầng sương mù nhìn theo hướng anh biến mất.

Thực sự, chịu đựng quá mức giới hạn rồi, tôi rất nhớ và không thể chịu được sự đối đãi bất thường của anh. Tôi lấy hết can đảm, tìm anh nói chuyện trực tiếp.

Đây 2 từ từ hiện rõ trước mắt, nhưng bước chân vẫn có chút cứng nhắc, tôi nuốt một ngụm nước bọt, đi vào bên trong. Hành lang chật ních người với rất nhiều phòng học, đầu tôi vang lên ong ong, anh học phòng nào đây? Tôi không biết, tôi nhớ rõ là phòng của tôi có thể nhìn vào chỗ anh ngồi, nhưng vào đây thì tôi thấy phòng nào cũng có thể thấy xiên qua nên có hơi lúng túng.

Bất giác lùi lại một bước, tôi lắc đầu, từ bỏ ý nghĩ bỏ cuộc của bản thân. Tôi tự động hỏi một người đứng gần đó.

- Xin chào. Cho tớ hỏi Dân học trưởng học lớp nào vậy?

Cô gái mà tôi hỏi, vừa nghe xong, khoé môi giật giật như thể muốn phát cười trước mắt tôi.

- Ở kia.

Nhìn theo ngón tay mảnh khảnh của cô ta, tôi đã thấy Dân Dịch anh ngồi trong.

- Cảm ơn.

Tôi không nhanh không chậm đi đến. Không phải cố ý mà là không nhanh không chậm rơi vào tai tôi rõ mồn một, tôi nghe được tiếng cười chế giễu của cô gái vừa rồi cùng với giọng nói khinh bỉ hết chỗ nói vang lên.

- Tĩnh Ngư, cậu vừa nghe gì không? Hôm nay dám mò đến tìm Dân Dịch.

- Nhìn quen quen, hình như là cô gái mấy hôm trước ngã vào lòng Dân Dịch ở căn tin?

- Còn ai trồng khoai đất này nữa? Không chừng là cô ta cố ý.

- Đúng là không còn sĩ diện, thể hiện quá lộ liễu, người như cô ta xem chừng Dân Dịch yêu cầu "lên giường", cô ta cũng gật đầu.

Các cơ mặt của tôi đều đã đánh lại, nụ cười có chút cứng nhắc.

- Nghe nói, cô ta là Ti Tuệ Thẩm, cha là một hào phú có tiếng ở thành phố A này, luôn có mặt trong báo doanh nhân thành đạt. Cô ta sống trong nhung lụa, có thể nói gia đình không đơn giản.

- Cha mẹ cô ta có phải phóng túng đến mức lấn qua con gái?

"**Ha ha...**" tiếng cười này vang lên không lớn nhưng đủ làm tôi tức điên người mà muốn lồng lộn lên, nằng cho ả một tiếng dài.

Tôi không thể đứng yên nghe nữa, móng tay đã sớm ghim vào da thịt trắng nõn vì tức giận vốn chuyện gì tôi cũng có thể bỏ qua, nhưng đụng đến cha mẹ tôi thì những người kia chẳng khác nào gián tiếp cho tôi một xô nước lạnh.

Cha mẹ tôi là ai mà những con người thấp hèn này có thể nhắc đến. Tôi mạnh dạn xoay người, quan sát, hai người đứng trước mặt tôi, cái nhìn đầu tiên có vẻ vừa mắt, ngũ quan tương xứng, có thể gọi là mỹ lệ, nhưng lại "khẩu Phật tâm xà", tôi có nghe được, có một người tên Tĩnh Ngư, nhưng tôi không quan tâm họ tên gì.

Toàn người bần thủ.

Tôi lại gần, họ cứ tưởng tôi đã đi, không ngờ tôi lại dậm dậm đi đến trước mặt họ, ánh mắt như muốn giết các cô nên trợn mắt thật to đến nỗi không ngâm được mồm "Chát..." Tiếng đánh thâm thúy vang lên, lấy sự chú ý của mọi người xung quanh, họ hứng thú vây quanh tôi xem trò vui.

- Tát tôi. Cô nổi điên cái gì vậy hả?

Tĩnh Ngư cô ta chưa tiếp nhận được việc bản thân bị tát nên hơi ngây ngốc, một bên mặt sưng đỏ nóng rát, mới đưa tay lên che đi, bên miệng hiện ra tia máu nhỏ, mắt có chút ngấn lệ, quát to, xồng xộc đến như muốn tát lại tôi.

- Vì cô quá đáng ghét và chướng mắt.

Tôi trợn mắt nhìn chăm chăm cô ta đến nỗi như muốn nguyên rửa và tan chảy ả. Cô gái đứng kế bên cũng là người bắt đầu mọi chuyện, gạt góc áo của Tĩnh Ngư, khuôn mặt tái đi, cắt không còn giọt máu.

Tôi khinh thường trong bụng. Không phải lúc này còn ghê gớm, hùng hồn nói sau lưng tôi sao?

- Tĩnh Ngư, cậu tuyệt đừng gây sự với cô ta.

Giọng vô cùng nhỏ, chỉ để cho Tĩnh Ngư nghe nhưng tôi lại nghe vô cùng rõ, không lọt một chữ.

- Cậu làm sao vậy, sợ ư? Không thấy tớ bị ức hiếp sao?

Tĩnh Ngư tức giận gạt góc áo mà cô đang giữ, hét như điên lên, nhảy cẫng lên, không chịu nhận thua thuộc về mình.

- Tớ...

Cô ta chớp mắt qua lại rồi đứng nép sau Tĩnh Ngư, mím môi, nét mặt cũng vàng như nghệ thể hiện thực sự sợ hãi khí thế của tôi.

- Nhớ cho rõ, tên của tôi và cha mẹ tôi, không phải là thứ mà cô có thể tùy tiện nhắc đến, thậm chí nghĩ đến cũng không. Cái miệng dơ bẩn, chỉ biết mắng người này, thật ô uế.

Tôi hừ lạnh, phun ra từng chữ, nhấn mạnh từng câu như để những lời này nham sâu vào đầu óc của những người này.

- Cô dám... Tĩnh Ngư cô ta, hít vào bụng toàn khí lạnh, tức giận, giơ tay lên, hướng vào bên mặt trái của tôi, rất nhanh và dứt khoát, khí thế và động tác giống tôi ban nãy.

Trong tình huống gấp gáp như vậy, tôi cũng không biết phải phản ứng ra làm sao nên chết đứng tại chỗ. Trơ mắt nhìn cái tát đang đến gần.

Tôi hoảng sợ, cắn môi thật chặt, nhắm mắt lại. Rất hoang mang, đôi chân không tự chủ được mà có chút run rẩy nhẹ. Tôi tưởng tượng ra được, bên mặt sẽ sưng to giống cô ta và sẽ in rõ năm ngón tay. Đau lắm. Càng nghĩ càng cắn chặt môi. Móng tay cào vào sâu da thịt mềm mại.

Nhưng mà chờ lâu quá, sao vẫn chưa có chuyện gì?

Mở mắt ra, tôi kinh ngạc, mắt chữ O, mồm chữ A.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đây là che chở a! (2)

Cánh tay Tinh Ngư đang bị giữ lại trong không trung, sát với mặt của cô chừng 3cm, rất gần, cô ta khó chịu, nhũn mày giật mạnh tay ra, nhưng vẫn như cũ, không rời bàn tay to kia được.

Gân xanh đã sớm nổi lên vì dùng lực và tức giận.

Ngược mặt lên, nhìn thủ phạm đang cản trở chuyện tốt của bản thân thì Tinh Ngư cô, bị há hốc mồm giống tôi. Vì người đó chính là Dận Dịch. Anh đang đang sát khí, nắm thật chặt cánh tay yếu ớt của cô ta, tạo ra vết bầm nhẹ nhẹ nhưng có thể nhìn ra vì rất chói mắt, với sức lực này có thể nghiền nát hoặc bẻ gãy nó bất cứ lúc nào anh muốn.

Cô ta run rẩy từng đợt, nhìn sâu vào đôi mắt anh thì càng run mạnh.

Quá lạnh.

- Dận... học trưởng

Từng chữ nói ra lộn xộn xi ngầu lên hết. Chớp mắt một cái, anh buông ra, Tinh Ngư như bị mất thế, ngã nhào xuống đất. Cô gái đứng kế thấy vậy, liền nhanh chóng chồm xuống đỡ. Tôi vừa định hình lại, thì thấy anh nhẹ nhàng nắm tay tôi, kéo đi qua đám đông, mọi người thấy hết chuyện rồi nên cũng tản ra.

Chỉ có hai người bọn họ nhục nhã, chết đứng tại chỗ, chân như bị đóng cọc, bước mãi không được, nặng ngàn tạ cân.

Tôi nhìn chăm chăm nơi tay tôi và anh đang giao nhau, tay anh thật ấm, cho tôi cảm giác an toàn. Cho tới bây giờ, vẫn nhớ lực đạo tát của cô ta, thực ám ảnh, tôi thực không muốn nhìn thấy các cô một lần nào nữa, vĩnh biệt cả đời càng tốt. Ban nãy vì sợ hãi nên mắt có chút phấp phỏng. Tay tôi còn ra rất nhiều mồ hôi, ngại anh phải nắm lấy bàn tay ướt át nên có chút muốn buông nhưng lại không nỡ nên cứ mặt kệ.

Anh không quan tâm thì việc gì tôi nghĩ nhiều?

Anh cho tôi ngồi trên bồn cây sân sau trường. Gió thổi hiu hiu thật dễ chịu. Anh lặng lẽ ngồi kế bên, nhìn chăm chăm tôi, còn tôi thì áy náy vì lúc nào cũng gây phiền toái đến cho anh.

- Còn sợ không?

Giọng nói mềm mại dễ chịu bên tai, khiến tôi không tin được, giống như "thụ sủng nhược kinh", không phải anh vừa lạnh nhạt với tôi sao, nhưng bây giờ thì khác.

Vội trấn an bản thân cố gắng trấn tĩnh lại.

Ngược đôi mắt to đã sớm ngấn nước. Lắc đầu ủy khuất.

- Không phải khóc.

Anh dịu dàng ôm tôi vào lòng. Quá cảm động, không cảm nước mắt lại được nữa, tôi lặng xà, khóc nhón nháo đến ướt một mảng áo to của anh.

- Em... không... phải có ý... họ đáng lẽ không... nên nói... cha mẹ em như vậy.

- A....

Khóc tê tâm liệt phế và ôm anh chặt hơn nữa.

Anh vỗ nhẹ nhẹ lưng tôi.

- Được, tôi tin em, không khóc, không khóc. Thảm Thảm ngoan.

Anh đưa tay áp vào sườn mặt bên trái của tôi, anh thấy lòng bàn tay mình nóng bỏng, nếu không phải khi này anh cần kịp thì, bây giờ, chỗ này sẽ sưng lên rất ghê người sao?

Anh đau lòng, thương tiếc mà quệt từng viên nước mắt như trên châu kia liên tục rơi và người anh càng ngày càng lạnh. Nhưng ánh mắt nhìn tôi vẫn ấm áp xen lẫn cứng chiều cực độ. Tôi khóc mệt lã người, cả trọng lượng đều dựa vào anh, yếu ớt, nếu có cơn gió mạnh thổi qua thì có thể thổi bay tôi bất cứ lúc nào.

Nín khóc nhưng vẫn còn tiếng nấc nhẹ. Bên chóp mũi, hương bạc hà nhàn nhạt cùng độ ấm bên người anh làm cho tôi có cảm giác an toàn, không sợ điều gì nữa. Anh đưa cho tôi chiếc khăn tay của mình. Tôi chậm chạp, nước mắt làm mờ mọi thứ nên căn bản là không thấy. Anh không đợi tôi lấy liền dùng nó lau đi toàn bộ nước mắt và nước mũi của tôi. Anh cười nhẹ.

- Đại ngốc này, khóc thành dạng gì rồi.

Anh yêu thương búng nhẹ vào đầu tôi.

- Aaaaaa.....

Tôi xuyết xoa, sụt sịt nước mắt.

- Đau sao?

Anh gạt mình, lấy tay xoa xoa chỗ búng.

- Không... Anh thật dễ lừa nha.

Tôi cười tình nghịch, anh cũng cười.

- Lần sau tuyệt đừng khóc.

- Vì sao? Tôi tò mò nhìn anh.

- Vì rất xấu.

Tôi lườm anh.

Hình như tôi nhớ ra, lúc tôi khóc anh có gọi tôi bằng Thảm Thảm thì phải.

- Ban này, anh kêu em là gì? Nhắc lại nghe nào.

- Quên rồi. Anh lơ mắt không nhìn tôi bộ dáng tình nghịch hơn hẳn tôi.

- Nhắc lại xem nào.

Tôi thực sự rất muốn nghe, rất rất muốn. Tay đặt lên vai anh, làm nũng liên tục.

- Thảm...Thảm!

Tôi đứng hình vài giây, rồi vui sướng nhéo hai má anh đến ửng đỏ.

- Dịch Dịch ngoan. Tôi thè lưỡi trên anh.

- Coi như em hay đi.

Vạch phân chia

Nằm trên giường, nhớ lại những chuyện đã diễn ra, không tin được, chính bản thân mình làm vậy và những lời nói, cử chỉ quan tâm, an ủi của anh, tôi nhớ rõ mông một, thậm chí không dám quên dù một chi tiết nhỏ là đáng khác.

Ti Tuệ Thảm, xuất phát từ miệng anh rất dễ nghe, nay Thảm Thảm lại càng dễ nghe.

Nói vậy, anh không giận tôi nữa đúng không.

Hôm nay có thể đánh giấc ngon rồi.

Từ lúc tôi bước gần đến phòng học của anh, thì anh đã thấy rồi nhưng không buồn đứng lên. Vẫn chăm chú đóng giấy tờ trên bàn. Nhưng anh nhận ra, tôi có gì đó là lạ.

Mất thấy tôi xoay người, anh liền đi ra.

Chen vào đám đông, quan sát câu chuyện. Anh cũng đã hiểu phần nhiều. Vừa lúc anh chắc chắn Tịnh Ngư sẽ đánh tôi, thì lao ra nhanh như chớp liền bắt được, anh thậm chí còn muốn thốt lên "may quá, vẫn còn kịp".

Anh lờm, anh rất muốn phanh tay người này đem cho cá ăn ngay lập tức, cánh tay dơ bẩn này, muốn rút thì rút, anh không muốn giữ nữa, bản thù cực hạn. Anh buông mạnh ra.

Thấy cô ta ngã mạnh xuống, anh mới vừa lòng, định xoay bỏ đi, thì thấy tôi phát ngốc, đực ra tại chỗ, chân mềm nhũn sợ hãi như sắp không trụ vững nữa rồi. Trên mắt có chút phiếm hồng. Trong anh đột nhiên, thương tiếc kéo tôi đi. Tôi khóc uất ức, anh đau lòng biết bao.

Anh nghĩ cô gái này ưa cười như vậy, lại còn hay mắc cở, nhưng bây giờ lại khóc thương tâm ở trong lòng anh, khiến anh ngày càng lạnh đi.

"Nếu em luôn cười, thì tôi thật sự rất vui đấy, Thảm Thảm".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: "Tuần lễ xanh"; đáng nhớ (1)

Hoạt động tuần lễ xanh lần này, là nhà trường sẽ cử ra từng lớp từng dãy làm một công việc thiện, có ích khác nhau.

Từ sáng sớm, bảng thông báo trường đã đầy nghẹt con người ta và vô số thùng giấy chứa lương thực đầy trên sân.

Tôi cũng háo hức, hăng hái lôi kéo Lâm Mẫn chen qua xem. Mồ hôi nhễ nhãi cùng tiếng cằn nhằn của Lâm Mẫn bên tai.

- Này, từ từ đã, cậu cần gì gấp gáp, không phải không cần xem thì tí cô Thiển lên lớp chúng ta sẽ được biết sao?

- Nhưng sẽ không còn thú vị nữa nha!

Tôi chồm lên, cố gắng mở rộng tầm nhìn xuyên qua lớp người.

- Cậu thấy được gì rồi? Nói tớ xem nào, đứng chật kín vậy, nghẹt thở quá đi mất.

Lâm Mẫn vừa nói, vừa kết hợp động tác quạt quạt vào mặt. Tôi bủi môi rồi nhìn lướt qua một lần.

- Ngày XX tháng XX năm XXXX...

- Này, vào nội dung chính đi cho tớ nhờ, mất thời gian.

Tôi hừ lạnh. Lè lưỡi.

- A hèm... Vành tai nghe cho rõ, tiểu thư ta đây chỉ đọc một lần thôi đấy.

Tôi tăng hăng, Lâm Mẫn cô, hết kiên nhẫn quát to.

- Mau... Thảm Thảm tớ sẽ giết cậu.

- Dãy 1: dọn dẹp rác và phân loại rác trong học khu và ngoài khu với diện tích rộng.

+ Dãy 2 và dãy 3: trao lương thực và quần áo dư (đã không còn dùng hoặc có thể dựa vào lòng thiện riêng mỗi học viên) của bản thân cho cô nhi viện. Sáng ngày mai tập trung ở trường, sẽ có xe đón.

+ Dãy 4 và dãy 5: Sắp xếp lại kho của trường và đem đi đến khu tái chế.

+ Dãy 6 và dãy 7 và dãy 8 và các dãy còn lại: sẽ nghe theo chỉ dẫn của giáo viên. Các thông tin khác, giáo viên sẽ thông báo cho từng phòng khi lên lớp.

- Cậu đúng là dở hơi, đọc hết một trang như vậy không phải vừa mệt vừa lãng phí sức sao, chỉ cần xem dãy của mình là đủ.
- Người ta giúp cậu mà còn ý kiến nhiều.

Đi thôi, sắp đến giờ lên lớp rồi.

"Reng....reng".

Chúng tôi đã vào chỗ ngồi của bản thân. Không khí đột nhiên sôi nổi hơn ngày thường, ánh mắt luôn dính chặt ở cửa, ai cũng mong chờ bóng đang cô Thiên đi tới.

- Chào cả lớp, tuần lễ xanh bắt đầu, như trên bảng thông báo chúng em đã thấy, dãy của chúng ta và dãy 2 là đặc biệt thay mặt toàn trường, đi làm từ thiện ở cô nhi viện cho nên chúng em phải hết sức cố gắng và tích cực thân thiện và giao tiếp, tiếp xúc gần gũi với những bé ở đây. Nơi chúng ta sẽ đến là trung tâm giáo dục trẻ mồ côi và khuyết tật Ánh Sáng, dãy 2 và 3, sẽ phân ra các lớp xen kẽ để đi chung xe. Tuyến của chúng ta là xe 35R. Đúng 6h có mặt đầy đủ. Vắng mặt phải có lý do chính đáng và thuyết phục.

- À... Nương Châu, gửi ngay cho cô danh sách lớp và bảng phân công trong ngày hôm nay.

Tan lớp.

Đình thự của Tỉ gia, hiện ngay trước mắt, chú Quách đưa tôi vào nhà, mẹ tôi, bà Lý đang ngồi trên xô pha, xem chương trình thời trang. Tôi giờ tay với Tiểu San.

- Cho tôi một ly nước cam.

- Vâng ạ!

Tôi ngồi đối diện bà.

- Thảm Thảm về rồi.

- Tuần lễ xanh lần này, trường tổ chức đi từ thiện ở cô nhi viện Ánh Sáng. 6h ngày mai có mặt ở trường.

- Tốt quá, con chuẩn bị đâu ra đó hết chưa? Có cần đi riêng không? Đi xe tập thể có thể con sẽ nhức đầu, khó chịu.

- Không cần đâu, có Lâm Mẫn đi chung nói chuyện phiếm cũng vui.

Tôi lắc đầu ngay. Người ham vui như tôi thì sao lại chịu chui đầu vào xe riêng để đến đấy chứ, hoạt động tập thể mà không đi chung thì còn gì vui.

- Điều theo ý con.

- Còn có đồ cũ không còn sử dụng nữa.

- Di Hạ...

Giọng mẹ tôi vang lên, di Hạ nhanh chân, lật đật từ trong bếp ra, vẫn còn đeo tạp dề trên người, cùng với hương thơm ngát ngào trong bếp.

- Thừa phụ nhân.

- Di chuẩn bị một ít đồ cũ trong kho mang cho Thảm Thảm.

- Vâng, tôi sẽ chuẩn bị ngay.

- Không cần gấp gáp, sáng sớm ngày mai mới xuất phát.

- Dạ, tiểu thư.

Tôi đi vào phòng, liền trèo lên giường, bật Weibo, nhắn cho Dận Dịch anh.

- Dận học trưởng.

Chưa đến một giây, liền được trả lời nên tôi không khỏi vui mừng.

- Sao?

- Anh đang làm gì?

- Làm bài.

- Ngày mai anh đi chứ? Dận học trường.

- Đi. Tôi bĩu môi, anh có cần kiệm lời đến như vậy chứ? Đúng là "lời vàng lời ngọc" nên không thể phun dư 1 câu nào cho tôi.

- Vâng.

Tôi hết chuyện muốn nói rồi nhưng vẫn không nỡ dừng lại nên nhấn lại một câu cho anh, tỏ vẻ mình đã hiểu. Nhưng chợt nhớ ra điều gì liền nhấn tiếp.

- Ngày mai, có rất nhiều chuyện, anh đi chuyến nào?

Tôi mong đợi anh nói ra.

Tiểu San gõ cửa bưng ly nước cam mà tôi yêu cầu lên.

- Cảm ơn.

Tôi đưa tay uống một ngụm nước cam tươi mát cho thông cổ họng đang khát đến rát nhưng mắt vẫn dính chặt vào màn hình.

"Ting... ting".

- 35R.

Tôi không tin vào mắt mình được, nhìn thật kỹ rồi lẩm nhẩm con số đó, đó không phải là chuyến của tôi, tốt rồi. Vui sướng không có từ gì có thể diễn tả được.

Làm tôi càng mong chờ đến ngày mai, nhưng từng giây từng phút lại trôi qua quá lâu đi, dài như một thế kỷ.

Lại bắt đầu tuần lễ xanh. Hằng năm, tới tuần lễ này, anh đều viện cớ này nọ để trốn, nhưng chiêu trò của anh đều bị ông bà Dận nắm được nên bắt buộc anh miễn cưỡng tham gia, anh thực sự không thích hoạt động này, nếu bãi bỏ thì anh sẽ lập tức cắt hoạt động vớ vẩn này vì nó làm tốn thời gian rất nhiều của anh.

Ai cũng tươi cười, chạy ủa ra xem thông báo, anh mang tâm tình không tốt, nhưng không thể hiện ra mặt, anh hoàn toàn lạnh nhạt trong mọi tình huống. Nhưng có một khuôn mặt trắng nõn, tươi cười rạng rỡ như hoa nỏ, như nổi bật giữa hàng vạn người bình thường xung quanh.

Anh nghĩ, tôi thật sự rất thích sao, coi như hoạt động tuần lễ xanh này anh được an ủi rồi. Về đến Dận gia, ông Dận vừa thấy mặt con trai liền đánh lại.

- Tuần lễ xanh đến, ta vừa nhận được thông báo, mau chuẩn bị, ngoan ngoãn tham gia đi, đừng hòng trốn.

- Vâng.

Anh bỏ đi trước con mắt ngạt nhiên của ông. Không phải lần này quá dễ dàng để anh đi sao? Không làm nhón nháo lên nữa sao? Chắc ngày mai mặt trời mọc đằng Tây hay dự án ông sắp đề cử ra sẽ có trục trặc.

Ông xám mặt liền đánh một cuộc gọi, rất nhanh người đầu dây bên kia liền trả lời.

- Vâng, thưa ông Dận, tôi thư ký Tân.

- Dự án vòm núi hình sao đang diễn ra tốt đẹp chứ? Tôi đang xem lại một số vật liệu và hợp đồng.

- Vâng, hơn cả chữ thuận lợi.

Ông rất hài lòng câu trả lời này, liền thở phào nhẹ nhõm, nét mặt tươi sáng hẳn ra và cũng hài lòng cách làm việc của thư ký Tân này, đi theo ông được 10 năm rồi, là cánh tay đắc lực bên ông, anh làm việc rất nhanh gọn, chỉ cần ông nói ra sơ lược dự án nào đó, anh sẽ phân tích sâu vào và lên kế hoạch cho ông xem.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: "Tuần lễ xanh" đáng nhớ (2)

5h. Mặt trời còn đang ngủ, bầu trời màu xám xịt.

Tôi thức giấc, mau mau đi chuẩn bị.

Tôi quyết định chọn uớ m lên người quần bò dài và áo phông rộng để thoải mái làm việc vì hoạt động này, chắc chắn tốn không ít mồ hôi. Nếu tôi ăn mặc quá cầu kì thì chẳng phải là "tự chết trong cái bấy" của bản thân sao?

Tôi mau chóng đi vô bếp, ngồi xuống.

- Tiểu thư, bữa sáng đã chuẩn bị xong.

Tiểu Phí, đứng kế bên rót nước cho tôi. Tôi thấy rõ sự mệt mỏi trong mắt của cô và nụ cười cứng nhắc kia nữa, chẳng phải bây giờ quá sớm sao? Chỉ vì tôi, mà lại cướp giấc ngủ của người khác.

Tôi dùng ánh mắt áy náy nhìn cô rồi cũng chẳng nói gì. Tôi biết, đồ đạc tôi kêu chuẩn bị, di Hạ đã sớm chuẩn bị và chất tất cả lên xe rồi, cho nên cũng không lo lắng gì nhiều, chỉ lo lắng là phải biểu hiện làm sao khi đến đó thôi.

Ăn xong, tôi vẫy tay rồi đi ra xe. Chú Quách mở cửa cho tôi vào, vừa khởi động các động cơ thì di Hạ chạy nhanh ra.

Khom xuống, gõ nhẹ cửa kính xe.

Tôi không nhanh không chậm, vươn tay ấn nút hạ xuống.

- Tiểu thư, cô cầm lấy.

Bà đưa cho tôi một chiếc bình giữ nhiệt, bên trong là canh hầm suốt đêm và nón vành rộng dùng che nắng.

- Cảm ơn.

- Tiểu thư, đi cẩn thận.

Xe từ từ rời khỏi Ti gia.

Qua đoạn đường khá dài, mắt thấy Lâm Mẫn đứng ở cổng trường vẫy tay với tôi. Chú Quách nhanh tay đem hai cái túi lớn phía sau xe để xuống rồi rời đi.

- Đồ cũ của cậu đâu, Lâm Mẫn?

Tôi hip mắt tìm kiếm túi đồ cũ của cô ấy.

- Đây này. Cái túi cô ấy mang trên tay sao?

Nó thật sự nhìn như cái túi xách thời trang.

- Cậu cho ít vậy sao?

- Tiểu thư ơi, đồ tớ mặc còn thiếu đây này, nên tớ đã cố gắng chọn lọc hết mức có thể. Lâm Mẫn cô, quan sát hai cái túi của tôi trên đất, tiến đến mở ra rồi há mồm.

- Này, này... Đây là đồ cũ sao?

Nhìn như đồ mới chưa chạm một lần.

- Có một lần.

Tôi lè lưỡi, tránh mặt đi chỗ khác.

- Thôi bỏ đi, không thèm nói với cậu nữa. Bên trong, xe đã dừng đúng vạch hết rồi, chúng ta mau tìm chỗ đi. Lâm Mẫn giúp tôi vác một túi, còn một túi thì tự bản thân vác. Đồng người như vậy, muốn tìm rất khó.

Tôi luôn theo sát Lâm Mẫn vì tôi sợ đã không kiếm được xe mà còn lạc nhau thì rách việc. Mãi vẫn tìm không ra, mà còn phải vác đồ nặng, sức lực của tôi và Lâm Mẫn không chịu nổi nữa, để đồ xuống, thở hổn hển rồi nhìn nhau khó xử. Từ đâu một thân ảnh quen thuộc, từ trong đám người đi ra, lại gần nắm tay tôi, cảm giác ấm áp quen thuộc làm tôi thấy an toàn.

Mình được cứu rồi nha!

- Xe sắp xuất phát rồi, mau lên!

Dận Dịch anh, vác hai túi đồ lên, tôi một tay nắm góc áo của anh, một tay kéo Lâm Mẫn còn đang ngơ ngốc đi theo anh.

- Lên xe mau, lên xe mau...

Tiếng cô Thiển từ xa vọng lại, làm tôi nhẹ nhõm hẳn. Đồ cũng đã được đặt vào bên dưới xe. Dận Dịch anh, lên xe ngồi vào chỗ lâu rồi, tôi theo sau, thấy ghế kế bên anh còn trống nhưng không dám bước đến ngồi, nếu bỏ Lâm Mẫn ngồi một mình hoặc ngồi chung với ai xa lạ suốt hành trình thì tôi sau này biết phải ăn nói làm sao cho phải?

Lâm Mẫn như hiểu được trong tôi đang nghĩ gì và lo sợ gì nên cười tươi, đẩy tôi vào chỗ trống bên Dận Dịch, khi đi không quên nháy mắt một cái với tôi, cô đi ra phía sau một ghế, ngồi và tán gẫu có vẻ thân thiết.

Tôi cười giật giật mép môi.

- Cậu to gan, dám bán mình sao?

Tôi vẫn chưa để ý đến Dận Dịch nên không biết anh đã quan sát tôi từ nãy giờ và nhìn xuống bàn tay tôi đang bấu nhau vì căng thẳng.

- Em là không thích ngồi cạnh tôi?

- Cậu còn không được, làm gì có chuyện đó. Ha ha.

- Đúng không?

Anh gương người, ép sát mặt tôi.

- Họ đang nhìn chúng ta đấy!

Tôi hoảng hốt nhìn xung quanh.

- Trả lời tôi.

Anh cầm lấy khuôn mặt tôi, bắt buộc tôi nhìn anh.

- Không, ngay từ đầu đã muốn ngồi cạnh.

Tôi cúi đầu, che đi trái tim đang đập liên hồi.

- Đại ngốc.

Vừa nghe anh nói, tôi ngước mặt lên, anh cười.

- Em không ngốc.

Tôi bấu môi, trợn mắt to nhìn anh.

- Được, em không ngốc.

Anh xoa đầu tôi, trong ánh mắt lấp đầy ôn nhu. Tôi không nói nữa, dựa đầu vào ghế ngồi rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Lâu lâu, lại nói chuyện phiếm với anh, lái nhai suốt hành trình. Nhưng anh không cảm thấy phiền chút nào, ngược lại còn chăm chú nghe từng thứ tôi nói ra.

Chợt ngừng nói, hơi thở của anh phả đều đều lên khuôn mặt trắng nõn có chút đỏ ửng của tôi, hương bạc hà nhẹ nhàng như cuốn tôi đi đến "mộng xuân". Tôi thất thần nhìn khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết trước mặt, đúng là hàng cực phẩm a!

Xe bỗng phanh gấp, tôi chưa kịp định hình, theo thể chồm đến phía trước, trước mắt sắp thấy bản thân ngã xuống thì bản thân lại rơi vào một khối mềm mại. Tôi nhìn lên anh, mặt càng đỏ, vội cúi đầu xuống, đợi khi xe bình ổn lại, tôi nhẹ xê người định thoát ra khỏi vòng tay của anh mặc dù không nỡ nhưng vẫn làm. Nhưng cố gắng mãi vẫn không được, anh ôm rất chặt, tôi càng muốn tránh, anh càng ôm chặt, mặt anh xỉ đen, toàn thân phát ra một cỗ lạnh băng. Anh đến sát lỗ tai tôi, cánh môi mê người cong lên và thì thầm vào tai tôi.

- Đừng loạn.

Tôi cảm thấy ngửa ngửa, không thể chịu được cảm giác đó liền giật nảy tránh xa.

- Anh buông em ra đi.

Tôi thì thầm với anh.

- Đây là tôi muốn em an toàn.

Anh biết được nơi nhạy cảm của tôi nên lần tới cẩn nhẹ lên vành tai thách thức, làm tôi như muốn nổi điên lên.

- Đừng. Không... Em sẽ ngồi ngoan, tuyệt không loạn.

- Em càng ngày càng biết nghe lời.

Anh xoa đầu tôi thoải mái, nhưng tay vẫn đặt bên eo, ôm chặt không buồn buông ra, nhưng tôi lại không dám nói câu nào, cẩn môi và tự trách bản thân không có khí phách, nể tằm, úng nước. Không dám liếc nhìn anh, hay tỏ thái độ thêm lần nào nữa, vì lỡ anh bày trò thì tôi có nước chết thảm, nhưng được ôm anh như vậy, thực sự là không có lỗi à nha!

Nếu không thoát được, thì phải cho bản thân dễ chịu, tôi liền di chuyển, tìm vị trí thuận đầu của mình và nhắm mắt lại, từ từ chìm vào giấc ngủ trong "khối bạc hà" to.

Anh nhìn thấy biểu hiện của tôi thì cười rất hài lòng, thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: "Tuần lễ xanh"; đáng nhớ (3)

Sau một quãng đường dài, nằm trong vòng tay của anh, cũng có chút mệt mỏi con người, xe của chúng tôi đã bình an và yên vị chạy vào Ánh Sáng viện.

Tôi thần thờ, lim dim từ từ mở mắt ra, vì chưa thích nghi được ánh sáng bên ngoài nên có hơi nheo lại và lấy tay che đi bớt. Nhưng không khí lạnh bên ngoài, đã thành công đá động tới tôi, tôi vội chui rúc vào khối ấm áp, a... Thật dễ chịu, tôi cọ cọ đầu mình để tăng thêm sự ấm áp nhưng lý trí bỗng chạy ngang đầu.

Ngước mặt lên, khuôn mặt Dân Dịch như được phóng to X10 trước mắt, rất gần. Anh nhìn tôi chăm chăm, tay ôm bên eo càng thêm dùng sức, siết chặt. Tôi giật nảy mình, dùng hết sức lực đẩy anh ra. Cứ tưởng anh lại sẽ không buông ra, nên càng dùng lực, nhưng không ngờ anh lại buông ra ngay.

Không kịp nghĩ đến thất vọng thì bản thân theo thế, ngã mạnh ra phía sau. Chết rồi, có phải lần này tôi sẽ ngã thật hay không đây? Sợ hãi nhắm mắt lại, thật chặt. Hy vọng bản thân sẽ không thiệt hại gì. Tiếng nói tuy hưng vang lên, cất ngang.

- Ôm chặt quá rồi.

Tôi vội nhìn tay đang ôm cổ anh, cố gắng níu đến tay cũng nổi đỏ lên. Ngượng ngùng, tôi tránh ánh mắt sang chỗ khác.

- Thực xin lỗi, Dân học trưởng.

Đồng thời cũng buông tay ra.

- Xuống xe.

Anh ra lệnh và đẩy nhẹ tôi.

Tôi mau mau đứng thẳng người, chỉnh sửa quần áo tươm tất, cảm thấy hài lòng rồi bước nhanh xuống xe.

Bên ngoài, các thầy cô và viện trưởng cũng đã đi ra chào đón. Chúng tôi đứng dàn hàng dài, chú Đường là tài xế của trường vừa mở cửa chứa đồ bên dưới, thì ai nấy đều đi lại gần và khuôn những thùng lương thực vào bên trong trước, rồi mới đi ra xử lý hành trang của mình.

Lâm Mẫn đẩy nhẹ vai tôi.

- Thảm Thảm, mau giúp một tay đi.

Cô ấy liếc mắt đến những thùng xếp cao. Tôi hiểu ý, liền gật đầu. Xoắn tay áo vác lên.

Tôi khóc không ra nước mắt, nhưng tập thể đều khuôn đều vác, nếu tôi không làm thì chẳng phải nói tôi cậy quyền thế của gia đình mà không làm việc chân tay sao. Nếu nói thể lực yếu, họ càng không tin, nói tôi bịa chuyện và sinh ra ác cảm thì càng hỏng.

Tôi càng không muốn mỗi ngày đều đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của mọi người.

Nên tốt nhất, là cẩn rằng chịu đựng, "ngâm bồ hòn làm ngọt" mà làm theo đi vì chả ai hiểu cho tôi đâu. Thùng hàng trên vai tôi, cũng gần 50kg, còn tôi chỉ 45kg, nó còn nặng hơn cả tôi và thêm bệnh lý sức khỏe và thể lực yếu, đây quả thực là khó nhằn mà.

Bước chân của tôi, có thể sánh với rùa bò còn chậm hơn. Cố gắng lê lét, làm mọi cách để đem vào trong.

Xoay sở mãi, cuối cùng ông trời không phụ lòng cho sự cố gắng của tôi. Nó đã được chòng lên với các thùng khác. Vui vẻ trước thành quả của mình, tôi cười đến híp mắt, nhưng phải công nhận là rất mệt, tôi lấy tay lau mồ hôi lấm tấm trên trán, tắm thân gầy liêu xiêu, chan nhून ra, thờ hồng hộc nặng nhọc, tôi ngã khụy xuống, ngồi chềm bẹp trên đất không còn chút sức lực. Dận Dịch anh, tìm kiếm bóng dáng của tôi, thấy tôi ngồi trên đất thì vội vàng đi tới.

- Đừng miễn cưỡng, làm việc quá sức.

Anh giận hờn, nhún mày lau đi mồ hôi trên gương mặt tôi đã sớm trắng bệch một màu. Đưa tới trước mặt một ly nước mát, tôi cầm lên, ừng ực chốc đã hết cạn.

Tâm trạng tốt hẳn, tôi cười cho gương mặt mình hồng hào trở lại rồi đứng lên vươn tay lau mồ hôi đã sớm đọng trên trán cho anh, lồng ngực hoàn hảo được che đậy sau chiếc áo sơ mi trắng thanh lịch có chút ướt đẫm, nhưng anh cao quá, tôi đành kiễng chân lên, dùng mũi chân đứng thẳng.

Khó khăn lau đi.

Anh dường như thấy được tôi cố gắng thế nào nên chân mày cũng giãn ra và cúi xuống để tôi dễ dàng hơn. Mặt anh áp sát đến, tôi chưa phòng bị và suy nghĩ đến, nên các cơ mặt đều giật giật và trên má đã sớm đỏ ửng, chẳng phải quá gần rồi sao?

Tôi như muốn trốn tránh đi nhưng hơi thở nam tính, nhẹ nhàng phả vào mũi, hương thơm bạc hà man mát nên làm cho đầu óc tôi thoải mái nên quên bẵng đi việc chính, cứ thất thần rồi lại thất thần nhìn gương mặt tuấn kiệt, hoàn mỹ từng chỉ tiết trước mặt.

Anh cũng nhận ra, nhưng lại không buồn lay tôi tỉnh, nên cứ đứng như vậy.

Lâm Mẫn đi ngang, khoé mắt mở to, như có ý, vô tình buông lời. Chẳng ám chỉ ai.

- Tình chàng ý thiếp, thiên tác chi hoà, nhìn nhau thôi cũng thấy no bụng.

Nói xong, cười khúc khích, liền chuồn nhanh, không thấy bóng dáng. Tôi cũng tỉnh theo, lau qua loa rồi ngượng chín mặt, bây giờ chắc đồ ngang tầm quả cà chua.

- Dận học trưởng, thực xin lỗi.

Anh cũng tay chân luống cuống nhưng lại nhanh điềm tỉnh lại như cũ như chưa có việc gì đã xảy ra.

- Xin lỗi mãi, không chán sao.

Dận Dịch anh, trên tay đã sớm cầm hai túi đồ của tôi và anh rồi đi vào trong. Tôi cũng nhanh chân chạy theo có chút chật vật, khó có thể đuổi kịp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: *“Tuần lễ xanh”*; đáng nhớ (4)

Bên trong Ánh Sáng viện, rất lớn.

Mọi góc ngách đều sạch sẽ vô cùng. Mặt nền nhà bóng loáng, tôi có thể nhìn thấy phản chiếu của bản thân. Màu sắc phủ lên tường, toàn bộ đều tươi sáng, đúng như cái tên của nó, có thể có ý nghĩa khác là sẽ mang đến tương lai mới, cuộc sống mới, giúp những đứa trẻ ở đây tìm thấy ánh sáng khi đang rơi trong.

Nước mắt như muốn trào ra bất cứ lúc nào, chúng quá tội nghiệp. Sinh ra, bị tật nguyền, bệnh đau, hư một bên mắt, hoặc lành lặn nhưng bị cha mẹ bỏ rơi và rất nhiều trường hợp khác.

- Chào tất cả mọi người, chào mừng đến với Ánh Sáng viện, chúng tôi rất hoan nghênh.

Người đang nói là bà Lê Chính, chủ của viện này.

Tóc bà đã hoa râm theo thời gian, nụ cười hiền hậu khiến mọi người ấm lòng. Là người bà của tất cả những đứa trẻ đáng thương ở đây. Còn các cô giáo chăm sóc thì được gọi là mẹ. Họ như một gia đình, không khí ấm cúng tràn ngập.

Nhìn ai cũng tất bật, đút thức ăn cho bọn trẻ.

Tôi nắm chặt góc áo của Dận Dịch anh, giật giật.

Anh xoay sang khó hiểu nhìn tôi.

- Em... Có thể giúp không?

Anh suy nghĩ chốc lát rồi lại gần cô Thiên bàn luận gì đó. Tôi thấy hai người đồng loạt gật đầu, cười tươi. Tất cả chúng tôi bắt tay vào việc đút thức ăn cho chúng ăn.

Tôi hớn hờ, lấy một chén cháo dinh dưỡng, đổ vị tôm, nhìn xung quanh, có một bé gái xinh xắn, ngồi thui thủi trong một góc, không hoà đồng như các bé khác. Tôi lại gần.

- Cô có thể đút cháu ăn không?

Đưa bé như giật mình nhưng sau đó lại nín thở chồm chồm nhỏ rồi miễn cưỡng gật đầu, đôi mắt long lanh, làn da mịn màng trắng nõn hoa lệ nhìn như một búp bê sứ.

- Tiểu bạch thỏ, há miệng nào.

Cô bé cũng phối hợp há miệng to ra, nhấp một ngụm cháo, nhưng đứa bé vẫn chưa cười với tôi, cũng chưa lại gần hơn, vẫn còn đề phòng.

- Tiểu Diễm Diễm, cô đút, con nhớ ăn ngoan.

Bà Lệ nhắc nhở cô bé.

Thì ra cô bé tên Diễm Diễm. Tên rất đáng yêu y hệt cô bé. Rất ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn ăn, không chút ồn ào, càng làm cho tôi yêu thích. Nếu cô bé lanh lợi thêm tý nữa, thì chắc là rất thu hút người khác.

Nhưng đứa trẻ hoàn hảo như vậy, ai lại nỡ bỏ chứ. Tôi bắt đầu mơ đến tương lai, không biết đứa con của tôi sẽ trông như thế nào, sẽ dễ thương hoa lệ lệ như cô bé trước mặt chứ.

Hay là một bé trai, ngũ quan tinh xảo, bị bẩm, nghĩ đến đây tôi liền tìm kiếm thân ảnh Dận Dịch.

Anh đang chăm chú chơi đồ hàng. Tôi liền chắc chắn anh sẽ là người chồng, người bố hoàn hảo. Đôi khi anh cười nhẹ một cái, như khiến nền cảnh thêm hài hoà. Mãi nhìn mà lại quên đút Diễm Diễm ăn, cô bé lay nhẹ tôi, tôi chợt nhớ ra nên tiếp tục.

- Cô đang đỏ mặt, cô nóng sao?

Giọng trẻ con non nớt vang lên, đôi mắt chớp chớp, cô bé vói tay nhỏ nhỏ đụng lên gò má tôi.

- Không có, Diễm Diễm mau ăn cho mau lớn nhé.

- Chú ấy thực xinh đẹp nga!

Con bé chu môi, liếc mắt tinh xảo, nhìn ngắm Dận Dịch đằng xa. Liền nhanh như chớp, chạy qua, nhào vào lòng anh, tôi cũng nhanh chóng đuổi theo.

- Diễm Diễm, còn chưa hết cháo.

Tôi cau có nhìn cô bé nằm trong lòng anh. Không lẽ tôi lại ghen với một cô bé? Thật không có khí phách.

- Chú thật ấm và thơm, Diễm Diễm thích chú.

Cái đầu nhỏ của con bé cọ cọ vào lòng anh. Anh cười mà mị, thu hút từ nhỏ đến lớn đều kiếm không nổi.

- Diễm Diễm, thực giống em, đều là con mèo thích cọ đầu vào người khác.

- Chú là của Diễm Diễm.

Con bé ôm chặt anh thỏa mãn, rồi nhìn tôi như kẻ thù không đội trời chung, tôi càng nhú mắt nhìn chăm chăm, cắn môi.

Anh chỉ biết lắc đầu cười.

- Diễm Diễm, thích chơi đồ hàng không? Anh cho bé đứng lên, nhưng cô bé lại càng ôm chặt anh, dính như sam.

- Diễm Diễm chỉ muốn ôm chú thôi.

Con bé nói những điều thân mật nhưng lại chẳng ngượng miệng, đúng là tôi suy nghĩ nhiều quá rồi, chỉ là một cô bé lên năm, làm sao biết ý nghĩa của những từ bản thân mình đang nói.

Nên tôi quyết định không chấp nhất nữa. Hương thơm từ phòng bếp ra, làm bụng tôi kêu lên, đã thành công ảnh hưởng đến tôi.

- Các em, chúng ta nghỉ tay dùng cơm trưa.

Tôi vui vẻ, mong chờ nhất là câu này nên liền ngồi vào bàn ăn sẵn, nhìn những món ăn đậm bạc trên bàn mà nuốt nước bọt ừng ực và con mắt sáng rỡ, Diễm Diễm cũng buông anh ra.

- Chú đi ăn trưa. Anh đứng dậy, hài lòng xoa đầu cô bé.

- Diễm Diễm thật ngoan, chú cũng rất thích Diễm Diễm.

Dạ Dịch anh, đi đến ngồi cạnh bên tôi.

- Đói lắm không?

- Đói.

Tôi gật đầu nhưng ánh mắt vẫn không ở chỗ anh. Tôi nhớ tới bình giữ nhiệt dì Hạ đưa nên chạy lại túi rồi lấy để lên bàn.

Tôi rót ra hai ly, một ly để trước mặt, một ly cho anh. Anh khó hiểu nhìn cái ly nước đục đục tôi đưa.

- Uống đi, là nước canh hầm dì Hạ làm.

Nghe vậy, anh cũng cầm lên uống một ngụm, nóng nóng rất ngon. Anh cảm thấy ấm bụng hơn.

Cô Thiên dùng đĩa xong, chúng tôi mới cầm đĩa bắt đầu ăn. Tôi miệt mài, ngón nghiêng ăn có lẽ vì quá đói, nhưng anh lại từ tốn, dù ngồi ăn ở đâu, cũng toát lên sự sang trọng.

- Em không chết vì no, cũng chết vì ghen.

- Không sợ, chết mà được no bụng cũng là được.

Tôi liếc anh, miệng vẫn không ngừng hoạt động đầu nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: "Tuần lễ xanh"; đáng nhớ (5)

Những học nam khỏe mạnh, vác các bàn dài để đựng bánh, sữa bên trên. Học nữ sẽ có nhiệm vụ phân phát đều từng phần và công bằng cho từng em.

Chúng tôi dùng giấy màu rồi gói từng phần thật đẹp. Bọn trẻ thấy màu sắc sắc sỡ liền thấy thích mắt, xúm nhau xếp hàng để nhận lấy và tôi còn được các bé thơm cho một cái.

Tất cả mọi người, từ lớn đến nhỏ, nắm tay nhau, tại thành một vòng tròn to rồi xoay vòng vòng, chơi đùa với nhau rất vui vẻ.

Mặt trời dần dần lặn, không thể ở lại được nữa nên sửa soạn lại đồ đạc, khi chắc chắn không thiếu gì, mới ra xe, tạm biệt về. Bọn trẻ vừa nghe chúng tôi ra về, thì đều xụ mặt không vui và có lúc khóc to nhưng mau được vỗ dành.

Diễm Diễm chạy lại ôm Dạ Dịch anh một cái rồi mới luyến tiếc buông ra thật chậm. Lau đi giọt nước mắt lóng lánh, bập bẹ.

- Chú về cẩn thận, chú hứa sẽ quay lại nhé.

Cô bé cười tươi.

- Chú hứa.

Anh nhìn cô bé khẳng định rồi ngón tay nhỏ mềm của Diễm Diễm và ngón tay to của anh cùng nắm lại.

- Diễm Diễm, vẫn chưa biết tên chú?

- Tiểu Diễm cứ gọi là chú Dịch.

- Vâng, chú Dịch.

Cô bé gật đầu rồi nhìn qua tôi.

- Tạm biệt cô, cô cũng rất xinh đẹp.

- Tạm biệt Diễm Diễm nhé.

Tôi nước mắt ướt át ôm thân hình gầy, bé nhỏ của Diễm Diễm vào lòng.

- Tên cô là gì?

- Gọi cô là cô Thẩm nhé.

Tôi xoay nhìn tất cả mọi người lần nữa rồi lên xe.

Xe bắt đầu lững bảnh rời khỏi sân Ánh Sáng viện.

Tôi thấy Diễm Diễm chạy theo vẫy tay, cười tươi hô to.

- Tạm biệt, cô chú sẽ trở lại thăm Diễm Diễm nhé. Diễm Diễm chờ.

Tôi cũng vẫy tay nhưng không biết cô bé thấy hay không. Anh cho tôi ngồi trong lòng bàn thân, tôi buồn bã ngước lên nhìn anh.

- Diễm Diễm, thật đáng thương, cô bé đáng yêu như vậy, lại nở bỏ rơi?

- Ai cũng có vấn đề riêng của bản thân, mẹ Diễm Diễm chắc chắn rất khổ tâm khi làm điều đó hơn nữa Diễm Diễm lại rất đáng yêu và hiểu chuyện, chắc chắn trong tương lai sẽ có gia đình tốt và giàu có để mất và đem về nuôi dưỡng, sẽ lớn lên tốt.

Tôi nghe cũng có lý, nên miễn cưỡng gật đầu. Dựa vào lòng anh, vì mệt mỏi mà thiếp đi. Trong mơ, tôi thấy bản thân sẽ hạ sinh đôi được hai tiểu tinh linh đáng yêu và hoa lệ như Diễm Diễm. Cô bé còn rất lém lỉnh và giảo hoạt.

Cậu bé thì rất mạnh mẽ và giảo hoạt không kém. Ngũ quan hai đứa bé tinh xảo như thiên sứ.

Hạnh phúc đến nỗi cười khanh khách, anh bị chú ý bởi nụ cười khó hiểu này, nên nhìn và suy tư thật lâu. Nếu ai mà ngắm nhìn anh lúc này thì chắc chắn sẽ bị câu hồn đoạt phách, không tránh được bản thân sẽ thất thân.

Vạch phân chia

- Cha, mẹ. Thẩm Thẩm của hai người vừa đi làm chuyện tốt về a!

Tôi cắn miếng cam, nuốt xuống yết hầu thỏa mãn.

- Chắc cũng mệt rồi, con mau đi nghỉ ngơi, sức khỏe thể trạng của Thẩm Thẩm rất yếu.

- Vâng.

Tôi đúng là có chút mệt mỏi.

Vào đến phòng, liền leo vào chăn bông rồi ngủ mê mệt, không biết trời trăng, mây nước là gì? Cũng không tắm rửa.

Mặc dù, tôi đã ngủ trên xe nhiều lần nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ và mệt đến kiệt sức. Toàn thân như muốn rã vì mệt, vì ngủ không đúng tư thế. Cứ như vậy, mà ngủ cho đến sáng.

Mặt trời lên cao, tôi vẫn còn nằm ườn trên giường ấm áp.

"Xẹt...xẹt"

Màn cửa được vén ra. Ánh mặt trời gay gắt chiếu vào kính thủy tinh. Phấn vào mắt rất khó chịu, tôi vươn tay che lại tầm nhìn và đầu óc chao đảo, khó khăn ngồi bật dậy, cảm giác cơ thể nặng ngàn cân. Đến tay cũng nhấc chĩa xong.

- Thẩm tiểu thư, phu nhân gọi cô là xuống dùng bữa.

Tiểu San, đáng ghét a! Dám phá hỏng giấc ngủ quý báu của tôi.

Tôi chạy vào toilet. Đúng 10" sau, có mặt ở phòng bếp, ngồi ngay ngắn, thư thái dùng bữa.

- Tối nay, Dận gia sẽ tổ chức lễ ra mắt dự án lớn và quy mô vòm núi chòm sao, có giá trị lên hàng chục vạn NDT. Tỉ gia có vinh hạnh được mời đến.

- Vậy là con phải chuẩn bị cho thật tốt và chỉnh chu.

Bên trong chắc chắn, toàn là những nhân vật không thể đụng tới, hào môn gia. Mẹ tôi vui vẻ, nói một tràng nhưng tôi lại chẳng tiếp thu một chữ. Chỉ biết tối nay Dận gia có lẽ gì đó mời chúng tôi tham dự. Vậy là tối nay được gặp Dận Dịch rồi. Tôi chốc cũng vui theo, càng mong chờ đến tối hơn thế.

Ăn xong, liền chui rúc vào phòng.

Tôi mở cửa tủ đồ đồ sộ, đầy ắp này, thờ phào, cuối cùng nó cũng có tác dụng, nếu không để đó mãi, tôi cũng cần răng cho đến chết. Vuron tai, nhẹ nhàng đem tất cả váy dài ra. Ướm lên người đứng trước gương to.

Từng bộ, từng bộ đều được ướm nhưng chẳng bộ nào vừa vặn, thoải mái. Tay đụng đến một bộ váy đuôi cá dài đến gót chân, hở vai, ôm ngang ngực, màu hồng phấn trang nhã, ưa nhìn.

Liền để trên đầu giường và để tất cả váy còn lại vào trong tủ. Bắt tay vào chọn trang sức, tôi ngẫm nghĩ và quan sát một hồi.

Duỗi tay lấy ra bộ trang sức kiêu hãnh Captier bản giới hạn mà cười rõ tươi vào gương lớn.

Đúng là nét mặt của thiếu nữ khi yêu luôn là tươi tắn nhất!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Anh cũng biết đàn? (1)

Màn đêm buông xuống, chiếc BMW bóng loáng, oai hùng như một kị sỹ bóng đêm, đã sẵn sàng, đậu trước cửa Tỉ gia.

Tôi ngắm mình trong gương một cách mỹ mãn, tóc tùy ý xoả ngang lưng, trước khi đi, không quên dùng một chút nước hoa để kích thích khứu giác. Chúng tôi, ba người đều đã an vị trên xe.

Chú Quách đạp ga, xe bắt đầu lăn bánh giòn giã trên mặt đường trơn tru. Chưa bao lâu, đã đến nơi muốn đến. Tôi đưa mắt ra bên ngoài, nhìn khách sạn dưới đêm đen càng to lớn đến hùng vĩ và xa hoa.

Đồng đúc một dãy người, từ từ đập trên thảm đỏ trải dài đi vào buổi tiệc. Trên tay ai cũng cầm một bản giới thiệu của dự án được thu nhỏ. Tôi khoác tay cha và mẹ, bản thân ở giữa, chậm chậm đi vào bên trong, thế giới của thượng lưu. Sang trọng và sáng rực bao quanh một căn phòng to. Không khí ngọt ngào nên cảm thấy có chút không thoải mái nên liền cùng mẹ đi tìm ghế ngồi, cha tôi thì đi giao lưu với bạn ông.

Thấp thóm, trộm nhìn xung quanh đánh giá một lượt, thì chỉ thốt ra được hai chữ diêm lệ. Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với một buổi tiệc lớn và long trọng như thế này, nên hơi rụt rè trong mọi hoạt động.

Từ xa, ba tôi cùng một người đàn ông trẻ tuổi cao ngất, ngũ quan đẹp đẽ, khoác trên người Âu phục lịch thiệp, vừa nhìn liền biết, bộ vest này không hề rẻ, tiến đến gần.

Tôi uống một ngụm nước rồi đứng dậy chào hỏi, nhưng nửa ngày vẫn không biết xưng hô ra sao mà cũng không dám hỏi han, nên cứ đứng đấy nhìn.

- Thắm Thắm, mau chào.

Ông lờm tôi, có vẻ hấp tấp, đây có thể là một nhân vật không thể đụng tới nên tôi càng không muốn đắc tội.

Thân ảnh đứng trước mặt tôi, toàn thân lạnh như băng, cao ngạo, khi đứng đối diện, khí thế mạnh mẽ này, chắc chắn khiến ai cũng phải cúi đầu quy phục. Khuôn mặt quá mức tuấn lãng đi. So với Dận Dịch thì chỉ có hơn chứ không kém.

Con người màu hồ phách này, sự cao cao tại thượng, trầm tĩnh và kiêu ngạo lấp đầy, lại lạnh lùng xa cách nên khiến tôi có chút chột dạ, tôi vẫn thích con người đen, sáng lấp lánh như sao của Dận Dịch hơn. Da màu đồng, dưới ánh đèn càng thêm mị hoặc. Xương quai xanh lấp ló, càng thêm tôn quý. Tôi nuốt ngụm nước bọt nhưng vẫn thấy cổ họng thật quá khô khan, chẳng phải đã uống nước ban nãy rồi sao?

Tôi vẫn đang chăm chú khai phá mọi ngách hàng cực phẩm của hàng cực phẩm. Người đàn ông này thực sự quá đẹp, từng cái nhấc tay tùy ý đều đẹp đẽ, làm cho người đối diện cảm giác không chân thật. Hơi thở thơm mát hoà cùng với mùi thuốc nhân nhậ và rượu như làm tôi say mê trầm luân không dứt ra được.

- Thắm Thắm

Mẹ tôi, lay nhẹ rồi nhỏ giọng gọi tôi tỉnh. Tôi giật mình, nhưng nhanh chóng hồi phục lại trạng thái bình thường. Ái ngại nhìn anh. Tôi cũng thấy ánh mắt lạnh lẽo, sắc bén kia cũng đang quan sát tôi.

- Ti Tuệ Thẩm

Tôi cười tươi, cảm giác đứng gần anh có chút quen quen nhưng vẫn không nhớ ra, che giấu sự thất thần vào trong mắt, cố gắng hít thật sâu, bụng chứa đầy khí. Nhẹ thờ ra, lấy can đảm chìa tay ra, muốn bắt tay với anh, vì tôi để ý thấy trên phim, chào hỏi của người lớn luôn như vậy.

Nhưng có gì đó sai sai.

Người đàn ông này vẫn chưa phản ứng gì, cũng không tiếp nhận cái bắt tay này. Tôi có chút thất vọng, có ý đưa tay về, thì không ngờ tới, anh lại đưa bàn tay ra, nắm lấy bàn tay mảnh khảnh, trắng nõn của tôi.

Thực sự là chỉ lướt qua thôi.

Lòng bàn tay của anh cũng thực lạnh, tôi rất muốn hỏi. Có phải người anh không có nhiệt độ hay không? Nhưng chỉ là suy nghĩ, chứ có ăn gan hùm và sống trong hang cộp bầy bầy bốn chín ngày, tôi cũng không dám. Những ngón tay thon dài thẳng tắp hoàn mỹ. Trên đôi môi mỏng của anh, cười nhẹ khiến tôi "không rét mà run" nhưng không bộc lộ ra ngoài vẫn đứng hiên ngang đối mặt.

- Bạch Kinh Thần.

Giọng nói trầm thấp, đầy nam tính vang lên bên tai, muốn bao nhiêu uy phong, liền có bấy nhiêu. Anh lịch sự giới thiệu lại, tay nâng nhẹ ly rượu, uống một hớp rồi đi về chỗ ngồi trước đó.

- Chào Ti phu nhân.

Trước khi đi còn không quên cho mẹ tôi một nụ cười, những người ngồi chung bàn, cũng trở mắt nhìn hướng anh ta đi.

- Tuổi trẻ ngày nay, tài cao, trí rộng.

Ông lắc đầu, ngượng mồm thì thầm.

- Người tốt như vậy, ông phải giữ cho Tiểu Thẩm của chúng ta nha!

Bà đột ngột chen ngang, ánh mắt sáng loá như mới phát hiện thứ gì đó quý báu.

- Tôi cũng muốn Thẩm Thẩm chúng ta sẽ được gả vào nhà như vậy, nhưng thực không dễ tiếp nhận.

- Con còn chưa mọc đủ lông đủ cánh, đã muốn bán đi à?

Tôi giận dữ, không thèm quan tâm nữa, bây giờ thực sự cảm thấy rất đói, chỉ muốn lấp đầy cái bụng này thôi. Tôi liền bước đi nhẹ nhàng tảo nhả, lách qua từng người để đến gần nơi đựng bánh ngọt. Những cái bánh nhỏ xinh xắn, nhìn là muốn ăn ngay.

Tôi cũng là một tính đồ thích ngọt, nên ăn rất vừa miệng. Điều thử hết tất cả mọi loại bánh được đưa lên cho đến bụng cũng căng phồng. Người phục vụ cẩn thận cho tôi một ly nước. Tôi vừa uống vừa thắc mắc, tại sao buổi lễ còn chưa bắt đầu?

Thì xung quanh chợt tối om.

Một tiếng động lớn vang lên, khiến cho mọi người im lặng và hướng mắt lên sân khấu. Ánh đèn chiếu thẳng vào người đang đứng, Dận Dịch anh, cũng một thân Âu phục, nhưng lại quan sát bằng con mắt khác, luôn âm áp, tao nhã động lòng người.

Đây mới đúng là hình tượng hoàng tử mà tôi cần, chứ ai như tên ôn thần kia, toàn thân lạnh băng, nhìn là không dám lại gần rồi.

Nhưng tôi cũng phải công nhận là ở hai người đều có sức thu hút riêng, ở Dận Dịch thì mặt nước mềm mại, ôn nhu nhẹ nhàng, thuần khiết làm người khác mê đắm.

Còn Bạch Kinh Thần, hẳn như một ngọn lửa mạnh mẽ, ma mị, mê hoặc khiến người khác không thể không chìm đắm hẳn vô điều kiện. Lại là một tổng tài hồ phong hoán vũ. Hẳn là loại độc dược nguy hiểm đối với phụ nữ, họ có thể tranh giành và sâu xé nhau để có được người đàn ông hoàn hảo như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Anh cũng biết đàn? (2)

Trên môi Dân Dịch anh, nở nụ cười tự tin, nhanh chóng biến mình thành chủ toạ mà bắt đầu buổi lễ. Thân ảnh tỏa sáng lên tiếng đánh tan không khí trầm mặc.

- Xin chào, các vị quan khách. Dân thị rất vui vì các vị có mặt đầy đủ trong buổi tiệc ngày hôm nay. Mục đích chính là giới thiệu về dự án vòm núi hình sao. Hiện trên tay các vị, đã có sẵn một bản kế hoạch và chi tiết nên tôi sẽ không nói thêm. Để bắt đầu buổi lễ, Dân thị chúng tôi có chuẩn bị một tiết mục, mong các vị sẽ vừa mắt.

Tiếng nói ấm áp, nhẹ nhàng vang lên êm tai.

Chốc lát, trên sân khấu xuất hiện một chiếc piano đen bóng tinh tế kết hợp với ghế bọc nhung được điều chỉnh tinh xảo. Anh từ từ lại gần, chạm vào bề mặt ghế rồi ngồi xuống.

Xung quanh, bắt đầu nhốn nháo, các vị tiểu thư cũng đứng ngồi không yên. Tôi nhìn họ rồi cười nhạt, "chắc...chắc".

Đây là hàng cực phẩm ta để mắt trước nha! Các cô không có cửa.

Tôi cũng gắt gao nhìn lên không chớp mắt, chờ đợi. Những ngón tay thon dài lướt trên các phím đàn một cách điêu luyện và phóng khoáng.

Các hợp âm vang lên, tạo nên một bản giao hưởng hoàn mỹ có hồn, cả buổi tiệc như có sức sống hơn. Miệng tôi cũng tự động lầm lẩm theo giai điệu.

Ánh đèn duy nhất chiếu thẳng vào Dân Dịch anh, nhìn cứ như một thiên sứ ôn nhu như ngọc, con ngươi đen lấp lánh nhắm chặt lại, như có như không cũng đang tự thưởng thức. Sực nhớ ra, tôi liền lấy điện thoại, quay lại một đoạn và chụp ảnh lại để về gửi cho Lâm Mặc xem, thật tội nếu cô ấy không thấy được cảnh này, tôi mang danh bạn thân nên sẽ không ích kỷ nga!

Bỗng tự dưng cảm thấy lạnh lạnh sống lưng, nổi cả da gà. Tôi có cảm giác, có một cặp mắt lạnh lẽo, thâm độc đang dò xét bản thân.

Tôi lau mồ hôi lạnh rồi quan sát xung quanh nhưng là lại tối đen như mực, bụng bắt đầu khó chịu, nó không phải cơn đau bình thường, đau khủng khiếp, nhói buốt. Trán tôi càng đỏ nhiều mồ hôi lạnh hơn, hít thở càng ngày càng không thông.

Tôi lê thân mệt mỏi, đi kiếm nơi thoáng đãng ngồi. Tôi phát hiện, ở phía sau buổi tiệc, có một ban công khuất, rất thoáng gió và sáng sủa.

Tôi ôm bụng thật chặt, đau đớn, khó chịu ngồi xuống chiếc xích đu thêu hoa xinh xắn. Cảnh đêm Bắc Kinh rất đẹp và lung linh, xa xa có rất nhiều các tòa cao ốc sừng sững vĩ đại, nhưng hiện tại lại không có tâm trạng ngắm cảnh, thả hồn. Các cơ mặt đều bấu chặt vào nhau.

Tôi co rúm người, nhánh mắt lại dựa vào xích đu để cơn đau dịu xuống nhưng quả thật nó rất mạnh mẽ. Mệt mỏi, xương cốt như muốn tan rã. Khuôn mặt trắng bệch, các ngón tay nắm chặt tay xích đu.

Từ đột gió nhẹ thổi qua càng khiến sự khó chịu tăng lên. Tôi rên rỉ thật nhỏ như sợ sẽ đã động tới người khác.

Tiếng giầy vang lên thật khoan thai, từ từ tiến đến gần rồi chợt dừng lại. Tôi nén cơn đau, mở mắt ra, mắt liền thấy một đôi giày da đen được lau chùi một cách kỹ lưỡng.

Đồ đất tiền a!

Cùng với đôi chân săn chắc, cao thẳng tắp. Nhíu mày, ngược lên khiến tôi hơi ngỡ ngàng nhưng cơn đau lại nổi lên, tôi cắn răng nắm bụng thật chặt nhìn người đàn ông băng lãnh trước mặt, Bạch Kinh Thần.

Tôi cắn chặt môi, nở nụ cười miễn cưỡng, thu lại tư thế vô ý lúc nãy.

- Chào, Bạch tiên sinh.

Tôi cố gắng làm cho bản thân nói một cách lưu loát, nhưng giọng lại yếu ớt không khỏi thấy có vấn đề.

Tôi hít thở sâu.

Bạch Kinh Thần anh, vừa nghe từ tiên sinh phát ra thì không khỏi nhíu mày nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường. Tôi thấy anh ngoắc tay với phục vụ, liền cảm trên tay một ly nước ấm.

- Cho cô.

Tôi nhìn chằm chằm ly nước ấm, vươn tay nhẹ nhàng lấy và uống một ngụm. Nuốt xuống nước ấm, quả thật dễ chịu hơn hẳn, cơn đau dịu xuống, tôi có thể chịu đựng được mức này.

Từ nãy đến giờ vẫn không dám nhìn khuôn mặt không cảm xúc kia, vừa tính mở miệng cảm ơn và mời hân ngồi thì hân quay lưng đi một nước.

Tôi chớp chớp mắt, tức giận tột độ, hấn cứ như vậy mà đi sao? Tên ôn thần này, tôi sẽ đè chết anh.

Hừ... Nhanh hạ hoả rồi quay lại buổi tiệc vì tôi sợ cha mẹ sẽ tìm kiếm.

- Thảm Thảm, đi đâu vậy hả? Biến mất không nói tiếng nào.

Bà trách mắng.

- Ha ha, đi vệ sinh một chút đó mà.

- Chào ông, Diễm Tự.

Tiếng nói hùng hồn rất có lực. Ông nhanh chóng đứng lên, hai người cùng ly rồi uống xả giao.

- Chào. Ti gia thực vinh hạnh khi được Dận gia tiếp đón.

- Ông khách sáo quá. Phải là Dận gia vinh hạnh chứ.

- Đây là bảo bối của Ti gia sao? Thực xinh đẹp.

Ông Dận đưa mắt sang tôi, rồi cười hiền hậu. Mặc dù, khuôn mặt đã có nếp nhăn nhưng các nét vẫn rất tuấn tú và phong độ của độ tuổi trung niên, chẳng trách Dận Dịch lại Tuấn dật như vậy, thì ra là được di chuyển từ người cha này.

- Ông khen ngợi quá rồi, chẳng qua hơi thuận mắt.

- Đây là con trai của tôi, Dận Dịch.

Tôi cười rạng rỡ với anh. Cứ tưởng sẽ không được gặp anh.

- Chào, Dận tiên sinh.

Tôi suy nghĩ vẫn là Dận tiên sinh sẽ hợp hơn Dận học trưởng. Tôi thấy anh không hề có một phản ứng nào.

- Chào, Ti tiểu thư.

Anh bình thường cũng nói xa cách nên dần quen tai nên tôi thấy cũng không chút sai.

- Cừ Duyệt đâu? Vẫn không ở yên một chỗ?

Ông Ti khó hiểu nhìn một lượt rồi lên tiếng.

- Haizzz... Thằng tiểu tử thối này, vẫn thích du ngoạn thế giới hơn là chiến đấu trên thương trường, tôi thật hết cách, chỉ còn trông chờ vào Dận Dịch.

Thì ra anh còn có một người anh trai, nhưng tôi không thấy anh nhắc đến bao giờ nên cứ tưởng anh là đại thiếu gia. Thật tò mò dáng vẻ của đại thiếu gia Dận gia, càng mong không giống như dáng vẻ của anh tôi, Ti Triền Lãm.

Một tên phong lưu đào hoa, luôn luôn tạo thị phi, trên báo luôn xuất hiện hình ảnh đi với mỹ nhân mà còn tuyên bố độc thân hoàng kim gì đó. Lấy khuôn mặt đẹp để đi lừa người. Trên người lúc nào cũng tạp hương của phụ nữ. Ăn chơi trác táng, nhưng trên thương trường lại mưu sâu kế hiểm, tài giỏi, thì cũng vớt vác đi. Nhắc mới nhớ, hôm nay lại dám không có mặt ở tiệc của Dận gia, tên này luôn thoát ần thoát hiện, những lần gặp chắc đếm trên đầu ngón tay.

Chắc lại mê muội mỹ nhân lâu xanh nào rồi!!!

- Hình như tôi cũng không thấy Triền Lãm? - Ông Dận tiếp lời.

- Bạn đi công tác ở Pháp dài hạn, thật thất lễ quá.

Cha tôi nhanh chóng giải thích, chẳng lẽ tôi nghĩ sai sao?

- Tốt, tốt. Có cầu tiến.

- Đã không còn sớm, cáo từ. Chú Quách đã đợi sẵn trước cửa. Chúng tôi lịch sự chào rồi lên xe rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bạch Kinh Thần (1)

Người đàn ông này, tôi càng muốn tìm hiểu về anh. Nói làm liền, tôi lên mạng search. Quả thật, rất nhiều thông tin cơ bản, còn về đời tư riêng thì không có, giữ kín như bưng. Quá mức thần bí, nó lại kích thích tôi càng muốn hiểu rõ hơn. Trước hết, tôi cứ đọc thông tin có sẵn đi, còn hiểu sâu thì có thể hỏi Triền Lâm, nhưng tên đó, bây giờ không biết lưu lạc phương nào? Điện thoại hán thích bắt thì bắt bất kể ai nên càng đau đầu. Vừa nhìn lên màn hình, tôi liền tròn tròn mắt. Anh là chủ của một đế quốc kinh doanh to lớn, kim cương vương lão ngũ, sự nghiệp là một toà thành cao vừng chắc. Bạch thị và Dận thị là ngang bằng nhau, đứng đầu kinh tế của Trung Quốc. Họ còn nói, tiền của anh nhiều đến mức đem ra lót đường cho toàn bộ Trung Quốc vẫn còn dư rất nhiều. Đó thực sự là rất nhiều nha! Rất không đơn giản. Rất nhiều hình ảnh được phóng viên chụp lại, nhưng không có tấm nào cười, đây là một con người đang sống sao? Không lẽ, con người càng hoàn hảo thì đến cười họ cũng tiếc mà không cần? Là quá. Tôi lắc đầu, khó hiểu và tiện tại lưu lại một tấm vừa mắt nhất. Nhớ lại ly nước ấm hán cho tôi, cứu tôi trong lúc đau đến chết, cũng gọi là hơi ấm lòng đi. À... chút nữa tôi lại quên, tôi còn chưa gửi hình hôm qua chụp Dận Dịch trong buổi tiệc cho Lâm Mẫn. Tôi liền lên weibo nhắn.

- Cậu có đó không? Tôi nhớ nhớ chờ 5" cuối cùng cũng được trả lời, tôi biết Lâm Mẫn sẽ nhanh thấy vì cô ấy luôn trực ngay điện thoại.
- Đây, đây.
- Dận Dịch, còn biết đánh đàn.
- Sao? Thật. Tôi nghĩ cô ấy đang rất sốc.
- Thật. Tôi vurun tay liền gửi hết video và ảnh.
- Cậu biết Bạch Kinh Thần không? Tôi rất muốn biết anh ta nổi tiếng cỡ nào?
- Biết chứ, cậu đừng nói cậu gặp anh ta ở ngoài rồi?
- Đúng vậy.
- Thầm Thầm, tớ thực ghen tỵ với cậu.
- Có cần như vậy không chứ? Hán là một tên lạnh băng, trên mặt không tí cảm xúc. Hừ... nhớ lại khuôn mặt cao ngạo của hán liền muốn nổi điên hơn.
- Nhưng lại là rất tuấn lãng và tài giỏi. Mới 25 tuổi mà đã dựng lên cơ ngơi đồ sộ trong lẫn ngoài nước, thử hỏi cậu làm được không?
- Thì cho là tớ làm không được đi. Tôi bĩu môi, vẫn không thừa nhận. Không nhần nữa, tôi hỏi trực tiếp tên đào hoa đáng ghét kia đi, còn có khi thu thập được nhiều. Bầu trời đêm bên ngoài đã đen kịt, nhưng tôi vẫn không có chút buồn ngủ. Vào danh sách cuộc gọi, nhấn ngay mục "Anh hai". Tôi phải gọi 5 lần, mới có người bắt máy. Buồn bực không thể chịu được.
- Alo. Giọng nói có vẻ tùy hứng xen lẫn có chút bực dọc.
- Anh cho em hỏi về Bạch Kinh Thần đi.
- Đạo này tiến bộ nha! Nhưng chơi hơi lớn, hán không đơn giản đâu.
- Nói nhảm nhí. Chỉ hỏi thôi, em với anh ta không dính dáng.
- OK, lại hộp đêm Bích Vũ đi liền biết.
- Nhưng... "Tút...tút" tôi giận điên người, tên này có phải điên rồi không? Buổi tối khuya thế này, lại con gái mà vào hộp đêm thì là dạng gì chứ. Không chỉ thế, hộp đêm Bích Vũ là hộp đêm lớn nhất Bắc Kinh, dành cho quý tộc, giới thượng lưu. Nghe nói muốn vào, còn cần phải có thẻ vàng thành viên. Quá rắc rối, nhưng không hiểu sao lại muốn đến đó. Tôi không buồn khoác thêm một chiếc áo ấm bên ngoài rồi đi. May là chú Quách vẫn chưa đi ngủ.
- Tiểu thư muốn đi đâu? Ông hỏi với vẻ tò mò vì tối mịch như vậy, tôi còn muốn đi đâu, lại ăn mặc đơn giản trong thời tiết lạnh như vậy.
- Hộp đêm Bích Vũ. Tôi nói chắc nịch như muốn trấn an bản thân và nhìn ông như muốn nói gì đó với tôi nhưng là cái gì cũng không, xe bắt đầu đi đến. Trước mặt hộp đêm nguy nga, tráng lệ, làm tôi như muốn trùng bước, không dám bước vào nhưng hít hơi sâu lấy lại bình tĩnh.
- Chú ở đỗ xe chờ tôi.
- Vâng, tiểu thư. Tôi xuống xe, từng bước chân nặng nề đi vào hộp đêm Bích Vũ. Hai bảo vệ cường tráng, oai vệ đứng trước cửa cứ nhìn chăm chăm tôi không rời mắt, có chút ngượng nhưng tôi hiểu đó chỉ là công việc của họ nên không trách cứ gì thêm. Đến gần quầy tiếp tân, cô gái xinh đẹp với thân hình bốc lửa, nở nụ cười câu dẫn ngọt lịm.
- Cô bé. Em vào phòng vip hay bar. Tôi rồi rầm hết chỗ nói.

- Ti Thiên Lâm. Đây là biện pháp cuối cùng, tôi chỉ biết nói tên của ca ca "thần yêu" ti la kinh vông.

- Đi theo tôi. Cô gái vừa nghe xong, cũng có chút kính cẩn, lễ phép dắt tôi đi vào sâu bên trong. Đây đúng chất là hộp đêm, ánh sáng rất yếu ớt, mắt tôi chỉ thấy tôi đang đi trên một con đường đỏ chói mắt, pha kim tuyến ma mị, khói nhân tạo tràn ngập tứ phía càng thêm hư ảo, quá kì công đi. Tôi đứng trước cửa phòng 1055, đây là phòng tổng thống, tôi chép miệng, thầm mắng xa xỉ.

- Cô bé. Ti tiên sinh đang bên trong. Tôi gạt đầu, đẩy nhẹ cửa.

Không tin được vào mắt mình, tiếng cười dâm đãng của các cô gái vang lên đầy ám muội, nghe thực thô bỉ không chịu được. Nước hoa quá nồng khiến tôi như muốn nôn sống nôn chết. Hứa vừa thấy tôi liền liếc mắt không vui.

- Lại ngồi đi. Hắn đưa mắt đến hàng ghế trống. Quả thực rất nhiều người nhưng đều bám sát vào hắn nên cũng có chút rộng. Trên bàn tràn ngập rất nhiều rượu vương vãi một cách lãng phí, tên này thật coi tiền như rác rưởi.

- Cô bé đáng yêu này là ai? Liền dời chú ý lên tôi.

- Đứng lại gần tôi. Thậm chí nhìn tôi càng không muốn nhìn, lạnh lùng lên tiếng.

- Em gái. Trả lời nhanh gọn rồi tiếp tục cuộc hoan ái.

- Nay, nói gì đi. Anh kêu em lại là ngồi nhìn mấy người diễn trò sao? CMN.

- Hộp đêm này, anh ta quản. Giờ em ở đây, thì tìm hiểu đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bạch Kinh Thần (2)

Vậy là việc tôi đến đây là công cốc rồi. Tôi tức giận đứng lên.

- Em về. Tôi dùng dằng mở cửa rồi dùng hết sức đóng lại, khiến vang lên một tiếng ầm. Bên trong, anh cười thì thầm.

- Thế nào cũng gặp, đừng vội vàng chứ.

Cánh cửa có chút nặng, nên đóng mạnh nó rồi, giống như nó trả thù lại liền quăng tôi theo luôn. Thân hình mảnh mai vì đụng vào tường đau điếng, chân cũng mềm nhũn liền ngồi ngất ngốc trên đất. Tiếng gậy quen thuộc vang lên, tiến lại gần. Tôi nhìn thấy, vẫn là đôi gậy đen bóng loáng, nhưng lại là một tên béo ù, biến thái. Hắn lại ngồi cạnh tôi.

- Em gái, đêm nay hầu hạ anh đi. Anh sẽ không bạc đãi em. Hắn liếc mắt đưa tình nhưng toàn bộ thu vào mắt tôi đều khinh bỉ một loại. Ngón tay dơ bẩn của hắn chạm vào da thịt non mềm trắng nõn, hắn liền thích thú cười to không chút kiêng dè.

- Tránh xa tôi ra. Tôi đưa tay dùng hết sức lực, đẩy mạnh hắn bật ra. Hắn không đề phòng. Thân hình "đồ sộ" ngã sòng soài. Hắn dùng dùng tức giận.

- Mày ngoan cố sao, vào hộp đêm mà còn tự trọng này nọ. Con điểm này. Ông ta giờ tay lên dùng một lực đạo rất mạnh. Sức đàn ông rất khủng khiếp. Chớp mắt, thấy cái tát đang đến gần, tôi không kịp phản ứng, liền theo bản năng nhắm mắt tiếp đón nó. Tôi biết sẽ rất đau, sẽ rất đau, mặt sẽ sưng lên giống như bị ong chích, có chút đau xót nhưng bản thân đã hết cách. Hoảng sợ làm một giọt nước to như viên trân châu lấp lánh tràn ra khóa mặt. Nội tâm tôi đang kêu gào. Cắn chặt tôi, cái tát vẫn chưa tới sao. Lim dim mở mắt, một thân ảnh cao to chắn trước mắt, cầm lại cái tát kia, cái tát từ thần. Tôi lại tránh một kiếp rồi, nhưng là vẫn sợ hãi nên nước mắt thi nhau tứa ra trực trào.

- Vị tiên sinh, thất lễ quá. Cô gái này của tôi rồi. Bạch Kinh Thần anh, tùy ý lười biếng nói, bên môi còn phun ra một tầng khói thuốc.

- Bạch tiên sinh, thật không dám, xin cáo từ. Hắn liếc khéo tôi một cái rồi chạy đi hốt hải như gặp quỷ vương sắp ăn hắn tới nơi. Mặt tôi đã sớm trắng bệch, ngồi che miệng nhỏ nhẩn, để mặc cho nước mắt chảy ra. Hắn xoay lưng, nhủu mày. Nhìn tôi mặt áo ngủ bên trong mỏng manh. Vào hộp đêm lại ăn mặc như vậy, chả trách. Làn da trắng nõn, với góc nhìn của hắn nhìn xuống có thể thấy rõ khe ngực sâu bên trong. Đôi gò bông to như ả như hiện làm cổ họng hắn khô nóng, như có luồng điện mạnh mẽ chạy trong người hắn nhưng lại mau chóng bình tĩnh, ngồi xổm xuống. Tôi nhìn hắn, dựa sát vào tường, như muốn tránh tã.

- Cô sợ tôi? Tôi lắc đầu nhưng chung thủy không dám nhìn anh. Anh nâng mặt tôi lên, bắt buộc tôi nhìn thẳng vào anh. Tôi mím môi thật chặt, nước mắt lại trào ra như sóng. Con người hồ phách băng lãnh, đáng sợ cực kì, cứ như muốn nuốt trọn người khác. Không biết hắn định làm gì, nhưng tư thế của hai người hiện giờ rất ám muội đi, xung quanh, ánh đèn yếu ớt như có như không, làm tôi không khỏi có cảm giác nguy hiểm. Hắn chồm đến bất ngờ phủ lên môi tôi một tầng ướt át, hắn thông thạo cạy răng tôi rồi đi vào sâu bên trong. Hắn gặm môi tôi mạnh bạo. Mùi thuốc lá và mùi rượu nồng nặc làm tôi cảm thấy có chút khó chịu. Tôi đẩy hắn.

- Anh...um.... buông....ra. Hắn không có một chút hành động thương hương tiếc ngọc. Dừng lại đánh một cuộc gọi với nội dung đơn giản "chuẩn bị xe". Đầu óc tôi, lảng lảng, trôi lạc ở chín tầng mây. Vẫn chưa định hình được chuyện gì thì cơ thể bị một lực đạo ôm đi ra bên ngoài, nhưng cổ hương lại quen thuộc lại thoang thoang trên đầu mũi làm tôi thấy có chút quen thuộc, tôi nhìn kỹ một bên sườn mặt hoàn mỹ và lãnh đạm của anh, người này thực sự là quen quá. Cô gái bình hoa ban nãy, thấy Bạch Kinh Thần cùng tôi đi ra càng hoảng hốt, cúi người chào Bạch Kinh Thần tôn kính. Anh chỉ lạnh lùng liếc qua rồi hờ hững đi ra ngoài. Tôi nhìn liền biết cô ấy đang thất vọng. Tại sao đi theo hắn lâu như vậy, lại không đòi được một cái liếc mắt? Ủy khuất cực độ, rũ mắt phiền chán và thở dài thườn thượt. Nhìn theo bóng dáng anh từ phần chân của hắn mà lưu luyến không rời. Chiếc xe Ferrari ngạo nghễ đậu sừng sững trước cửa. Anh nhận lấy chìa khoá. Mở cửa ghế lái phụ đẩy mạnh tôi vào trong, rồi vòng qua ghế chính ngồi xuống. Hắn gài khoá an toàn cho tôi rồi cho xe nhẹ nhẹ lạng bánh. Vừa ra đường lớn, hắn phóng xe nhanh như chớp, oai vệ lướt xé gió. Tôi nuốt nước bọt, há hốc mồm nhìn đường phía trước không rõ ràng mà càng thêm tỉnh táo mới hết lớn và vỗ mạnh lên bắp đùi anh.

- Chạy chậm lại đi, xin anh. Tốc độ vẫn như vậy không đổi, hắn chạy vượt cả đèn đỏ, tiếng gió bên ngoài như đang gào thét dữ dội, càng làm tôi không dám làm cản, nắm chặt đai an toàn. Tôi cứ sợ có xe nào chạy ngoài ý muốn thì sẽ gây tai nạn mà là nghiêm trọng. Vì quá sợ mà ngất lịm đi, dựa đầu vào tay anh, cảm thấy hơi có trọng lực một bên vai, anh giảm tốc độ tập xe vào lề. Nhìn cô gái vì quá sợ hãi mà ngất đi. Anh cho tôi dựa vào bên kia xe còn không quên lót gối để tôi được yên tư thế và thoải mái. Anh suy tư, nhìn gương mặt lê hoa đài vũ tựa như đang ngủ, mềm mại, ẩm ướt vì nước mắt trước mặt hồi lâu, nhắm mắt mệt mỏi rồi hạ cửa xe, rit một liều thuốc. Lại đánh một cuộc điện thoại sắp xếp tất cả cho tôi. Anh đoán được tôi đi đến hộp đêm Bích Vũ là có tài xế chờ nên liền giải quyết mọi việc đầu vào đây. Màn đêm càng dày đặc, sương lạnh càng xuống, nhưng bên trong xe lại đặc biệt ấm áp và nam kiều nữ tú động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Em quên nhưng tôi lại không có nửa điểm quên

- Em thật sự quên tôi sao? Thẩm Nhi. Anh xót xa, vuốt ve khuôn mặt anh hằng nhớ thương tận xương tủy. Ánh mắt đượm buồn, giọng nói càng trầm, lòng càng lạnh. Hiện tại, đây mới chính là anh, lúc anh ở một mình, anh mới thả lỏng người, sống đúng với chính mình. Anh rit thuốc, hút nhiều đến nỗi, tức nghẹn ho xồng xộc đau thương nhưng lại mau chóng che miệng, tránh ho lớn vì sợ ảnh hưởng giấc ngủ của tôi, con người do nhiều ngày không ngủ nên đây vết tơ máu. Anh cô đơn, khép mình như vậy là tại sao? Anh đáp cho tôi, chiếc áo bên ngoài của bản thân vì sợ tôi lạnh. Cứ lảng lảng nhìn không một tiếng động. Bên đường, chỉ còn những cây đèn lớn chiếu sáng vệt dài hiu quạnh, gió thổi mạnh. Cửa hàng tiện lợi gần đó vẫn còn sáng đèn, anh chống đầu lên kính xe, từ từ nhắm mắt lại thường thức nhạc được truyền từ đó.

" Đèn đường dần dần tắt

Tin tức báo cáo rằng gió mạnh đang thổi dọc theo bờ biển ngày này

Gió thổi qua sân thượng và nghĩ đến tình yêu với em.

Em đã từng dựa vào vai của tôi để nhìn thấy biển vào lúc này.

Vui lòng quay lại sớm và trở lại cuộc sống.

Nếu em quay lại, có thể thấy tôi vẫn đứng ở đó.

Vẫn đang chờ em quay trở lại cuộc sống một lần nữa

Không thể hôn em, tôi không thể tồn tại.

Hãy để tôi yêu em."

*12 năm trước.

Tôi khi ấy chỉ 4 tuổi mà thôi, là một đứa bé búng sữa, hoa lệ và lạnh lợi. Luôn mang trên người đầm công chúa và bím tóc xinh xắn. Khi ấy, cha tôi có một hợp đồng với Bạch gia. Ông rất phấn khởi và hạnh phúc. Vì tôi luôn đeo bám và đòi theo, nên ông hết cách đành thuận theo. Từ xa, Biệt thự Bạch gia xa hoa và tráng lệ, trắng tinh khôi, hồi nhỏ, tôi được mẹ kể chuyện các cô công chúa được sống trong lâu đài đẹp màu trắng nên tôi rất thích. Cổng Bạch gia trồng hoa leo thơ mộng, Chân uyển thì đa dạng hoa. Tôi liền bị hương thơm thu hút, xuống xe liền chạy vào đó. Mật hoa xung quanh rất thơm và thu hút rất nhiều bướm đa sắc. Tôi muốn bắt một con nên cứ chạy theo. Sâu hơn nữa, như một mê cung khổng lồ, phân ra từng lối. Tôi ngờ ngác nhìn trái phải, làm sao ra được đây? Cư nhiên khóc lớn, ngồi trên đất lau nước mắt. Bỗng từ đâu, anh xuất hiện. Tôi nín khóc tò mò nhìn anh đang núp trong tán hoa. Anh thấy tôi dần nín thì lại gần và ngồi xổm xuống.

- Em là ai? Đôi mắt to tròn long lánh của tôi chớp chớp nhìn ca ca đẹp trai trước mặt đang lau nước mắt cho tôi.

- Thắm Thắm chào chú.
- Ngoan, Thắm nhi đừng khóc. Cho cháu này. Anh lấy trong túi ra vài bọc kẹo đường thơm ngon. Mắt tôi liền sáng lên cầm lấy.
- Chú tên gì? Vị ngọt ngọt của kẹo làm tôi dễ chịu.
- Thần ca đi. Tôi gật đầu.
- Đưa em ra khỏi đây đi Thần ca. Anh nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng ấm áp rồi đi ra ngoài. Tôi rất thích lồng ngực rắn chắc này, nên cứ cọ cọ, đây là thói quen từ nhỏ rồi, biến thái từ nhỏ. Anh cười thật rất đẹp dễ.
- Thần ca, thật xinh đẹp. Tôi tựa đầu trên vai anh, hương lai nhẹ nhẹ trên đầu mũi, từ đó liền yêu thích hương lai.
- Thắm nhi, cũng đẹp. Vừa đi ra bên ngoài, liền thấy cha tôi hót hải tằm tôi. Anh nhanh chóng trao tôi vào vòng tay cha.
- Chào chú Ti. Anh cúi đầu lễ phép.
- Chào cháu, Kinh Thần. Ông gật đầu tốt ý chào. Ông ôm tôi đi vào nhà. Bên trong rất to lại sáng, tôi liền muốn nhảy xuống đi vòng vòng nhưng lại càng bị cha ôm chặt và nhìn người đàn ông cương nghị trước mặt, đó là Bạch lão gia.
- Thắm Thắm, ngồi ngoan nào. Tôi quyết môi, đang đưa đôi chân nhỏ và nghịch mấy viên kẹo đường.
- Để cháu bé. Tôi liền được trở lại vòng tay của anh, cười tươi thì thầm với anh.
- Thắm Thắm muốn xem lâu đài. Tôi và anh cùng đi xem mọi góc ngách toà lâu đài của anh. Kể từ đó, liền dính chặt Bạch Kinh Thần như bạch tuộc không cách nào gỡ ra. Ngày nào cũng muốn cha chở đến Bạch gia để chơi với anh. Tôi từng hỏi anh.
- Thần ca, anh có lâu đài rất đẹp, lại trồng nhiều hoa. Thắm Thắm cũng muốn có lâu đài trồng thật nhiều hoa đa màu sắc nga!
- Thần ca sẽ cho em một lâu đài thật đẹp được không? Anh vừa nói và bản thân coi nó như một lời hứa mà thực hiện cho bằng được.
- Được, Thắm Thắm sẽ ở đó với Thần ca. Tôi chớp mắt đơn thuần, cười với anh rất rạng rỡ. Cái tay nhỏ cũng ngộ nguây tính nghịch.
- Thần ca giàu không? Anh nhún mày
- Không biết. Anh lắc đầu.
- Vì ba ba nói Thắm Thắm sau này phải cưới hoàng tử giàu có. Thuần chân, ngón tay nhỏ bé chạm vào mặt tron lẳng của anh.
- Thần ca biết rồi. Thần ca rất giàu. Anh nói xong cũng cười đến híp mắt.
- Vậy Thắm Thắm sẽ cưới Thần ca. Tôi lắc lư ôm anh nịnh nọt.
- Hôn sự là chuyện cả đời Thắm Thắm không được lấy ra đùa biết không? Anh nhẹ nhàng nói cho tôi hiểu, nhưng một hồi lại tự đánh vào đầu mình và nghĩ cô bé chỉ 4 tuổi, làm sao hiểu được những gì mình nói chứ? Ngụ ngốc. Tôi khó hiểu nhìn anh.
- Thần ca là người tốt, giàu, còn có lâu đài.
- Thôi, được rồi. Anh bế tôi đi vào Chân uyển chơi hoa.

Nhưng có một ngày, tôi đã chuẩn bị đi qua Bạch gia theo thói quen thì cha chặn tôi lại.

- Thần ca của con đi du học rồi, không thể gặp con.
- Thần ca học ở đâu? Ánh mắt tôi buồn rầu, sớm gần lẹ.
- Rất xa.
- Thôi vậy, con lên phòng chơi búp bê. Tôi có chút thất vọng, lúi thúi ôm búp bê trở về phòng bản thân. Từ từ kia ức về anh, về một Thần ca ấm áp dần phai mờ. Nhưng anh lại chưa bao giờ quên một cô bé đáng yêu thích lâu đài, tóc thắt bím gọi anh là Thần ca, hằng ngày vui đùa với anh, cho anh bớt nhàm chán, còn nói sẽ cưới anh nữa. Anh không có một điểm quên. Nhưng là khi gặp lại sau nhiều năm thì cô bé ấy vẫn đó, tính tình cũng vậy nhưng đã sớm quên anh mất rồi, coi anh như xa lạ. Gọi anh một tiếng Bạch tiên sinh. Khiến anh cười chưa xót không thôi. Lời hứa sẽ cho tôi một lâu đài mà tôi muốn, anh đã thực hiện tốt, thiết kế kỹ càng mọi chi tiết từ nhà thiết kế Anh, Paul. Từng màu sắc, từng miếng gạch đều do chính tay anh lựa chọn và cả khu vườn đầy hoa như tôi muốn nhưng bây giờ anh không biết, cô bé ấy có còn muốn ở lâu đài hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chạm đến anh, tôi như có sức sống

Tôi tỉnh dậy, bên ngoài đã xé chiều, hồng hà mãn thiên, tay đặt nhẹ trên trán, đầu đau như búa bổ, mệt rã rời. Bình tĩnh lại, tôi tròn mắt, há hốc nhìn xung quanh, đây là đâu? Nhưng nó thực đẹp quá đi. Trang trí kiểu Âu nhả nhện nhưng không kém phức tạp. Lấy màu hồng làm chủ đạo. Tôi nhìn chiếc giường dưới thân, nó rất to và nhìn, tôi liên tưởng đến quả trứng gà vì bên trên, nó bầu bầu và có rèm rủ xuống trông như chiếc giường của các công chúa ngủ. Cứ như kính hoa thủy nguyệt vì đây là giấc mộng mà tôi hằng mơ, nhưng hương lai dễ chịu lại kéo tôi trở lại hiện thực. Tôi nhéo mạnh bắp đùi trắng nõn khiến nó sưng đỏ lên, đau đốn nhủ mảy. Mừng rồi, đây không phải mơ, nhưng vẫn không tin vào mắt mình. Tôi bước xuống nền gạch lạnh băng, tò mò ra khỏi phòng. Bị sự trắng lệt đập vào mắt, đây là cái nơi quý quái gì đây? Nó thu hút tôi đi vòng vòng tham quan cho bằng hết, mệt rã chân. Tôi ngồi trên chiếc ghế đan bằng mây trắng xinh xắn. Nhìn về bên ngoài của dinh thự trắng toát này, nó mỹ lệ rợn người, là một toà lâu đài thực thụ. "Chắc...chắc" tôi chép miệng, chủ nhân của nó thực xa xỉ nha! Tôi càng nhìn càng thích, nhưng làm sao tôi tới được đây? Đầu ong ong lên, tôi như nhìn người nhìn ra kính công cao tường khó khăn. Đây chẳng phải ngoại ô sao, mình đã ra xa thành phố? Tôi cố gắng nhớ lại tất cả mọi thứ. Đêm qua, tôi đến hộp đêm Bích Vũ, rồi gặp tên biến thái, leo lên xe Bạch Kinh Thần rồi không nhớ gì nữa. Thất vọng nhìn hoa đa màu sắc tranh nghiêng đầu diễm rục rờ. Bướm ở đây càng nhiều, quả là cảnh trong mơ mà nhưng sao lại rõ ràng như vậy? Mưa rơi lất phất đổ xuống, tôi chạy vào nhà. Dinh thự to lớn nhưng lại không có một bóng người, lạnh lẽo cực kì, nhưng lại là luôn sạch sẽ, bóng loáng một cách tiêu tâm dục dục, nhưng tôi đâu biết rằng, anh tận tâm đến mức tự lau dọn tất cả. Bản thân thì thanh quả quá mức. Bụng đánh trống dữ dội nên cất bước tìm mạch phòng bếp. Đầu bàn dài đựng một bình giữ nhiệt, bên trong cháo thịt thơm phức và ly nước cam bên cạnh. Tôi ngồi xuống thưởng thức hết thấy, cho đến khi bụng căng phồng thỏa mãn, liếm mép rồi ngồi trên sofa xem tivi. Ôm gối nhỏ, lo lắng không biết cha mẹ có tìm kiếm không? Vừa chuyển kênh thì liền có tiếng xe chạy vào sân. Tôi hốt hởi, đứng ở cửa lớn đón người. Bạch Kinh Thần anh, vừa xuống xe liền thấy thân ảnh nhỏ nhắn chào đón anh, trong lòng cảm thấy ấm áp cực kì, anh nghĩ có thể ích kỷ mà cầu mong tôi ngày nào cũng đứng chờ anh như vậy được không? Nhưng là cái gì cũng không nói. Tâm trạng anh thoải mái hơn nên bên môi cũng cười mỉm. Ưu nhã vào nhà. Tôi nhìn thấy hân hỉ lên kinh sợ, muốn chạy trốn nhưng chân lại cứng ngắc, xoay chuyển đều nặng nề nên cười miễn cưỡng thoát thân. Toàn bộ đều thu vào mắt anh hết, lòng anh đang vui chột trùng xuống.

- Đứng đây mãi, cô sẽ cảm lạnh. Lời lẽ anh phun ra cho dù có ý gì chẳng nữa cũng lạnh nhạt như vậy, quan tâm nhưng chẳng có một chút thiện ý nào. Không biết tôi lấy can đảm đâu mà nhìn sâu vào đôi mắt màu hổ phách kia, hoàn toàn xa cách. Không dám cãi lời nên lùi thối trở lại sofa. Anh cười bỏ áo ngoài nặng nề, tùy tiện thoát hai cúc áo làm anh càng quyến rũ làm tôi không thể rời mắt, lặng lẽ ngồi gần tôi đến nỗi có thể nghe được hơi thở của anh, anh mệt mỏi dựa đầu rồi nhắm tịt mắt lại. Tôi bất giác tim đập mạnh mẽ, cảm giác còn mãnh liệt hơn cả khi bên Dạ Dịch. Thấy anh tiêu tụy như vậy, trong lòng bỗng xuất hiện đau xót. Tôi nhích người gần hơn, đặt tay trên trán anh nhẹ nhàng mát-xa thật cẩn thận. Anh mở mắt phòng bị, nhìn chằm chằm tôi. Tôi hoảng sợ muốn rút tay về nhưng lại không có. Gật đầu với anh.

- Để tôi. Anh nhắm mắt lần nữa, có vẻ thoải mái nên cũng nhanh chìm vào giấc ngủ. Tôi cũng không biết rằng, tay mềm mại, non trắng như tàu hũ của tôi vừa chạm đến anh liền mở mắt, tim cũng đập mạnh, anh muốn tránh nhưng hiểu được dụng ý của tôi nên nhắm mắt lại che dấu sự kích động. Vì nhiều ngày không nghỉ ngơi nên khi tiếp xúc với loại hương thụ này liền không kiềm được mà ngủ sâu. Tôi lên phòng, mang xuống chiếc chăn ấm rồi đắp nửa người cho anh. Khuôn mặt này, quá đẹp để nhưng có chút quen thuộc, tôi cố nhớ nhưng không tài nào. Vô thức chạm nhẹ đến, tay như có dòng điện làm tôi giật tay về. Cảm giác nóng bỏng trên đầu ngón tay vẫn chưa tiêu tan. Thử lại lần nữa, tôi khẽ lướt qua mắt, mũi đến miệng,, để tay vuốt ve cánh môi mỏng thật lâu không rời. Nhìn tư thế ngủ của anh, gọn gàng hết chỗ nói. Anh nằm như vậy, sáng thức chần chẫn lưng như muốn nát, nên tôi tốt bụng dời anh nằm xuống, nhưng tấm thân nhỏ bé gầy gò này chả thấm đâu. Cố gắng đến sức tàn lực kiệt mới thành công cho anh nằm thoải mái. Hương lai lại xông lên mũi thơm nức và mùi rượu nồng nặc pha lẫn càng mê người. Anh uống rượu? Tôi nhủ mảy, lại gần đánh mũi xem có mùi hương của phụ nữ đeo bám giống tên anh trai yêu quý của tôi hay không, nhưng quả thực không có, bản thân liền nhẹ nhõm hẳn. Hàng cực phẩm của hàng cực phẩm này mà chạy loạn thì phụ nữ sẽ rối loạn hết. Tôi cũng mệt mỏi, một thân ngồi xồm dưới đất, gối đầu lên tay anh mà thiếp đi gặp Chu công.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cô ép tôi thật chặt (H)

Nửa đêm tôi choàng tỉnh, vươn tai mệt mỏi. Tay sờ soạn xung quanh, anh đâu rồi? Hoảng hốt nhìn thân ảnh to lớn đang nhắm mắt bước trên đất, tôi chạy đến cầm tay anh.

- Anh muốn làm gì? Anh đau đầu lắm lắm, đôi môi khô khốc.

- Nước...nước.

- Được, chờ tôi, tôi sẽ mang nước đến. Tôi chạy thật nhanh theo đường quen thuộc vào nhà bếp rót nước, quay lại anh đã nằm vật ra nền nhà, mặt đã xanh xao, tôi lo lắng để tay lên trán, thật nóng rợn người. Tôi lay nhẹ anh, nhưng người vẫn bất động, chớp mắt nhìn tôi. Chẳng lẽ tôi phải bón? Mặc kệ ra sao, dù gì đã tiếp xúc gần với anh rồi. Tôi hóp một ngụm nước to, lấy can đảm đưa mặt lại gần, tay bóp hai bên má để anh mở miệng ra, tôi phủ môi đem nước ẩm truyền xuống, lưỡi lia nước để anh uống. Chớp nhoáng, bản thân đã bị một lực mạnh đè bên dưới. Tôi tròn mắt nhìn chằm chằm anh không ngừng. Bản thân tự giác run lẩy bẩy. Con người hổ phách mở to, nhìn mê loạn, kích thích mạnh. Tôi trở người mạnh nhưng là đều vô lực, làm sao đọ sức lại với anh. Bạch Kinh Thần anh, mạnh mẽ phù môi. Gặm không thương tiếc làm tôi đau đốn không thôi.

- A...um... đau quá... Thần. Tất cả đều bị anh thu vào miệng. Chữ "Thần" càng làm anh điên lên mà cạy miệng, mút hết tất cả. Đầu lưỡi anh nóng hổi, làm tôi mê muội, bất giác tay đã choàng cổ anh, kết hợp hôn trả vụng về, đầu lưỡi mãnh liệt. Tay anh từ từ đi xuống, áo ngủ quá vướng víu, anh nhủu mày, một tay xé nát, tôi lấy tay che chắn bộ ngực nở nang của bản thân. Đôi môi lại bị xâm chiếm một lần nữa. Ý thức dần mất đi. Anh bóp nắn, xoa đều làm mặt tôi càng đỏ ửng lên, lắc đầu.

- Không... cần. Anh hôn lên cổ, để lại dấu vết của riêng anh, đánh dấu mệnh mệnh, vết tím vết đỏ chần chịt. Đầu lưỡi anh lia xuống, hôn lên đỉnh hồng phấn kiều ngạo, tạo một mảng ước ất, toàn thân tôi như nảy lửa, nóng hừng hực. Anh lại thủ tính, cần nhẹ, sự kích thích này tôi không thể chịu đựng được. Kiểm chế quá khó, tay nắm chặt vai anh, bóp mạnh.

- Aaa..... Tôi cố cho bản thân kêu thật nhỏ. Chân tôi đứng phải cự vật đang muốn vuron ra, căng cứng, giật mình nhắm mắt lại. Anh lại mò xuống chiếc quần lót mỏng manh, đưa tay bên trong. Tay thành thạo mở cửa hoa huyết đỏ chót, đưa ngón tay vào. Như có dòng điện trong người, tôi cảm giác được ngón tay anh đang ra vào cửa mình ướt sũng.

- Cô bé của cô thật thà hơn cô nhiều. Vừa nghe anh cười nhạo, tâm trí như tỉnh táo liền dùng hết sức đẩy mạnh anh ra. Anh cảm giác được tôi là đang chống cự liền găm giữ, đem cự vật thoát ra ngoài quần. Tôi há hốc mồm nhìn cự vật thâm tím, thô to. Mập máy môi, hoảng sợ, càng đẩy anh ra nhưng lại là công cốc.

- Bạch Kinh Thần, anh tỉnh lại cho tôi. Anh..... Aa..... Cự vật mạnh bạo tiến vào cửa mình chật chội, tôi hét thất thanh, thực sự quá đau đớn, móng tay dài ghim chặt vào lòng bàn tay. Đúng là khi hỏi người nào về "lần đầu tiên" họ đều miêu tả y như nhau. Anh cố gấn dứt vào thật sâu, môi nhẹ hôn lên cổ tôi thì thâm mê hoặc.

- Đừng loạn, một tý sẽ thoải mái. Anh vén những sợi tóc rũ bên má tôi sau vành tai. Anh nhẹ di chuyển ra vào, tôi càng hét to, nước mắt rơi xối xả không cầm được.

- Không...Aa.... Đừng vào sâu.... Rách mất.. Quá to.... Cảm nhận rõ ràng cự vật quá kích cỡ đang di chuyển.

- Cô bé cũng siết chặt tôi quá mức đây. Anh nói ra thực không ngưng miệng, tôi quá đau nên không có tâm trạng đòi co. Chốc lát, lại thấy dễ chịu hơn hẳn. Anh càng di chuyển nhanh hơn. Bàn tay to khỏe của anh siết chặt eo nhỏ của tôi, tay còn lại nhào nắn một bên ngực, càng lúc càng chuyển động mạnh. Tôi cố gắng không phát ra một tiếng rên nào, cắn chặt răng. Anh dường như nhìn thấu liền ra vào kịch liệt khiến tôi cầu xin. Anh cần nghe vành tai.

- Kêu lên tôi xem. Tôi không chịu nổi nữa, thật lòng người phối hợp.

- Thần....Aa.... Nhẹ chút. Xung quanh yên tĩnh, nhưng lại bị phá nát bởi tiếng rên yêu kiều của thiếu nữ vang lên. Anh hừ lạnh, bản tính thật sâu vào từ cung tôi.

- Aa..... Anh kêu lên. Tôi quá mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu, tôi nằm trên nền nhà lạnh thiếp đi. Bạch Kinh Thần anh, thỏa mãn nhìn cô gái nhỏ nhắn đã thiếp đi dưới thân, lưu luyến rút ra, anh quả thực muốn điên lên khi nhìn thấu từ trên xuống cơ thể đẹp đẽ của tôi, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch thiếp đi, liền đứng lên bế tôi lên phòng, yêu thương mất không rồi. Anh cho tôi nằm lên giường thoải mái rồi đắp chăn lại vì kỷ càng. Trên người hiện giờ, không mảnh vải che thân. Anh lấy áo ngủ choàng lại rồi dùng tuýp thuốc lạnh lạnh. Bôi lên nhẹ hết mức có thể. Vòng tay anh ấm áp cực kì. Tôi cọ đầu tìm vị trí thuận rồi áp mặt ngủ tiếp. Anh thấy hành động trẻ con như vậy, rúc vào lòng anh, anh mỉm cười thật sâu. Anh ôm tôi vào lòng rồi cũng thiếp đi. Đêm nay, sao đầy trời càng thêm đẹp động lòng người. Mùi hoan ái nồng nặc nhưng không khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tôi đi rồi, anh nhớ chiếu cố tốt bản thân (1)

Bạch Kinh Thần anh, ngủ rất ngon. Trong bóng tối, tôi nhìn anh thật lâu và cánh tay anh đang giam giữ eo tôi thật chặt như sợ tôi biến mất, tôi cũng không buồn đẩy ra. Nhớ lại mọi chuyện xảy ra, mọi thứ như cuộn phim quay chậm hiện rõ mồn một trong đầu. Tôi không khóc nháo hay làm ầm ầm mọi chuyện lên nữa vì đã không còn sức lực. Sau đêm nay, tôi là một người phụ nữ chân chính. Tôi không biết tôi sẽ đối mặt với mọi chuyện ra sao? Và cũng chưa kịp nghĩ tới. Hạ thân đau nhức làm tôi nhủu mày liên tục. Hơi thở hương lải nhải nhặt trên đỉnh đầu nhưng lại là thấy khó chịu vô cùng. Đây là lỗi của tôi vì không biết giới hạn, nam nữ thọ thọ bất tương thân. Nhìn trên người, đồ ngủ mới toanh, tôi biết là chính tay anh thay, nhưng vết đỏ trên cổ lại quá chói mắt, không muốn để ý thật khó. Sờ đến ê cả người, nhưng trên đầu ngón tay lại trơn trơn, lạnh lạnh. Là anh bôi thuốc? Cũng còn chút lương tâm nha! Muốn tìm lý do ghét anh cũng không ra. Đêm nay, tôi đã là của anh, vậy thì cứ là của anh hết đêm nay đi. Tôi bỏ qua tất cả, bắt buộc bản thân lạc quan. Rúc vào người anh, ôm anh thật chặt, thật ấm quá nhưng nước mắt lại rơi xuống gối, một giọt rồi hai giọt. Hai người. Một nam một nữ. Nam thanh nữ tú làm màn đêm lạnh lẽo trở nên ấm áp, ngôi sao càng sáng hơn bình thường, cố gắng chạy đua với tốc độ ánh sáng. Nhắm mắt chưa được bao lâu, bầu trời đã lên màu rõ rệt, tiếng chim hót thật êm tai và tôi cũng không còn lý do gì để ở lại đây nữa. Tôi nuông người thật nhẹ. Cần thận cảm tay anh đặt một bên, trong lòng luôn sợ anh sẽ tỉnh giấc. Sờ lên gối, đúng là ẩm ướt một mảng, tôi nhanh chóng lật gối ngược trở lại, để đầu ướt bên dưới và quay lên trên. Nhìn lần lượt, tí mi hết tất cả và cũng nhìn anh thật sâu và đắp mền lại cho anh rồi mới rón rén đi ra ngoài, tưởng đi có chút vận vẹo vì đau đớn. Dưới nền gạch bóng loáng, mảnh vải bị xé nhỏ và vết máu khô vẫn còn đó, nhìn không thể không chú ý. Xe anh đậu trong sân, tôi liền mở cửa ngồi ở ghế lái chính, tôi trên cơ bản thì vẫn biết lái xe chút chút. Vận dụng hết tất cả kiến thức và trí tuệ, cuối cùng cũng khởi động được. Tôi đạp ga nhẹ nhẹ. Xe liền lăn bánh. Hai người gác cổng, thấy xe ra liền mở toang cổng. Xe tôi thành công thoát khỏi chỗ này. Đi xa vẫn là quyền luyện nhìn hình ảnh dinh thự trắng

sáng ưu nhã trong kính chiếu hậu, trong lòng tự dưng nhói đau, nhưng lại không hiểu vì sao đau? Xe nhàn nhả chạy vào thành phố. Hiện giờ, trời còn chưa sáng hẳn nhưng thành phố A lại nhộn nhịp. Người đi đường, tập thể dục rất nhiều. Mắt thấy hiệu thuốc, liền đặt tay trên bụng đau xót. Đã qua biết bao nhiêu giờ rồi, uống thuốc còn có tác dụng sao? Đạp xe thật nhanh. Trước mắt, Tì gia hiện lên càng rõ. Xe đã ở trong sân Tì gia. Tôi nhanh chân chạy vào, cha và mẹ đang xem thời sự buổi sáng, thấy tôi đi vào thì không chút lo lắng như thể tôi chỉ mới ở ngoài 2-3h trở về. Tôi nghiêm túc, ngồi trên sofa.

- Cha, con muốn xuất ngoại.

- Sao tự dưng như vậy? Ông khó hiểu nhũn mày, càng ngày đứa con gái này của ông càng khó hiểu.

- Chỉ là học bên kia sẽ tốt hơn.

- Thấm Thấm nói cũng đúng đấy ông. Giáo dục tốt hơn bên đây nhiều, đây chẳng phải là chuyện tốt sao? Mẹ tôi phân tích.

- Nhưng quá gấp gáp, chưa kịp tìm hiểu gì cả. Ông đứng đó suy nghĩ.

- Không cần đâu, theo con biết, cha cũng có chi nhánh bên Nga, vậy tiện thể cho con qua đó đi, bản thân cũng có chút biết vài tiếng để nói. Còn lại cha sắp xếp là được. Tôi hi vọng ông đồng ý và dùng hết lời lẽ thuyết phục.

- Bà nghĩ sao? Ông không có ý kiến liền nhìn qua mẹ tôi.

- Được đó, chỉ hướng Thấm Thấm càng ngày càng trưởng thành. Ông cứ làm theo ý con bé. Mẹ tôi đã nói vậy, ông chút còn cách gạt đầu làm theo, không cách phản kháng.

- Chuẩn bị cho thật tốt, ta đặt vé cho con.

- Hôm nay nha? Ông gật đầu đáp ứng, đánh một cuộc gọi đặt vé.

- 9h ra sân bay. Chú Quách đưa con đi. Tôi vui vẻ gật đầu. Chạy vào phòng thu xếp tất cả đồ đạc vào vali lớn, nhưng lại lẩn lút, căn phòng mà tôi gắn bó suốt 16 năm nhưng bắt đầu tôi phải đi xa khỏi nơi này, trong nước vẫn không dám vì thế lực anh rất lớn, có thể tìm thấy tôi bất cứ lúc nào. Nước ngoài có lẽ sẽ khó tìm kiếm hơn. Cứ cho suy nghĩ của tôi đứng và làm theo. Tôi vuốt ve con Bun.

- Tiểu Bun, em nhớ ở nhà ngoan ngoãn, mau ăn chóng lớn, không có chị ở đây, tiểu Phí và tiểu San sẽ chăm sóc em tốt. Tôi nghẹn ngào nước mắt muốn xem mọi chuyện như chưa xảy ra mà mặt dày ở lại nhưng bản thân lại không thể. Kéo vali nặng nề xuống lầu, căn dặn tiểu Phí chú ý đến tiểu Bun và tiểu Cúc xong. Ôm cha và mẹ rồi tạm biệt tất cả mọi người trong Tì gia.

- Con cầm lấy. Ông đưa tôi hai chiếc thẻ bạch kim lỏng lẻo. Tôi nhét cẩn thận vào túi.

- Tiểu thư, đã chuẩn bị áo ấm đầy đủ chứ. Bên đó thời tiết rất lạnh. Di Hạ hỏi tôi và tôi gật đầu.

- Con vừa xuống máy bay. Quản lý Điền sẽ rước con. Có việc gì con cứ nói chú ấy. Tôi gật đầu.

- Thấm Thấm, con cứ lo học hành thật tốt, cha mẹ rảnh sẽ thăm con thường xuyên. Bà ôm tôi thật lâu. Cha tôi nhìn chiếc xe Ferrari xa lạ.

- Thấm Thấm, xe ai vậy? Tôi liếc nhìn.

- Xe mượn của người bạn, cha trả đùm con đi. Ông nhìn biển số xe nạm vàng, đề V-00009 kinh ngạc, xe này của nhân vật không hề đơn giản.

- Bạn? Được rồi.

- Con đi đây. Đồ đã chất lên xe, tôi cũng ngồi lên, xe lăn bánh rời khỏi Tì gia, tâm trạng tôi hỗn loạn cực kì, một muốn ở lại, một lại muốn đi nhưng vẫn quyết định đi. Để lại tất cả kí ức ở lại đây, mang đầu óc trống rỗng sang đất khách quê người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tôi đi rồi, anh nhớ chiếu cố tốt bản thân (2)

Tôi đang ngồi chờ tới giờ cất cánh. Nửa tiếng nữa thôi, tôi sẽ rời xa nơi này, nắm chặt vé trong tay và hộ chiếu, nhập cảnh,..... Trong đầu nghĩ, nước Nga xa lạ, sau này cuộc sống tôi sẽ ra sao? Mong Bạch Kinh Thần, đừng tìm thấy. Tôi nơm nớp sợ hãi.

Vạch phân chia

Bạch Kinh Thần anh, thoải mái tỉnh giấc, kể bên đã không còn người nữa, anh hốt hoảng tìm kiếm mọi góc ngách trong dinh thự. Giọng nói có chút như gào thét nhưng chung thủy vắng lặng như tờ.

- Tì Tuệ Thảm.....

- Cô ở đâu?

Anh ra ngoài, xe cũng không còn. Hai người gác cổng nhìn thấy anh liền đứng lên, cẩn trọng chào hỏi có lễ.

- Chào Bạch tiên sinh. Xe của ngài ban sáng, có một cô gái lái đi.

- Tôi đã cho phép các người mở cổng? CMN, lũ vô dụng. Anh như nổi điên lên nhìn chăm chăm như muốn nuốt chửng, hai người sợ hãi co rúm người liên tục xin lỗi. Nhưng một cái nhìn anh cũng không nhìn. Nhanh tay đánh một cuộc gọi.

- Vũ Thuần, đón tôi mau. Người trong điện thoại nghe anh nói chữ mau, liền không dám chậm trễ, phóng xe như bay đến. 3" sau. Anh đã ngồi trên xe.

- Chủ nhân, ngài định đi đâu?

- Tì gia. Anh dựa đầu vào ghế suy tư.

Quả đúng như anh đoán, xe anh nằm ở Tì gia. Vũ Thuần nhìn xe của anh bên trong, liền hiểu ý mau chóng giải quyết đưa xe trở về và mở cửa, liền có người hầu chào đón anh.

- Bạch tiên sinh. Anh không hề để ý, liền đi thẳng vào bên trong. Thấy được ông Tì, anh mừng như điên nhưng không thể hiện bên ngoài.

- Chào, Bạch thiếu gia. Ông cười rạng rỡ tiếp đón khách quý.

- Thảm tiểu thư, tôi muốn gặp một chút. Anh nhanh chóng đi vào vấn đề không chút vòng vo.

- Thật ngại quá, Thảm Thảm hiện tại đang ở sân bay.

- Sân bay? Anh nhíu mày chặt.

- Đúng vậy. Con bé tự dưng muốn xuất ngoại du học.

- Đi đâu?

- Nga. Ông trả lời xong xuôi, cảm thấy có chút chột dạ. Anh xoay thẳng người lên xe phóng đi mất. Anh hiện tại, vàng ngày càng lạnh. Vũ Thuần theo anh lâu như vậy, nhìn qua liền biết anh bây giờ, đang nổi điên, nên càng cẩn thận mọi việc.

- Sân bay. Vũ Thuần phóng xe càng nhanh vì nghe được trong giọng nói của Bạch Kinh Thần anh, có chút vội vã.

Tôi nhàm chán, nhìn dòng người qua lại dày đặc. Tiếng thông báo của sân bay ngày càng to.

- Quý khách chuẩn bị đồ đạc. 5" sau, máy bay sẽ cất cánh. Chú Quách đưa vali cho tôi, cười hiền hậu.

- Tiểu thư, mã áo thành công. Tôi gạt đầu và chào tạm biệt ông. Đeo mất kính vào rồi kéo vali nặng trĩu với đầu óc trống rỗng đi vào cửa chuyển đồ, để vali lên bánh di chuyển, mới từ từ đi đến cửa kiểm soát vé. Tôi đưa vé của bản thân và giấy tờ xong.

- Tiểu thư, A10, khoang hạng nhất. Bây giờ chỉ có nhiệm vụ lên máy bay thôi, tôi đi qua thì phía sau liền có tiếng gọi trầm thấp quen thuộc.

- Tuệ Thảm. Tôi xoay người, muốn tạo cho anh ấn tượng đẹp trước khi đi nên cười hạnh phúc nhưng tôi thấy thật chua xót không thôi, trong ánh mắt ngẩn lệ, cố gắng kìm không cho rơi xuống bằng bất cứ giá nào. Tôi vẫy tay với anh.

- Tạm biệt.

- Cô đứng lại đó cho tôi. Anh găm thét tức giận lên.

- Tôi đi rồi, anh nhớ chiếu cố tốt bản thân, đừng uống rượu như thói quen nữa. Tôi nói với anh, nhưng khoảng cách quá xa không biết anh nghe được hay không? Nhưng anh biết đọc khẩu hình nên toàn bộ anh đều hiểu được. Anh đau lòng như có hàng vạn mũi kim đâm thấu vào lòng anh, rỉ máu thành sông, đau đớn tột cùng, em định rời xa tôi nữa sao? Anh cố gắng chạy theo, nhưng tiếc là người đứng ở cửa lại cầm anh lại thật chặt.

- Bạch tiên sinh, thật ngại quá. Quy định từ trước đến giờ chúng tôi thực xin lỗi, mạo phạm ngài hiểu cho. Họ rất sợ đụng đến anh nhưng lại là hết cách.

- Cô đứng lại đó, tôi không cho phép. Anh dùng hết sức lực, thét lên vô vọng. Tôi dùng hết can đảm xoay người, đi lên máy bay. Nước mắt chảy đầm đìa trên gương mặt xinh mỹ lệ làm ai cũng thấy thương xót. Từng bước chân nặng nề lên máy bay không dám quay lại nhìn anh lần nào nữa. Tiếp viên

nhìn thấy liền hỏi thăm.

- Tiểu thư, cô có sao không? Nhưng tôi như cái gì cũng không nghe, máy móc đưa vé và liền được dẫn đến vị trí đúng. Tôi ngồi kế một bà lão tóc hoa râm già dặn. Tôi cứ khóc mãi, nhìn ra bên ngoài qua chiếc kính bên cạnh.
- Cô bé, máy bay thông báo đeo dây an toàn, sao cháu còn chưa làm? Bà khó hiểu nhìn mặt tôi nước mắt tèm nhem. Tôi lau nước mắt, cười sáng lạn.
- Vâng. Cháu cảm ơn bà. Tôi thắt dây an toàn xong. Máy bay cất cánh, lòng tôi lạnh đi thì thầm.
- Tạm biệt, Bạch Kinh Thần. Là lỗi của tôi. Thờ dài thườn thượt, sức lực như biến mất, vô lực dựa vào ghế, thoát nhìn như xác không hồn.
- Đừng cô chấp quá đáng và đừng làm gì khiến bản thân phải hối tiếc vì đã quyết định, khi đã quyết định thì không để cho bản thân hối tiếc. Bà nói cứ như nói cho bản thân nghe nhưng tôi biết bà là đang nói tôi nghe.

Vạch phân chia

Máy bay cất cánh, mang theo nỗi tuyệt vọng của anh đi theo. Anh bắt lực, đứng thẳng người ngẩn ra. Mặc khác, em lại tuyệt tình như vậy. Tôi thực không nhìn ra, lại là tôi phải đi tìm em, quá ư khuất đi. Em vì sao lại luôn là tôi đi tìm em? Vũ Thuần lần đầu tiên thấy anh như vậy. Cũng là lần đầu tiên thấy một người phụ nữ đối xử với anh như vậy. Người con gái đó có phải là mù mắt hay ngu ngốc. Vũ Thuần lúc đầu khó hiểu nhìn thân ảnh lãnh băng, cô tịch nổi bật trong dòng người.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Đất khách quê người cũng không khó sống như đã nghĩ

Mất 14h trên máy bay, cuối cùng cũng đến nơi, máy bay cũng đã hạ xuống sân bay Moscow Vnukovo (VKO). Lấy hành lý, một mồi đi ra. Nhìn trái phải, liền có một đoàn người tới gần.

- Nhị tiểu thư, xe đã chuẩn bị sẵn. Ông thoát nhìn tôi đoán chắc 50 ngoài. Tôi gật đầu đi theo.
- Nhị tiểu thư, giấy định cư của cô, chúng tôi đã sắp xếp ổn thỏa. Hiện tại, cô đã có ý tưởng là muốn học trường nào chưa? Ông nói chuyện đầy vẻ kính trọng như bậc trên.
- Vẫn chưa, hiện tại tôi ở đâu?
- Biệt thự của Ti gia. Tôi nhìn ra đường, bên ngoài cảnh vật lạ lẫm không ngừng thu vào mắt.
- Theo tôi biết, trường đại học Polit IQ (Moscow State University) rất tốt.
- Trường này như thế nào?
- Ngôi trường này là ngôi trường đại học đầu tiên của Nga. Được thành lập vào năm 1755. Khuôn viên trường Đại học Moskva là một hệ thống cực kỳ phức tạp, với diện tích sàn 1 000 000 m2 trong 1 000 tòa nhà và công trình, với 8 ký túc xá chứa hơn 12 000 sinh viên và 300 km đường dây tiện ích. Hệ thống thư viện MSU là một trong những hệ thống thư viện lớn nhất ở Nga,.....
- Thôi được rồi. Tôi cắt ngang nhìn ông như nhìn quý, số liệu như vậy mà ông lại đọc lao lao.
- Vậy cứ sắp xếp trường này đi, nhưng tiếng Nga tôi còn chưa rành, tiện thể sắp xếp người dạy luôn đi.
- Vâng. Ông đánh một cuộc điện thoại xử lý hết thảy.
- Tiểu thư, rõ tiếng anh không?
- Vẫn biết nhiều hơn tiếng Nga.
- Tốt. Ông gật đầu.

Tôi được đưa vào biệt thự của Ti gia nghỉ ngơi. Vừa đến giường liền ngủ một giấc sâu. Ngủ mê man, khi tỉnh dậy liền tới tối. Tôi ngồi một mình trong

phòng thần thờ nhìn cảnh đêm của Nga. Tráng lệ không kém trên ảnh mà tôi nhìn thấy. Nhưng trong lòng lại nhảm chán cực kì. Không khí của Nga cũng khác hẳn Trung Quốc. Tôi đi xuống bên dưới. Có 3 người giúp việc người Trung. Quản lý Điện thực chu đáo, làm việc năng suất nhanh, làm tôi vừa ý cực kì.

- Tiểu thư, cô muốn dùng món gì?

- Bánh mì đen kèm salad đi. Lúc trước đến Nga cùng cha mẹ, tôi rất ấn tượng với bánh mì ở đây, nó là màu đen chứ không phải màu vàng rộm. Và nó còn có vị chua nhẹ chứ không phải vị ngọt.

Dùng bữa no nê, tôi liền muốn đi dạo đường phố Nga. Trong sân, có sẵn chiếc xe BMW quen thuộc. Có cả tài xế lái xe - chú Cường. Tôi đi theo, theo sự chỉ dẫn của chú ấy, đi nhiều nơi phong phú và đa dạng. Dùng điện thoại, chụp hình tự sướng (check in) ở những nơi nổi tiếng như quảng trường đỏ, lăng Lenin, nhà thờ có kiến trúc mái vòm củ hành củ tỏi, điện Kremlin,..... Quẹt thẻ bạch kim không thương tiếc. Chơi mệt là người rồi, tôi mới trở về. Gần biệt thự, có cửa hàng tiện lợi, tôi liền đi vào.

- privet. "xin chào". Tôi gật đầu, trên cơ bản tôi vẫn hiểu được. Tôi lấy một hộp sữa và hai bịch bánh phô mai. Tôi để trên bàn tính tiền.

- dvesti pyat"desyat rubley. " 250 rúp" khoảng 40 NDT (mệnh giá mình không rành lắm nên mình nói đại khái, có sai thì thông cảm)

- Vy mozhet... za...medlit? "Bạn có thể chậm lại được không?" Tôi tập tễnh phát âm từng chữ và cố gắng nhớ lại. Cô ấy gật đầu. Từ từ nhả chữ.

- dvesti.... pyat"desyat... rubley. Nhìn thấy cô ấy cố gắng nói tôi hiểu với điệu bộ vô cùng đáng yêu làm tôi cười bản thân thật sâu.

- Mogu... li ya... ispol"zovat"...svoyu kartochku? " Tôi có thể sử dụng thẻ của mình không?" Nhìn tôi nói gượng gạo, cô ấy cũng có vẻ cười đến nơi và gật đầu. Lịch sự cầm thẻ quẹt thanh toán. Tôi cầm lấy túi đồ.

- spasibo. "Cảm ơn bạn" và đi ra cửa, phía sau còn nghe vang vọng.

- snova uvidimsya, krasivaya..... devushka "Hẹn gặp lại, cô gái xinh đẹp". Tôi lên xe trở về. Một mối với vốn từ có từ không của bản thân xem ra cần phải học hỏi nhiều hơn nữa. Tôi chỉ là học trên sách vở, đây là lần giao tiếp đầu nên thành ra chưa quen hẳn đi. Vì nhà tôi rất gần cửa hàng này, nên chiều nào cũng lui thui lại đây. Cô nhân viên và tôi bắt đầu thân hơn. Chúng tôi cùng rủ nhau đi uống cà phê vào cuối tuần. Tiệm cà phê được trang trí cổ kính với nhiều dây leo, càng khiến nó trở nên thần bí.

- Nakravel. Tên của cô ấy nghe rất êm tai.

- Krasota. "Vẻ đẹp" cô ấy tự xưng gọi tôi như vậy và riết thành quen nên không thấy có gì lạ.

- Kitay... krasivyy? "Trung quốc đẹp?" Tôi gật đầu.

- eto pravil'no. "Đúng vậy". Tôi tự hào nói về quê hương của mình cho cô ấy nghe và cô ấy cũng kể tôi nghe ngược lại.

- Na etot raz...vash ruskiy... luchshe vas. " Lần này, tiếng Nga bạn khá hơn hẳn".

- ya... starayus" izo... vsekh sil. "Tôi đã cố gắng hết sức".

- no yeshche ne... plavno. " Nhưng chưa được lưu loát". Tôi thất vọng, cô ấy vỗ vai tôi an ủi.

- slishkom...khorosho. Odnako vy znayete, chto... ya govoryu. " Quá tốt rồi, tuy nhiên bạn biết những gì tôi đang nói là tốt rồi". Cô ấy nói với tốc độ rất chậm. Tôi đứng là như cô ấy nói, tôi gật đầu uống một ngụm cà phê đen nóng hổi, ngồi nghe Nakravel kể chuyện cười cho tôi nghe. Tôi nhìn kỹ, cô ấy cũng rất đẹp. Tóc vàng suông dài, con ngươi xanh ngời như ngọc. Mũi đặc biệt rất cao, môi đầy gợi cảm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nói về người bạn yêu đi. Tôi không có

Tôi bắt buộc Nakravel làm hướng dẫn viên du lịch cho mình. Tôi đi dạo chung với cô ấy qua từng con phố và luôn tràn ngập tiếng cười.

- Krasota, v vode, vam... nravitsya kto-nibud"? " Trong nước, bạn có để tâm ai không?" Bỗng dưng nhắc chuyện này, kí ức đêm đó như ủa về làm tôi thấy lạnh cả người mặc dù đang choàng chiếc áo lông dày cộm bên người. Tôi cười miễn cưỡng, lắc đầu.

- ne. "Không". Nhưng lời nói lại nặng nề, tâm trạng trùng xuống. Bạch Kinh Thần anh, lại lần nữa xuất hiện trong tâm trí tôi.

- I vy? " Còn bạn?" Tôi liếc mắt tinh nghịch, cười thâm hiểm.

- Ne smotri na menya tak. "Đừng nhìn mình thế chứ". Khuôn mặt cô ấy càng ngày càng đỏ lên, càng xinh đẹp.

- Na yego... litse yest" bol"shiye... bukvy. Yest". "Mặt bạn có một chữ to đừng "có". Cô ấy sờ mặt một cách ngu ngốc, tin lời tôi nói là thật, tôi liền xoa tay.

- prosto shuchu. "Chỉ đùa thôi" cô ấy liền lườm tôi. Tôi và cô ấy cùng tấp vào một quán suop lề đường. Hóp nước canh nóng hổi vào cổ họng, làm không khí lạnh xua tan dần, thoải mái không thôi.

- khorosho? "Ngon không?" Tôi nếm được vị ngọt của xương rất ngon. Hóp khẩu vị nhưng có chút lạ miệng. Tôi gật đầu rồi từng hóp đem toàn bộ canh đặt vào bụng. Trước mặt cô ấy, tôi cứ thoải mái sống đúng với bản chất của mình, không chút kiêng dè hay tỏ vẻ tiểu thư, chuyện không nên nhắc lúc này cũng sớm ném sau lưng, thật xa. Trên đường trở về, tuyết rơi càng dày không khỏi than vãn.

- Sliskom kholodno. Ustal. " quá lạnh và lại mệt". Kết hợp với động tác thở hơi ẩm vào lòng bàn tay chà chà. Cô ấy cười to.

- ty takoy milyy. " bạn thật đáng yêu". Tôi xoay qua nhìn cô ấy rồi cũng cười theo. Chúng tôi như các kỵ sĩ, dừng cảm đi trong tuyết, in các dấu chân to đùng. Nhưng lại rất vui vẻ. Chốc lát, đứng trước cửa Tí gia, tôi vẫy tay với cô.

- do svidaniya. "Tạm biệt". Cô ấy cũng vẫy tay lại rồi rời đi. Tôi vào nhà, rũ hết tuyết trên người xuống. Cởi hết toàn bộ áo lông ra, cảm giác thật ấm áp, quả là mấy suối tốt bụng.

- Tiểu thư, tuyết như vậy mà người còn ra ngoài. Bà Kỳ là một trong những người giúp việc ở đây. Tôi cười thân thiện.

- Không sao. Tôi xoa tay đi lên phòng, vì quá lạnh nên chỉ lau người bằng nước ấm, thay đồ ngủ tay dài rồi lên giường gập Chu công. Trong đầu lại hiện lên mùi hương nhài quen thuộc, hình ảnh hai thân thể nóng bỏng triền miên, từng hình ảnh như cuộn phim quay ngược tua chậm và hiện rõ mồn một. Tôi lắc đầu ngồi dậy, nhìn ra màn đêm, tuyết bay lất phất như phi phi yến vũ. Nhìn xa khung cảnh đêm của Nga càng thêm buồn đi trong mắt tôi. Cảm chặt điện thoại trong tay. Số tôi vẫn không thay đổi nên anh muốn điện tôi lúc nào cũng được nhưng lại là không một cuộc. Nakravel hỏi, nhưng tôi không nói là vì chuyện này nó là vết thương lòng của tôi, không thể chia sẻ cùng ai, cho dù cô ấy cũng không. Tôi đã sớm nhắc nhở mình quên đi nhưng hôm nay, cô ấy lại vô tình làm tôi nhớ lại một lần nữa. Tôi không trách được vì cô ấy không hề biết chuyện gì xảy ra với tôi. Nakravel cô ấy mới 20 tuổi, tôi hiện tại đã 18. Mặc dù lớn hơn nhưng tôi vẫn xem cô ấy ngang hàng mà chơi đùa và tâm sự. Tâm tư của Nakravel rất đơn thuần nên càng làm cho cô ấy thêm thoát tục. Gia đình cô ấy không may mắn như tôi, cha thì nghiện rượu, mẹ thì ở nhà nội trợ nuôi 3 chị em. Bổng chốc, gia đình tan nát. Một mình cô và mẹ đỡ đầu nhau nuôi hai em khờ nên cô ấy mới đi làm ở cửa hàng tiện lợi thêm giờ. Tự dưng nghĩ đến Nakravel, làm tôi nhớ đến Lâm Mẫn. Đã 2 năm chưa liên lạc, không biết bây giờ cô ấy ra sao? Cũng không mặt mũi nào dám trả lời weibo của cô ấy.

Vạch phân chia

Từ lúc tôi đi, Bạch Kinh Thần anh càng lạnh hơn trước thập phần, không có nửa điểm tình người. Lao đầu làm việc không quản thời gian sớm tối. Màn đêm lại xuống, sự tịch mịch và cô đơn của anh càng rõ nét. Ban ngày anh là một tổng tài lãnh khốc, về ban đêm anh là một người cô tịch vô biên. Trước mắt anh còn hiện rõ lên mồn một câu nói của tôi.

- Tôi đi rồi, anh nhớ chiều cổ tốt bản thân. Đừng uống rượu như thói quen.

Anh tức giận, xô đẩy hết tất cả mọi thứ trên bàn làm việc. Một căn phòng gọn gàng, chớp nhoáng biến thành một đống hỗn loạn. Anh đứng bên cửa sổ, nhìn cảnh từ trên cao xuống, rít hết điều này đến điều thuốc khác, hết bao này lại đến bao khác. Tàn thuốc và đầu lọc vương bãi đầy dưới chân, anh cũng không biết bản thân đã hút bao nhiêu? Anh lại ho sòng xộc, mạnh mẽ. Khói thuốc mịt mù, cùng thân ảnh đẹp đẽ nhưng lại quá đau lòng. Hóp đêm Bích Vũ đối với anh bây giờ là nơi chôn thân hằng ngày. Anh uống rượu nhiều đến mức như muốn chết đi sống lại. Vũ Thuần nhìn chăm chăm người đàn ông đang tự hủy hoại bản thân này mà tức giận, nhưng là một câu cầu khẩn cũng không dám thốt ra khỏi miệng. Cô gái đó, rốt cuộc là ai? Mặt mũi ra sao? Vũ Thuần anh không biết, chỉ là biết là người của Tí gia. Nhưng để chủ nhân của anh thành ra như vậy thì quả thực là một người phụ nữ tàn nhẫn, ác độc. Vũ Thuần anh tuyệt đối không thu người này vào mắt. Hiện tại, Bạch Long đang cạnh tranh mạnh với các phe khác, nhưng anh lại suy sụp như hiện tại, lỡ có bang phái nào biết được điểm yếu này mà tấn công thì hết đường đỡ. Vũ Thuần thật sự đứng ngồi không yên mà luôn theo sát anh từng bước. Điện thoại luôn nắm trong tay để tiện điều người.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đứng nhìn cũng là một loại hạnh phúc (1)

Sáng sớm, tôi đã mời Nakravel đến Tí gia để đãi cô ấy một bữa Trung, cô ấy rất muốn biết bữa sáng chúng tôi dùng gì? Đơn giản, trên bàn chỉ có cháo mạch nha và bánh bao trứng muối thơm phức.

- Prostaya... utrennyaya... yeda? " Bữa sáng đơn giản vậy sao?".

- a adekvatnoye... pitaniye. Tôi bắt đầu cảm muốn ăn và cô cũng vậy. Hương cháo quen thuộc làm tôi nhớ cha mẹ quá đi, hai người hứa sẽ thăm tôi nhưng hiện tại vẫn chưa có một cuộc điện thoại.

- khorosho? "Ngon không?" Nakravel gật đầu.

- Myaso... ochen" myagkoye, a kasha ochen" bogata. "thịt mềm và cháo rất đậm đà" vẫn là giọng điệu nói từ từ, chậm rãi để tôi hiểu nên tôi càng ngày càng có cảm tình với Nakravel.

- Krasato. Tôi ngược mặt, nhìn.

- Chto... vnutri... pel"meney? "có những gì trong bánh bao vậy?". Tôi ngẫm nghĩ một chút, đếm đầu ngón tay liệt kê.

- svezheye myaso, griby, solenyye yaytsa, morkov',.... "Thịt tươi, nấm, trứng muối, cà rốt,....".

- ochen" vkusno. "rất ngon". Tôi biết chắc chắn cô ấy sẽ thích bánh bao nên chuẩn bị những hai cái.

- Ípol"zuyte... apel"sinovyy sok ili svezheye... moloko? "Bạn dùng nước cam hay sữa tươi?" Nhìn thấy bà Kỳ định mang nước tôi liền hỏi.

- svezheye moloko, spasibo. "sữa tươi, cảm ơn". Tôi dùng nước cam. Uống một ngụm chua chua ngọt ngọt dễ chịu vô cùng. Tuyết đã tan đi ít nhiều, bầu trời sáng trưng, thời tiết rất tốt. Ăn xong và tôi liền muốn ra ngoài chơi.

- U vas yest" kalendar" segodnya? "Hôm nay, có ca làm không?". Cô ấy liền gật đầu.

- yeshche chas. "một giờ nữa". Tôi lắc đầu thể hiện sự nuôi tiếc.

- ya khotel by priglasit" vas progulyat"sya, potomu chto segodnya ochen" khorosho pogoda. "Tôi muốn mời bạn đi dạo vì hôm nay thời tiết rất đẹp".

- Prosti, proshchay. "Tiếc quá, tạm biệt".

- Proshchay. "Tạm biệt". Tôi tiễn cô ấy ra cổng, thân ảnh nhỏ nhắn dần biến mất, tôi chợt có cảm giác nổi da gà, run cả người giống cảm giác ở buổi tiệc của Dân gia, cặp mắt này tôi biết rõ nó rất sắc bén như muốn xuyên qua người tôi. Không phải chứ? Bạch Kinh Thần. Trong đầu liền xuất hiện anh. Chỉ có anh mới khiến tôi cảm giác như vậy.

- Điều tra đi, nơi ở của Ti tiểu thư. Anh lạnh nhạt xử lý văn kiện và tùy hứng nói.

- Vâng, chủ nhân. Vũ Thuần liền cất bước nhanh ra ngoài.

Cửa được đẩy ra một lần nữa, cô thư ký bùng cho anh ly cà phê. Anh cầm lên, uống một ngụm nuốt xuống. Sao lại đắng khủng khiếp như vậy?

- Có thêm đường không?

- Thừa Bạch tổng, một muỗng như bình thường. Anh xua tay tỏ ý được rồi, ra ngoài. Thư ký Tần Ngưng Phị liền đi ra, khó hiểu. Chẳng lẽ khó uống? Theo thói quen hiện tại, anh lấy một muỗng, rút một hơi, thật khỏi nhẹ. Nhìn ra bên ngoài. Tôi kiểm em thì rất dễ như trở bàn tay, nhưng lại không biết mờ lòi với em thế nào? Em có hận tôi không? Hai năm qua, tôi không dám đá động mạnh vì sợ em sẽ trốn tránh tôi, đi xa hơn đến nơi khác. Tôi rất muốn ôm em vào lòng, nói cho em nghe tất cả nỗi nhớ tôi dành cho em. Điều thuốc tàn hết mức, đến ngón tay anh nóng rát nhưng anh vẫn không thấy gì. Cứ cảm mãi. Vũ Thuần đi vào nhìn ngón tay anh, nhủu mày.

- Chủ nhân, ngón tay ngài... Anh lúc này mới thấy và buông ra. Xoay người ngồi lên ghế. Vũ Thuần liền báo cáo lại tất cả những gì bản thân vừa điều tra.

- Nhị tiểu thư Ti gia, hiện tại đang ở biệt thự của Ti gia, Moscow. Anh suy tư.

- Đặt vé đi, tối nay xuất phát. Vũ Thuần có chút bất ngờ, nhưng mau định thần lại và nghĩ, ở Nga cũng có việc cần xử lý, xem như đi công tác đi. Một cuộc điện thoại được bắt, vé được đặt xong xuôi.

- Chủ nhân, 3 canh giờ sau có chuyến bay.

- Được rồi. Anh càng nhanh tay ký hết văn kiện trên bàn càng nhanh. Thần tốc xử lý hết thấy. Khá tốn thời gian nên anh đến sân bay thì vừa kịp giờ.

Anh vừa đáp xuống Nga, một tốp người của công ty, dàn hàng người tiếp đón long trọng.

- Var. Một cô gái nóng bỏng, thân hình bốc lửa. Gương mặt lại càng mê người, xứng đáng với diễn viên hạng A, đây là thư kí bên Nga của anh - Gent. Tiến lên thân mật ôm một bên cánh tay săn chắc của anh.

Bên ngoài sân bay, chiếc Jaguar XJL cao ngạo đứng chói chang, khiến rất nhiều người chú ý. Đây không phải là chiếc xe vừa ra trên thị trường, chỉ có một sao? Một người đi đường thốt lên, khiến nhiều khác há hốc. Bạch Kinh Thần anh, lăm lăm leo lên xe trước bao con mắt tán thưởng. Có một người

hồ lên và chỉ tay lên tấm hình được đặt trên toà nhà chọc trời. Đó không phải anh ta sao? Thì ra là quý ông Var, bên ngoài đẹp hơn trong ảnh. Nhưng anh vẫn không để ý đến, đầu óc chỉ còn bóng dáng Thẩm Thẩm. Lòng bắt đầu gợn sóng lăn tăn.

- Var, có chuyện gì sao? Cô để ý từ lúc lên xe anh vẫn không nói một lời nào. Phải chăng ngồi máy bay mệt mỏi? Xe đến trước khách sạn Angle - khách sạn xa hoa nhất của Nga, thuộc quyền sở hữu Vả, toàn bộ bề ngoài được nạm vàng sáng rực. Bên trong là một thế giới khác hẳn, nơi này xa xỉ quá mức, chỉ dành cho thương lưu sử dụng. Trên thương trường, mọi người chỉ biết anh qua cái danh Var, một quý ông cao cao tại thượng. Anh thông thạo đi hiện ngang trên thảm đỏ giữa bao nhiêu người cúi đầu tiếp đón. Có một cô gái lạ mặt, vừa được nhận vào, không biết chuyện gì, thấy anh đi vào liền ngây ngốc nhìn, người đứng kế bên hốt hoảng đưa tay đề cô xuống, cô còn tỏ ý bực dọc.

- Kto on? "Anh ta là ai?" Giọng nói có chút tức giận xen lẫn trách móc. Mọi thứ đều thu vào tai anh, liền thấu hiểu. Anh dừng lại, mắt vẫn không thay đổi nhìn về phía trước, vẫn không để tâm nhìn một lần nào ở cô gái này. Gent đứng đó mồ hôi lạnh. Lườm cô gái này.

- Kto ya? ostavit" rabotu budet yasno. "Tôi là ai sao? Nghỉ việc đi, sẽ rõ ràng." Giọng anh trầm thấp vang lên. Uy nghiêm càng chứng tỏ anh là người trên cao. Quản lý lạnh người mau chóng xoa dịu cơn giận của anh.

- Izvinite, eto moya vina za to, chto ya nedostatochno khorosho upravlyayu svoim péonalom. "Thực xin lỗi, đó là lỗi của tôi vì chưa dạy dỗ nhân viên đủ tốt". Bà liếc sắc bên cô nhân viên đang đứng run người kia. Giám đốc được anh chọn làm phụ trách cũng sớm đứng cứng người ở cửa. Liền đưa mắt, bà quản lý liền hiểu. Nhanh đi lướt qua theo bước chân anh.

- Vam bol"she ne nuzhno rabotat". "Cô không cần phải đi làm nữa". Cô gái chợt ngồi sụp xuống, đau khổ. Đây là công việc tốt nhất mà phải cố gắng lắm cô mới xin vào được, ngày đầu tiên đã gặp xui xẻo.

- Ty takoy glupyy, on dzhentl"men Var. "Cô quả thực rất ngu ngốc, anh ta là quý ông Var". Cô ta vừa nghe đến quý ông Var liền trợn mắt khó tin, quý ông Var rất đẹp đẽ. Cô tán thưởng xong, thay đồ ra để lại chỗ cũ. Lý do nghỉ việc của cô, cũng là chính đáng đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đứng nhìn cũng là một loại hạnh phúc (2)

Var được đưa vào phòng dành riêng cho anh ở tầng 7 - 1900. Gent vẫn theo chân anh không rời. Cô ngồi trên giường nhìn anh đi vào toilet.

- Var, không nghỉ ngơi sao? Nhưng vẫn không có một tiếng trả lời lại, cô quyết môi, không để ý nữa. Ngồi ngây ngốc nhìn trần nhà cho đến khi anh đi ra. Anh nhủ mày nhìn Gent.

- Ngồi ngây ngốc đó làm gì? Gent đưa mắt nhìn tóc anh ẩm ướt, từng giọt nước rớt lên gương mặt hoàn mỹ, cơ thể rắn chắc màu bánh mật quyến rũ mê người đang ẩn hiện bên trong khăn tắm. Cô nóng cả người và đến gần, nhón chân hôn lên đôi môi mọng của anh. Anh liền đẩy cô ra. Đi vào phòng thay đồ.

- Không hứng thú. Tần nhần đề lại một câu không đầu không đuôi. Gent cũng sớm quen nên cũng không có nửa điểm khó chịu hay tuyệt vọng. Cô biết tính ra rất rõ nên cứ thuận theo ý anh, anh nói không là không, có là có. Vẫn là không nên loạn vượt quá giới hạn của anh. Nhưng bên mỗi dư vị thuốc lá nhân nhật nam tính. Cô liếm môi.

- Var. Anh định đi đâu à? Anh gạt đầu.

Xuống bên dưới. Chiếc Ferrari việt dã đã đứng sẵn. Anh lịch sự mở một bên cửa cho Gent, rồi vòng qua ngồi ghế lái chính. Phóng xe như bay đến trước biệt thự Tỉ gia. Nga, mọi nơi anh nắm chặt trong lòng bàn tay nên rất nhanh liền tới nơi. Gent nhủ mày nhìn anh tập vào lề. Cần thận quan sát sắc mặt anh. Không phải anh định bắt cô xuống xe đó chứ? Nhưng may là không phải, Gent thấy anh đang quan sát nơi nào đó, liền tò mò nhìn theo. Trước mắt hiện ra một cô gái đáng yêu, tóc dài xuống lưng tùy ý cột lên. Làn da trắng nõn, mềm mịn. Trời hôm nay rất đẹp, nhưng nụ cười của cô gái đó còn rực rỡ mỹ lệ thập phần hơn. Cô ấy người Trung? Gent nhìn qua liền biết đồng hương. Nhìn qua Bạch Kinh Thần. Gent cô thấy rõ trong mắt anh có bao nhiêu yêu thương. Anh mắt dịu dàng, mà cô chưa bao giờ được nhận lấy từ anh.

- Var. Cô gọi nhẹ anh, nhưng anh vẫn là chung thủy nhìn cô gái kia. Cô nhìn kỹ thấy có chút quen mắt, đó không phải là cô gái được Var chụp lại rất nhiều tấm sao? Từng cử chỉ hành động đều được ghi lại và lưu vào máy tính một cách cẩn thận và tỉ mỉ. Không ngờ bên ngoài lại xinh đẹp mỹ lệ như vậy? Quả thực rất xinh đẹp và thoát tục, Gent không ngớt tán thưởng trong lòng. Thì ra đây là mục đích anh qua đây, là lý do anh không hứng thú. Gent thấy anh do dự, muốn xuống xe nhưng lại thôi. Cô cũng không nói lời nào chỉ lẳng lặng thu tất cả vào mắt.

- Kogda moye serdtse napolneno, moi guby otkryty. "Khi con tim đầy tràn, đôi môi phải mở". Gent thì thầm bên tai anh. Anh gặt gao suy nghĩ nhưng vẫn ngồi một chỗ như pho tượng như cũ. Cô nhếch mép cười giải hoạt. Anh quả thực đúng như câu cô suy nghĩ trong đầu.

- Yest" prekrasnyye tela, krasivyye litsa, no serdtse ne ideal"noye. "Có những cơ thể vẹn toàn, khuôn mặt tuyệt đẹp nhưng trái tim lại chưa hề hoàn hảo". Anh cuối cùng cũng nhìn đủ, không nói lời nào. Gent không đoán được anh đang nghĩ gì không ngờ anh lại phóng đi.

Vạch phân chia

Tôi sợ hãi trước cảm nhận của mình, đi lên phòng, tầm nhìn cao, nhìn xung quanh liền khéo thấy chiếc Ferrari với biển số xe nạm vàng V-00009. Đúng là anh rồi. Tim chợt đập trề một nhịp. Anh đã tìm đến đây rồi sao? Vậy trốn tránh nữa cũng là có lợi ích gì? Thôi thì mạnh mẽ đối mặt đi. Nghĩ đến khuôn mặt lạnh băng không tình người của anh, bất giác liền run lên. Vẫn là không có can đảm. Ngồi sụp xuống, khóc thê thảm đến thê lương. Một tiếng "Két..." Vang lên. Chiếc xe phóng nhanh mất dạng, không còn thấy tăm hơi. Trong lòng cứ nhói nhói, thì ra anh cũng không muốn gặp tôi. Tôi lau nước mắt đi, hứa với lòng sẽ mạnh mẽ hơn, không rơi nước mắt vì anh nữa. Nhìn đồng hồ trên điện thoại. Xế chiều rồi, vừa đúng thời gian Nakravel tan làm. Tôi liền rủ cô ấy đi uống trà sữa nóng. Tiệm trà sữa thoang thoảng hương Lavender nhẹ nhàng, góc ngồi của tôi tiện thể ngắm ra đường phố.

- Krasato. Uvidimsya... ochen" grustno.

"tôi thấy bạn rất buồn". Tôi giật mình, chạm đến khuôn mặt nhợt nhạt của bản thân. Lắc đầu, cười tươi.

- ne. "Không có".

- A...ya obnovil... pressu, vse storony soobshchili, chto dzhentl'men Ver priyekhal v Rosiyu... segodnya utrom. "Tôi vừa cập nhật báo chí sáng nay, họ đều đưa tin quý ông Ver đã đáp đến Nga".

- dzhentl'men Ver? Lạ quá, tôi chưa nghe đến người này bao giờ.

- ty ne... znayesh"? "Bạn không biết à?". Tôi thấy Nakravel cô ấy tròn mắt nhìn tôi như nhìn quỷ.

- kto on? "Vậy anh ta là ai? "

- yavlyayetsya... glavoy vedushchikh gostinichnykh...setey i torgovyykh tsentrov v Rosii. "Là người đứng đầu các chuỗi khách sạn và trung tâm mua sắm hàng đầu tại Nga". Tôi nghe thấy thật vĩ đại, trong đầu liền liên tưởng đến ông già đầu hói vì quá đầu tư chất xám, lùn và mập.

- Vazhno ochen" molodo... i krasivo. "Quan trọng là tuổi tác rất trẻ và xinh đẹp". Tôi há hốc mồm đêm suy nghĩ của bản thân đẹp đi.

- na samom dele? "Thật sao?" Tôi lại giờ máu tò mò của bản thân, liền muốn tìm hiểu.

- Kakovo...yego nátoyashcheye... inya?

"Tên thật của anh ta là gì?". Nakravel lắc đầu.

- Eto neizvestno. "Điều này không ai biết rõ cả". Tôi biết không ai thì chắc chắn 100% trên web cũng không có thông tin. Thôi bỏ đi, dù gì chuyện này cũng không liên quan hay ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi. Trong thời tiết lạnh lẽo, hóp một ngụm trà sữa nóng béo ngậy vào cổ họng, quả thực là thiên đường trần gian.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cô bé bán diêm

Đường đã đóng rất nhiều tuyết, dày cộm. Bão tuyết rất mạnh mẽ, máy sưởi trong nhà, càng vận mạnh lên. Dưới chân tôi đã đông cứng và sớm đỏ ửng làm tôi rất sợ hãi. Bà Kỳ bụng chậ nước nóng cho tôi ngâm chân bản thân. Cảm thấy nóng cả chân, mới hài lòng đưa ra ngoài. Kính cửa cũng động lớp tuyết mỏng, tôi đeo bao tay, vén sạch. Mắt thấy một cô bé đang ngồi co ro trong một xó của góc khuất vào bên trong của ngôi nhà cổ đối diện, cầm giỏ diêm đầy ắp. Chỉ có ở các nước này, tôi mới thấy được cảnh này thôi. Trong lòng liền thương cảm, nhìn cô bé run lên từng đợt, mặc áo khoác lông lên. Cầm trong tay 100 Rúp. Đội nón đi ừng ực rồi xoay người mở cửa. Bà Kỳ nhìn từ trên xuống nghi hoặc.

- Tiểu thư định đi đâu? Tôi cười áo ngại nắm chặt chiếc nón vàng rộng trên đầu.

- Ra ngoài. A... Cửa hàng tiện lợi gặp Nakravel.

- Tiểu thư cần gì? Tôi sẽ kêu chú Cường mua cho cô, bên ngoài bão tuyết mạnh lắm, cô ra sẽ đông cứng người, dộp bẻ thì nguy lắm ạ. Bà lo lắng. Tôi biết như vậy, nhưng cô bé không thể chờ lâu hơn nữa.

- Sẽ không, tôi đi mau lắm, không cần đâu. Tôi chạy vụt ra ngoài. Quả thực như bà nói, rất lạnh. Chân tôi lại tê lên không còn cảm giác nữa. Từng bước chân nặng nề in trên tuyết ngày càng dày. Đã tiếp cận được cô bé, cô bé lạnh ôm đôi vai nhỏ bé của bản thân. Đôi môi nứt nẻ nhưng đôi mắt lại sáng trong tựa như chứng minh bão tuyết này không làm cô gục ngã được. Tôi khum đầu xuống, tuyết phủ xuống trắng xóa tầm nhìn.

- privet, devushka... sneg. "Xin chào, cô bé tuyết" tôi cố nặn ra một vòng cung sán lạng. Tôi bắt chấp tất cả, cởi bỏ chiếc áo bản thân đang mặc. Tôi lớn như thể này chẳng lẽ không mang mẽ bằng đưa bé lên 7. Tôi đắp lên người cô bé và cảm nhận từng đợt lạnh khiếp vía phát vào người. Tôi run lảo bầy nhìn cô bé hạnh phúc, chui rúc vào chiếc áo lông ấm và tán thưởng.

- slishkom teplyy. "Ấm quá". Tôi cứng hàm tại chỗ. Run lên để tạo ấm cơ thể. Tôi đưa cô bé 100 rúp.

- ya... kho... chu kupit" mat...chi. "Chỉ muốn mua diêm". Vì quá lạnh nên càng nói bập bẹ, đầu óc đã không hoạt động nữa. Cô bé cười ngọt ngào gật đầu lấy 5 bao diêm đưa cho tôi.

- spasibo. "Cảm ơn chị". Tôi cầm lên, tay đã đông cứng, các cơ gập lại đều không thể. Cấn chặt răng, xoay người đập thật mạnh, để di chuyển nhưng vẫn đứng tại chỗ, bỗng rơi vào một vòng tay ấm áp quen thuộc, quá ấm nên tôi như tìm thấy cọc cứu trợ khi đang trôi trên biển, chưa biết sống chết ra sao. Tôi ngước lên, trong gió tuyết lạnh lạnh, hương lại lại xông lên đầu mũi. Tôi biết chắc chắn bản thân được an toàn rồi.

- Thần. Tôi lảo nhảm trong khi ý thức dần mất và nhắm tịt mắt nhưng tay vẫn ôm chặt cổ anh. Chưa bao lâu, bản thân đã được đưa vào nhà. Bạch Kinh Thần, anh đằng đằng sát khí nhìn từng người trong nhà. Bà Kỳ và những người khác nhìn thấy tiểu thư, toàn thân phủ đầy tuyết, đông cứng người. Bà trợn mắt nhìn anh, thân ảnh cao to, bà run rẩy đối mặt nhưng bà lại vì cái gì mà không dám nhìn anh.

- Bạch thiếu gia, tôi đã nhắc nhở nhưng.... Anh không thềm ngó ngang tới, anh đưa tôi lên phòng căn dặn.

- Chuẩn bị nước ấm lên đây. Ai này đều như được tha tội chết, nhanh tay nhanh chân đi làm theo.

Anh đắp chăn cho tôi kỹ càng, vuốt ve khuôn mặt anh nhớ nhưng đến điên loạn. Anh đau xót rửa tay chân tôi qua nước ấm rồi xoa bóp kỹ càng. Tôi cảm thấy thoải mái liền chìm vào giấc ngủ sâu và là giấc ngủ ngon nhất tới giờ đến miệng lẩm bẩm rồi cười.

- Thần.....thần..... Anh đọc khẩu hình liền hiểu nhưng anh muốn nghe giọng tôi gọi anh nên liền áp sát tai vào nghe, môi cũng cong theo. Tôi hạnh phúc vì mơ thấy tôi nằm trong lòng của anh. Giấc mơ này có chút hơi chân thực. Nhưng mơ mà gặp anh thì đã tốt lắm rồi. Chắc tôi đã quệt hết năm bao diêm rồi, đây chỉ là ảo ảnh xuất hiện giống như trong câu chuyện "cô bé bán diêm", làm lòng tôi xót xa không thôi nhưng chút ảo ảo này giúp tôi bớt nhớ là được. Ánh nắng sớm, chiếu thẳng vào mắt làm tôi tỉnh giấc. Sau một giấc ngủ ngon, cũng cảm thấy tinh thần thoải mái. Thì mùi cháo thơm phức xộc vào mũi, vừa xoay đầu liền hoảng hốt trợn to mắt.

- Bạch Kinh Thần, sao...sao anh ở đây? Tôi cố giữ cho giọng bình thường hết mức có thể và lật chăn xem bản thân có mặt quần áo đầy đủ không vì tên ôn thần này tuyệt đối không thể tin tưởng.

- Đừng ảo tưởng tôi thềm chạm vào cô, ăn cháo đi. Anh cười mỉ hoặc, tôi quyết môi chặt và cảm cháo nóng hồi khói nghi ngút. Cầm lên không nhin được liền buông xuống. Trên ngón tay, một mảng đỏ chói mắt.

- A.... Nóng quá. Anh định giết người à. Tôi tức giận hét lên, thổi "phù...phù" lên ngón tay tội nghiệp phòng rộp.

- Do cô tự ý. Bạch Kinh Thần anh, oai phong lẫm liệt trên bạn người lại ngồi chăm sóc, đút cháo cho tôi. Tôi thấy thật tự hào về bản thân. Anh múc rưng muỗng cháo lên, đưa bên miệng thổi "phù...phù", hơi cháo nóng làm má anh đỏ lên đáng yêu cực kì, nhưng ngước mắt lên lại là lãnh băng, xa cách như cũ. Thờ dài, nuốt từng ngụm cháo đưa tới, khi no căng bụng rồi, anh đưa tiếp đến liền tránh mặt đi, đẩy nhẹ ra xa.

- Tôi no rồi...không ăn....um... Anh mạnh mẽ phù lên môi tôi, tôi bất ngờ liền không có phản kháng mặc cho anh cấu xé thỏa hết nỗi nhớ nhung của anh. Nhưng anh lại "ăn" no xong, tôi còn ngờ ngác liền có cháo trong miệng.

- Ăn mau, còn ngay gốc. Tôi mới bùng tình, hồn dỗi.

- Anh thực ăn hiếp người quá đáng a! Muốn khóc đến nơi, miễn cưỡng nuốt hết bát cháo vô vị, không dám cãi lời vì sợ bản thân anh sẽ lại này trò. Anh vui lòng nhìn tôi ngoan ngoãn nghe theo nhưng mắt lại lườm sát anh, càng làm tôi bội phần đáng yêu, tình quái.

*Vạch phân chia *

Bạch Kinh Thần anh đi khảo sát các hợp đồng mới lân cận, sau đó liền phóng xe đến trước biệt thự Tì gia như thói quen. Trời càng tối mịch, gió thổi mạnh và tuyết rơi dày. Làm xe anh chẳng thể di chuyển được nên liền mắc kẹt ở đó. Anh mở lò sưởi, bật bản nhạc quen thuộc của hai năm trước.

" Đèn đường dần dần tắt

Tin tức báo cáo rằng gió mạnh đang thổi dọc theo bờ biển ngày này

Gió thổi qua sân thượng và nghỉ đến tình yêu với em.

Em đã từng dựa vào vai của tôi để nhìn thấy biển vào lúc này.

Vui lòng quay lại sớm và trở lại cuộc sống.

Nếu em quay lại, có thể thấy tôi vẫn đứng ở đó.

Vẫn đang chờ em quay trở lại cuộc sống một lần nữa

Không thể hôn em, tôi không thể tồn tại.

Hãy để tôi yêu em."

Anh nhấn tít mắt mệt mỏi dựa vào ghế nghỉ ngơi thì bỗng dưng anh lay thấy thân ảnh nhỏ nhắn quen thuộc, ăn mặc đơn giản đi ra thò tiét tòi tệ như vậy, anh nhú mồm, xuống xe đi theo, mới biết là do tôi thương cảm đứa bé bán diêm lạnh cóng. Anh vừa thấy tôi sắp gục ngã đến chết cóng. Anh liền phi tới liền đỡ được tôi và thì thầm trách mắng.

- Đại ngốc, em liều mạng hơn tôi tưởng đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tự lấy đá, đập chân bản thân

Từ sáng sớm, Gent cô ấy đã tìm kiếm Bạch Kinh Thần, điện thoại anh lại tắt máy, cô liền nhớ đến thói quen tối mịch lại đậu xe trước biệt thự Tì gia, nhìn căn phòng sáng đèn kia đến ngây người. Vén tấm rèm đen kịt như bầu trời đêm thứ hai ra, tuyết bên ngoài vẫn chưa tan hết nhưng xe vẫn có thể lưu thông được một ít. Khoác thêm chiếc áo lông đỏ chói mắt cùng với thân hình bốc lửa dề mề. Ngạo nghễ nhướn miệng leo lên chiếc Bugatti Chiron, xoay vô lăng lao vút như phóng phi tiêu, nhanh như chớp trên đường chỉ còn lại vệt bánh xe hằn sâu trên tuyết tạo một lỗ thủng ghê người. Người đi đường cũng được một phen khiếp vía mà không tin vào mắt mình chứng kiến. Cô đưa tay đánh thêm một cuộc điện thoại. Màn hình sáng, tên cuộc gọi chữ Thần, chứng tỏ thân không hề ít. Màn hình lại tắt một lần nữa. Trở về màn hình khoá, cô nhìn thật lâu khuôn mặt lãnh băng của anh mà chép miệng. Tiếng "Két..." Vang lên thật chói tai, gai mắt khiến không ít người để ý. Cô ghét bỏ thì thầm, các người đứng là ăn không ngồi rồi quan tâm chuyện thiên hạ. Gent bước xuống xe, mạnh mẽ đóng cửa chiến thần. Xinh đẹp mị hoặc, lời cuốn phất đàn ông nhìn muốn rớt mắt. Tóc uốn lộn quyến rũ tùy tiện xoả dài. Bên mắt còn có nốt ruồi nhỏ càng làm cô thêm nổi bật giữa chốn đông người. Đôi mắt đen đầy có chút lạnh lạnh vì đứng trên tuyết lâu. Gent cô dựa người vào thân xe, nhìn chiếc Ferrari chôn vùi trắng xoá, lại đánh thêm cuộc gọi. Chữ Thần lại nhấp nháy lần nữa. May mắn thay, cư nhiên lại được đáp lại.

- Alo. Giọng anh có chút gấp gáp.

- Thần. Hôm nay có một cuộc họp quan trọng không thể không có mặt.

- Xe chắc không hoạt động được rồi, anh xuống dưới đi, em rước. Thấy anh không trả lời cô liền nói tiếp. Anh dẫn đo chốc lát.

- Được.

Vạch phân chia

Bạch Kinh Thần anh và tôi nhìn nhau, nhưng đôi bên một lời cũng không mở. Cúi đầu, che giấu nhịp tim bản thân đang run lên, khuôn mặt hồng hào e thẹn. Trong đầu lại liên tục, vật trí óc để kiểm đề tài nói đến nhưng là vẫn không ra. Có rất nhiều điều muốn giãi bày nhưng lại một câu cũng không. Không khí im lặng, đình trệ. Bất ngờ ngược mắt lên, lại thấy con người màu hồng phách dịu dàng và gần không còn xa cách, đang nghĩ có phải mình nhìn lầm chăng? Điện thoại anh lại reo lên, anh nhìn màn hình chớp nháy, nhú mồm rồi gấp gấp đi nghe. Cũng mừng tượng được anh còn có việc phải giải quyết nên cũng không muốn làm anh khó xử.

- Anh đi giải quyết công việc đi. Tôi cười cười, tỏ vẻ bình thản.

- Xe của anh không thể hoạt động nữa rồi. Như nhớ đến điều gì liền nói lên.

- Có người đón. Anh nhìn chăm chăm tôi, anh đang muốn thấu tôi đang nghĩ gì.

- Tôi tiến anh. Anh không nói lời nào, xoay người không nhanh không chậm ra khỏi phòng, tôi cũng nhanh chân, vung về chạy theo. Ra đến sân, một thân ảnh bốc lửa kiều sa đập vào mắt, có chút chói. Tay đã sớm nắm lại thành quyền, nhưng miệng vẫn miễn cưỡng cười lịch sự. Mắt thấy cô ta tiến gần, ôm cánh tay của anh nũng nịu.

- Thần, cô ấy là? Nghe cô ta nói tiếng Trung làm nụ cười trên môi tắt đi, mặt đen lại, thì ra anh dẫn tình nhân đi dạo mà còn giả vờ ở đây giả "giả mù sa mưa" với tôi. Bạch Kinh Thần anh, có chút hoảng hốt buông xuống cánh tay cứng rắn của Gent, làm cô ta có chút ngạc nhiên và tôi cười lạnh.

- Nhị tiểu thư Tì gia, chào cô. Tôi đưa tay ra lịch sự muốn bắt tay.

- Gent. Cô ấy cũng đưa tay ra, chúng tôi cùng bắt tay nhau, nhưng lại đứng hơn là ai nấy đều cố gắng nắm chặt, vì tôi sức yếu hơn nên cảm thấy có chút đau nên hơi nhả mặt nhưng vẫn quyết không chịu buông. Gent nhuếch mép nhìn tôi đau đớn, buông lỏng ra, nghĩ "Cô là quá yếu ớt". Có chút thoải mái, tôi thấy xương cốt như muốn nứt ra. Giác quan thứ sáu của phụ nữ luôn luôn đúng. Gent cô ta đây là đang muốn tranh giành tình cảm của Bạch Kinh Thần với tôi. Anh thấy hai người, hoà thuận bắt tay nhau làm anh nhẹ nhõm, thở phào trong lòng nhưng lại nhận ra có gì đó không đúng giữa hai người. Tôi liền mạnh dạn tiến đến ôm chặt nửa người anh không kiêng dè gì, làm cho người hầu trong nhà há hốc mồm, căng thẳng nhìn.

- Bà Kỳ, tiểu thư là đang đấu với cô gái xinh đẹp kia.

- Cô đúng là có mắt như mù, tiểu thư chúng ta còn đẹp hơn nha.

Tôi cũng bắt chước nũng nịu theo và tự cảm thấy nổi da gà, kinh bị chính bản thân. Siết chặt eo anh mà ôm vào lòng. Bây giờ, mới có thời gian nhìn rõ, anh quá cao đi, cao hơn tôi tận hai cái đầu.

- Ở lại được không?... Thần. Anh tròn mắt không giấu được sự vui mừng. Con người màu hổ phách sáng lên. Gent mắt thấy anh sắp chiều theo ý tôi nên liền chen ngang.

- Tiếc quá, Ti tiểu thư. Ver còn có một cuộc họp quan trọng nha. Gent quyết môi, nháy mắt tỉnh ngịch.

- Được không? Tôi muốn biết anh có vì tôi mà trì hoãn hay bác bỏ cuộc họp hay không nên càng nắm chặt góc áo anh mãnh liệt kéo xuống. Ngực đầy đặn đang ma sát cánh tay, làm anh như nổi lửa trong người. Nhớ đến ngực mềm mại, trắng nõn liền không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt mà nhìn khuôn mặt ngũ quan tinh xảo của tôi nép sát vào lồng ngực. Anh như muốn choàng tay ôm thân thể ôn nhu vào lòng nhưng lại nhớ đến sự bỏ đi của tôi lúc đó liền khựng người. Dục vọng càng ngày càng lấn át lý trí của bản thân. Không kiềm được gật nhẹ đầu.

- Được. Gent mở to mắt, không tin vào mắt mình là anh lại bỏ đi cuộc họp thường niên này. Tôi cũng không tin được, đây đúng là theo ý tôi rồi, tôi chiến thắng rồi, nhưng bản thân lại chẳng vui vẻ và cảm nhận được sự nguy hiểm sắp đến bản thân, bất giác muốn tránh xa nhưng lại bị vòng tay anh mạnh mẽ giữ chặt, không cách nào thoát ra.

- Sao? Tôi nghĩ anh vẫn nên đi thì... Tôi cố gắng khuyên nhủ nhưng anh lại cắt ngang.

- Tôi không đi nữa, Gent cô chủ trì cuộc họp này đi. Cũng chỉ là cuộc họp nội bộ. Anh nhàn nhã sắp xếp, rồi tự nhiên ôm tôi vào trong, bỏ lại Gent đang ngây ngốc tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Em thực khiến tôi muốn điên lên (H)

Cả thân hình cư nhiên bị đặt mạnh xuống giường êm ái. Toàn thân đau nhức, run rẩy nhìn Bạch Kinh Thần anh trước mặt hung hăng như dã thú mà hoảng sợ. Anh vươn tay thon dài để sau gáy tôi, nhanh chóng tới phủ môi cầu xé mạnh bạo, không một chút thương hương tiếc ngọc. Tôi cứ như bị ám ảnh lần đó triển miên nên càng dùng sức đẩy anh ra, nhưng anh lại không có nửa điểm muốn dừng lại. Tôi cắn vào môi anh thật mạnh, mùi máu tanh nồng nặc trong khoang miệng làm bản thân muốn nôn, nhưng anh lại là hôn sâu hơn làm tôi mê man tiếp nhận. Tay cũng tự nhiên choàng lên cổ anh và nhắm tịt mắt không chút khách khí. Hương lái thơm mát lại lấn át vị máu tanh làm tôi có chút dễ mê. Tay anh càng không yên phận, chen tay vào áo ngủ mỏng manh và nhào nắn một bên ngực to. Tôi đỏ mặt, mở mắt ra thật to, càng mạnh mẽ đẩy anh ra. Anh lại vươn lưỡi mân mê vành tai, làm tôi không thể chịu nổi được sự kích thích này mà kích tình nặng.

- Đừng loạn. Anh gấp gấp nhìn xuống chiếc áo ngủ chật chội đang cản trở tầm nhìn. Tôi gắt gao nắm chặt chiếc áo ngủ yêu thích, vô lực giữ lấy.

- Đừng xé nó, làm ơn. Anh vậy mà nghe lời, để tôi từ từ cởi bỏ toàn bộ trên người. Có chút không thích ứng được liền lấy chăn che lại cảnh xuân, anh cười nhuếch mép, gạt chăn ra khỏi người tôi, giọng nói trầm thấp câu dẫn.

- Không phải là chưa thấy, còn ngại.

- Anh...aa... Anh hôn lên cổ nồn nà mà tha hồ ghi dấu của riêng anh lên từng thớ thịt. Thực sự là tiểu cầu không hơn không kém, tôi thậm chí nhích trong lòng. Bị anh đè nằm xuống, đầu gối ma thuật của anh lại dùng trên đỉnh hồng. Cái này là quá mức chịu đựng rồi, miệng không nhịn được liền rên khẽ. Đỉnh hồng cương cứng lại, tay tôi xua bậy liền bị giam chặt lại, hít thở không thông một cách khó khăn. Sự ướt át dưới ngực làm tôi càng rên to.

- Thần...aa.....không..không..cần. Giật nảy người nhưng lại bị giữ chặt dưới thân anh, không cách nào nhúc nhích được, đành nằm im mà chịu đựng "cực hình" này. Tay càng nắm chặt ga nệm bên dưới. Tay anh lại mò xuống hoa huyệt đã ướt đầm mặt dịch.

- Con người cô quả thực rất chân thực. Tôi chưa kịp phản lại lời anh thì cự vật to nóng của anh liền xuất hiện trong tầm mắt, tôi há hốc nhìn cự vật thâm tím đầy oai lực, có vài sợi lông đen phúng phính thể hiện sự nam tính vốn có, không phải anh định đâm vào đó chứ? Xác nhận rằng, anh thực sự đâm vào hoa huyệt. Anh mạnh bạo đâm sâu vào bên trong rồi di chuyển nhanh.

- Sao vẫn mướt mát như vậy, em thực khiến tôi điên lên. Anh gằm gừ, tôi cảm giác như anh muốn đâm nát tử cung của bản thân. Cảm nhận rõ ràng cự vật đang tồn tại bên dưới làm tôi càng hoảng sợ nước mắt tự động rơi là cả cùng tiếng thút thít nhẹ. Anh đang điên cuồng cự nhiên dừng lại. Mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt yêu kiều, tuyệt mỹ vì đau đớn là nhũ mảy, rơi nước mắt làm lòng anh đau vô cùng, chính anh là không muốn làm tôi tổn thương mà rơi nước mắt nhưng lại là lúc nào cũng vì anh mà tôi khóc. Tôi nhận thấy cự vật ngừng chuyển động cự nhiên vẫn nằm gọn trong hoa huyết liền mở to mắt. Anh thương xót, lau đi nước mắt trực trào ra. Anh nhẹ nhàng hôn lên khoé mắt đỏ ửng thật ôn nhu rồi ra vào cự vật nhẹ lại rất nhiều. Tự dưng, tôi lại cảm giác bản thân như chưa được thỏa mãn, khô nóng toàn người, nắm chặt bắp tay của anh, anh liền chớp mắt cười tình ranh.

- Cầu xin tôi đi, tôi sẽ làm cô thỏa mãn. Được không? Anh không gấp gáp, cố ý giảm tốc độ cự vật lại và thì thầm bên tai tôi. Hơi thở nồng ấm làm tôi như điên dại.

- Thần..... xin.....anh...mau. Tôi không thể chịu nổi nữa, thêm khát đến mức cầu xin anh, đâm đâm đến mức độ này.

- Quá phóng túng. Cự vật lại như sống lại liền đâm thật mạnh và vào sâu bên trong, mạnh liệt hơn lúc đầu, tôi liền sung sướng đến mức, móng tay cào cấu mạnh trên vai anh. Anh nhìn thấy một trảng như vậy liền nâng chân tôi lên, càng dùng sức sâu hơn.

- Ừm....Thần...quá sâu. Tôi lắc đầu cảm thụ.

- Azzzzz.... Trướng. Nhưng anh cứ như không nghe thấy. Tôi rên lên thật to khi cảm nhận được dòng dài dòng tinh trắng đang phun vào tử cung rõ rệt. Quá mệt mỏi nhắm mắt lại, dường như cũng nghe tiếng anh rên nhẹ nhưng mau chóng biến mất. Cả thân, xương cốt như muốn tan rã làm hai. Chớp nhoáng, bị một lực mạnh. Tôi liền bị xoay người trở lại, tinh rơi nhũ nhão trên nệm, anh lại chuyển động lần nữa tạo ra tiếng "lạch...bạch" một cách âm muội. Một tay anh dùng sức, một tay anh mãi mê xoa nắn mông tròn trịa như đồ chơi vui tay của bản thân. Tôi quá mệt mỏi, mắt lim dim cứ đóng rồi mở, đóng rồi mở theo từng nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tắm chung đi (H)

Hai tay tôi chống lên nệm với tư thế sắp người nên có chút mệt mỏi nhưng lại không có tâm tư nghĩ đến. Anh lại một lần nữa thỏa mãn mà phun ra dòng tinh nóng hổi. Chúng tôi không hẹn mà cùng rên lên. Tôi quá mệt liền gục ngã xuống giường thiếp đi. Nhưng anh lại là không biết mệt mỏi, lại là chuyển động nhanh hơn ban đầu, làm thân tôi lắc lư càng mạnh. Trong lúc mê man vẫn nấc nhẹ.

- Aa....Thần....trướng... đưa ra. Tôi vô lực, vụng về đẩy anh ra. Nhưng anh như mãnh thú, điên cuồng ra vào. Chốc lác, lại thêm dòng tinh được bắn vào tử cung.

- Aaaa..... Anh rên khẽ lên thỏa mãn và tôi không còn một chút sức lực mà thiếp đi. Anh vén vài sợi tóc loạn trên mặt tôi rồi cũng ngã xuống ôm tôi vào lòng, nhắm mắt thiếp đi, bên môi anh nở nụ cười càng rộng, cự vật anh lại cố ý vẫn giữ trong hoa huyết và tay ôm chặt eo sát thân. Tắm rèm tỏa sáng liền bị thay thế thành tối đen. Sao cũng bắt đầu nổi dậy đặc, hôm nay không khí đặc biệt ấm áp hơn những ngày khác. Tôi mở mắt, cảm giác quen thuộc lại ập đến, vẫn là đau nhức hạ thân, nhưng lần này lại thấy lạ, nhìn xuống hai nơi giao hợp, cự vật vẫn cứng đầu nằm trong hạ mình của tôi. Tôi không còn sợ gì nữa, chuyện gì tới thì tới. Toan tính là muốn ngồi dậy nhưng vòng tay của anh thật chắc chắn như thể sợ là tôi bỏ đi. Bạch Kinh Thần anh ngủ rất sâu, nhưng mây lại nhũ chặt vào nhau. Tôi đưa tay nhẹ nhàng vuốt lấy, đau xót không thôi. Anh sợ em đi đến vậy sao? Trong đầu liền nhớ lại cảnh anh thống khổ nhìn tôi bước lên máy bay thế nào. Tay lần xuống đôi môi anh mà nương lại thật lâu, mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn lãng này, tức giận bản thân vì không nhớ ra được đã gặp ở đâu? Từ lúc gặp ở buổi tiệc liền thấy quen mắt như thể gặp lại cố nhân, đã lâu không gặp. Đầu tôi gối lên hóm vai anh êm ái. Từ từ thưởng thức hương lải của riêng anh. Anh có phải là có mục đích gì hay không? Tại sao lại đi đối tốt với tôi như vậy? Người ta thường nói là không cho không ai một cái gì, nên làm tôi thật khó nhìn ra. Anh luôn luôn thần bí, phía sau còn chứa rất nhiều điều mà tôi không biết được, có tìm hiểu cũng vô ích. Người đàn ông kim cương này, sao lại rơi vào tay tôi? Dùng lý do gì cũng không phù hợp. Anh tự dưng mở mắt ra. Con người màu hổ phách trong bóng tối càng thêm tỏa sáng, hiện tại ánh mắt đó là dịu dàng không chút xa cách nên làm tim tôi tiếp xúc gần thể này, có chút đập nhanh. Mím môi nhắm mắt lại. Tôi cảm nhận được anh vuốt ve gương mặt tôi, thì thầm trầm áp làm tim tôi nhũn theo.

- Thật may, em vẫn chưa bỏ đi. Tôi nghe anh nói thân mật như vậy liền cảm thấy có chút không quen tai và rất muốn nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng là vì cái gì mà không dám mở mắt ra. Anh ôm chặt tôi vào lòng như muốn bóp nát tôi, tôi hít thở không thông liền đẩy anh ra, phàn nàn.

- Buông tôi ra, anh làm tôi nghẹt thở đây này. Anh vẫn không buông ra, lạnh nhạt.

- Cô có đi nữa không? Tôi quyết môi.

- Anh như thế này thì đi đâu, buông ra đã. Tôi suy nghĩ, tôi còn nơi nào để đi và xua tay anh ra, anh mới thật lòng người cho tôi tự do. Tôi không dám nhìn cự vật bên dưới, đứng lên, cự vật vẫn không rơi ra. Tôi nhũ mảy. Anh cười giải hoạt.

- Do cô bé em vẫn chưa thỏa mãn? Anh mới từ từ rút ra. Tôi đỏ mặt, đi xuống giường nhưng vì tối đen như mực nên trượt chân.

- Aaaaaa..... Tôi sợ hãi la khẽ lên thì cơ thể lại rơi vào lòng ngực cứng rắn và ấm áp. Tôi thở phào, nhưng nhìn xuống ngón tay nghịch ngợm của anh bên dưới đang lợi dụng mà xoa nắn ngực tôi.

- Anh... Đồ biến thái. Tôi giật nảy người, rời khỏi vòng tay anh rồi chạy vào toilet, sau lưng còn nghe rõ tiếng cười của anh vắng vắng. Anh vẫn ngồi yên trên đệm, ánh mắt lộ rõ bi thương, chỉ bên em, tôi mới được cười thoải mái như vậy, đến khi nào em mới nhớ ra tôi hả, Thảm nhỉ? Tôi ngâm mình trong bồn nước nóng để chịu, hơi nước tỏa xung quanh càng làm thoải mái. Bỗng cánh cửa được đẩy ra, anh toàn thân không mảnh vải xuất hiện trước mắt và làn da màu bánh mật dưới ánh đèn vàng yếu ớt càng thêm quyến rũ, tôi liền giật mình, không biết phản ứng thế nào? Anh liền ngồi vào trong bồn lớn, cười ranh mãnh, ôm tôi vào lòng.

- Tắm chung đi, tiết kiệm thời gian. Tôi lờm anh, sao lại có kiểu tiết kiệm kì quặc này cơ chứ? Tôi nhắm mắt không nhìn anh nữa. Hạ thân liền bị động đến, ngón tay anh chạm vào hoa huyệt, tôi tròn mắt đẩy tay anh ra nhưng liền bị giam lại thật chặt.

- Anh lại giờ trò gì? Tôi nhìn anh một cách sợ hãi.

- Vệ sinh sạch sẽ. Theo luồng ngón tay anh đưa vào liền có những mật dịch trắng nổi lên. Hoa huyệt dưới tay anh được rửa sạch sẽ. Hơi nước nóng làm mặt tôi thêm đỏ ửng, cup đầu xuống che giấu đi.

- Cảm...on. Bập bẹ không thành lời. Anh có chút ngạc nhiên và tức cười nhưng nhanh chóng thu lại tất cả và chỉ còn khuôn mặt lạnh như chưa có chuyện gì xảy ra. Tôi chợt run lên, cả thân dựa vào người anh. Bụng đánh trống ầm ỉ, chu môi nhìn anh.

- Đói. Kết hợp với một tay đặt trên bụng.

- Tôi cũng đói. Anh cũng bắt chước y chang, cũng để một tay lên bụng.

- Vậy đi ăn.... Tôi toan đứng lên, thì một tay bị anh nắm chặt, ngã xuống làm nước văng lên tung toé. Chưa kịp định thần, môi liền bị phủ xuống, nhưng lại là ôn nhu như ngọc, tôi tròn mắt không tin được điều này. Anh vậy mà phá lệ dịu dàng hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tay trong tay, lẳng lặng đi đến mọi nơi

Dưới ánh đèn đường yếu ớt, bóng tôi và anh vệt dài trên đường. Cảnh phố xa hoa của Nga, bây giờ lại là làm nền cho bức tranh tuyệt đẹp này. Người đi đường không khỏi cảm thán mà nhìn ngắm chúng tôi. Có những người chụp hình dạo, liền nắm chúng tôi lại, tha thiết khẩn cầu.

- Mogu ya sdekat" snimok? "Tôi có thể chụp ảnh không? Anh nhủ mảy, có vẻ không đồng ý, người này có chút thất vọng, nhưng tôi lại đứng ra trước, cười tươi gật đầu. Bạch Kinh Thần anh, nhìn tôi có chút khó hiểu nhưng nhanh chóng thuận theo. Tôi thấy anh cứng nhắc một chỗ liền lên tiếng.

- anh mau lại gần đi. Anh nghe thấy liền đứng cạnh bên. Nhiếp ảnh liền đo góc chụp thật đẹp rồi thuận chụp lại. Phía sau chúng tôi là một quán cà phê thơ mộng nên tôi nghĩ ảnh có thể sẽ rất ảo diệu. Anh thấy nhiếp ảnh vừa tính xoay lưng thì liền đến gần thì thầm gì đó.

- Vy sozdayete snimok. "Bạn tạo kiểu chụp đi". Tôi nghe thấy liền khó hiểu nhìn anh, không phải chỉ xin chụp chúng tôi một tấm thôi sao? Anh gật đầu nên tôi mới đứng tại chỗ, cười thật hạnh phúc, giờ hai ngón tay hình chữ V. Chụp xong, nhiếp ảnh đưa anh tấm hình của tôi rồi xoay đi. Anh nhanh tay rút vào túi quần. Chúng tôi tiếp tục đi dạo, tôi ái ngại nên không nói gì. Anh từ từ đến gần, do dự rồi cầm chặt tay tôi. Tôi hơi ngạc nhiên nhìn chăm chăm tay đang bị anh nắm lấy. Vui vẻ cười tươi rồi cũng nắm lại tay anh. Anh cũng cười theo, tôi nhìn anh cười đến thất thần, bước chân càng đi chậm lại, anh cười thật dễ nhìn và tuần dật hơn bộ mặt lạnh, đáng ghét kia. Khung cảnh se lạnh dần ấm áp lên. Đi mọi nơi cho đến khi chân mỏi rã rời nhưng bản thân lại không hề mệt. Chúng tôi tấp vào chiếc ghế ven đường.

- Mỏi chân không? Anh hỏi tôi, định chồm xuống xoa bóp thì tôi liền ngăn lại, xua tay.

- Không, không mệt chút nào. Bỗng từ đâu, tiếng nhạc từ nhà hàng đối diện vang lên, là một bản giao hưởng nhẹ nhàng, êm dịu. Cô gái thì yêu kiều e thẹn và đẹp dễ, chàng trai thì tuấn dật, câu hồn đoạt phách. Tôi đã bảo không mệt nhưng anh lại cồng tôi trên lưng, cho bằng được. Tôi mặt đỏ bừng bừng, dựa đầu lên vai anh, lắng nghe nhịp tim chúng tôi cùng một nhịp đập, nhìn con đường phía trước. Xa xa liền hiện lên một quán nhỏ, có biển đứng dài đề "Xúc xích Đức". Tôi rất muốn ăn nên hấp tấp chỉ đến.

- Thần, đến đó đi. Anh lắc đầu làm tâm trạng tôi trùng xuống nặng nề.

- Đồ ăn lẽ đường, chưa chắc đã hợp vệ sinh, cô sẽ bị đau bụng.

- Không có, rất hợp vệ sinh nha! Vào đi...vào đi. Cuối cùng anh cũng mềm lòng mà thật tôi xuống. Chân vừa chạm xuống đất liền nắm tay anh, kéo vào quán.

- privet vam. "Chào quý khách". Giọng nói của bà lão vang lên. Nhìn cách trang trí cổ kính nhưng lại là rất ấm cúng. Tôi hài lòng ngồi xuống ghế gỗ trơn bóng đã phai màu. Anh cũng tạo nhã ngồi theo. Nhưng hình như ghế có chút không đúng tầm với vì anh quá cao nên có chút buồn cười. Chúng tôi ngồi chờ một lát sau, mùi thơm liền xông lên mũi. Bà chủ bưng lên hai khẩu phần.

- spasio. "Cảm ơn". Nhìn hai đĩa đất nỏ "lẹp...bẹp" vui tai. Bên trên chứa 2 cây xúc xích tròn tròn cùng với một ít đậu dài, bỏ ăn kèm với 3 lát bánh mì và pate gan phủ bên ngoài xúc xích. Trông rất ngon mắt, ăn vào lại rất vừa miệng. Anh từ tốn cầm đĩa cắt từng lát xúc xích ra rồi đưa qua cho tôi, thỉnh thoảng nếm qua một hai miếng, còn bao nhiêu trôi vào đĩa của tôi. Đôi khi ăn uống đơn giản như vậy, chỉ có tôi và anh cho dù ăn gì cũng thấy ngon, không cần phải nhà hàng sang trọng. Bà chủ không nhận được liền lên tiếng cảm thán.

- Molodaya para deystvitel'no schastliva. "Hai vợ chồng trẻ thực hạnh phúc". Tôi muốn lên tiếng phản bác nhưng nhìn anh lại không có nửa điểm quan tâm nên tôi cũng không buồn lên tiếng. Ăn uống no nê tôi mới thỏa mãn bụng nhỏ bản thân rồi đi ra ngoài, anh tính tiền xong cũng nhanh chân đi theo. Đúng là "cân da bụng tròn dạ mát". Mí mắt giống như quá nặng liền không mở nổi nữa, tôi lại được trở lại trên lưng anh, nhưng nhanh chóng thiếp đi.

- Thảm Thảm. Tôi ngủ mê man, không trả lời lại, xung quanh một mảnh vắng như tờ. Anh công tôi trên lưng lại không có chút mệt mỏi, trong mắt lại càng thể hiện vui vẻ như sắp nhảy cẫng lên. Toàn bộ trọng lực tôi đều đặt lên người anh mà ngủ rất sâu, vậy mà không cảm thấy nhức nhối ngược lại ngủ rất ngon, bên môi cũng vương lại bị cười tươi rồi. Anh lẳng lặng công tôi trên lưng, cứ đi và đi, hưởng thụ loại hạnh phúc này, anh ước nếu có thể như vậy mãi thì hay biết mấy nhỉ?

Trong lòng anh sung sướng, nhịp tim cũng tăng lên, thì ra hạnh phúc lại đơn giản như vậy?

- Thảm nhi, Thần ca đã trở về rồi này.

- Anh thực sự không biết cô bé tinh nghịch lúc trước, lớn lên liền xinh đẹp như vậy.

- Thực ra, buổi lần trước anh đáng ra không có mặt ở đó, anh vốn dĩ không thích tiệc tùng, nhưng lại biết được có mặt Ti gia. Nên anh mới miễn cưỡng đến.

- Cứ ngỡ, em sẽ nhìn ra. Nhưng đổi lại là được nhận hai chữ: Bạch tiên sinh. Quá nặng nề đi.

- Anh làm em tổn thương lần này đến lần khác, thực xin lỗi. Trong từ điển của anh, không có từ xin lỗi, nhưng vì em, anh có thể vượt qua giới hạn của bản thân. Dùng nửa người trên mà yêu thương em, nửa người dưới dùng để "cung chiều" em. Dùng cả một cuộc đời để nối gót theo em. Không hối hận vì lãng phí. Chỉ cần được nghe em gọi anh, cho dù đánh đổi mọi thứ anh cũng chấp nhận, mọi gian khổ đều nhẫn nhịn mà vượt qua. Nhưng anh ích kỷ cầu xin em một lần. Xin đừng ghét bỏ anh. Có thể vì em mà một bước anh có thể xuống địa ngục, hay quay đầu liền tới thiên đường, đều phụ thuộc vào em, Thảm nhi.

- Cho dù em không nghe thấy nhưng anh chỉ cần được nói với em thì anh đã hạnh phúc rồi.

Anh thở phào nhẹ nhõm, lần lượt đem mọi thứ giấu trong lòng bao nhiêu năm qua giã bày với một cô gái tựa thiên thần đang yên giấc ngon lành. Giọng nói bây giờ của anh lại nhẹ nhàng vang lên như rót mật vào tai. Làm người nghe có chút đau xót. Nếu tôi mà nghe được thì chắc chắn tôi sẽ rất vui vẻ và hạnh phúc nhất trần đời, nhưng tiếc là khi tôi tỉnh táo thì anh cái gì cũng không nói chỉ còn lạnh nhạt, vẻ nguy trang bên ngoài lấp đầy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Khi đồng tiền lên tiếng, sự thật sẽ im lặng

Anh vẫn nhìn ngắm khuôn mặt tôi như cũ, vẫn là quyến luyến không rời mắt. Bỗng điện thoại reo lên, phá vỡ đi sự im lặng vốn có, anh liền nhanh tay. Màn hình nhấp nháy "Vũ Thuần". Anh không nhanh không chậm, tao nhã đặt lên tai, hiện tại trên mặt chỉ còn nghiêm túc và lạnh nhạt.

- Chủ nhân, đơn hàng của chúng ta bị phát hiện lưu thông không ổn, hiện đang giữ để điều tra ở cảng Moscow. Tôi đã cố gắng đàm phán nhưng chẳng thành. Vẫn ngơ ra ngơ, khoai ra khoai không chịu lùi bước.

- Được. Anh đánh một cuộc gọi. Đầu dây bên kia chưa đến một giây liền nghe máy.

- Ver, vẫn còn nhớ tôi sao? Bên trong, giọng nói ma mị quyến rũ vang lên.

- Đương nhiên là không thể qua cầu rút ván. Lại truyền đến tiếng cười văng vẳng.

- Quá khách khí rồi.

- Đơn hàng hiện tại bị kẹt ở cửa khẩu. Anh liền đi thẳng vào vấn đề không chút vòng vo.

- Lại một tên hải quan cứng đầu? Thật làm khó người như chúng ta khi cứ thay đổi người quản lý. Đúng là thú vị.

- Xử lý đi. Cô ta chép miệng, trầm bổng.

- Một ly cho đêm nay....thì sao?

- Có thể. Giọng anh sắc bén.

- Chỗ cũ. Liền được tắt máy. Anh vẫn là nhàm chán liền đáp ứng. Thông thả, xoay người rời đi. Chiếc Ferrari ưu việt, xé gió, phóng nhanh như bay trong màn đêm. Phanh xe thật mạnh, vết bánh xe ma sát mạnh, in sâu trên đường, nếu nhìn rõ sẽ thấy khói nhẹ bốc lên. Hộp đêm темнота xa hoa không kém thần bí. Đây không chỉ là hộp đêm thông thường mà bất cứ ai cũng có thể bước chân vào, nơi này có thể xảy ra nhiều cuộc trao đổi liên quan đến tính mạng hay sự tồn tại của một gia tộc, là một sông bài khét tiếng tại Nga, ngay cả chính quyền cũng không dám tùy tiện xông vào, toàn bộ đều được cơ mật. Nơi này thuộc địa bàn của Bạch Long, một tay anh che trời, tồn tại đến bây giờ. Ai dám quấy rối tại nơi này, chỉ còn lại con đường chết. Anh tao nhã bước xuống xe, quăng chìa khoá cho người dẫn đi đầu. Vừa đến cửa, một đoàn người đứng thẳng tắp, toàn bộ đều mặc Âu phục đen. Cúi người cung kính.

- Chủ nhân. Anh xua tay, liền có một người đàn ông lịch lãm, đẹp đẽ, hoạt bát cười tươi như hoa, thoát nhìn trông rất trẻ, mái tóc xốc ngược nhuộm vàng cá tính, đi ra vỗ vai anh không chút kiêng dè.

- Ver, lâu quá không thấy cậu rồi. Từ lúc về Trung, liền thoát ần thoát hiện. Gặp được cô gái nào thú vị sao? Chàng trai này cười càng lộ rõ hai má lúm đồng tiền hóm sâu, càng điển trai mê người.

- Lueas. Anh gãi mặt.

- Tôi có nói với cậu là tôi thích đuổi theo sự thú vị.

- Ver thật lạnh lùng, mở lòng với các cô gái khác đi, cậu quá nhiều người dòm ngó đến ghen tỵ. Anh ta quyết miệng cười tinh ranh kết hợp với khuya tay anh Bạch Kinh Thần.

- Rum đâu? Lueas hừ lạnh.

- Cậu đúng là không để lời tôi nói vào đầu.

- Rum đâu? Anh cố gắng giữ cho mình bình tĩnh hết mức, gắng giọng lạnh lẽo.

- Ở hầm 2. Lueas run lên, liền đáp ứng trả lời nhanh, không chút chậm trễ.

- Cậu chuẩn bị đi, tôi đưa cậu ra đảo nghỉ dưỡng. Lueas càng run lên, trong đầu liền nghĩ đến một hoang đảo cần cỗi, thú hoang thì thành bầy, trú ngụ khắp mọi nơi, không khí thì lạnh lẽo cả sông lung đến rợn người. Anh cười miễn cưỡng xua tay.

- Ver, cậu không cần cho tôi một vé nghỉ dưỡng đâu, ở đây còn rất nhiều việc phải làm. Tôi đang cố gắng chăm chỉ. Bạch Kinh Thần anh, gương mặt lãnh khốc đi vào bên trong. Toàn bộ xung quanh đều tối thui, chỉ có những vết đèn đỏ yếu ớt càng tăng lên sự mờ ảo, thần bí. Mọi nơi đều có người canh giữ nghiêm ngặt nhưng vẫn tạo cho khách có sự tự do của họ, đó là điều đặc biệt. Vừa thấy anh thì tất cả đều khom người chào hỏi thật cẩn trọng. Anh đi xuyên qua một đoạn đường dài hoàn toàn không có ánh đèn nhưng nơi này anh quá quen thuộc từng chi tiết nên nhanh chóng, lưu loát đi vào tầng hầm 2.

- Ver. Bàn tay trắng nõn giờ lên trên không trung cùng giọng nói thật êm tai vang lên. Mắt anh liền hiện ra một cô gái đẹp đẽ hơn cả Gent. Táo bạo cuốn hút từng cử động. Quyến rũ động lòng người. Ngũ quan đẹp đẽ khiến người nhưng si mê. Trên thân hình cô ta, chỉ duy nhất hai mảnh vải che chỗ quan trọng, còn lại đều xé sâu. Thân hình mảnh mai càng thêm đẹp mắt. Giày cao gót dẫm lên nền gạch bóng loáng tạo nên tiếng giòn giã, cô ta bước đến gần anh. Tự nhiên, choàng tay lên cổ anh mà phủ lên môi anh nóng bỏng từng thớ thịt. Anh cũng không từ chối mà thuận tay đặt lên eo nhỏ, siết chặt. Hai người cạy miệng, hôn nhau mạnh bạo. Đáp trả không tẻ làm anh đầu óc đều mơ hồ. Khoan miệng cô ta xộc lên mùi rượu nồng nặc câu dẫn người. Anh găm giữ thuận thể đè cô ta dưới thân mà hôn càng sâu. Tay không yên phận mà lần mò xuống gò bồng to size S cực khủng. Tiếng rên nhẹ khê vang lên, làm đục vọng của anh lên cao cực điểm, thì cánh cửa tự xưng được mở ra. Lueas bung rượ vào liền nhìn thấy một tràng như vậy, liền chép miệng. Anh thì không nhanh không chậm, lưu luyến buông ra và ngồi định thần lại sự tỉnh táo. Rum, cô ta càng luyến tiếc hơn, con người đẹp đẽ tối sầm lại, lờ mờ Lueas đang ái ngại cười.

- Rum thì ra cô quá nóng bỏng khiến Ver chơi đến nghiện, là cô hại anh ta không quan tâm đến người phụ nữ khác. Tay cô ta vẫn giữ trên cổ của anh như cũ, chòm đến tiếp tục nhưng anh lại gạt tay đi và tránh né, anh quá cực hứng. Anh liền cầm ly rượu trên tay, lắc ly thật nhẹ, nhìn sự chuyển động của rượu chạy vòng. Anh nhấp một ngụm, vị cay nồng lan toả trong miệng, làm thần trí anh càng tỉnh táo hơn. Rum vẫn còn quyến luyến, liếm môi liên tục, mừng rỡ hương lài nhẹ của anh mà thất thần, nhưng là nhanh chóng bình tĩnh lại.

- Ban này, đã chi bao nhiêu? Anh nhàn nhạt lên tiếng, phá vỡ không khí đình trệ.

- Khá là nhiều. Tên này không biết trên dưới mà đòi hỏi. Cô quyết môi, tỏ vẻ khinh thường cực hạn.

- Còn hàng? Anh nhấp thêm một ngụm rượu nữa, vẻ mặt lộ rõ phước hắc.

- Vào kho an toàn, đây chỉ là chuyện thường tình, đừng lấy nó mà gây áp lực chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ứng Lôi

Rum cô thông thả, thường thức rượu.

- Ver, Ứng Lôi hiện như chim mất đầu. Ứng Phạm đang bị trọng thương vì một phi vụ lớn bất thành. Hiện tại đang nắm giữ tất cả là Queen - cánh tay phải của Ứng Phạm, một tay súng nữ bắn tỉa cừ khôi, cùng bộ óc thông minh đi kèm với ngoại hình bất mắt không kém cạnh siêu mẫu hạng A.

- Phi vụ? Anh híp mắt, trầm tư.

- Ứng Lôi đang mưu tính nắm thóp một bang phái vừa tung ra ở Mexico. Bang này rất yếu ớt, bã đậu tối cao nên Ứng Lôi liền không đề phòng mà đánh thẳng vào trung tâm, nhưng lại không ngờ tới được là có thể lực mạnh phía sau.

- Sau đó? Mắt anh loé sáng, thú vị lắng nghe.

- Chính Ứng Phạm muốn lên giọng liền tự giải quyết, đoàn lính mỏng manh. À....Ver còn nhớ Rose không?

- Rose....? Anh trầm tư rồi ngạc nhiên nhìn vào mắt Rum. Cô ta liền gật đầu, tiếp lời.

- Đúng vậy, là một cao thủ làm não loạn Bạch Long chúng ta một phen khi xưa, may là chỉ nội bộ lực đực. Anh liền nhớ lại, ánh mắt nổi lửa, tay mạnh mẽ đập mạnh lên bàn như hổ gầm thét. Anh còn nhớ rõ, lúc đó bang phái của anh đang đi lên rất thuận lợi nhưng chính cô ta được gài vào. Làm não loạn từ trên xuống nhưng anh lại nhanh trí đứng lên thiết lập lại toàn bộ. Muốn động thủ đến anh thực là không đơn giản. Cô ta hiện tại tung tích không rõ, danh đã chìm lâu, hoạt động độc lập hoàn toàn ẩn hiện không ai biết rõ.

- Chính cô ta xuất quỷ nhập thần, xuất hiện, Ứng Phạm không kịp trở tay liền trọng thương nặng nề. Cả Ứng Lôi tức giận không thôi vì lúc đầu Ứng Phạm không chịu nghe theo kế hoạch chung. Hiện tại vẫn hôn mê, chưa biết thể trạng ra sao vì xung quanh chỗ hắn nằm được canh giữ nghiêm ngặt. Đến khi nhận được tình báo, cấp dưới xông lên, hiện trường đã tang hoang, hắn lại nằm giữa đống máu, bị bắn 3 phát đạn, hao tổn nặng nề. Các cơ bị gãy đáng thương nhưng may là vẫn giữ được tính mạng của hắn.

- Vẫn giữ được tính mạng à? Đúng là không dễ khiến hắn biến mất hoàn toàn. Thực ra để hắn tự não loạn cũng hắn cũng tự đào huyệt chôn thân.

- Đã cho người điều tra Rose, nhưng vẫn là bặt vô âm tín.

- Những người ở đó, có ai thấy khuôn mặt thật của cô ta?

- Hoàn toàn không có, toàn thân mặc đồ bó đen, có thể thấy được thân hình khá nóng bỏng đến mê người. Đứng trong góc tối, rất khó nhận diện rõ. Nhưng tôi nghĩ cô ta khá trẻ, chừng 18 đến 20. Có vài người nhìn thấy được khi cô ấy xoay lưng, bờ môi mỏng đáng yêu cười lên lãnh khốc cực kì. Có thể chúng ta đã gặp qua cô ta ở đời thường.

- Vì sao cô ta lại xuất hiện giúp đỡ mà chống đối với Ứng Phạm? Không phải rất lạ sao? Anh xoa cằm chính bản thân, nghi hoặc.

- Có thể là cô ta lại nhận một nhiệm vụ gì đó.

- Vậy thật sự sắp trở lại rồi, tôi cứ tưởng giải nghệ, quay đầu về bờ. Anh cười to. Rum thất thần nhìn anh, quá tuần dật đến câu hồn người.

- Lueas, cố gắng điều tra tung tích của cô ta đi. Có thể nhắm vào chúng ta không chừng, phụ nữ nham hiểm như cô ta cho dù bỏ mạng vẫn sẽ cố chấp cho tới khi hoàn thành. Lueas liền gật đầu, dù biết việc này không hề đơn giản, đối tượng lại mơ hồ nhưng không dám chậm trễ hay lên tiếng liền nhanh chóng đi ra ngoài. Rum liền lại gần, ngồi lên người anh, quyến rũ vờn tai cầm chặt khuôn mặt anh để anh đối mắt với cô, cô vuốt ve giọng trầm mê, hương thơm man mát tỏa ra từ khoan miệng.

- Ver cẩn thận, không chừng Rose đang ở lớn vờn cạnh anh không chừng.

- Cô có ý gì? Anh vẫn không buồn đẩy ra, nhẹ nhàng siết chặt eo nhỏ làm cô ta nhăn mặt nhưng nhanh chóng nở nụ cười lớn.

- Ý trong lời nói đã rõ ràng quá rồi còn gì. Trong đầu anh liền nhớ đến Thẩm Thẩm nhưng lại nhanh chóng gạt bỏ đi, Thẩm nhi của anh ngây ngốc như vậy không thể lãnh khốc ác độc và càng không thể là Rose. Xem ra anh phải điều tra trước khi cô ta hành động thôi.

- Tôi đây đi, tuần sau cô hộ tổng đơn hàng sang Pháp đi.

- OK. Cô giờ tay tỏ về.

- Nhớ, từ tốn, không được gấp gáp. Giá cả cần tính toán thật kỹ, sổ sách tuyệt đối một con số không cũng thực chính xác.

- Tôi đã muốn thuộc lòng rồi đây này, anh định tra tấn tôi bằng những lời này bao nhiêu lần nữa đây, chúng ta đã đi với nhau con đường rất dài rồi, không

phải mới vào nghề đầu Ver đáng yêu a.

- Cô quên sự thỏa hiệp lúc trước sao? Lúc trước là do cô ta tức giận mà bỏ lỡ đơn hàng lớn vào tay Ứng Lôi làm anh nguyền rủa ken kết.

- Ver, lần trước vô ý uống không ít rượu, tôi phải giải thích bao nhiêu lần đây. Lueas lại đang tung hoành ở Anh mở rộng địa bàn. Anh lại trầm luân ở Trung. Rum quyết môi tình nghịch.

- Cô là đang đề cao bản thân? Hay trách khéo tôi.

- Tôi không hề có ý đó a! Anh đi đi, tiểu công chúa ở nhà chắc đang tìm kiếm đây. Anh đứng lên, dứt khoát đi ra ngoài bỏ lại cô vẫn cười văng vẳng sau lưng.

Rạng sáng, ánh mặt trời lên cao, ẩm áp cực kì, anh phóng xe chậm chạp trên đường, vẫn không rõ bản thân muốn đi tới đâu. Thầm Thầm sao là Rose được chứ? Rum quá đa nghi đi. Thầm nghĩ anh tiếp xúc từ nhỏ, không thể nghi loạn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nghi ngờ

Thức giấc, bên môi cười tươi, làn tay sang bên cạnh, một mảnh lạnh tanh. Anh đi đâu rồi? Bình thường mở mắt liền gặp anh nhưng bây giờ lại không, có chút không quen. Tôi mau chóng đi vào toilet, vệ sinh sạch sẽ. Đi theo mùi hương thu hút, hôm nay bà Kỳ làm món sườn xào chua ngọt, món cay Tứ Xuyên, canh cải đậm bạc ăn kèm cơm trắng hấp lá dứa, tôi ngồi xuống bàn ăn ngon lành, lấp đầy bụng nhỏ đói meo. Nhìn ngoài trời, nắng chói chang ẩm áp, tôi liền muốn hẹn Nakravel đi uống cốc cà phê nên liền thay đồ đơn giản rồi tản bộ đến cửa hàng tiện lợi. Trùng hợp thay, cô ấy cũng vừa từ đó đi ra.

- Nakravel. Tôi hớn hờ chạy nhanh đến cô ấy.

- Krasota.

- ya sobiralsya nayti tebya. "tôi định đi kiểm bạn đây".

- sovpadeniyu. "thật trùng hợp". Tôi và cô ấy tản bộ đến quán cà phê mà hai người thường xuyên lui tới. Hớp một ngụm cà phê vào cổ liền thấy thân ảnh quen thuộc đi từ cửa vào.

- Thần. Tôi liền thốt lên, anh lại gần nhìn chăm chăm Nakravel.

- Privet. "Xin chào", cô ấy cười thật tươi chào anh, có chút thất thần vì vẻ đẹp mê hoặc của anh. Run rẩy vì khuôn mặt lạnh tanh không có chút cảm xúc. Tôi liền đánh vỡ không khí liền lơ lửng thốt lên.

- Var, Eto Nakravel. "Var, đây là Nakravel". Anh vừa nghe tôi gọi Var, con người hồ phách liền nhấp nháy nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, nhìn kỹ tôi chăm chăm, tôi liền muốn đổ mồ hôi lạnh, cười với anh.

- Nhờ Nakravel nên tôi mới biết anh là Var đó, anh chưa bao giờ nói với tôi cả. Tôi nhanh chóng giải thích, thấy anh không phòng bị nữa mới thở phào nhẹ nhõm, may là Nakravel không hiểu chúng tôi đang nói gì. Trong đầu nghĩ, hôm nay anh thật lạ? Nakravel cảm thấy không hợp, không muốn làm bóng đèn nên giọng gào, tạm biệt rồi nhanh chóng khuất dần. Chưa bao giờ, tôi thấy đứng gần anh lại khó chịu như vậy, tay bên dưới bàn nắm chặt nhưng nhanh chóng thả ra.

- Anh đến đây có việc gì a?

- Tôi thấy cô biến mất nên tiện đi tìm thôi. Anh vẫn sắc bén quan sát sắc mặt tôi, tôi cười rộ lên, anh đây phát hiện điều gì rồi sao? Dễ dàng như vậy.

- Đến rồi thì thường thức cà phê đi, không quá tệ. Liền order cho anh một ly. Anh khó hiểu nhìn chăm chăm ly cà phê trước mặt.

- Mexico, ổn chứ? Anh đây là muốn hỏi tôi vụ giúp đỡ băng của Mexico, mà đột ngột xuất hiện chống đối Ứng Lôi. Tôi tỏ vẻ ngu ngơ.

- Mexico.... Làm gì? Là sao. Anh nhìn thấy một tràng như vậy liền bỏ đi khuôn mặt lạnh băng, ẩm áp dịu dàng trở lại. Đến bây giờ tôi còn không biết do bản thân diễn quá giỏi hay ngu ngốc thực sự.

- Không có việc gì. Thầm Thầm, tôi luôn mong không phải là em, thực xin lỗi vì đã nghi ngờ. Anh thầm mắng bản thân ngu ngốc. Chúng tôi cùng nhau tản bộ về nhà, gió hiu hiu thổi se lạnh, bàn tay nhỏ của tôi được cầm nắm bởi bàn tay to lớn của anh, thực ẩm áp. Thất thần trong lòng nhìn sườn mặt của anh, mắt đã phủ một tầng sương mù, ánh mắt nhìn anh càng thêm dịu dàng, anh dường như cảm nhận được liền xoay qua, tôi liền bước nhanh hơn, kéo anh về phía trước che giấu những giọt nước mắt sắp rơi.

Vạch phân chia

Ai biết được trong hai năm qua, tôi đã trải qua những gì cơ chứ. Học xong ở Polit IQ, thân hình nhỏ nhắn đứng giữa lòng đường ẩm áp của Nga, cứ nhìn mãi tấm bảng trên cao. Anh một mặt kiêu ngạo, đẹp đẽ vô cùng. Bỗng một chiếc xe BMW đen xuất hiện, tạt vào tôi rất gần, như thể muốn đâm tôi. Tôi hoảng hốt, ngồi phịch xuống lòng đường. Cửa được mở ra, đôi giày đen bóng xuất hiện trong tầm mắt, tôi ngược mắt liền thấy một ông già chừng chạc đời tôi đứng lên, cười từ tốn.

- Cháu có sao không? Tôi lau nước mắt trên mặt, đứng lên cười theo rặng rờ.

- Ông là người Trung? Tôi kinh ngạc, rất vui vì được gặp đồng hương.

- Cháu hâm mộ Ver? Tôi không biết ai là Ver, nhưng theo ngón tay của ông, thì ra anh là Ver. Cười nhạt lắc đầu.

- Ông đã thấy cháu đứng đây nhìn lên đó rất lâu. Ông nhìn thấu hết tâm tư của tôi nên liền tiếp lời.

- Cháu thực xinh đẹp, ông sẽ giúp cháu tiến gần anh ta hơn. Tôi nhìn chăm chăm vào mắt ông, cảm giác nói cho tôi biết là tôi có thể tin tưởng ông. Tôi gật đầu và cùng lên xe. Ông chở tôi đến một dinh thự to và cho tôi hai ngày để suy nghĩ về quyết định của mình nếu tôi không đồng ý, tôi có thể rời khỏi bất cứ lúc nào. Nhưng tôi quyết theo ông thì tôi đã đồng ý, không cần suy nghĩ thêm. Tôi nhanh chóng điện thoại về biệt thự Ti gia thông báo rõ, tôi đi du lịch cho khuây khoả. Ngay ngày hôm sau, chúng tôi cùng lên máy bay, bay thẳng qua Mexico, tôi lại bước chân lên một đất nước xa lạ, không hề quen biết với biệt danh là Rose, cho đến nay không ai biết tên thật của bản thân. Được đào tạo trở thành một điệp viên chuyên nghiệp, một tay bắn súng cừ khôi, súng bắn tỉa lại càng là sở trường, với bộ óc chạy năng suất nhanh khiến tôi đảo tẩu nhanh hơn. Ánh mắt càng quan sát rõ không sai một chi tiết. Tại đặc biệt thính. Các giác quan đều hoạt động rất tốt. Tôi đã trải qua sự khổ cực và gian nan trong môi trường huấn luyện, gò bó bản thân trong bộ đồ da ôm sát thân làm lộ rõ đường cong mỹ miều mê hoặc người, cố gắng học nhiều thứ tiếng và tiếp xúc với các chất hoá học, bom nguyên tử và vũ khí. Tôi đã được đưa ra hoang đảo tự sinh sống, chống cự với hoang dã trong 3 tháng. Điều mà người đàn ông nào cũng hoảng sợ khi nghe thấy nhưng tôi lại vượt qua một cách xuất sắc. Trở về liền không xây xước nhiều. Trong bang Hắc Phi - bang phái có quyền lực nhất Mexico, tôi rất được coi trọng, phi vụ đầu tiên ông dành cho tôi là ám sát ông hoàng đánh bạc Motire. Tôi đứng từ trên cao, cầm khẩu APR 308, với đạn 7,62mm. Tao nhã đứng từ tầng nhà 20, nhắm thật chuẩn xác, nhả nhả cười bóp cò, xuyên qua lớp kính xe mỏng liền ngay giữa mi tâm. Ông chết tại chỗ, tạo nên một phen náo loạn, cho đến bây giờ điều tra vẫn không ra được tung tích người giết hại. Chỉ sau một năm, cái tên Rose giết người không gớm tay và tung hoành khắp nơi đã được các bang phái lớn biết đến và dè chừng, nhưng chỉ biết là hoạt động độc lập không hề phụ thuộc vào một thế lực nào chống đỡ và cũng chẳng có thông tin rõ ràng, đến mặt mũi cũng chẳng ai biết, hoàn toàn mờ mịt. Lặng lẽ tìm hiểu hai bang phái lớn nắm trùm hiện tại, cho đến bây giờ tôi mới hiểu câu nói của ông là giúp tôi lại gần anh hơn là nằm ở điểm này. Anh là một Var cao cao tại thượng nắm trùm giới hắc đạo, tung hoành khắp liệt tất cả mọi nơi, bang Bạch Long. Và một Ưng Phàm, có vẻ dễ đối phó nhưng thuộc hạ bên cạnh lại không đơn giản, bang Ưng Lôi. Hai bang phái mạnh mẽ nhất hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Đối phó Bạch Long và Ưng Lôi

Sau khi tìm hiểu rõ ràng, liền ngay trang thờ to mà thâm nhập vào bộ máy của Bạch Long. Tay náo loạn trên bàn phím để mã hoá toàn bộ đơn hàng phơi ra trước mắt, nhuộm mép chơi đùa, để xem anh giải quyết ra sao? Làm trên dưới nội bộ lục đục nghi ngờ lẫn nhau. Cứ tưởng Bạch Long hùng mạnh, chớp nhoáng sụp đổ nhưng không ngờ một tay anh lại kéo vững trở lại, thâm thân phức tạp trong lòng. Thâm khen bản thân to tướng đúng người, phải nói người tôi ngàn nhất là Rum. Cô ta là một con cáo già xảo quyết đa đoan đội lốt người, nhưng tôi lại nhanh hơn, thấu hiểu rõ. Cô ta rất trung thành, đi đoạn đường khá dài với Bạch Kinh Thần anh và một tên điển trai Lueas, còn Ưng Lôi thì có Queen, cảm tính với mọi thứ sắc bén khó dò, vì đã tiếp xúc nên có thể nói không thể làm khó tôi. Sau sự việc này, tôi liền cho phép bản thân nghỉ ngơi, không còn liên quan đến Hắc Phi nữa, khi nói lời tạm biệt, ông cũng cười giống lúc trước mà mở rộng cửa để tôi rời khỏi. Khi đang thành thoi thì nghe được tình báo thủ lĩnh Ưng Lôi sẽ trực tiếp nắm binh đi nắm thóp bang phái mới, ánh mắt sắc bén tỏa lên ngoan độc, xem ra phải đi xem trò vui rồi. Tám giờ tối, tôi đã có mặt ở kho hàng lớn nhất Mexico mà chờ đợi, đứng từ trên cao nhìn xuống thấy rõ toàn bộ. Ưng Phàm lâm liệt đi vào bên trong đám phán, nói trắng ra là đe dọa dưới trướng. Có một tên ngoan cố, tự ý xông lên, bỗng chốc xung quanh trở thành bãi chiến trường, mùi máu tanh nồng nặc. Chép miệng, thâm khinh bỉ bang phái này không có dũng khí. Liền lấy ra cây PGM Ultima Ratio, siêu phẩm của Pháp. Nhẹ nhàng nhắm vào vai trái của Ưng Phàm hấn, vì lơ là không ngờ lại có tên bắn tỉa canh sẵn nên hoàn toàn bị bắn trúng. Hấn khụy người đau đớn, những người khác thấy rần mắt đầu liền xông lên không chút sợ hãi. Ưng Phàm lại thuận lợi ăn ba nhát đạn vào bụng, hấn nằm gọn trên vũng máu be bét, thuộc hạ mang theo ít ỏi đã chết sạch sẽ, bang phái mới liền lật lại thế cờ, đàn ép Ưng Lôi. Thấy nguy, tôi liền đeo mặt nạ che nửa mặt và nhảy thẳng xuống, khi tiếp đất liền luồn cuộn người lại lẩn nhẹ xuống cho áp suất cơ thể giảm nên không bị thương. Dùng Walther LP400 xử lý toàn bộ trong chớp mắt. Tôi xoay người cười thật rục rờ, hấn vô lực mở trăn mắt, há hốc.

- Rose. Tôi liền nhét vào miệng hấn một viên thuốc do chính tay bản thân đặc chế, gây hôn mê lâu dài, ít nhất cũng cảm thấy tốt bụng vì giữ cho hấn một cái mạng, hấn sẽ là bàn đạp tốt. Nhưng hấn vì cái gì lại không nuốt xuống vẫn lỳ lợm giữ trong miệng. Hết cách, tôi đành bóp cho hấn.

- Mạo phạm Ưng chủ. Tôi liền phủ lên môi hấn, hấn càng mờ to mắt hơn, Hàm răng cắn chặt, tôi nháy mắt, còn sức ngoan cố sao? Tôi gặm mảnh liệt bờ môi bạc mỏng của hấn, tên này cũng khá tuần dật nên cũng không khiến tôi quá miễn cưỡng. Hấn càng ngày càng đề mê mà mờ hàm răng ra, tôi liền nhanh chóng lia lưỡi làm viên thuốc rót vào cổ họng hấn, thuốc ngấm hấn từ từ thiếp đi.

- Bé ngoan, ngủ ngon. Tôi vỗ nhẹ mặt hần, cười vắng vắng rồi đi. Sau đó, tôi liền gác kiểng, bật vô âm tính trong hắc đạo, trở về làm một cô gái ngây thơ sống trong Ti gia như cũ, như chưa có chuyện gì xảy ra. Tự nhiên xem như đoạn kí ức đó không tồn tại và cũng chưa bao giờ có mưu tính với Bạch Long.

Tôi nằm trong vòng tay ấm áp của anh, hạnh phúc không thôi. Nhưng đêm nay tại sao vẫn trần trọc, không thể ngủ ngon, tôi nhìn gương mặt tuấn lãng của anh, hơi thở đều đều liền biết anh ngủ sâu, cẩn thận vuốt ve, thể hiện yêu thương tận xương tủy, khẽ gọi tên anh.

- Thần. Đột nhiên, con người hồ phách mở to, tôi hốt hoảng xoay người nhưng anh lại nhanh chóng giam tôi vào lòng. Mặt tôi áp vào lồng ngực rắn chắc của anh, lắng nghe nhịp tim đập loạn của cả hai.

- Anh không phải muốn nữa chứ? Tôi ái ngại hỏi anh.

- Em hiện tại phóng túng quá rồi. Ánh mắt anh hiện tại chứa đầy sự cứng chiều vô hạn.

- Không có. Tôi lắc đầu, khuôn mặt yêu kiều đỏ ửng.

- Vì cái gì chưa ngủ? Anh nhìn chăm chăm mắt tôi, tôi rũ mắt trốn tránh, vẫn không dám có gan nhìn thẳng.

- Khó ngủ. Tôi cười tình nghịch. Trong bóng tối, đôi môi hồng nhuận càng tươi sáng.

- Có tâm sự? Tôi lại lắc đầu, chui rúc vào lòng anh tìm sự an toàn rồi một môi thiếp đi, anh cười chua xót, anh thực sự không biết làm cách nào để bước chân vào thế giới của em?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Yên tiệc trên không trung

Giữa trung tâm Moscow, trên không trung lơ lửng một nhà hàng sang trọng và xa hoa bậc nhất Nga, thu hút người nhìn, dưới ánh đèn hoa lệ, anh lại càng đẹp đẽ. Tao nhã ngồi trên ghế kim cương trắng lấp lánh. Một thân Âu phục lại càng mê người. Bên cạnh là Rum quý phái không kém nóng bỏng, Lucas điển trai, phóng khoáng ưa mê, hai má lúm đồng tiền càng có duyên. Đối diện là Ría, là một người chừng chạc, theo như tôi đoán thì ông ở độ tuổi trung niên, nét mặt cương nghị này, việc nhỏ cũng xé ra to và hai người thuộc hạ trực thuộc bên cạnh, nhìn liền biết ông là một người không đơn giản. Ban nãy, tôi còn tình ý biết được ông dùng xe chống đạn cực dày, bom nguyên tử chắc cũng chẳng hư hao bên ngoài dù chỉ một chút sứt mẻ. Lần đàn phán này có vẻ rất quan trọng. Không khí rất căng thẳng. Hai bên vẫn chưa ai mở lời nào, đều dùng cặp mắt sắc bén mà quan sát đối phương thật chi tiết. Bạch Kinh Thần anh, hằng giọng, mở lời.

- Đạo này sức khỏe vẫn tốt chứ? Anh cười nhạt xã giao.

- Thật cảm ơn Ver đây đề tâm đến thân già này.

- Ông quá khách khí rồi, người nhà cả.

- Không dám, không dám. Ông nghe được chữ người nhà mà vui mừng cười lớn. Vẫy tay, trên bàn liền xuất hiện chai Ballantines chưng cất 30 năm, chỉ xuất hiện trên thị trường những năm gần đây. Nhân viên định rót rượu thì Rum cô ngăn lại, bàn tay trắng nõn, thường thức nhìn vật trân quý, cười càng quyến rũ. Bật nắp, hương thơm đậm đặc tràn vào mũi, mang chút mê mẩn. Cô rót vào ly, nhìn chất lỏng đỏ sẫm ánh đẹp mắt.

- Ría, mời. Ông vươn tay lấy ly rượu nhưng cố ý cầm lấy tay bên dưới của Rum, ông nhẹ xoa, cười ranh mãnh và nhìn xuống bộ ngực đầy đặn của cô.

- Rum, lâu quá không gặp, từ khi từ Pháp trở về liền mất tích. Rum cô thoáng nhìn qua Bạch Kinh Thần, liền ái ngại rút tay ra, trở về chỗ ngồi, cười lạnh.

- Nhiệm vụ đã xong, tôi ở mãi đó làm gì? Đúng không, Ver. Cô ta tự nhiên khoác vai anh, cười tươi. Anh cũng không buồn đẩy ra, mà trực tiếp đi vào vấn đề chính.

- Ứng Phàm hiện tại vẫn chưa tỉnh?

- Hần vẫn còn mê man, trời đất đều không biết, theo tôi đoán hẳn bị chuốt được. Được đưa đến bệnh viện hàng đầu của Anh, vẫn không biết anh ta vì sao lại hôn mê lâu như vậy? Ông ta khóp hai tay lại với nhau, trầm tư.

- Chuốt được? Vụ án Mexico này, có ẩn chứa gì đó, không đơn giản như chúng ta đoán.

- Ver, những người có mặt ở kho hàng hôm đó đều bị giết sạch. Hai bên đều nằm trên vũng máu. Lucas từ tốn nói theo những gì bản thân điều tra được.

- Thế lực phía sau giải quyết hết thì cũng có thể nhưng tại sao Rose xuất hiện, chẳng phải rất khó hiểu sao vì nghe danh là hoạt động độc lập không hề phụ thuộc vào bang phái nào? Rum nháy mắt.

- Cô ta chắc đang có kế hoạch nào đó. Có thể sẽ trở lại náo loạn hắc đạo. Anh nghe Ria nói, cười lạnh cầm ly rượu lên hớp một ngụm. Hương rượu đậm đặc từ từ thấm vào đầu lưỡi cay xè mang theo sự khác biệt làm anh thích thú. Ánh mắt tàn độc làm tôi run cả người. Tôi bám trên nóc, thân hình vững chắc không chút lung lay nhìn xuống cảnh thu nhỏ bên dưới, đây cũng là tính chất công việc nên liền quen, không hề có chút sợ hãi. Chậm chậm lắng nghe hết tất cả. Thỏa mãn mới đứng lên, từ trên cao, nhảy tự do xuống, gió thổi phả vào người, đều cảm nhận rõ vì đồ da ôm sát thân, như một phi tiêu phóng nhanh trong màn đêm. Tôi nháy mắt thật nhanh, phóng dây mảnh đến toà nhà gần đó, dùng chân uốn người, nhắm mắt nghe gió và xua người ra phía sau. Chớp mắt nhanh gọn đứng thẳng người ở nơi đã định. Lên chiếc Ferrari đậu bên dưới, của Bạch Kinh Thần anh, tôi nhanh chính mã hoá rồi phóng nhanh, xé gió màn đêm rợn người. Chạy nhanh đến mức mọi thứ phía trước chỉ có thể thấy được nhấp nháy, nhưng tiếc là anh đã nhanh chính thu tất cả vào tầm mắt, anh nhoen miệng cười nhạt. Rose, cô thực sự đã quay lại, tôi sẽ không để cô thoát như lần trước nữa. Tôi đang tập trung nhìn phía trước thì bỗng hắt hơi một cái, cả người run rẩy. Chắc chắn anh đã định vị chiếc xe này nên không gấp gáp, tôi liền đậu xe tấp vào một cửa hàng tiện lợi, người phụ trách theo ca nhìn tôi mãi không rời. Tôi nhanh chóng vào nhà vệ sinh rửa sạch sẽ, tẩy trang thật kỹ càng, rồi đi vòng ra đường sau, bắt taxi, an toàn trở về Ti gia, xem ra hôm nay thu hoạch được không ít.

Vạch phân chia

Anh chống cằm, tùy tiện vắt chân tao nhã.

- Rose thực sự trở lại. Ai cũng kinh ngạc nhìn theo ánh mắt anh, chiếc Ferrari đã phóng nhanh như chớp.

- Ver, chúng ta không đuổi theo sao? Để tôi. Rum cô ta tức giận đứng dậy, liền được anh kéo tay nhẹ, miễn cưỡng ngồi trở lại chỗ cũ.

- Đừng vội, chúng ta dù sau cũng sẽ đụng mặt nhau. Anh gọi phi cơ riêng đón, anh tự tại được đưa xuống bên dưới. Cả ba leo lên chiếc BMW đi theo định vị của Ferrari, liền tìm tới được một cửa hàng tiện lợi. Anh gạt đầu, Lueas hiểu ý, liền đi vào bên trong.

- Privet. Mogu ya poprosit' nemnogo? "Chào, tôi có thể hỏi một chút được không".

- Yest". "Được".

- Ne bespokoyte vas zdes"? "Không làm phiền quý cô chứ?" Cô đơn thuần nhanh chóng, anh cười làm hai lúm đồng tiền càng sâu, lãng tử vô cùng làm cô đỏ mặt thẹn thùng khi đối mặt.

- Tol'ko teper", vidite li, kto zdes" stranno odevayetsya? "Ban này, bạn có thấy người nào ăn mặc kỳ lạ đi vào đây?" Cô suy nghĩ một hồi gạt đầu.

- ona nosit chernyye bleyzery, maski, osobenno aromat na strastnom, soblaznitel'nom. "Cô ấy mặc đồ bó đen toàn thân quyến rũ, đeo mặt nạ che kín nửa mặt, đặc biệt là trên người mùi thơm mê mẩn toả", sau đó liền tiếp lời.

- Pravil'no... ona upravlyala Ferrari, kak polet, d'yavol prikhodil po ocheredi. "Đúng rồi...cô ấy còn điều khiển chiếc Ferrari kia như bay, liền như ma quỷ biến mất". Anh cười tươi.

- Spasibo. "Cảm ơn". Anh liền nói bước đi ra, đến gần Bạch Kinh Thần anh.

- Cô ta đã biến mất không dấu vết, người bán hàng nói chỉ thấy cô ta đi vào bên trong xong liền biến mất không thấy tăm hơi, mặc trên người đồ bó đen ôm sát thân, đeo mặt nạ che kín nửa mặt và hương thơm quyến rũ người.

- Cô ta thực sự điều khiển chiếc xe này không cần chìa khoá? Không tin được. Rum kinh ngạc nhìn anh và chờ chỉ thị tiếp theo nhưng anh lại là không nói gì.

- Kết thúc tại đây. Anh một mực lên chiếc Ferrari phóng đi, anh mơ hồ cong nghe được mùi hương thơm mát, hương lái nhẹ được lẩn át bởi dầu thơm đặc chế mạnh. Anh ngẫm nghĩ, hương Lài nhẹ này chắc chắn không thuộc về anh, mà là của phụ nữ vì rất nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Ung Phàm tỉnh (1)

Tình cờ biết được hôm nay Bạch Kinh Thần anh, sẽ ở lại hộp đêm темнота, chắc hẳn, anh vẫn là muốn diệt tận gốc cái gai làm chướng tầm nhìn của anh đi. Tôi liền loé lên trong đầu, đây chẳng phải là lúc thích hợp để Ung Phàm tỉnh lại sao? Dù gì hẳn cũng nghỉ ngơi được năm tháng, đủ để đầu óc ngu ngốc của hắn thanh tỉnh, tinh thần hưng phấn hơn. Hiện tại, Bạch Long đang chia mũi vào Rose, nhưng tôi lại là một lòng hướng thiện, thật quá uổng phí đi. Tin

Ứng Phàm trở lại sẽ chấn động không ít, tâm tư sẽ lại dồn vào Ứng Lôi, vậy là tôi thoát được một kiếp sao? Tôi tự biết kỹ năng bản thân thấp kém mà định ra sẵn hạ sách cho bản thân an toàn là trước nhất. Nhưng hiện tại, Ứng Phàm đang được đưa vào bệnh viện lớn nhất Anh để điều trị nguyên nhân gây cho hắn hôn mê, tôi cười thầm lắc đầu, làm sao kiếm ra được chứ? Thuốc này hoàn toàn không màu, không mùi, không vị, bay hơi rất nhanh. Chắc phải dư chút thời gian đi thăm hắn rồi. Tôi liền mau chóng đặt vé máy bay trong đêm, gấp gọn đồ đạc đơn giản. Tuy tiện mặc trên người chiếc váy suông dài đến chân, tóc buộc thấp. Tôi nhờ chú Cường đưa đi để không tạo ra điều kỳ lạ gì về việc đột nhiên đi như vậy, như thể thực sự là đi du lịch khuấy khỏa đầu óc.

- Chú về nói với mọi người, cháu đi về quê của Nakravel chơi vài hôm.

- Được, tiểu thư đi thượng lộ bình an.

- À... Chú lại cửa hàng tiện lợi, kiểm Nakravel, chuyển lời dùm cháu, dạo này cháu bận nếu có thời gian rảnh cháu sẽ đi tìm cô ấy cho nên cô ấy không cần đi tìm cháu. Ông gật đầu khó hiểu như thể muốn hỏi thêm, nhưng lại hiểu rõ thân phận của bản thân, vẫn không nên để tâm đến chuyện của chú, tiểu thư chắc là phải có chuyện gì đó. Sau khi ông đi, tôi cũng tắt điện thoại, lên máy bay. Tôi nhờ chú làm như vậy vì trong thời gian này, anh có vẻ đang nghỉ hoặc tôi nên tôi biến mất ở thời điểm này chẳng phải anh càng nắm chắc suy nghĩ của mình và tôi cũng hy vọng, anh sẽ không tỉnh cờ mà gặp Nakravel. Một mối dựa đầu vào ghế mà thiếp đi.

Vạch phân chia

- Ver, vũ khí lần này đã được nâng lên nhiều thứ, giá cả gấp mười. Anh nhìn xuống khẩu súng to, nòng cực đại, nạm đá đỏ trong suốt, khi di chuyển dòng cang lấp lánh và thể hiện sự mạnh mẽ của nó. Đen bóng, tỏa hơi nhân nhật đậm mùi sát khí. Ánh lửa xanh được bắn ra lại càng thu hút người. Đây là thứ vũ khí duy nhất được các bang phái tìm kiếm vì sức phá hoại mọi thứ của nó vô cùng ghê người. Xem ra tay nghề của Léw - bậc nhất về chế tạo vũ khí là nhân vật nổi tiếng trong hắc đạo, không tồi.

- Giá của chúng ta sẽ gấp một ngàn lần. Anh vuốt ve, vừa ngắm nhìn.

- Được. Nhưng anh sao lại tin tưởng mà giao cho tôi hộ tống đơn hàng khủng này?

- Tôi nói cô làm được thì cô sẽ làm được. Có bao giờ tôi nói sai điều gì?

- Đúng là chưa bao giờ có. Rum biết anh làm điều gì đó thì anh đã suy tính thật kỹ, không tới phiên cô lo ngược. Cùng đi với anh lâu như vậy, chẳng lẽ lại không nhận ra điều đó, từ trước đến giờ, đều đi trên con đường "trán nhạ" mà anh vạch ra sẵn. Rum cười mỉa hoặc lại gần anh, ngồi cạnh vurun tai trắng nõn thon dài, vuốt ve đuôi anh thật nhẹ.

- Ver, đêm nay...hứng thú chứ? Cô lấy lưỡi mon trón vàng tai của anh, thì thầm. Anh lại như không có chuyện gì, hóp một ngụm rượu nuốt xuống yết hầu, nhanh như chớp xoay người cô ta, mạnh bạo đặt dưới thân mà phủ mỗi đòn đập, đến thờ cũng không cho phép cô có được. Đầu lưỡi cay xè, nòng đậm mùi rượu và thuốc lá nhân nhật của anh cạy mở khoan miệng càng làm cô ta trầm luân không thôi. Trong ánh đèn nhân nhật, gương mặt hoàn hảo của anh lại càng câu dẫn người không thôi. Anh gặm gừ, buông môi, không có khúc dạo đầu liền đâm cự vật vào hoa huyết khô khốc và chuyển động rất nhanh như anh đang trút giận vậy. Rum cô đau đón nhưng ngậm miệng thật chặt không cho bản thân phát ra sự thống khổ nào, móng tay sắc bén đâm vào lòng bàn tay bản thân, làm cho bề mặt non mềm rỉ máu.

- Aaaa.... Đôi lúc những tiếng rên khẽ vẫn phát ra bên miệng. Nơi giao hợp giữa hai người đã có những vết máu nho nhỏ, nhưng anh lại hung hăng chuyển động càng nhanh, đôi mắt đáng sợ như dã thú. Khi anh sắp phun ra dòng tinh nóng hồi thuộc về anh, thì anh lại tàn nhẫn rút ra, bắn lên hoa huyết đỏ ừng, sung lên đến đáng thương. Sự nóng rất dồn dập ập vào bản thân làm cô có chút khó chịu mà vận vẹo hạ thân. Anh chỉnh sửa Âu phục xong, không thêm nhìn cô một lần liền một mực quay đi. Còn cô thì quá thất vọng và đau đớn làm cho vô lực mà nằm tại chỗ, không thể chuyển động, nhìn anh mãi miết cho đến khi anh biến mất sau cửa mới lưu luyến không nhìn thêm nữa. Ver, tại sao anh lại đối xử như vậy với em? Em không kêu lên đau đón nhưng em vẫn biết đau, vẫn là người phụ nữ cần dịu dàng. Cô cười giễu, nhanh chóng chỉnh lại trang phục của bản thân rồi ngồi ngay ngắn trở lại, nhấp từng hớp rượu mà an ủi bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ứng Phàm tỉnh (2)

5 tiếng đồng hồ sau, tôi đã thuận lợi đứng trên sân bay Heathrow của Luân Đôn, Anh. Mở điện thoại, xuất hiện bốn cuộc gọi nhớ: Thần. Tôi cũng không gấp gáp, liền lên taxi, đến khách sạn Queen đặt phòng, quang cảnh của Luân Đôn cổ kính đẹp mắt. Tháp đồng hồ cao vút, tôi sáng mắt nhìn ra bên ngoài chiêm ngưỡng. Xế chiều lên, hoàng hôn càng rực rỡ thu hút người nhìn, có lẽ nó không thơ mộng như Pháp, hay lãng mạn và mềm mại như Ý nhưng nó lại đẹp theo cách riêng của nó, nó cũng có điều khiến người khác yêu thích. Khách sạn Queen, hiện ra trước mắt, đây chỉ là một khách sạn tầm thường, không tiếng tăm mấy nhưng lại là quá tuyệt vời đối với tôi, vừa tránh được tai nạn, vừa gián dị khiến cho tôi rất dễ chịu và nó lại gần bệnh viện tư mà Ứng Phàm đang dưỡng thương. Xung quanh vắng lạnh một mảnh, tôi xách đồ đạc trên tay, làm các thủ tục xong liền nhận thẻ lấy phòng. Tôi quăng túi tiện đồ đạc trên đất, vô lực nằm trên giường, đi gặp Chu công một cách ngon lành, hoàn toàn kế hoạch trong đầu không còn một mảnh. Tầm rèm đen dần

buồng xuống, che lấp hết tất cả, con phố xa hoa dần chìm vào bóng tối. Tự dưng điện thoại lại vang lên, tôi bị đánh thức liền nhăn mặt, nhủu mày, mò tìm kiếm điện thoại bàn thân. Màn hình nhấp nháy chữ Thần lớn, làm tôi tỉnh táo, cẩn thận đặt lên tai.

- Alo. Tôi trấn định giọng nói bản thân và lên tiếng, dường như có áp lực gì đó chèn ép làm tôi càng căng thẳng.

- Cô đang ở đâu? Giọng nói của anh dồn dập, gấp gáp.

- Tôi.... Tôi ấp úng không biết trả lời như thế nào cho phải, chắc chắn anh gặp Nakravel rồi nên mới hỏi như vậy.

- Không phải cô đã nói sẽ không rời đi nữa sao? Nghe giọng anh có chút bi thương làm tôi nhói đau đớn.

- Tôi không có, thật sự không có.

- Vậy cô đang ở đâu?

- Tình cờ trở lại weibo, một vài người bạn hẹn đi biển, tôi có hứng liền đi. Anh ậm ừ rồi tắt máy, tôi thờ phào nhẹ nhõm, vẫn không tin được thực sự dễ như vậy sao?

Bằng mọi cách đi lại vào giấc ngủ nhưng là vẫn lăn qua lăn lại, chắc đành thăm hán đêm nay luôn, tiến triển càng nhanh càng tốt, nếu hán tỉnh, tôi phải ở lại vài ngày nữa để không bị nghi ngờ và cũng là cho bản thân một kỳ nghỉ. Mau chóng thay đồ, đi vòng qua cửa sau của khách sạn. Màn đêm dày đặc, là lúc những sự thật được che đậy bởi những điều xấu xa nên tôi thực không thích nhưng lại không có cách nào để thực sự không thích nó. Bệnh viện tư Luân Đôn, hiện ra trước mắt. Rất lớn và nhìn rất chuyên nghiệp. Vì đã điều tra rõ ràng về phòng hán nằm và mọi góc ngách trong bệnh viện này đến thuộc lòng nên cũng không cảm thấy lạ lẫm là mấy. Tôi nhanh chóng phóng lên cao, trèo vào tường, bản thân thành công đứng trong sân, nhìn lên cao, nơi có luôn luôn có ánh đèn trên tầng 6, sát tầng thượng. Tôi đi vào cửa đồ rác phía sau, từ từ đi thang bộ kín đáo mà lên tầng 6 một cách dễ dàng, lạ là lại không có một camera nào, cho dù đã dùng kính quét qua, dù camera nhỏ đến cỡ nào cũng sẽ bị nhìn thấy nhưng lại là không nên cũng không cần để phòng. Tôi nhanh chóng nấp người sát vào vách tường, cẩn thận quan sát thật kỹ đám thuộc hạ kia. Tổng cộng có 4 tên đứng ở cửa, chắc chắn cho dù có con kiến cũng không lọt nổi, tôi cười khinh bỉ, các người là ai, cho dù tôi muốn các người cũng không cản được. Tôi liền nhảy lên ống dẫn hơi khá to trên đầu, từ từ bò về phía trước thật nhẹ để không tạo ra âm thanh gì. Rẽ qua trái, tôi liền thuận lợi ở trên nhìn xuống ngay cửa phòng. Cầm trong tay khối mùi gây cảm giác buồn ngủ, có thể cầm cự bọn chúng tận 2 canh giờ, không ít. Tôi thả xuống toàn bộ hành lang vắng người, bọn chúng liền nhận ra, trở mắt hoảng hốt, một tay che nửa mặt, một tay cầm súng, chĩa loạn xung quanh, nhưng che đôn giản như vậy là thoát sao? Bọn chúng từ từ thăm và thiếp dần, nằm dài trên đất ngủ mê man. Vì bọn chúng phải thức ngày đêm canh chừng nên có lẽ sẽ càng hiệu quả, đêm nay được ngủ ngon lành rồi, dù sao tôi cũng không làm hại gì hán. Khi tan dần một nửa, tôi mới khéo léo bịt mũi, ngậm miệng nhảy xuống, mở cửa quan sát bên trong. Có hai camera thật nhỏ như hạt đậu, phạm vi lan khắp phòng. Tôi loé mắt sáng, thả một ít bột mì đơn giản, liền gọn lẹ xử lý xong, nhưng chắc sẽ có người trực thuộc nên cũng không thể ở quá lâu đi. Cầm trên tay coi như chiến lợi phẩm mà cất vào túi, đem về có thể chế ra đồ tốt hơn. Tôi đi lại giường, khuôn mặt tuần tú ưa nhìn lúc trước, bây giờ lại nhuếch nhát khó coi, hai má hóp, ốm trơ xương, cũng là mang cho người khác cho chút thương cảm nhẹ, tôi cho dù luyện tập cách mấy cũng không thể máu lạnh được.

- Tình lại được rồi. Tôi lấy ra một lọ thuốc nhỏ, chất lỏng xanh ánh ngọc chiếu sáng, đổ vào miệng hán. Thuốc này nó sẽ đánh thức thần kinh làm năng lượng phát tán với liều mạnh. 5" sau, hán liền lim dim mở mắt, tôi nhìn thấy hán sắp mở to mắt liền tốt bụng lấy tay che lại, vì hán vô lực nên cứ nằm yên mặc kệ người khác làm gì hán.

- Không thể mở mắt ngay được, đèn rất sáng, lâu ngày không tiếp xúc tự dưng lại tiếp xúc mạnh liền gây tổn thương giác mạc, gây mù loà. Tôi chép miệng, đẹp đẽ mà bị mù loà suốt đời thì thật uổng phí, không chấp nhận được. Tôi thấy hán vẫn nhìn trần trần vào bàn tay trắng nõn mềm mại không chút buồn chán, vẻ mặt ngu ngơ, thật muốn phát cười thật to nhưng nếu làm vậy, tôn nghiêm của tôi để đâu? Chợt tôi giật mình vì hán nắm lấy tay tôi, nắm chặt, từ từ kéo ra khỏi mắt hán, môi khô khốc mấp máy.

- Nước...nước..... Tôi không nhanh không chậm vươn tay lấy ly nước, đút từng muỗng nước vào miệng hán. Hán nhủu này thật chặt, xoa thái dương.

- Đừng lo, sẽ mau hết, vì nằm lâu quá nên thức dậy sẽ có chút đau. Tôi xoa nhẹ cho hán dễ chịu. Lúc đầu còn phòng bị nhưng sau đó lại nhắm mắt tận hưởng. Bỗng tiếng nói oai vệ của hán vang lên.

- Rose. Tại sao cô lại cứu tôi? Đôi mắt sáng ngời cũng mở ra nhìn chăm chăm tôi, như thể muốn đốt cháy lớp mặt nạ này. Vì hán là bệnh nhân lại mang thương tích nên càng không thể kích động.

- Không thể thấy người sắp chết lại không cứu.

- Vậy nợ cô một ân tình rồi? Anh cười nhạt.

- Không cần. Mạng anh coi như rất lớn, bây giờ tôi cứu mạng anh, coi như công khá lớn nên...

- Cô muốn gì cứ nói rõ? Tôi nhất định cố gắng hoàn thành nó cho cô. Dù sao tôi và cô cũng không thù oán gì với nhau nên cũng tạm chấp nhận.

- Tạm chấp nhận? Tôi đây là cần cái tạm bợ của anh, hiện tại anh bắt lực một chỗ nên đừng hùng hổ vô ích.

- Cô..... Anh tức giận, khí hỏa bùng bùng. Một tay rắn chắc ôm tôi vào lòng mà phủ môi. Hán dù bệnh tật nhưng vẫn rất mạnh mẽ, sức tôi yếu ớt nên bị không kịp. Cố gắng hết sức đẩy hán ra, cắn mạnh lên môi hán.

- Thì ra miệng lưỡi cô ngọt như vậy nên lời phun ra không kém xéo xắt.

- Thứ tôi muốn anh cứ từ từ suy nghĩ, vì nó khá không tầm thường. Tôi cười quỵn rũ, chạm môi với hắn như chuồn chuồn lướt nước rồi phóng ra cửa sổ biến mất. Mùi hương vẫn còn lưu luyến lưu lại khiến anh càng trầm mê và càng suy nghĩ về thứ tôi muốn để được gặp lại bóng hồng mang theo mùi hương nóng bỏng này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tôi nhớ em đến phát điên (H)

Đang mơ màng bỗng cơ thể bị một lực đạo mạnh giữ chặt, hương lải nhễ lại xông lên mũi làm tôi tỉnh táo hơn, sao anh lại ở đây? Dưới ánh đèn vàng mờ ảo, gương mặt tuấn dật của anh càng thêm hoàn mỹ, anh xông đến phủ môi nhưng lại là rất dịu dàng mà nhẩn nhá. Tôi cũng mê mà câu cổ anh, vụng về đáp trả, hai thân thể ép thật chặt vào nhau. Tôi cảm thấy trong người nóng lên, cổ họng khô khốc. Tay anh đi thẳng xuống hoa huyệt ẩm ướt xoa dọc, tôi giật nhẹ cơ thể đầy đặn, theo bản năng liền đẩy nhẹ anh ra xa nhưng anh lại càng ôm chặt hơn. Cúi đầu ngậm đỉnh hồng đang cương cứng lên mà liếm mút.

- Aaa..... Tiếng rên khe khẽ vang lên, yêu kiều trong màn đêm. Anh một thân đem cự vật đang kêu gào mà đâm vào, nhẹ nhàng chuyển động để tôi thích nghi được, nhưng sau đó lại mãnh liệt mà ra vào, quá thỏa mãn, tôi kêu lên càng to.

- Thần....từ từ.... Anh đây là quá nhanh đi, muốn chọc thủng tôi luôn sao? Tôi cao nhẹ lên bả vai anh, từng vết đỏ hiện lên. Anh không cảm thấy đau mà càng hưng phấn. Tôi mím chặt môi cảm nhận từng đợt. Cự vật của anh dường như không biết cái gì là mệt mỏi? Lúc nào cũng đâm thật sâu và mạnh bạo.

- Thần...quá....sâu.. Cả cự vật nằm gọn trong hoa huyệt, tôi hoảng sợ cảm nhận rõ ràng cự vật đang chuyển động bên dưới, bên trong tử cung. Quá sâu rồi đi.

- Thần.....aaaa... Giọng nói của bản thân quá mức dâm dăng mà kêu lên để giải tỏa sự thỏa mãn, nhưng lúc này lại không còn tâm tư để quan tâm chính mình thành ra dạng gì? Anh hừ lạnh, bắn dòng tinh nóng hổi vào thật sâu, kiểu này không chừng tôi sẽ mang con của anh mất? Lúc nào anh cũng phun tẹt bên trong, mầm móng này chắc chắn đang nảy nở mà hình thành, không dám nghĩ nữa, mệt mỏi thiếp đi. Anh cứ nhiên lại chưa giải tỏa hết, lại ra vào. Thân hình anh, da mặt óng bóng loáng mê người. Trên trán lấm tấm mồ hôi càng thêm quỵn rũ.

- Thần...dừng...lại đi....aaaaa...

- Tôi nhớ em...đến phát điên rồi. Tiếc là tôi lại nghe không rõ mà bỏ qua, vẫn dùng hết sức chống đỡ bản thân đang kiệt sức dần. Căn phòng ngập tràn hương vị hoang ái nồng nặc, nhưng tôi lại thấy rất dễ chịu, không hề ghét bỏ. Nơi giao hợp giữa hai người, tình đặc sệt rơi đầy trên ga đệm, sóng sánh đẹp mắt. Tôi không biết được anh đã vào bao nhiêu lần rồi, chỉ biết bản thân đang được bẻ vào toilet. Đôi mắt nặng trĩu nhắm chặt và hạ thân đau nhức, buốt lạnh vô cùng. Nước nóng tưới lên cơ thể trần trụi làm tôi thoải mái vô cùng. Anh ôm tôi vào bồn nước ngâm mình, bàn tay lại một lần nữa đưa vào hoa huyệt sung tấy mà vệ sinh sạch một lượt. Tôi vô lực dựa vào vai anh, từ từ mở hai mắt nhìn sâu vào con người hổ phách kia.

- Tại sao anh lại ở đây? Giọng tôi nhẹ như gió.

- Nhớ...thân thể cô. Tôi cười lạnh, chỉ nhớ thân thể thôi sao? Anh cũng quá thực thà đi. Anh thực sự rất muốn nói, tôi nhớ em nên tôi muốn gặp em, nhưng lại không thể khiến bản thân nói ra. Có chút không nở mà buông lời tuyệt tình như vậy. Tôi thấy anh nhìn ra cửa sổ suy tư, tôi liền dờ mắt xuống lòng ngực săn chắc của anh, cho đến bây giờ mới kịp nhìn kỹ, có chi chít sẹo mờ mờ, nếu bình thường nhìn xa sẽ không thấy được. Tôi chưa xót không thôi, rất muốn vuốt ve mà hỏi anh, còn đau không? Nhưng lại không có can đảm mà đến gần thế giới của anh. Cho dù, nguy hiểm thế nào tôi cũng không để bản thân bị thương, tôi rất sợ đau. Nhìn anh nơi nào cũng có sẹo mờ như vậy lại thấy nhói nhói cơ thể. Nước nóng như vậy, tỏa hơi ấm áp nhưng tôi lại thấy lạnh lẽo xông thẳng vào lục phủ ngũ tạng, không khỏi run rẩy người. Anh đến nơi xa xôi này là chỉ vì thân thể này thôi sao? Từ này đến giờ, tôi lo chìm vào suy nghĩ của mình mà không để ý đến, anh đã thu tất cả vào mắt, nhìn chăm chăm tôi, anh thấy rõ sự đau khổ và bị thương trong mắt tôi. Anh và tôi đang ở rất gần nhau, thậm chí là triền miên, hai cơ thể dính chặt không rời nhưng là khoảng cách trong lòng hai người lại rất xa xôi nghìn trùng vạn dặm. Tôi xoay người, một mực đem nước để rửa thân thể cho anh. Anh có chút hoảng hốt mà lùi ra xa nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại bàn tay mềm mại của tôi lướt trên da thịt của anh, cảm thấy vừa chua xót vừa thương cảm. Khi rửa đến cự vật oai hùng bên dưới, tôi có chút cứng người muốn rút tay về, tốt nhất anh nên tự rửa đi, mặt ửng đỏ. Nhưng anh lại đưa tay tôi chạm đến cự vật, như có dòng điện trên đầu ngón tay nên tôi giật tay về nhưng lại lên nhìn anh đang thất vọng nên tôi mạnh mẽ hơn, rửa sạch sẽ cự vật một lần nữa, cự vật thâm tím lại cương cứng lần nữa. Anh không chịu được khi nhìn thấy tôi như vậy, gương mặt non mềm ửng đỏ mê người, cơ thể đầy đặn như đang mời mọc khéo anh. Anh liền đẩy hai tay tôi chống vào tường, tôi chưa kịp phản kháng, cự vật lại xâm nhập vào hoa huyệt một lần nữa, lần này lại khó chịu khó tưởng, rất rất.

- Thần....đau.... đau....

- Sẽ nhanh hết đau, ngoan.. Anh gầm gừ như dã thú mà chuyển động nhanh, nước nóng lại cứ phát vào mặt. Anh lại lần nữa thỏa mãn mà phun tinh vào sâu bên trong. Tôi thực sự không thể chống đỡ nữa, liền nhũn chân mà ngã xuống tại chỗ, anh lại tẩm sơ cho tôi một lần nữa rồi bế tôi ra ngoài. Thân tôi được bọc kỹ trong áo tắm bông mềm. Anh cho tôi ngồi trước bàn trang điểm, cầm khăn lau tóc tôi thật nhẹ và cẩn thận như sợ tóc tôi sẽ kêu đau đến nơi, nhìn mặt anh phản chiếu trong gương, anh mím môi mòng, tập trung làm tôi không nhìn được mà cười nhẹ, đây là đã cố gắng nhìn nhưng lại không thể. Anh phát hiện, nhìn tôi khó hiểu. Tôi mệt quá rồi, chỉ muốn đi ngủ thôi. Liền nhảy xuống ghế, mặc kệ anh, leo lên giường nhưng vừa đặt thân xuống

liền bị trở lại ghế ngồi.

- Ngủ tóc ướt sẽ rất đau đầu. Anh cầm máy sấy, sấy tóc cho tôi. Giọng nói trầm lắng của anh làm mắt tôi ướt át, phủ một tầng sương mù. Trong lòng cảm thấy ấm áp cực kỳ, cảm giác này chưa bao giờ được trải qua. Tôi bất giác xoay người, ôm anh thật chặt.

- Làm sao? Con người hồ phách bây giờ chỉ còn lại dịu dàng và cung chiều. Tôi lắc đầu, khoé mắt đỏ ửng, trực trào nước mắt. Anh cười nhẹ vờn tai lau đi.

- Thầm Thầm ngoan, sẽ không khóc đâu, đúng không? Câu này, như sét đánh ngang đầu, câu này cũng đã rất lâu rồi chưa nghe qua. Tôi càng xúc động mà ôm anh vào lòng. Anh lại ôm tôi nằm lên giường, hai thân thể không một mảnh vải, dính chặt vào nhau để tạo hơi ấm. Tôi chui rúc vào lòng anh

- Anh cười đi. Tự dưng tôi lên tiếng, anh không kịp phản ứng nên cứng đờ tại chỗ. Tôi nghịch ngợm vờn tai kéo hai mép môi anh tạo thành một vòng cung rộng. Quá đẹp.

- Cười đẹp như vậy mà lại không bao giờ cười. Tôi chu môi, hờn dỗi.

- Sẽ cười. Anh cười tươi, làm tôi thất thần mà nhìn, nhưng lại có chút không quen mắt.

- Chúng ta cứ triển...miễn liên tục như vậy, lại không dùng biện pháp phòng tránh, lỡ em có... bảo bối thì sao? Hai lão gia ở nhà mà biết được thì... Tôi ngại ngùng không dám nói to vì sợ anh giận dữ.

- Thời kì an toàn nên không sao, đừng lo. Ý anh tính nói là anh sẽ cưới tôi, thực ra anh không biết thời kì an toàn nào cả nhưng lại không thể nói. Tôi thoáng có chút vui, có chút buồn nhưng không hiểu vì sao? Nhắm mắt một hồi mà thiếp dần.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Quà sinh thần (1)

- Chủ nhân, ngài đã tỉnh. Queen cung kính đứng kế bên giường, nhìn chăm chăm anh vui mừng.

- Trong thời gian tôi nằm đây, có chuyện gì xảy ra không? Ứng Phàm anh, ấm áp không hề lạnh nhạt như những người khác, điềm tĩnh mà nhẹ nhàng.

- Thực không có. Ngài có thể kể lại ở Mexico được không? Kể cả người đã cứu người một mạng.

- Rose đã cứu tôi. Lúc đó, bên ta bị thiệt nhiều, chính cô ta quỳ nhập thần xuất hiện giải vây.

- Vậy tại sao ngài bị hôn mê. Chẳng phải rất không hợp lý sao? Queen cô ta có chút kinh ngạc.

- Cô ta dùng "hước mắt của quỷ"chính cô ta đặc chế lại, liều lượng cực mạnh, không màu không mùi không vị.

- Chẳng lẽ cô ta cũng giúp ngài tỉnh? Camera lắp trong phòng này, rất nhỏ ở góc khó nhìn thấy nhưng đều bị xử lý.

- Đúng. Anh gạt đầu khẳng định.

- Rốt cuộc mục đích của cô ta là gì? Không thể nào ra tay nghĩa hiệp được. Queen suy tính, nghĩ đến tất cả các trường hợp xảy ra. Kho hàng A4, vừa nghĩ đến liền sai thuộc hạ đi xem, trong lòng cô ta bồn chồn không thôi. Vì Ứng Phàm chưa tỉnh nên lo lắng đi tìm cách, không mấy quan tâm đến các kho hàng này, chứa vũ khí của bang. Rose tôi nổi tiếng là có qua có lại, giúp Ứng Phàm tỉnh thì chắc chắn phải lấy đi cái gì đó của hắn. Một đám thuộc hạ mặt trắng bệch, gấp gáp đi vào.

- Chủ nhân, kho hàng từ A1 đến A4 đều bị phá hỏng toàn bộ. Không còn một thứ gì.

- Sao? Queen điều đứng, như sắp quỵ xuống đất. Tức giận nắm chặt tay, có thể nghe tiếng xương kêu "rôm...rộp".

- Còn thuộc hạ trực thuộc ở đó thì sao?

- Đều bị giết sạch. Một tên cúi đầu không dám nhìn hai người trước mặt.

- Đúng là cô ta làm việc năng suất cao, 4 kho hàng lớn như vậy, chỉ trong đêm ngắn ngủi, nói phá hủy sạch liền phá hủy. Ứng Phàm anh thích thú cười to, Rose này cũng thực là quá thú vị đi.

- Chủ nhân, Queen có lỗi với ngài, đem tổn thất rất lớn về bang. Queen cô, quỳ xuống, ái ngại nhìn hắn.

- Thời gian qua, cô đã vất vả rồi. Anh cũng lo lắng, đây quả thực là tổn thất nặng nề, nhưng anh tin sẽ có cách giải quyết.

Vạch phân chia

Khung cảnh âm áp, hai thân thể dính chặt đang ngủ say, bỗng tiếng điện thoại reo ồm ồm. Anh nhăn mày, màn hình điện thoại nhấp nháy.

- Ver, có tin có lợi cho chúng ta. Giọng của Rum vui vẻ.

- Nói.

- Ứng Phàm vừa tỉnh, cả Ứng Lôi đang sáo sạo và điều đứng vì kho hàng A1-4 của toàn bang bị phá huỷ nặng và thiệt hại lính trực thuộc nhiều.

- Thật sao? Anh thích thú, trên miệng nở một vòng cung rộng đẹp mắt, nhưng ánh mắt lại tàn độc.

- Cô ta cũng mạnh tay quá đi, triệt đường sống của người ta. Ứng Lôi lần này chao đảo không hề nhẹ rồi. Queen tức giận muốn lộn ruột gan ra ngoài, đang cố gắng giải quyết.

- Cô ta có giỏi cách mấy thì cũng sẽ không xử lý được điều gì. Ứng Lôi chắc chắn đang chạy khắp nơi, mau đi giải quyết trước chúng đi.

- OK. Rum đáp lại, anh hưng phấn tất mảy. Rose, cô giỏi lắm, chỉ trong một đêm mà gây ra biết bao nhiêu chuyện tốt lành như vậy?

Tôi đã thức giấc từ lúc điện thoại reo lên, nhắm mắt nghe ngóng tất cả. Tôi biết chắc chắn anh sẽ rất vui. Xong vụ này, tôi một muốn dứt hơi mà đêm qua anh còn quậy phá giấc ngủ của tôi nên có chút nặng nề. Trong một đêm mà phá hỏng tất cả thực không dễ dàng gì, nhưng vào tay tôi rồi thì không có chuyện gì là không thể. Toàn bộ hàng bên trong đều được chính tay tôi di chuyển đến căn cứ dưới hầm của bản thân và kho hàng tôi đập tan nát không còn một mảnh vụn. Tôi biết Ứng Lôi sẽ chao đảo, như vậy coi như tôi tặng quà sinh thần cho Bạch Kinh Thần đi. Hôm nay là ngày 25/7, ngày anh ra đời 30 năm trước. Thấy anh đi vào toilet, tôi cũng ngồi bật dậy, đi chuẩn bị khăn tắm vì thấy anh không có đem "Cốc...cốc".

- Thần, khăn tắm của anh. Tôi gõ cửa, đưa khăn tắm vào bên trong, liền bị anh kéo vào. Chúng tôi cùng nhau ngồi trong bồn nước nóng.

- Thần, hôm nay là sinh thần của anh.

- Sinh thần? Anh lặp lại, sau đó cười tươi.

- Có chuyện gì vui sao? Tôi mở to mắt, về mặt đơn thuần hỏi anh.

- Không. Anh lại trở lại điềm tĩnh như bình thường, lạnh nhạt. Tôi rửa thân thể xong, đứng lên liền bị kéo vào lòng anh. Anh phủ môi thật sâu, thì thầm.

- Đi tổ chức sinh thần. Tôi khó hiểu nhìn anh, đi thay đồ đơn giản như mọi khi, không cầu kỳ chỗ nào nhưng anh lại thấy rất vừa mắt. Anh tùy ý mặc somi đen kiểu ngạo, thoát hai cúc áo, lộ ra xương quai xanh đẹp đẽ. Anh từ khách sạn đi ra khiến bao cô gái dòm ngó, tôi liền sinh khó chịu nhưng vẫn không dám kêu ca, mím môi thật chặt mà đi theo anh. Vẫn là chiếc Ferrari oai vệ đậu sừng sững ở trước, điều này dường như rất quen thuộc với anh, vì tôi khi thấy anh thì chiếc Ferrari này lại xuất hiện, xe từ từ lăn bánh chạy ra đường cao tốc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Quà sinh thần (2)

Trên xe, tôi nhìn ra đường, dường như hơi quen, chẳng lẽ anh đến nhà Léw? Đúng là như vậy, xe anh liền rẽ vào biệt thự của Léw. Anh trang trí rất đơn giản, bên ngoài nhìn vào chỉ thấy một cục xám xịt nhưng lại có vẻ xa hoa riêng biệt của nó. Đặc biệt là anh có nuôi một chú chó Pembroke Welsh Corgi, anh rất chịu chỉ, dùng cả ngăn đồ để mua nó. Thân dưới trắng sữa, phần nửa bên trên là nâu sáng. Nhỏ nhắn, cũng rất đáng yêu nhưng thoát nhìn bề ngoài hơi mạnh mẽ. Nó luôn luôn thom tho và không thích tiếp xúc với người lạ, Léw anh rất yêu thương nó, giữ gìn kỹ và anh đặt tên cho nó là Vonn. Mỗi lúc tôi đến đều chạy theo tôi vì muốn chơi banh, nguây cái đuôi lông mềm mại. Ngoài cửa, có hai người gác xuyên suốt không nghỉ. Bạch Kinh Thần anh, thông thả đi vào, anh bước chân từ từ nhưng đối với tôi đó là một sai chân dài nên tôi nhanh chân chạy theo anh. Lueas thấy anh từ xa liền vỗ tay. Vì anh ta làm động đến Vonn, nó đánh hơi được tôi liền chạy một mạch đến, cọ đầu vào chân tôi sửa vui vẻ. Bạch Kinh Thần anh, nhìn chăm chăm tôi như muốn thiêu đốt, anh suy tư, chẳng phải nó không thích tiếp xúc với người lạ, anh còn nhớ lần đầu tiên anh gặp nó, nó không sửa soạn mà quay đi đi không thèm nhìn anh dù chỉ một lần.

- Đi vào trong thôi. Tôi vừa nói vừa ngoắc Vonn đi cùng, nó ngoan ngoãn đi cạnh tôi, cái đuôi vẫn lúc lắc không ngừng. Tôi liền định mặt Rum, Lueas, Gent và Tiger - một người chị lớn của bang Bạch Long rất ít khi xuất hiện, sinh thần của Kinh Thần cô ta ít nhiều cũng nề mặt mà tham dự. Cô ta cũng thuộc dạng ưa nhìn chứ không đẹp tao nhã, sắc sảo như Rum và Gent, nhưng lại sang trọng và đẹp theo cách riêng của bản thân. Léw đang ở trong bếp chuẩn bị, anh ta nổi tiếng nấu ăn ngon, đến độ khiến tôi ghen hằn, muốn cả ngày mặt dày mà đi xin cơm. Cả ba người đều dồn tầm mắt về phía tôi, tôi có

chút ngại ngùng lên tiếng. Vì lúc là Rose, tôi dùng thiết bị khiến cho giọng trầm hẳn đi nên không cần lo.

- Chào mọi người, Ti Tuệ Thắm. Tôi cười hoạt bát gây cảm tình, cẩn thận quan sát sắc mặt của ba người. Ai nấy cũng nhìn tôi như cái gì đó rất chướng mắt. Tôi thì rất muốn rời khỏi nhưng căn bản không thể. Nhìn bàn dài đầy mỹ vị, bụng tôi đánh trống thùng thình, nhìn đến sáng mắt.

- Ai đến cũng mang quà trên tay, cô có không? Tiger cười cợt, liếc qua các món quà họ cầm trên tay.

- Tặng rồi. Tôi nhìn anh, món quà của tôi tận nhiều món gộp lại, cười ma mị khiến anh thẹn quá hoá giận, lảng mắt sang chỗ khác. Cả 4 người đều thấy rõ liền nhìn tôi như thể muốn đuổi đi ngay lập tức. Đồ thị cay Tứ Xuyên được Lév bung lên, mùi hương tràn ngập khắp phòng, vô cùng quyến rũ người.

- Các người nhập bản đi. Lév hằng năm đều tổ chức sinh nhật nhỏ như vậy cho anh, nhưng đối với anh nó lại rất có ý nghĩa. Bạch Kinh Thần anh, nhẹ nhàng từ tốn đỡ ghế gỗ đàn hương thơm, bóng loáng cho tôi ngồi. Lév nhìn thấy tôi liền vui mừng.

- Cô cũng ở đây luôn sao? Dù sao cũng người nhà, thân thiện đi. Tôi nhìn qua Bạch Kinh Thần, thấy anh cũng nhìn tôi khó hiểu và mọi người cũng quan sát tôi thật kỹ, quá áp bức đi

- Lév, cậu quen cô ấy?

- Ro.... Lév vừa mở miệng tôi liền lườm anh. Anh nhanh chóng ngậm miệng.

- Tiên sinh đây là nhận nhầm với người nào rồi. Tôi chỉ gặp anh qua một lần, cả tên lẫn họ đều không rõ. Người nhà gì chứ! Tôi nhẹ nhàng đến gần thân ảnh nho nhả kia mà nói to. Thấy anh cứng đờ, tôi mới thì thầm hai người.

- Diễn chung chút đi. Anh liền nhanh chóng hiểu rõ vấn đề cận kề, liền cười ái ngại.

- Xin chào tiểu thư, tôi là quá đường đột kết luận rồi. Ha ha. Mời cô ngồi, cứ ăn thoải mái không cần khách khí. Tôi liền trở lại chỗ ngồi của bản thân. Ver cũng không để ý nữa nên làm chủ tọa, đều đợi anh đụng đĩa mới dám dùng. Đĩa đầu tiên, anh gấp cho tôi một miếng thịt cay vì anh tình mắt thấy tôi cứ ngó đĩa mà Lév đem lên đến muốn chảy cả nước miếng ra ngoài. Anh rất muốn cười nhưng lại là không có. Tôi liền không thèm quan tâm đến cái gì là tôn nghiêm nữa liền cầm đĩa ăn, trước ánh mắt khó coi của mọi người.

- Người đẹp, mếp cô dính nước sốt. Lucas nhìn tôi, tôi liền nôi da gà lên, hần như muốn ăn tươi nuốt sống. Tôi giạt mình, định cầm khăn bên cạnh lau thì liền được Ver lau đi, tôi ngại nhìn chén của mọi người vẫn trống trơn, ai kêu cái tên bên cạnh, đã hành hạ một mồi lại không cho ăn chứ. Tôi lườm Lév đang cười to.

- Rum, chị ăn cái này không? Tôi gấp miếng sườn xào đặt vào chén Rum, cô ta nhìn trân trân tôi.

- Cô biết tôi sao? Nếu bay giờ tôi nói có nghe Ver nói qua thì chắc chắn sẽ bị lật kèo, lật bài ngửa nên liền đưa ánh mắt cầu cứu sang Lév.

- Mọi người đừng căng thẳng, cô ấy nhỏ tuổi nếu có đất tội thì cũng bỏ qua đi. Sinh thần của Kinh Thần, mọi người nên vui lên đi. Lév đắc ý, gợn ngón tay hình chữ V bên dưới chỉ để tầm nhìn tôi thấy rõ "hai món đồ mới". Tôi đen mặt, anh đúng là đòi hỏi quá cao đi. Tôi nhẹ mím môi, anh liền hiểu không đồng ý, anh nhẹ lắc tay, tỏ vẻ không có gì.

- Hai người các người nói chuyện bằng mắt hay thật nha! Gent vui vẻ lên tiếng.

- Tôi đi vệ sinh. Tôi liền một mạch theo thói quen mà đi đến nhà vệ sinh, Ver anh lần lượt quan sát tất cả. Một lúc lâu, Lév cũng viện cớ đau bụng, cũng đi ra ngoài.

- Lév, anh đúng là cắt cổ người.

- Đây, tôi giúp cô qua tuồng như vậy, phải trả hậu hĩnh thôi. Cô định giấu luôn cả Ver sao?

- Tôi không muốn nói, anh tốt nhất giữ miệng mồm đi.

- Tôi biết việc tôi nên mà.

- Đúng, anh biết đây là việc nên làm, nếu trả công lại phụ lòng anh nên ngại quá... Tôi vui vẻ đi ra ngoài, bỏ lại hần đang tức điên người mà chửi mắng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Giận đến không còn lý trí

Nhanh chóng trở lại bàn ăn, ngồi xuống, tôi nhìn Ver anh cười miễn cưỡng. Dưới bàn, bàn tay trắng nõn của tôi bị anh siết chặt, đau không khỏi nhăn

mày nhẹ. Anh đằng đằng sát khí, lạnh lẽo vô cùng.

- Em và Léw có quan hệ gì? Nhìn không giống như mới quen biết lần đầu. Tôi cố gắng, hít thở đều giãn mày.

- Bạn bè bình thường.

- Bạn bè? Tại sao lại chưa bao giờ nghe nói?

- Làm sao em biết được chứ? Thần...đau...buông ra đi. Anh nghe đau lập tức buông ra, nhìn sơ qua chỉ thấy đỏ lên nên anh yên tâm. Anh mặt đen, nắm tay tôi lên Ferrari liền rời khỏi. Rum chép miệng.

- Một mình cô ta lại làm cho bữa tiệc này lãng phí. Tiger lại bình thản ra xe cũng nhanh chóng rời đi sau đó.

- Đây, Anh biết cô ta sao? Rum nghi hoặc nhìn anh.

- Đương nhiên, không những biết, thậm chí là cần học hỏi nhiều.

- Học hỏi? Anh điên nặng sao? Ở cô ta có gì mà phải học hỏi? Đừng nói vận dụng đầu óc quá khiến anh không bình thường nga.

- Chỉ là hiện tại các cô không thể biết, quá đáng tiếc. Anh bỏ đi một mạch lên lầu, bỏ lại Gent và Rum ngây ngốc nhìn nhau.

Vạch phân chia

- Thần... Tôi nhìn anh vận động xe như điên dại mà phóng nhanh như bay, khiến con đường phía trước chỉ là các bóng mờ lập loè, không còn nhìn rõ. Anh không để tôi vào tay, cứ như vậy mà im lặng, không thèm để ý.

- Thần... Anh nghe em nói không? Anh vẫn cứ im lặng, xe thẳng gấp lại tôi không chuẩn bị cũng chẳng thắt dây an toàn, liền theo thể phía trước mà đập đầu vào kính xe, sung tấy lên một mảng ghê người. Tôi hoảng sợ che vết thương nhưng anh lại như không thấy mà lôi tôi ra khỏi xe, càng chống cự anh càng nắm chặt, tôi thực sự đang phân vân trong đầu, có nên đối kháng lại anh không, bị ném mạnh mẽ lên giường, tôi liền theo bản năng, thấy anh lại gần, liền đặt anh dưới thân, anh không phòng bị liền ngã xuống, tay tôi cũng là theo bản năng mà ra, hai ngón tay đặt ở mấu cổ, siết chặt, ánh mắt tàn độc nổi lên nhưng lại sững sờ buông lỏng tay, đôi mắt với con người hồ phách kia, chưa được bao lâu liền bị đè lại dưới thân.

- Em nói, học ở đâu mà ra? Khi anh thấy tôi xuất đòn liền nhìn ra, đây là đặc trưng của sát thủ Hắc Phi, thậm chí anh còn không tin vào mắt mình, anh lại được chứng kiến thể đó một lần nữa. Rất ít người của Hắc Phi biết thể này, bên ngoài lại càng không. Anh thoáng có chút kinh ngạc nhưng mau chóng bình tĩnh lại, làm con người không gọn sóng.

- Tinh cò học trên mạng. Tôi bị anh tóm gọn người, thấy rất khó chịu.

- Nói dối. Nói, là học ở đâu ra? Anh như đang nổi lửa, máu hòng sôi trào.

- Thật. Tôi cố gắng vùng vẫy như cá nằm trên thớt đợi anh lột vẩy sạch. Tránh ánh mắt, không thèm nhìn anh nữa. Anh lại thô bạo, bóp mạnh gương mặt tôi, tôi cảm giác xương cốt như muốn bị bóp nát ra.

- Sống chết không nhận đúng không? Anh phủ môi, cẩu xé hai cánh môi đáng thương, anh cắn mạnh mặc cho máu tanh lan ra khắp khoang miệng, tôi cảm giác buồn nôn day đắng. Tôi phải nghĩ cách thoát khỏi vòng tay này mới được. Tôi liền không cố cứng rắn nữa, đầu hàng, nước mắt từ khoé mắt trào ra, từng giọt rơi như trên châu. Anh như cảm nhận được mẫn mẫn liền dừng lại, nhìn từ này giờ anh là đang làm cái gì? Tôi run rẩy, đẩy anh ra, nhưng anh lại càng ôm chặt, vờn tai lau đi khoé mắt đỏ ửng, từng giọt từng giọt được anh lau. Anh đỡ tôi ngồi trong lòng anh, nhìn trên trán sưng đỏ, có vết tơ máu nhỏ.

- Em làm sao vậy? Anh hoảng hốt, thật cẩn thận thổi lên vết sưng. Lạnh lạnh làm tôi thấy khá dễ chịu không còn nhức nữa. Tôi nắm chặt bắp tay sẵn chắc trước mặt.

- Là do anh hết...aaaa. Tôi rống to, khóc càng lớn hơn. Anh lại không biết làm sao, nhìn anh căng thẳng mà đổ dành từng lời một.

- Thảm Thảm ngoan, không khóc nữa. Tôi xin lỗi, đừng khóc nữa, đều là lỗi của tôi. Anh mím chặt môi, tôi như vậy chẳng phải là làm khó anh quá sao?

- Anh làm em thực sợ. Tôi đẩy nhẹ anh, không muốn rúc vào lòng anh nữa nhưng anh lại một mực không buông, áp sát mặt tôi vào lồng ngực rắn chắc mà xin lỗi liên tục. Anh thương xót nhìn đôi môi gợn máu đáng sợ. Chỉ vì quá tức giận mà anh liền mất lý trí. Bạch Kinh Thần anh, cũng không biết anh sẽ làm gì tiếp theo nếu tôi không kịp ngăn anh lại. Anh vuốt nhẹ tóc mây mềm mại của tôi, lưu luyến không muốn rời.

- Em có thể không nói nữa, tôi tin em, những gì em nói tôi đều tin, không chút nghi ngờ. Anh nhìn sâu vào mắt tôi, như đang muốn khẳng định những gì anh nói đều là từ sự thật, từ tận đáy lòng anh vọng ra. "Tôi sẽ đợi đến ngày em tin tưởng và nói hết mọi chuyện cho tôi nghe", anh thầm trong lòng, nhìn tôi càng dịu dàng hơn, đem thuốc xoa lên các vết thương, lòng anh như vỡ vụn từng mảnh. Tôi xót xa nhìn anh, thời gian ở bên cạnh anh nó cứ như một giấc mộng, tôi muốn bản thân sẽ không bao giờ tỉnh giấc. Trải qua hết sự ngọt ngào đi, đến khi tỉnh lại, nhưng nhớ về nó mà lưu luyến sống hết quãng đời còn lại cũng cảm thấy không có gì là hối tiếc. Những kí ức ngọt ngào này, ai biết được nó sẽ vụt tắt lúc nào? Tôi len lén khắc sâu vào xương tủy, chấp bút viết lên ước nguyện.

Chương 44: Không kịp trở tay

Trong màn đêm mờ ảo, đơn hàng hạng nặng đang âm thầm di chuyển qua Pháp bằng đường thủy. Trên con tàu lớn, Rum bình tĩnh mà quan sát động tĩnh xung quanh, đến cả một làn gió cô ấy cũng cẩn thận mà đề phòng. Thuộc hạ xung quanh tàu thì nhiều vô số kể, nhìn là biết nó quan trọng như thế nào. Tôi vẫn đi theo từng bước, bỗng một viên đạn bay đến một tên đứng ở đầu tàu, làm những tên khác hoảng loạn. Rum mau chóng đứng kế bên gói hàng, chây mò hồi lạnh.

- Ver, có chuyện rồi. Anh đứng ở cảng East, tàu sắp đi đến đó.

- Được. Anh và Lueas tùy tiện mang theo lính ít ỏi, ánh mắt đàng đàng sát khí mà phóng xe như bay, xé gió đến cảng East.

Một bóng đen, dùng dây thừng có gắn cây chĩa, phóng dứt khoát đến con tàu phía trước, vững chắc đạp sức mà phóng qua. Không hành động nhanh mà quan sát thật kỹ. Tôi loé mắt sáng, nhìn hướng con tàu đang đến cảng East, bây giờ chắc là lúc hấn hành động, nếu vào cảng thì trên tàu không còn ai sống. Sát khí từ người hấn tỏa ra nồng nặc chứng tỏ là người không đơn giản. Những tên thuộc hạ của hấn phục sẵn trên bờ trải dài để bắn cho con tàu chìm, tôi nhanh tay giải quyết hết tất cả, máu cũng thấm ướt cả tay, tôi cười lạnh, một thân phóng bên đuôi tàu. Hấn nhìn tôi, hít mắt nhưng không làm gì cả, đợi khi tôi đến gần, hấn mới nhẹ lên tiếng.

- Rose, đừng cản trở. Chuyện này là ông ấy yêu cầu. Cô nữ phản lại sao?

- Tôi rất biết ơn ông, nhưng tôi lại không thể nhắm mắt cho ông khi làm tổn hại đến Bạch Long. Tôi nhớ đến gương mặt hiền từ của ông lúc chúng tôi gặp nhau, cảm thấy có chút có lỗi nhưng lại là không thể dễ như vậy.

- Ông biết chắc chắn, sẽ có mặt cô ở đây, cô chỉ là con rối ngu ngốc của Ver thôi. Cô tin anh ta yêu cô sao?

- Tất nhiên tin tưởng. Không nói nhiều tôi liền giơ tay mạnh bạo về phía sau cổ của hấn, tôi nín thở thật chặt khi hấn tránh được, liền tán cong lại, tôi đạp lên bắp đùi rắn chắc của hấn mà chế xuống. Hấn luôn tránh được cũng là điều phải, hấn là người đào tạo tôi mà, nên tôi mới không biết được bản thân có cản trở được hay không nhưng tôi cố gắng đến cảng East đợi Ver là được. 5" nữa thôi.

- Cô đừng tránh tôi xuống tay với cô. Tinh táo lại đi, ít nhất cô cũng cần trả ơn với ông ấy. Hấn lau máy trên môi, thì thào

- Tìr, tôi có thể biến thành đồ vong on với ông ấy nhưng không thể để ông nhắm vào Bạch Long mà hành động. Đây là tôi cũng muốn tốt cho Hắc Phi, lỡ rui may Bạch Long trả đòn nặng lại thì không còn đường rút.

- Cô mù quáng đến như vậy, tôi cứ tưởng cô khá thông minh nhưng thực ra lại là ngu ngốc, tôi nhìn lầm rồi sao? Hấn nhếch miệng cười nhạt, chĩa súng, không hề do dự bóp cò về phía tay tôi. Tôi nhanh chóng uốn người nhảy bên boong tàu, bắn một phát về phía đuôi hấn thật nhanh, máu bắn ra thấm ướt đồ đen tuyền. Hấn nổi lửa liền tấn công liên tục. Rum thấy náo loạn, muốn đi ra ngoài, tôi lờm cò thật chặt, hét to.

- Đừng ra ngoài. Rum kinh ngạc nhìn tôi. Hấn nghe thấy còn có người trong tàu, liền ngay lúc tôi sơ hở Tìr hấn nhảy vào. Rum chĩa súng về phía hấn, hấn đoán được cô sẽ nhảy lên nên nhếch miệng khinh thường "con nhãi ranh", một viên đạn thuận lợi trúng cô nhưng tôi lại lao ra đỡ, Rum bị té ngược về phía sau. Viên đạn đâm vào bả vai nhức nhối, nhưng tôi lại không để tâm mà chống cự tiếp. Tàu đã vào cảng East, nhìn bên dưới đã thấy chiếc Ferrari đen bóng, anh và Lueas phóng lên tàu, đám thuộc hạ cũng cầm súng mà chĩa xung quanh. Rum liền chạy nhanh ra đứng phía sau Ver, cả ba quan sát tôi và Tìr đang hỗn loạn. Ver đưa tay bắn về phía Tìr, hấn tránh qua một bên, đưa tay lên bắn về phía Lueas đang không để ý. Mắt thấy viên đạn đến gần, tôi lao ra đỡ, cơ thể đau đớn sắp không trụ được nữa. Giơ tay bắn về phía Tìr, nắm chặt cây súng trong tay đến đỏ hấn lên ghê người. Máu đã ướt đầm đồ đen đang mặc. Tôi cố gắng mở to mắt, hấn lại xông đến đưa tay ở máu cổ tôi mà siết chặt, tôi ánh mắt ngoan độc, bắn vào bụng hấn. Hấn đau đớn nhíu mày, nhưng tay vẫn không buông ra. Tôi hai ngón tay đâm thật mạnh vào phía sau cổ hấn mà níu chặt, tay hấn buông lỏng rồi nhảy xuống tàu biển mất.

- Tìr thực xin lỗi. Tôi lăm bầm, cơ thể mềm nhũn ra ngồi bệt xuống. Đau đến trắng bệch, môi cũng khô khốc. Tôi nhìn lên cả ba người đang kinh ngạc.

- Không được tiến lên. Ver đang muốn lại gần xem xét vết thương nhưng anh nghe vậy lại đứng im, mùi hương lại nhẹ nhàng được lán át bởi dầu thơm nặng, anh thu rõ hết.

- Cô tại sao lại giúp chúng tôi? Lueas mở miệng lạnh nhạt. Tôi rất muốn bỏ đi nhưng lại là vô lực. Mắt lim dim như thể muốn nhắm lúc nào cũng được, nhưng tôi nhanh chóng đứng lên định nhảy đi nhưng tay lại được rơi vào vòng tay ấm áp quen thuộc. Tôi giương mắt nhìn anh, cười nhạt. Bây giờ muốn chống cự cũng chẳng nổi. Tôi lạnh, rất lạnh. Ver hấn thấy được thiết bị biến giọng liền gỡ bỏ, tôi thấy vậy im lặng không dám mở lời, nếu lên tiếng, mọi chuyện sẽ kết thúc tại đây. Anh có chút hoảng hốt vì ánh mắt này quá quen thuộc đối với anh. Tôi sợ hãi muốn tránh né nhưng anh lại càng ôm chặt, tôi nắm chặt mặt nạ trên mặt trên chét chìm tìm được cây gỗ nổi. Đau quá, ngực vì trúng đạn nên nhói không thôi, nhưng tôi lại không thể hiện lần nào, như thể bản thân không bị làm sao cả. Nếu hiện tại không lộ thì sau này, anh tiếp xúc với có thể thương nặng như vậy liền bị anh nhận ra.

- Ver. Tôi nhẹ giọng kêu lên, vuốt ve mặt anh. Anh lại cứng đờ, không tin vào mắt mình.
- Thắm...Thắm. Tôi cười nhạt, vì đau đớn mà nhủu mày. Máu đã thấm ướt một phần áo của anh, tôi hít thở không thông nữa.
- Rum, may... quá. Cô và đơn... hàng đều không...sao. Anh hoảng sợ ôm tôi vào lòng. Cô gái này đúng là lúc nào cũng muốn rời xa anh.
- Ver, đưa... em đến... Léw đi. Anh gạt đầu, khoé mắt cũng đã đỏ ửng. Bế tôi xuống tàu phân phó Lueas và Rum di chuyển tiếp. Tôi được đỡ lên xe, anh mất bình tĩnh mà phóng xe đến nhà Léw.
- Cô thật là, lúc nào cũng vác thân đầy máu đến đây. Léw mắng, đầy bức bối mà nhìn tôi. Cởi bỏ áo bó ngoài, nội y đen cũng hiện ra đầy nóng bỏng dưới ánh đèn, nhưng Léw đã quen nên không đề ý.
- Chúa ơi. Léw hoảng hốt nhìn từ trên xuống, máu nhuộm cả người đáng sợ, vết thương chồng chất. Ở cổ cũng có vết thâm đen nặng. Tàn tạ hết mức có thể.
- Mau... Ver anh không thể chịu nổi nữa, hét to, lo lắng nhìn tôi sắp ngất đi.
- Cô ta lúc nào cũng như thế, cậu căng thẳng làm cái quái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Mọi chuyện để em giải quyết

Từ từ mở đôi mắt nặng trĩu, cơ thể ê ẩm. Đau đến độ trán đầy mồ hôi. Bàn tay bị nắm chặt, bản thân đang mặc đồ ngủ mỏng manh dễ chịu. Nhìn xuống bàn tay đang bị nắm chặt. Bạch Kinh Thần anh, vì quá mệt mỏi nên đã thiếp đi, mày cũng nhủu chặt. Tôi vươn tay muốn vuốt ve thì vết thương trên vai lại đau, nhói lên làm tôi không ngừng mà xuyt xoa. Anh nghe thấy nên liền tỉnh, tôi không dám đối mặt với anh nên ngó lơ, tránh mặt sang chỗ khác. Nhưng anh lại vui mừng khi thấy tôi cũng khỏe lại.

- Thắm Thắm
- Em muốn đi vệ sinh. Tôi vẫn chưa nhìn anh lần nào, cố gắng cho bản thân kiên cường. Bạch Kinh Thần anh, chết lặng nhìn tôi khó khăn đẩy chân ra khỏi người, gắng gượng đứng lên. Vết thương mới khâu chưa lành hẳn, anh lo lắng nên lại gần dìu tôi đi, muốn chống cự nhưng lại thôi, vẫn dựa vào anh mà bước đi. Cẩn thận môi, không cho phép bản thân phát ra âm thanh nào, chuyện này cũng quá thành thực đi nên cũng không thấy gì, với tôi bị thương cũng là chuyện nhỏ nhặt mà thôi. Đi xong, tôi được dìu trở lại giường, anh cho tôi nằm xuống, không khí đình trệ.
- Thần, theo anh nhìn cũng biết là người của Hắc Phi. Anh không nói gì cứ nhìn chăm chăm tôi, làm tôi khó mà đoán được anh đang nghĩ gì.
- Anh có thể bỏ qua lần này không? Em tự có cách giải quyết của bản thân.
- Bỏ qua thì được nhưng tôi không thể để em đi.
- Sẽ không có chuyện gì. Tôi cầm tay anh, gạt đầu kêu anh an tâm.
- Được rồi, nghỉ ngơi đi. Bạch Kinh Thần anh, vẫn ngồi đó, tôi yên tâm rất muốn ngủ nhưng lại là không thể. Tôi cứ mở mắt nhìn anh mãi, nếu lần này tôi đi chắc chắn sẽ không thể quay lại nữa. Sự chia ly này đến quá nhanh không thể lường trước được. Tự dưng bên môi lại lẩm nhẩm một bài hát khiến lòng chua xót.

" Trong dòng đời cùng người gặp gỡ

Khiến cho tôi, có đơn vầy hãm

Không có cuồng nhiệt thê non hẹn biển

Chúng ta lại tin rằng tình yêu có thể vượt qua thời không

Trong biển người chui ta sít sao ôm lấy nhau

Sự ám áp của đôi bên sưởi ấm giấc mộng lạnh lẽo lúc nửa đêm

Cho dù sau này mỗi người đi một đường

Chúng ta không thể gặp nhau nữa."

Từng lời như vết dao khứa trong tim, nhưng cũng là hạnh phúc vì tôi có mang theo mầm mống của anh tận sâu trong người để có cái mà nhớ thương.

- Sao còn chưa ngủ? Anh vuốt ve tóc tôi, dịu dàng nhìn gương mặt tôi.

- Em muốn kể chuyện cho anh nghe. Được không? Tôi cười rặng rờ, ánh mắt nhìn anh nhoè đi, phủ một tầng sương mù, đỏ ửng. Nhưng tôi lại nhắm mắt lại, đây là cách tôi kìm nước mắt không cho nó trào qua. Tôi từng lời, từng lời đều kể hết cho anh nghe. Anh cứ lẳng lặng bên cạnh nghe hết tất cả, không nói một lời nào. Vì nhắm mắt nên không thấy được nét mặt của anh như thế nào? Đâu biết được hốc mắt của anh cũng đỏ, đau khổ mà nghe, giọng nói của tôi từ từ cũng nghẹn lại nhưng nhanh chóng bình thường. Nước mắt cứ ra cứ ra, tôi càng kìm chặt mắt.

- Mở mắt xem. Anh lại gần, hơi thở hương lái quen thuộc làm tôi thấy được an ủi. Tôi từ từ mở mắt, nước mắt dôi dài trực trào ra ngoài. Anh phủ môi tôi, nụ hôn chưa xót nhất. Anh không dám để tay loạn vì sợ đụng trúng vết thương trên người tôi. Nụ hôn mặn mặn của nước mắt của cả hai nhưng lại thu vào môi ngọt ngào vô tận. Tôi mở to mắt, lau đi nước mắt anh đang rơi trên gương mặt đẹp đẽ.

- Thần Thần, ngoan không khóc, khóc rất xấu. Tôi vừa cười ngu ngốc.

- Em là đang trêu tôi sau bao nhiêu lần tôi trêu em. Anh cũng cười ngu ngốc. Tôi rúc vào lòng anh, cảm thấy ấm áp hơn những ngày trước.

- Tôi thực không biết em trải qua lãnh khốc như vậy? Anh ôm chặt, động đến vết thương, tôi lại đau nhưng lại không nỡ buông ra. Anh thường trêu Lueas cho hẳn ở hoang đảo vài ngày, hẳn ta liền sợ xanh mặt, nhưng tôi lại ở đó tận 3 tháng, điều này không phải người phụ nữ nào cũng làm được. Anh sợ hãi càng ôm chặt, anh càng ôm mạnh tôi càng đau, sao lại có chuyện trớ trêu như vậy? Tôi vẫn không thể hiện mà mặc anh.

- Cậu như vậy vết thương sẽ hở ra mất. Lén hét lên, anh mới bình tĩnh lại buông tôi ra.

- Không sao đâu. Tôi giọng cười. Lén xem xét lại thấy không sao mới không cần nhằn nữa. Lén nhìn anh ngờ ngàng vì thấy hốc mắt anh đỏ ửng ẩm ướt.

- Cậu khóc sao? Thăng nhóc này. Lén câu cổ Ver, hai người đùa nhau rất vui vẻ.

Vạch phân chia

- Cậu làm sao quen biết cô ấy? Ver nhìn bầu trời đen dày đặc, hóp một ngụm rượu nuốt xuống nặng nề.

- Tôi ấn tượng! Lén cười thích thú.

- Ấn tượng?

- Đúng, cậu chắc chưa nhìn thấy được sự tàn độc hiện lên trong mắt khi cô ấy ở hoang đảo, hằng ngày giết thú hoang, khiến con nào thấy bóng dáng cô ấy xuất hiện đều hoảng sợ. Đi tới đâu tàn sát tới đó.

- Thật? Anh khó tin nhìn Lén huyền thuyên.

- Thật. Cô gái dung nhan tuyệt thế, đáng yêu như vậy nhưng lại như vậy khiến ai nhìn cũng thương xót.

- Nghe kể, cô ấy xuất thân là người của Hắc Phi?

- Nhưng bây giờ thì không, lúc giúp cậu bảo vệ đơn hàng, cô ấy đấu với người đào tạo mình trở thành ngày hôm nay. Cho dù có phản bội, cô ấy cũng chấp nhận bảo vệ cậu.

- Cô ấy muốn tôi cho cô ấy tự giải quyết chuyện này.

- Cậu nghĩ xem, Hắc Phi sẽ để yên cho cô ấy sao? Nếu cô ấy không xuất hiện, có lẽ cướp tàu thành công rồi. Cô ấy chọn làm như vậy chẳng khác nào tự đâm đầu vào chuồng cọp mà thú nhận.

- Tôi biết nhưng tôi không thể khiến cô ấy thay đổi quyết định của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Rung động đến tâm can (H)

Trong thời gian dưỡng thương, cứ mở mắt đều nhìn thấy Bạch Kinh Thần anh, đầu tiên. Đây cũng là hạnh phúc nhỏ nhoi mà thượng đế ngài dành cho tôi, không biết sao này chúng ta sẽ gặp lại ở đâu, khi nào? Tôi vẫn luyến tiếc mà tận hưởng sự ngọt ngào anh dành cho tôi, mong rằng sau này, khi lướt qua nhau, dư vị vẫn còn trong tim. Được anh đỡ ngồi dậy, được anh dùng tay bản thân mà dứt từng miếng dùng bữa, được anh đi vệ sinh, được anh cưng chiều,... Bị thương như vậy xem ra cũng không tồi, thời gian là thứ tàn nhẫn nhất, trôi qua hoảng loạn không ngừng nghỉ một giây nào. Tôi nắm chặt tay anh, cười như chưa bao giờ được cười, thực rực rỡ như muốn chứng tỏ cho anh thấy, tôi đang hồi phục rất tốt và rất nhanh.

- Thần, chúng ta cùng ngắm hoàng hôn được không? Ánh mắt ghen ngào nhìn anh, trên môi vẫn giữ ý cười. Anh nhìn mắt tôi thực sâu, anh rất muốn tôi lung lay ý nghĩ kia, nhưng lại là không thể. Anh gật đầu, tôi mới thỏa mãn uống từng miếng canh anh dứt. Buổi sáng chúng tôi đã cùng ngắm mặt trời mọc rồi, chỉ còn buổi chiều tà, cùng ngắm hoàng hôn, còn gì là không thỏa mãn nữa? Lòng tôi ri máu khi nhìn anh tiểu tụy, gương mặt phờ phạc đi vì thiếu ngủ trầm trọng nhưng con người hồ phách kia lại chưa bao giờ tỏ vẻ yếu ớt, luôn tỉnh táo. Léw ôm hận, nhưng không thể kêu ca vì hằng ngày đối mặt với sự tình chàng chàng thiếp thiếp khiến hân như muốn nổi điên lên. Có khi cũng muốn hét to "Đây là nhà của tôi cơ mà". Gương mặt điển trai của hân giận lên càng đáng yêu đi nhưng so với gương mặt phúc hắc kia lại càng thua xa vạn dặm, chúng ta khi để lòng ở ai thì cư nhiên người đó vẫn là đẹp nhất ở mắt, cho dù có người đẹp dễ hơn nữa cũng không dễ tâm mà mạng đến. Tôi nhìn ngắm khuôn mặt đang yên giấc kia, nhìn mãi vẫn không thấy nhàm chán, sau đêm nay có lẽ sẽ không thể nhìn đến nữa. Tôi lấy điện thoại nhanh chóng kẻ sát mặt bản thân vào anh, chụp lại một tấm hình làm kỷ niệm. Cong môi nhìn, quả là đẹp đến hoàn hảo.

Vạch phân chia

- Thích không? Anh cười ảm áp, tôi thì bị thất thần bởi vẻ đẹp hùng vĩ này, hoàng hôn nhuộm đỏ cả bầu trời, ánh mây nhàn nhạt càng thêm huyền ảo đến mê người. Tôi dựa vào người anh, gật đầu.

Ngon đời này hoàn toàn được làm từ nhân tạo, cỏ mọc xanh mướt rất đẹp, ngồi lên rất êm. Gió thổi nhẹ nhàng càng thêm tình tứ. Nam thanh nữ tú càng khiến cho ảo mộng như một bức tranh đẹp đẽ. Nhanh chóng lau đi giọt nước mắt trên mặt, không muốn anh nhìn thấy mà cụt hứng, hương lái nhẹ nhàng bên mũi làm tôi cảm thấy rất dễ chịu. Gập gối rồi lại chia xa, thà đừng gặp gỡ cho nhẹ người nhưng mấy ai làm được. Có lẽ rất nhớ hân vì năm lần bảy lượt đều chiếm tiện nghi của tôi.

- Em rất thích ngắm cùng anh. Tôi cọ đầu lên vai anh và ôm eo anh thật chặt.

- Mỗi ngày cùng ngắm được không? Tôi nghe cảm giác thật chua xót nhưng vẫn gật đầu, mắt ngấn lệ. Tôi giật vạt áo anh, anh khó hiểu cúi đầu nhưng tôi liền phủ môi anh, vừa vụng về vừa mạnh bạo mà đi sâu vào khuôn miệng thơm mát của anh. Anh cũng đáp trả lại không kém, cả hai cùng cho nhau hơi ấm, hai thân thể dính chặt vào nhau mà giao hợp, cự vật nóng bỏng từng đợt ra vào hoa huyết đỏ ửng, lần này tôi không còn thấy đau nữa mà càng muốn anh ra vào thật mạnh. Anh vẫn như dã thú mà ra vào nhưng tôi vẫn cảm thấy bao nhiêu đây là chưa đủ! Tôi cào lên vai anh mà rên rỉ, vết móng tay in đậm anh lại càng mạnh hơn, hứng thú đỉnh điểm. Tay anh nặn nhào ngực đầy đặn, làm méo mó thành nhiều hình dạng. Hoa huyết cũng sung tẩy lên, ẩm ướt nhiều nước, không biết anh đã phun bao nhiêu lần nhưng làm cả hai thỏa mãn không thôi. Tôi được anh bế lên phòng, hơi nước nóng làm tôi thấy dễ chịu, anh tắm cho tôi sạch sẽ rồi tôi lại được trở lại giường, đắp chăn thật kỹ. Sao tôi vẫn không thấy buồn ngủ, mệt thì mệt là nhưng là không thể ngủ. Tôi ngồi bật dậy, kéo tay to lớn của anh, vỗ vỗ kẻ bản thân, nhìn anh đầy trong mong. Anh hiểu ý liền nằm bên cạnh, tôi vội chui rúc vào người anh mà tìm sự ấm áp quen thuộc.

- Tại sao anh cũng không ngủ? Tôi mở to mắt nhìn anh.

- Tôi sợ. Gương mặt anh thâm tình, có chút náo nê, thực sự anh rất sợ.

- Sợ? Anh ôm chặt tôi vào lòng, tôi không thể nhìn thấy anh nên không biết anh làm sao?

- Tôi sợ em lại bỏ đi như cái đêm của 3 năm trước. Anh cuối cùng cũng chịu nói ra lòng mình như thế nào rồi, nhưng tại sao lại là nặng nề đến như vậy? Lời nghe vào tai cũng thật đáng.

- Sẽ không. Tôi ghen ngào, nước mắt cứ rơi không cầm lại được, anh vuốt ve tóc mềm của tôi mà an tâm hơn. Gặp được anh giữa bao vạn người, em rất hạnh phúc. Tôi muốn nói anh có thể chờ tôi quay lại không? Ích kỷ mà yêu cầu anh nhưng miệng cứng nhắc không thể thốt ra được. Cứ mấp máy rồi lại thôi.

Vạch phân chia

Lại là cảnh này, chia cắt chúng ta thêm một lần nữa. Tôi kéo hành lý vào sân bay, nắm chặt tay anh mà quyến luyến, anh lại càng không nỡ buông ra. Trước khi lên máy bay, anh nhìn sâu vào mắt tôi ghen ngào

- Từ trước tới giờ, em có bao giờ rung động trước tôi? Tôi khóc đến mặt lã, giọng nói cũng ghen ngào theo.

- Rung động đến...tâm can. Tôi xoay người, loạn choạng bước đi, mọi thứ trước mắt nhòe đi, tôi chẳng còn nhìn thấy gì nữa. Anh chết lặng nhìn theo, nắm chặt tay đến các mạch máu hiện rõ, anh vẫn bắt lực đứng đó. Anh là muốn nói tại sao lại vẫn bỏ đi? Nói dối, đến tâm can nhưng vẫn vô tình mà đi. Nhưng lại một lời cũng không thốt ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Thực là đứa bé không nghe lời a!

- Mẹ, Đẳng Đẳng đau. Cậu bé nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo, hai chân cụt ngắn như chim cánh cụt tập đi, bập bẹ tập tễnh nói. Đôi mắt to tròn, làn da trắng nõn phúng phính đáng yêu cực kì. Xuyết xoa đầu gối đỏ ửng.

- Đã dặn không được tùy tiện chạy nhảy cơ mà. Tôi tức giận, hít thở không thông, trừng mắt nhìn. Cậu bé sợ hãi mà mím môi, mắt ầng ậc nước mắt. Tôi bế Đẳng Đẳng lên ghế, phủi bụi trên vết xước.

- Đẳng Đẳng cố gắng, chỉ xước nhẹ thôi. Cậu nghe theo và ngồi im lặng để tôi rửa lên. Dù chỉ 3 tuổi nhưng lại hiểu biết, thông minh và rất nghe lời. Không khí ở Giang Nam trong lành cực kì, mẹ con ngắm son thủy hạnh phúc dùm đũa.

- Mẹ, Đẳng Đẳng cũng muốn được ba bế nha! Tôi nhìn theo ngón tay bé nhỏ chìa ra, phía xa khung cảnh gia đình đầy đủ cha mẹ hiện ra trước mắt, cô bé được cha bế, cười tươi như hoa. Nhìn mắt thẳng bé buồn, tôi đau xót.

- Đẳng Đẳng, ba ba rất thương Đẳng Đẳng nhưng ba ba phải đi công tác xa nên không thể bồng Đẳng Đẳng được. Mỗi lần tiếp xúc với những câu hỏi như thế này tôi đều nói đủ lý do để gạt bỏ, hằng ngày phải suy nghĩ xem lý do này đã dùng chưa hay chưa dùng cũng mệt là người, ai kêu thằng bé này lại nhớ dai và thông minh như vậy? Nhìn gương mặt Bạch Kinh Thần thứ hai trước mặt, tôi chua xót mà vuốt ve thằng bé, chắc hẳn anh đã lập gia đình của riêng mình nếu cho anh biết anh có Đẳng Đẳng thì chẳng phải sẽ gây thêm gánh nặng cho anh, dồn ép anh vào thế cực giữa vợ và Đẳng Đẳng sao, bỏ đi như vậy, vốn là tôi không có quyền lên tiếng, nếu không có Đẳng Đẳng thì tôi không thể vượt qua khó khăn lúc trước, Đẳng Đẳng là viên thuốc tình thần mà anh dành cho tôi.

- Sao mẹ lại khóc, Đẳng Đẳng không có không ngoan. Thằng bé ngây ngô, vươn tai lau nước mắt cho tôi, tôi cười nhẹ, bế Dạ Đẳng lên.

- Chúng ta về nhà thôi, trễ rồi. Trên con đường hiu quạnh, hai mẹ con nắm tay nhau, không khí lạnh lẽo dần ảm áp.

Cửa nhà treo đầy dây leo thơ mộng, bên trong là ngôi nhà bình thường, không phải là biệt thự hay dinh thự của Tỉ gia nữa, nhưng chúng tôi vẫn thấy hạnh phúc. Tôi đóng cửa cẩn thận, mới để Dạ Đẳng tự bản thân chơi, nhanh xuống bếp nấu bữa tối. Mùi hương thơm phức thành công thu hút sự chú ý của Dạ Đẳng nên thằng bé vút "robot lá cây" sang một bên, chập chững ôm chân tôi.

- Mẹ, đói quá. Kết hợp xoa bụng, đáng yêu và tinh nghịch như một thiên sứ. Bạch Kinh Thần thứ hai đói rồi, sao tôi dám cãi lời chứ?

- Rửa tay đi nào. Múc chén cháo nóng đặt lên bàn, từ từ đút cho Đẳng Đẳng. Ăn rất dễ dàng, ngồi ngay ngắn không hề loạn.

Mỗi tối tôi đều kể chuyện cho Đẳng Đẳng nghe và từ từ cho thằng bé ngủ nhưng đêm nay lại cứ lẩn qua rồi lại lẩn lại, không chịu nhắm mắt lại.

- Đẳng Đẳng ngủ ngoan, không ngủ mẹ sẽ không thương Đẳng Đẳng.

- Mẹ, con muốn nhìn thấy ba ba, con chưa gặp ba ba lần nào cả, muốn nghe giọng của ba ba nữa. Nhìn con ngơoi hồ phách đợm buồn khiến tôi không thể chịu nổi liền đem những tấm hình trong điện thoại cho thằng bé xem.

- Chú trong hình thực xinh đẹp. Cặp mắt sáng rõ, cái miệng cứ bi bô suốt.

- Đây là ba ba của Đẳng Đẳng a? Tôi gật đầu.

- Nhưng tại sao ba ba lại không cần Đẳng Đẳng? Ngây ngô, gãi đầu nhìn tôi.

- Chẳng phải mẹ nói ba ba đi công tác xa sao? Ba ba rất yêu thương Đẳng Đẳng, không hề không cần.

- Sao ba ba không thăm Đẳng Đẳng lần nào, chỉ toàn được mẹ bế thôi. Cậu quyết môi đỏ hồng.

- Đẳng Đẳng không tin mẹ?

- Đẳng Đẳng tin mẹ và đi ngủ. Cậu bé nắm chặt bàn tay tôi, rúc vào lòng mà thiếp đi. Tôi ôm Đẳng Đẳng, đau đớn không thôi, đi kiếm tuýp thuốc và bôi chỗ xước cho thằng bé. Những nguyện vọng hay ước mơ của Đẳng Đẳng tôi đều có thể cố gắng nhưng đây là chuyện duy nhất mà tôi không thể đáp ứng được, quá khó đi, ánh mắt tôi đầy phức tạp mà nhìn Đẳng Đẳng ngủ say. Tôi theo thói quen vẫn xông hương lải trong phòng, cho dù có giảm lượng tinh dầu lại thì cũng không bao giờ tìm được hương lải nhẹ nhẹ để chịu thuộc về anh, nhắm mắt mà hít thở đều đều rồi thiếp đi.

Vạch phân chia

- 4 năm lại trôi qua, anh vẫn chưa từ bỏ cô ta sao Ver? Gent tức giận nhìn anh, bóp chặt tay như thể muốn đập nát chiếc bàn gỗ trước mặt giải tỏa, cô vì

quan tâm mà từ bỏ Nga chạy theo anh về Trung, nhưng chẳng đổi được một cái ôm, anh như điên dại lao vào công việc và tìm kiếm tôi.

- Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Bạch Kinh Thần anh, không tin là tôi thực sự xảy ra chuyện gì, anh lại gặt gao tìm kiếm nhưng mãi vẫn chưa có thông tin cụ thể. Trong màn đêm, văn phòng của công ty chỉ còn một mình anh, anh rút thuốc nhìn ra bên ngoài, linh cảm cho anh biết là tôi đang ở Trung Quốc nhưng đại khái là nơi nào anh cũng chưa rõ. Bóng lưng cao to, càng nhìn càng thấy cô tịch đến thương xót, dưới chân tàn thuốc đã sớm nhô lên bãi nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Đẳng Đẳng đi học

Nhà trẻ gần nhà, ngày nào cũng ồn ào náo nhiệt tiếng trẻ con, nào là khóc, cười và đùa giỡn rền trời. Đẳng Đẳng lúc nào cũng đứng trước cửa nhìn qua bên đường, nhiều lúc ham vui mà liêu lĩnh chạy qua, chơi chung với các bé làm tôi kín không ra, hoảng loạn náo lên một phen, từ đó Đẳng Đẳng không dám rời khỏi tầm mắt tôi nữa. Thăng bé chắc cũng tới tuổi phải đi học rồi. Chiều man mát, tôi dắt tay Đẳng Đẳng đi qua, tôi nhìn thấy được tâm tư của thăng bé đang rất vui nên vui theo.

- Đẳng Đẳng lại đến à. Thăng bé rất được mọi người yêu thích vì rất ngoan và biết nghe lời. Đẳng Đẳng tươi cười, mắt nghịch ngợm lại nhìn ngán đến đồ chơi đa dạng bên trong mà say mê.

- Cô Lâm, tôi muốn đăng ký cho Đẳng Đẳng đi học, à... bát canh cua vừa hạ bếp, mức ngay cho cô ném thử. Cô Lâm mặt mày hiền từ, cười rạng rỡ cầm bát canh và không quên cảm ơn. Tôi được đưa một tờ đơn điền thông tin, ngồi vào ghế cầm bút bắt đầu điền. Hàng tên của Đẳng Đẳng được viết là Bạch Dạ Đẳng và tên mẹ. Ô điền tên cha, tay tôi run rẩy, quyết định vẫn là không điền. Tôi nhanh chóng đưa lại giấy cho cô Lâm.

- Ô cha vẫn chưa điền này. Cô định đưa tôi nhưng tôi xua tay, thì thầm để không cho Đẳng Đẳng nghe thấy, để thăng bé khỏi ừ ừ, tôi cũng bị mang tội lừa thăng bé.

- Đẳng Đẳng không có cha. Cô Lâm nhìn từ Bạch to mà nhú mày nhưng nhanh chóng thu lại, kẹp vào bàn dưới, đặt bút ký tên.

- Ngày mai, Đẳng Đẳng có thể đi học được rồi. Tôi vui vẻ, ôm Đẳng Đẳng trở về nhà, thăng bé vẫn lưu luyến mà ngoảnh lại, với tay loạn.

- Mẹ, Đẳng Đẳng vẫn chưa chơi xong cơ mà.

Vạch phân chia

- Chủ nhân, đợt này công ty có chuyến đi Giang Nam để cho nhân viên nghỉ ngơi theo thường lệ, biết là chủ nhân không thích nhưng vì tâm tư hiện tại vẫn là nên đi. Bạch Kinh Thần anh, suy tư sau đó gạt đầu mà phê duyệt làm Vũ Thuần có chút vui mà cười nhạt. Anh không hiểu tại sao anh lại đồng ý? Ý thức của anh chỉ là anh nên đi thôi. Theo như lộ trình vạch ra, sẽ đi từ chiều ngày mai, di chuyển đến tối, ngủ một giấc, sáng là thời gian hưởng thụ. Anh nhắm mắt dựa đầu vào ghế mà thờ dài.

Vì là lần đầu tiên, tổng tài lãnh bằng mới tham gia hoạt động này nên mọi người có chút kinh ngạc nhưng không dám chậm trễ vì anh ghét nhất là chậm chạp như rùa bò kéo tời. Trên xe, không ai dám thở mạnh, áp lực dồn dập khiến họ muốn chết đi cho xong, chẳng lẽ tâm trạng anh không được vui sao? Xe di chuyển liên tục, cuối cùng cũng đến nơi. Anh được bố trí khách sạn sẵn nên được xe rước đi, anh vừa khuất bóng mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Vạch phân chia

Bạch Kinh Thần anh, Vũ Thuần và cả công ty cùng đi dạo vòng quanh, không khí buổi tối se lạnh, trong lành, khoáng đạt. Con người anh tự dưng dừng lại ở ngôi nhà có dân leo đẹp đẽ, dù không phải sang trọng gì nhưng nó toát lên được vẻ tao nhã và đơn giản của người sở hữu nó. Một đứa bé khôi ngô tuấn tú đang đứng trước cửa vẫy tay với mọi người. Ai cũng nhón nháo, vẫy tay chào lại nhưng lại ngỡ ngàng đến kinh ngạc. Vũ Thuần cũng không kim được mà thốt ra.

- Đứa bé này thực sự rất giống chủ nhân. Anh hí hóp mắt, đi lại gần. Đẳng Đẳng nhìn thấy anh lãnh băng nhưng lại không hề sợ hãi mà vẫn cười tươi mặc anh đến gần. Anh ngồi xổm xuống, con người hổ phách trước mặt làm anh giật mình, thăng bé này làm anh có cảm giác rất quen thuộc, không giống với những đứa bé bình thường, ở thăng bé toát ra sự cao quý vốn có.

- Chào chú ạ. Đẳng Đẳng lễ phép chào anh, anh chỉ gạt đầu cho có lệ.

- Cháu tên gì?

- Cháu tên... Không được mẹ dặn không được nói tên với người lạ. Đàng Đàng lắc đầu, ngây ngô mà mím môi.
- Không sao, cháu cứ nói. Anh vuốt ve mặt của Đàng Đàng, cảm giác mềm mại làm anh dễ chịu.
- Cháu tên Đàng Đàng. Anh nhìn nụ cười rạng rỡ kia mà lẩm bầm.
- Cho chú gặp mẹ cháu được không? Anh lấy từ túi áo hai viên kẹo bọc đường đưa cho Đàng Đàng, ánh mắt đã dịu dàng hơn.
- Không được đâu ạ, mẹ cháu sẽ tức giận. Thằng bé nhìn chăm chăm anh, trố mắt to đơ thuần, đáng yêu cực kì. Anh mới nhận ra nó thực sự rất giống anh như thể anh đang soi gương chính bản thân mình. Hương lái nhàn nhạt trên người cậu bé làm anh không cầm được mà muốn gặp mẹ Đàng Đàng hơn.
- Chú thực sự rất giống ba ba cháu. Cậu bé chìa tay ra đặt lên mặt anh, bập bẹ nói. Anh cười lạnh, trách bản thân đã quá phép rồi. Anh đứng lên, tạm biệt cậu bé rồi rời đi, nhưng khuôn mặt lại đau thương, anh cứ ngỡ sẽ tìm được em nhưng anh sai rồi. Thầm Thầm em đang ở đâu? Anh thực sự rất rất nhớ em.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Sao mẹ phải trốn?

- Mẹ, hồi nãy con nhìn thấy có một người rất giống ba ba. Tôi đang tìm cho Đàng Đàng, vừa nghe xong có chút sợ hãi mà la lớn.
- Mẹ đã dặn con không được nói chuyện với người lạ mà. Tôi tức giận nhưng không thể vung tay đánh Đàng Đàng nổi.
- Con xin lỗi mẹ, đừng giận con. Đàng Đàng ép người lại, mở to mắt tỏ vẻ đã biết lỗi. Tôi mới gạt đầu mà ôm Đàng Đàng ra ngoài.
- Mẹ, chú ấy rất xinh đẹp và.... Đàng Đàng cố nhớ ra điều gì đó, tôi cũng tò mò mà nhìn thằng bé, thấp thòm.
- Con mặt màu hồng phách giống Đàng Đàng nữa. Tôi run rẩy ôm Đàng Đàng vào lòng mà vui mừng.
- Con gặp chú ấy ở đâu? Nói mẹ nghe.
- Con gặp chú ở trước cổng nhà mình.
- Thật? Tôi khó tin mà nhìn thằng bé.
- Thật. Chú ấy còn muốn gặp mẹ, nhưng con biết mẹ sẽ không thích gặp người lạ.
- Được rồi, Đàng Đàng ngủ đi, ngày mai mẹ cho Đàng Đàng đi chơi. Thằng bé nghe xong mà cuống quýt cười to.
- Mẹ, con muốn đi Ô Trấn, mấy người bạn của con nói ở đó rất đẹp.
- Được, nhưng Đàng Đàng phải ngủ, mai mới đi được cơ chứ. Thằng bé vội nằm xuống và thiếp đi. Tôi lật điện thoại, ngắm nhìn anh mà thì thầm.
- Con của em cuối cùng cũng được gặp ba ba, anh xem con giống anh không? Nó rất nghe lời và thông minh xuất chúng thừa hưởng từ anh chứ không phải ngu ngốc như em đâu, Bạch Kinh Thần. Nước mắt rơi đầy trên tay, ẩm ướt, vội lau đi mà ôm Đàng Đàng ngủ.

Vạch phân chia

- Mẹ chính là chú ý. Đàng Đàng cứ muốn nhảy khỏi tôi mà chạy lại nhưng tôi nhanh chóng trốn vào một góc khuất, đúng là anh, vẫn lãnh đạm và đẹp đẽ như vậy, chỉ trong một khoảnh khắc tôi lại đập nhanh nhưng bị thương lại nhanh chóng lấp đầy. Thằng bé quyết môi, xua tay loạn.
- Mẹ cho con lại chào chú đi mà.
- Mẹ đã nói con không được nói chuyện với người lạ, con nhớ chứ? Tôi len lén nhìn Đàng Đàng đang buồn bã.
- Con nhớ rồi, không được thì không được. Tôi bịt miệng Đàng Đàng lại, đợi họ đi qua tôi mới thở phào nhẹ nhõm mà thật Đàng Đàng xuống.
- Sao mẹ phải trốn? Đàng Đàng nhìn tôi khó hiểu, tôi lắc đầu rồi dắt thằng bé đi tiếp. Ven sông, có rất nhiều quán mì. Tôi tấp vào, ngồi xuống kêu một tô thanh đạm, nước mì thơm phức làm cho Đàng Đàng thêm thoải mái, tôi nhìn mà muốn phát cười. Đúc hết tô, cho vào bụng của Đàng Đàng, thằng bé liếm

mép ngon lành mà vỗ bụng cứng lên vì no nê.

- Ngon không?

- Rất ngon, mai mốt mẹ dẫn Đăng Đăng đi nữa được không?

- Được, đều chiều theo Đăng Đăng. Nhưng Đăng Đăng phải ngoan và nghe lời mẹ mới làm tất cả cho Đăng Đăng.

- Đăng Đăng nhớ rồi. Tôi ôm thằng bé đi trên đường cái. Đăng Đăng thấy đẹp liền nhìn trân trân.

- Mẹ đèn lồng đẹp quá, mẹ mua cho Đăng Đăng đi. Cái tay nhỏ chìa ra chỉ về chiếc đèn lồng đỏ con cá xinh xắn.

- Mua đi nào, đèn lồng này chỉ 25 NDT thôi. Bà già bán hàng rao to, gương mặt phúc hậu mà đến gần tôi.

- Cho cháu một cái. Tôi trả tiền rồi nhét đèn lồng vào tay của Đăng Đăng, thằng bé vui sướng mà chạy vòng vòng.

- Thằng bé thực xinh đẹp quá, chả trách được truyền gen từ mẹ. Khách du lịch thấy thằng bé năng nổ và gương mặt tuấn tú liền yêu thích.

- Cha thằng bé chắc cũng rất xinh đẹp, nhìn xem mẹ rất yêu kiều nhưng gương mặt này không hề giống mẹ mà là giống cha. Có người thấy không hợp liền cãi lại.

- Đúng rồi, gia đình hoan hỷ như vậy, cô ấy sinh khéo quá. Tôi thấy Đăng Đăng buồn bã mới chạy lại dắt tay thằng bé về nhà. Trên đường về Đăng Đăng không nói gì cứ ôm chặt đèn lồng vào người.

- Mẹ, chừng nào Đăng Đăng mới được gặp ba ba? Tôi xót xa, viên mắt cũng ửng đỏ hơn mà kìm nén. Tôi không muốn cho Đăng Đăng thấy tôi khóc nên cố gắng nuốt ngược vào trở lại. Vỗ nhẹ lưng Đăng Đăng từng nhịp.

- Mẹ sẽ nói ba ba đi thăm Đăng Đăng mà, tin lời mẹ Đăng Đăng phải thật sống tốt, ba ba mới vui được cơ chứ. Đăng Đăng nháy mắt ngu ngơ rồi mệt mà thiếp đi trên vai tôi. Đăng Đăng nhỏ nhắn mềm mại làm tôi thấy dễ chịu mà vuốt ve gương mặt này. Bạch Kinh Thần, em thật nhớ anh và cả Đăng Đăng cũng nhớ anh nữa, nhưng chắc chắn Đăng Đăng cần anh hơn. Hình ảnh người mẹ đơn thân xinh đẹp bế cậu bé tuấn tú làm người đi đường không khỏi nhìn mà thầm khen ngợi. Từng bước chân tôi nặng nề mà đi vào nhà, đỡ Đăng Đăng lên giường thoải mái rồi mới dọn dẹp nhà.9

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đau lòng

Tôi cho Đăng Đăng ngủ sớm, khép cửa mới chậm rãi thay đồ đi ra ngoài. công việc của tôi là bung rượu cho một quán bar có tiếng ở Giang Nam. Hộp đêm này rất nhiều kẻ ra người vào, chủ nhân của nó là ai, từ khi làm đến giờ, tất cả nhân viên đều không ai rõ vì chủ nhân chưa bao giờ đặt chân đến cả, chỉ duy nhất một người quản lý là chị Mặc Quân. Tôi và cô ấy khá thân thiết với nhau, tiếp xúc khá nhiều nên thành ra là hợp tính. Ở đây, tôi chỉ là bung rượu, không tiếp hay qua đêm. Tôi đâu làm gái, chỉ là có hứng thú mà đi làm nhân viên bung rượu, mặc dù tiền tôi không thiếu, đủ khả năng để nuôi Đăng Đăng, ăn học thực đầy đủ. Dù gì ra ngoài đường, phụ nữ tất nhiên là cần tô son trét phấn, tôi cũng không ngoại lệ. Vẫn là một lớp son môi hồng nhuận nhẹ mà đi.

- Rose, cô mau bung đến phòng 1900. Hộp đêm này, không có ai là có tên thật cả, hoàn toàn là biệt danh mà xưng hô. Tôi vẫn nên là Rose đi, sử dụng cái tên này với một cách thoải mái mà không hề có nửa điểm ghét bỏ. Tôi tươi cười, cầm khay đựng rượu mà bung đến phục vụ. Đến cửa, nhìn lên tấm bảng 1900, tôi đã tiếp xúc với nhiều thể loại nên cũng không cảm thấy thấp thòm lo âu nữa. Với lại người vào đây rất đúng phận, đồ nào ăn được thì ăn, không chạm loạn. Tôi đẩy cửa, mùi rượu và mùi thuốc lá nồng nặc khiến tôi ho xạc xạc đáng thương, khói thuốc xông lên khiến tôi cay mắt mà nhắm lại, tôi phẩy tay quạt bớt tránh tầm nhìn, từ từ mở mắt, bất giác quá cay nên nước mắt tự động rơi. Nhìn lên bàn vron vài chai rượu hỗn loạn. Người đàn ông ngồi chết trân ở một góc, nhắm mắt vẫn chưa hề nhúc nhích. Tôi đặt khay xuống, tốt bụng lại gần muốn đánh thức nhưng khi đối mặt thì tôi hốt hoảng, Bạch Kinh Thần anh đang dựa vào tường mà nhắm mắt. Hơi men của anh như làm đầu óc tôi say đi, đau xót nhìn anh. Quần áo nhăn nhoe, xộc xệch hết chỗ nói. Gương mặt vẫn lãnh đạm và đẹp đã như vậy nhưng hai bọng mắt lại to và thâm quầng ghê người. Tôi nhớ lại lúc trước bản thân anh đâu tới mức tàn tạ như lúc này, chính là lúc gặp anh ở Ô Trấn, anh vẫn phong độ ngồi ngồi nhưng bây giờ lại thành ra dạng này. Tôi đến gần, dù mùi hương lài nhẹ bị mùi rượu lấn áp nhưng vẫn tỏa ra thoang thoảng bên mũi. Tôi không kìm được rơi nước mắt mà vuốt ve gương mặt tôi thương nhớ. Chạm đến như có dòng điện nóng bỏng chạm đến trên đầu ngón tay. Anh vừa cảm giác được con người hổ phách lại mơ màng mở ra. Anh lắc lư ngồi thẳng dậy nhìn tôi. Anh có chút ngầy người mà nhìn chằm chằm, tôi vì quá đau lòng mà không cười nổi nếu không là cười sặc sụa không cho anh mất mũi. Anh vẫn thừa ra, đưa tay muốn chạm đến tôi nhưng nhanh chóng rút về, anh sợ tôi là ảo ảnh nếu đụng vào tôi liền biến mất như cách tôi đã làm, nước mắt lại rơi là chắc không cảm lại được, vì nước mắt ấm áp khiến anh tỉnh lại, anh nhanh chóng nhào đến ôm tôi vào lòng, cảm thấy ướt ướt nơi vai, anh khóc? Thấy vai anh run lên, tôi nhẹ vuốt lưng anh mà an ủi, nếu khiến anh dễ chịu hơn thì mọi việc tôi đều làm.

- Thầm Thầm, thật sự là em sao? Anh cứ liên tục lăm bầm tên tôi trong miệng. Từng tiếng từng tiếng như đánh thẳng vào tim tôi, làm vỡ vụn từng mảnh đau đớn mà nhúu mảy, ôm anh thật chặt. Một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn, khoé mắt anh đã đỏ ửng. Tôi vươn tay chạm đến lau đi giọt nước mắt sắp rơi ra, vuốt vuốt khoé mắt anh mà vui vẻ. Nhưng nhớ anh cả đời không nuôi tiếc, bây giờ được đặt ân gặp anh, em con muốn gì hơn nữa chứ? Anh cười cang

ngày càng tươi, tay vẫn không chịu buông tôi ra mà vẫn nắm chặt như thể anh vừa buông ra tôi liền biến mất ngay tức khắc.

- Thần. Tôi ghen ngào gọi tên anh thật thiết tha, cổ họng như bị cứng đi nên kêu lên càng nặng nề hơn.

- Anh đã uống nhiều như vậy? Không còn tỉnh táo rồi? Tôi liếc mắt sang đầy chai rỗng bên cạnh.

- Rất muốn say nhưng là vẫn không thể.

- Ai cho phép anh hành hạ bản thân như vậy. Tôi tức giận hét lớn vào mặt anh, tôi nhận thấy càng ngày tôi càng to gan hơn rất nhiều. Anh đối mặt với tôi đang bốc hỏa thì hạnh phúc mà cười rần lên đến híp cả mắt.

- Tôi thực sự tìm ra em rồi, tôi còn tưởng sẽ không được gặp em nữa... Hắn lại gục đầu lên đôi vai nhỏ bé của tôi mà thiếp đi, tôi chỉ còn nghe được tiếng ngáy nhỏ bên tai, tôi cố gắng hết sức thanh toán xong rồi diu hắn lên chiếc Ferrari quen thuộc, vẫn là chiếc xe này, hắn thực lợi hại, đi đâu cũng mang nó theo được như thể có túi thần kì, nói muốn đem là đem, qua Nga, Pháp hay Mexico đều không là vấn đề, nghĩ tới đây tôi liền thấy bản thân ngốc nghếch, không lẽ hắn không có quyền có nhiều chiếc sao? Tại sao lại tốn sức mang một chiếc xe đến nhiều chỗ cơ chứ. Tôi vỗ nhẹ lên đầu bản thân rồi quay tay lái đến nhà mình vì hiện tại chẳng biết hắn ở đâu, cho nên cứ tạm để tôi chăm sóc hắn đi, không thể nhẫn tâm bỏ hắn đi loạn, loại này mà ra đường thực sự rất giống tiểu thịt tươi nhưng lại là một tổng tài máu lạnh khiến cho khác biệt một trời một vực đi. Tôi còn sợ hắn không thoải mái nên chạy xe như rùa bò không dám tùy tiện phanh dõc, mắt luôn đặt chú ý ở hắn mà thấp thỏm. Sự tình này kéo đến quá nhanh khiến tôi chưa thể tiếp ứng. Trong mắt tôi, tất cả những chuyện này giờ đều như một giấc mộng, có phải nhớ thương anh quá mà sinh ảo giác, nhưng cảm giác chân thật lại nói rõ với tôi, tôi thực sự là gặp anh và anh hiện tại đang ngồi kế tôi mà ngủ say, đến có thể nghe được hơi thở đều đều nam tính. Chắc hẳn anh đã rất mệt mỏi? Bạch Kinh Thần, thực xin lỗi. Từ giờ em không bỏ đi nữa vì Đấng Đấng và... vì anh. Khiến anh mệt mỏi nhiều, thực xin lỗi. Cho dù có xin lỗi anh n lần thì trong thâm tâm tôi vẫn không thấy dễ chịu luôn dần vật bản thân từng ngày, khi gặp anh cảm giác đó lại càng mãnh liệt hơn, khiến tim đau nhói không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chú rất giống ba ba của cháu

Chạy xe vào sân nhỏ bé, chiếc Ferrari gần như chiếm hết cả sân đến đường dường như cũng chật chội. Tôi dùng hết sức kéo Bạch Kinh Thần anh, ra khỏi xe. Tôi lần mò đến công tắc bật đèn phòng khách. Nói gì cũng không thể để anh ngủ trên sofa, tôi diu anh vào phòng, Đấng Đấng vẫn còn ngủ ngon lành, tôi sửa thẳng bé nằm một bên và anh nằm một bên, nhìn hai cha con họ ngủ, trong lòng cảm thấy thực hạnh phúc. Hai khuôn mặt đẹp dễ giống nhau, hơi thở cũng giống nhau, là cha con nhưng là anh không biết, nghĩ đến liền cảm thấy chua xót. Tôi vươn tay lau giọt nước mắt trực trào ra, vào bếp nấu canh giải rượu đựng vào bình giữ nhiệt để trên đầu giường cho anh. Đóng cửa và tắt đèn cẩn thận, tôi ngồi bên giường thiếp đi ngon lành. Sáng sớm, Đấng Đấng đã ngọ ngạig trên giường, thẳng bé trở mặt nhìn anh nằm bên cạnh.

- Mẹ, chú ấy.... Tôi đưa tay lên cảnh báo Đấng Đấng đừng nói lớn tiếng, thẳng bé gật đầu rồi dùng mặt hình sự khiến tôi phát cười không thôi nhưng vẫn là không thể cười lớn. Hai mẹ con tôi rón rén vào phòng tắm, tôi cố gắng tắm thật mau cho Đấng Đấng.

- Mẹ, sao chú ấy ngủ nhà mình vậy?

- Vì chú ấy rất mệt. Câu trả lời không đâu vào đâu làm thẳng bé nhìn tôi khó hiểu, môi mấp máy như muốn hỏi thêm gì đó nhưng bị tôi đẩy ra ngoài.

- Con tự đi học đi. Tôi mặc đồ cho Đấng Đấng rồi cho thẳng bé uống một hộp sữa lót bụng, khi đến trường Đấng Đấng sẽ được cho ăn nên tôi không cần cho ăn nữa. Đấng Đấng hậm hực tự mở cửa chạy qua đường. Mặc dù, nơi thẳng bé học chỉ ngang nhà nhưng ngày nào tôi cũng đưa Đấng Đấng đến tới cửa, hôm nay lại không, khiến thẳng bé quyết môi cũng là chuyện thường tình. Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn khuất khỏi cửa, tôi chạy vào phòng, thở phào vì anh vẫn chưa thức. Tôi thắc mắc, tại sao anh ngủ mê man như vậy? Anh rất mệt sao? Tư thế ngủ của anh luôn thẳng người đến tận nhà. Tôi vươn tay đập chần lại cho anh, ngắm nhìn đến thất thần, dù thời gian có trôi ra sao, cũng thấy thực bình yên. Vuốt ve đến mê mẩn, theo thời gian đúng là có vài nếp nhăn mờ nhạt nhưng vẫn là thu hút người nhìn như cũ, không hề bớt đẹp một phần nào, đúng là yêu nghiệt mà. Thoát hai cúc áo, trên làn da bánh mật, xương quai xanh tinh tế hiện thật rõ, anh thực sự quá ốm o. Anh vẫn ngủ như vậy đến trưa, tôi dọn dẹp nhà xong thì chạy đến chợ gần nhà. Ai nói tiêu thư cao quý thì không thể đi chợ? Tôi vẫn có thể, mùi hôi thịt cá bốc lên nhưng tôi không có nửa điểm ghê tởm. Tôi không biết anh thích ăn gì, tới bây giờ tôi mới biết, tôi đã quá vô tâm với anh, không hề biết anh thích ăn gì? Nên tôi đành dựa theo những món ăn Léw làm đãi sinh thần cho anh. Tôi mua cá, thịt và rau đầy đủ, cầm một đồng trên tay, khó khăn vác về nhà. Đặt trên bếp, tôi đeo chiếc tạp dề màu hồng xinh xắn rồi bắt tay vào làm. Mùi thơm lang khắp nhà, tôi một thân nhún nhảy mà rửa rau, vừa lầm nhảm hát ca như thể đang chơi đùa. Khi nấu xong món Tứ Xuyên, xoay qua thấy anh đã đứng từ lâu ở cửa, giặt mình xuyết chút đồ hết đồ ăn rồi nhưng may là đã đặt an toàn lên bàn. Anh cười cười đứng dựa vào cửa mà nhìn tôi nhảy nhót hát ca, không rời mắt. Tôi ngại ngùng đỏ mặt lườm anh. Đến gần kéo anh vào phòng, đặt anh lên giường, cho anh uống canh giải rượu. Tôi đặt tay lên trán mà massage cho anh dễ chịu hơn, say như vậy chắc chắn tỉnh lại anh rất đau đầu. Anh không hề nhắm mắt hưởng thụ mà mở mắt nhìn tôi kinh ngạc, tôi muốn cười phá lên vì anh thực sự rất giống Đấng Đấng. Anh vuốt ve gương mặt tôi, anh mới tin là tôi thực sự ở trước mặt anh. Tôi cho anh nằm xuống rồi quay đi nhưng cổ tay lại nhanh chóng bị giữ lại, cổ giặt ra nhưng chẳng được.

- Không buông thì chúng ta nhìn đối mặt, đây là nhà em, em còn có thể bỏ đi đâu đây? Anh nghe xong mới miễn cưỡng buông ra, tôi vuốt hai bầu mắt của anh chờ anh nhắm mắt rồi mới quay đi. Bàn cơm xong xuôi, tôi nấu rất đủ món, ăn cũng tạm được chứ không ngon bằng Léw làm. Tôi lau tay cẩn thận với xà phòng rồi gọi anh ra dùng bữa. Tôi vừa lay anh liền tỉnh dậy, một lực đạo mạnh kéo tôi vào lòng anh thật chặt.

- Mùi cá và thịt dính trên người, không tiện... Tôi đẩy anh ra nhưng anh vẫn ôm chặt như cũ.
- Không để ý. Anh nhuếch miệng cười, tôi lại phải kéo anh ra bếp, toàn bộ lực anh dường như cố ý đặt trên người tôi khiến tôi rất vất vả, lau lóp mò hôi mòng rồi đẩy ghế cho anh ngồi.
- Tôi gấp miếng cá đã bóc xương cho anh, thật cẩn thận mà nhìn xem còn xương hay không? Tí nữa gấp mọi thứ vào chén của anh.
- Đã đầy rồi, em ăn đi. Anh ngăn đưa tôi lại, đúng là đã đầy chén rồi và muốn dung đầy lên.
- Ngon không? Tôi nhìn thấy anh bỏ miếng cá vào miệng nhai, tôi căng thẳng không biết có vừa miệng anh không? Tôi đã nếm nếm kỹ càng.
- Tạm được. Tôi quyết môi, ăn thử miếng cá lắm lắm lắm lắm anh. Ăn xong bữa cơm lâu nhất từ trước tới giờ. Tôi rót nước cho anh rồi đeo tạp dề vào lại rửa bát. Nhìn đồng hồ, sắp tới giờ Đàng Đàng về rồi nên mau chóng rửa thật sạch, toàn bộ đều thu vào mắt khiến anh khó hiểu.
- Có gì gấp gáp? Tôi ngoảnh mặt, cười tươi và lắc đầu. Vì quá nóng nên trán lắm lắm mồ hôi. Anh từ từ tiến gần vron tai lau đi. Tôi mím môi chặt, bỗng từ ngoài cửa vang lên tiếng gọi non nớt.
- Mẹ, Đàng Đàng về rồi.
- Mẹ.... Tôi nghe Đàng Đàng gọi nhiều lần liền bỏ bao tay chạy ra ngoài. Anh cũng theo sau, trong đầu liền nhớ lại. Tôi cảm cặp của Đàng Đàng trên tay đặt lên bàn.
- Chào chú. Thằng bé thấy anh liền vui vẻ lại gần anh. Anh thì chưa xót trong lòng miễn cưỡng cười.
- Ba ba của con đâu? Anh ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào con người hổ phách nhỏ của thằng bé mà mong chờ.
- Đàng Đàng chưa gặp ba ba bao giờ. Mẹ nói ba ba phải đi công tác xa nên Đàng Đàng chỉ có thể nhìn ba ba qua hình ảnh mẹ cho xem. Tôi chưa kịp cản, thằng bé liền nói ra.
- Chú rất giống ba ba cháu, nhưng trong hình ba ba rất lạnh, có tấm ba ba chụp chung với mẹ khi đang ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Tại sao vẫn là tôi tìm em?

Anh nhú chặt mày nhìn tôi nhưng tôi lại chung thủy là không dám nhìn anh. Trong lòng đã sớm rồi như tơ vò, tôi không muốn rồi lại chia, cứ lặp lại như vậy đau thấu trời, nhưng bây giờ có Đàng Đàng, thằng bé sẽ không chịu được, vì giữa chúng tôi chẳng có một câu hứa hẹn mãi mãi nên tôi do dự mà quyết định chín chắn. Nhìn bầu trời đêm, mù mịt mà khóc không ra nước mắt, lại kêu tôi phải quyết định nữa sao? Lúc trước, lần nào anh đến tôi cũng nhào vào lòng anh mà không lo ngại nếu chẳng may không còn bên nhau cũng chẳng bận tâm nhưng trước mắt bức tường "lâu dài" khiến tôi rối não. Đứng im chờ trông, không biết phân xử ra sao? Tay tôi nắm chặt vào nhau mà khó khăn. Cuộc sống của tôi đã rất bình yên cũng chẳng có chuyện gì phát sinh nữa. Đàng Đàng không phải rất cần có ba ba sao? Hai người đứng trước mặt, tôi không thể nhắm mắt mà tước đoạt cương vị làm cha của anh và càng khiến Đàng Đàng buồn rầu, đó không phải là điều tôi muốn. Chẳng phải điều là tôi bỏ anh mà đi, chẳng trách được gì ở anh? Là tôi tất cả nên lấy gì mà ngăn cản anh đây.

- Đàng Đàng, con rửa chân vào phòng chơi đi. Đàng Đàng hiểu chuyện liền chạy vào phòng ngoan ngoãn. Tôi đối mặt với con người hổ phách kia vẫn là có chút run rẩy.

- Anh vì sao vẫn cố chấp tìm kiếm? Tôi chịu nói lời trong lòng ra mà mong mọi câu trả lời từ anh.

- Em thực ích kỷ, em đã bao giờ nhận ra chưa? Em thậm chí không nghĩ tôi sẽ thế nào? Vẫn hết lần này tới lần khác mà bỏ đi, bây giờ còn đứng ở đây nói không có lý lẽ. Anh lặng lẽ đứng đó nói hết tất cả anh chất chứa bấy lâu, dù anh mắng nhiếc nhưng lòng anh chưa bao giờ là dễ chịu cả, dẫn vật không thôi.

- Vì sao tôi tìm em sao? Ha ha. Anh cười lạnh ron người, chân tôi đã nhũn ra đau đớn mà khuỵu xuống nền nhà lạnh băng mà khóc.

- Tại sao vẫn luôn là tôi tìm em? Anh thống khổ mà hét to, muốn ôm tôi đứng lên nhưng tay lại nắm chặt kim bản thân không cho dao động. Khoé mắt anh ướt át nhưng cũng kim lại một thể. Các khớp xương hiện rõ lên chứng tỏ anh đã dùng sức đánh lại. Trong người anh lửa giận ừng ực không tiêu tan được. Tôi vẫn cứ ngồi đó mà khóc lóc cứng miệng không nói được câu nào. Đúng là vậy, anh lúc nào cũng đi tìm tôi, là chính tôi luôn rời xa anh. Tôi thờ ơ, nước mắt tuôn ra đầm đìa. Mọi thứ trước mắt nhoè đi, ngoài trời sét đánh ngang đùng đùng, mưa to kéo xuống. Anh ngồi xổm xuống, vron tay đặt lên vai tôi mà lay mạnh.

- Em trả lời đi. Tại sao là tôi luôn tìm em mà không phải là em?

- Em xin lỗi...thực xin...lỗi anh. Thần...thực...xin lỗi. Tôi lắc đầu, hoảng sợ giọng nói nghẹn ngào đứt quãng. Anh bắt lực mà thụp đầu vào hai đầu gối, nhìn anh như vậy, lòng lại nhói lên, tôi đau lắm, rất đau nhưng lại không có cách nào khác. Thần, là em có lỗi với anh. Mưa càng ngày càng to, sét đánh ầm ầm không ngừng làm Đẳng Đẳng sợ hãi mà ôm chặt tôi. Tôi lại vô lực mà nhìn anh quay lưng đi. Bóng lưng cô đơn và lạnh lẽo thoát khỏi màn mưa.

- Vũ Thuận sẽ đến lấy xe, không cần tốn công suy nghĩ. Vứt lại duy nhất một câu. Tôi ngồi thần thờ ra, giật mình cầm cái ô, chạy nhanh ra ngoài. Theo hướng anh đi, không mang theo giày chạy chân đất trên đường đá cộc kèn khiến chân trắng nõn gớm máu. Mưa phủ mạnh vào mặt đau đớn nhưng lại không thấm thía bằng lòng tôi đang kêu gào, mắt đã mờ đi, trên người ướt sũng lạnh lẽo xông vào lục phủ ngũ tạng, cố gắng dùng toàn lực mà chạy về phía trước.

- Thần, anh ở đâu? Có...nghe em...nói không? Anh mau quay lại đây. Tôi gục ngã bên đường mà gào thét.

- Ai cho anh có quyền bỏ đi khi chưa được cho phép? Nói xong câu này, nước mắt nóng hổi lại hoà vào nước mưa lạnh lẽo mạnh liệt, tôi biết nói câu này sao? Vậy từ trước giờ, anh cũng đâu cho phép tôi rời đi. Tôi đánh vào mặt bản thân và nhéo vào đùi đến thâm tím, làm vậy tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Mắt vẫn nhìn phía trước không rời, tay cầm dù nhưng chưa bao giờ bật lên mà che chắn mặc cho nước mưa "tát" vào mặt đến đau rát. Ô này là dùng cho anh, tôi sao có tư cách dùng đến. Có lẽ bây giờ, tư cách đến gần anh cũng chẳng có được nữa rồi. Tôi cố gắng khóc to thì với tiếng mưa lớn. Vết thương dưới chân rất đến độ khiến tôi nhăn mặt nhưng vẫn là ngồi đó mà khóc to, thì thầm tên anh. Nhưng bóng lưng của anh một mực xa và không hề quay trở lại. Em đã thực sự làm đau anh rồi, đúng không? Tiếng sét bên tai làm tôi rùng mình vì quá to và tôi cũng quá lạnh. Vì khóc mà giọng tôi cũng khàn và nhỏ dần. Cổ họng khô rát đến khạt ra máu, khoang miệng khó chịu vô cùng. Không được tôi không thể thăm hại hơn được, Đẳng Đẳng đang cần tôi, tôi chạy đi như vậy chắc chắn thằng bé đang rất sợ. Đầu tôi nặng trĩu, lão đảo đứng lên lần mò về nhà. Tôi mong manh lác lác như thể ngã lúc nào cũng được. Bấm chặt môi khiến rách vết lên máu nồng nặc trong khoang miệng, tanh nồng khó chịu. Trong đầu cứ quanh quẩn hình ảnh anh vô lực đau khổ mà thụp đầu vào gối, hai tay cấu lên tóc thống khổ khiến tôi không nhìn được mà rơi nước mắt liên tục. Anh như vậy khiến em phải làm sao? Thần, thực xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi anh. Ngán lần xin lỗi. Nhưng chắc sẽ không có cơ hội trực tiếp xin lỗi anh nữa, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ông bà ngoại

Ngày ngày hôm sau, Vũ Thuận liền đến lấy xe đi. Tôi nhanh chóng lại gần.

- Vũ Thuận, Thần đâu? Tôi muốn gặp anh ấy. Tôi mong chờ mà nhìn hắn. Hắn lạnh nhạt không thèm nhìn tôi như thể khinh thường nhưng tôi không thèm quan tâm nữa. Chắc gì tôi cũng ưa hắn mà hắn thể hiện này nọ.

- Chủ nhân đã bay ra ngoài nước tôi qua.

- Đi đâu? Làm ơn nói cho tôi đi. Tôi gấp gáp mà đứng ngồi không yên.

- Tôi không thể nói được. Hắn nhìn tôi có chút thương xót mà mềm lòng.

- Chủ nhân căn dặn đưa cô cái này. Đây là chìa khoá dinh thự và căn hộ chung cư của anh ấy. Giao lại cho cô giữ, giúp chủ nhân giữ. Tôi đau đớn nhìn chằm chằm chìa khoá trong tay và siết chặt. Tôi gạt đầu mà nước mắt đã ầng ậ, nhìn bóng đang chiếc Ferrari rời đi. Xung quanh yên lặng đến đáng sợ.

- Mẹ, đây là cái gì? Đẳng Đẳng ngây ngô nhìn chìa khoá trong lòng bàn tay tôi. Tôi gạt nước mắt, cười tươi.

- Con thích lại nhà bà ngoại chơi không?

- Dạ thích, chúng ta liền đi mẹ. Đẳng Đẳng sắp được đi chơi rồi nga! Thằng bé vui vẻ xoay vòng vòng cười thỏa thích. Tôi dọn đồ đạc rồi lên tàu vào Bắc Kinh. Được trở về Tì gia sau bao nhiêu năm làm tôi rất hồi hộp, họ chắc chắn sẽ ngạc nhiên với sự có mặt của Đẳng Đẳng, tôi làm nói được cho họ đây là con Bạch Kinh Thần đây? Họ có ghét bỏ thằng bé hay không? Tôi biết đứa trẻ dễ thương như Đẳng Đẳng sẽ không ai ghét bỏ nó được? Thằng bé cũng sẽ được gặp chú hươu đón của nó. Là cả một gia đình đây đủ chỉ là...thằng bé không được gần cha. Đây là do sự ích kỷ của tôi, nhớ đến trong lòng liền thống khổ không thôi. Nhìn Đẳng Đẳng vì mệt mà dựa vào tôi ngủ ngon lành, tôi vuốt đầu Đẳng Đẳng mềm mại, nhìn gương mặt tuấn này lại nhớ đến anh khôn xiết, hiện tại anh không muốn gặp tôi nữa rồi. Xuống bến tàu, mùi hương ở Bắc Kinh quen thuộc và vẫn nhộn nhịp như xưa, nói đúng ra tôi mới rời xa nó 5 năm, đây không phải là thời gian lâu nên cũng chẳng thay đổi mấy. Nhìn mọi thứ quen thuộc mà thấy dễ chịu hơn hắn, về lại chính ngôi nhà của mình. Chú Quách lại gần, nhìn trần trần vào Đẳng Đẳng đang cười với tôi.

- Chào chú Quách, lâu quá không gặp.

- Đây là...? Tay ông chỉ vào Đẳng Đẳng mà nghi hoặc.

- Con là Đẳng Đẳng, là con của mẹ. Tôi chưa kịp trả lời thì thằng bé đã lanh lợi là đáp lại thật nhanh. Ông cười híp mắt, nhìn xung quanh muốn kiểm bóng dáng cha thằng bé nhưng lại là không thấy và ông cũng không muốn thắc mắc nên dẫn chúng tôi ra xe. Tôi thấy rõ từ thắc mắc của ông nhưng lại là

không muốn nói nên mặc kệ mà dựa theo thiện ý của ông.

- Mẹ, Đàng Đàng không cần đi học nữa sao?

- Không phải, từ giờ Đàng Đàng sẽ đi học ở đây. Nhà tôi cũng treo bảng bán xong, xin nghỉ học cho Đàng Đàng và mọi thứ đều được lo chu toàn tất cả, không còn việc gì phải quan ngại.

Rất nhanh, trước mặt cửa lớn Ti gia mở rộng, xe lăn bánh nhẹ vào sân và dừng lại. Tôi dẫn Đàng Đàng vào trong, thằng bé nhìn xung quanh mà sáng mắt tán thưởng.

- Chỗ này thực to quá. Mẹ, Đàng Đàng được ở đây sao ạ? Tôi nhìn sâu vào con người hồ phách mà gật đầu, nhìn thằng bé chạy nhảy trong sân liền thấy vui mắt.

- Chào mừng tiểu thư đã trở lại. Tiểu Phí và Tiểu San đứng ở cửa mà cúi đầu chào. Ở đại sảnh, cha và mẹ tôi ngồi ở sofa, hai người đã già hơn trước, nếp nhăn hiện rõ trên mặt nhưng trông rất khỏe khoắn.

- Mẹ....cha..... Hai người mừng rỡ nhìn tôi, mẹ chạy lại nhìn tôi từ trên xuống mà ngắm nghía liên tục.

- Thời gian qua con đã đi đâu? Con bé này thật là... Làm chúng ta lo lắng không thôi. Bà vừa dứt lời, nhìn ra sân, thân ảnh nhỏ nhắn nhún nhảy mà nhũn mày nhìn gương mặt quen thuộc đến kì lạ.

- Thẩm Thẩm, kia là...

- Đàng Đàng, cháu ngoại của hai người.

- Thật sao? Bà khó tin lại gần, hạnh phúc mà ôm chầm thằng bé, Đàng Đàng khó hiểu nhìn tôi mà mím môi.

- Cháu xinh đẹp quá, cháu ngoại của ta phải như thế chứ. Bà không ngớt miệng mà khen ngợi. Cha tôi cũng cười mà nhìn mẹ tôi vờ oà. Cha tôi ngoắc tôi lại gần.

- Cha thằng bé đâu? Tôi không trả lời và nhìn vào mắt ông đượm buồn, ông liền hiểu vố lưng tôi mà cười an ủi.

- Không sao. Tôi nghe được câu như vậy liền vui trong lòng, không ngờ hai người họ lại hiểu chuyện như vậy. Lúc đầu tôi còn suy nghĩ tổn sức để thuyết phục hai người nhưng bây giờ cục diện lại tốt như vậy thực khiến tôi thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chuyện xưa như mây khói (1)

Nắm chặt chiếc chìa khoá trong tay nhìn căn chung cư trước mắt. Đây là khu dành cho giới thượng lưu bậc nhất và riêng biệt. An ninh tối ưu đến mức con muỗi cũng dò ra không xong. Tôi phải khó khăn lắm mới đứng được ở đây. Người bảo vệ cứ soi mói, nhìn tôi từ trên xuống như muốn chọc thủng vậy. Ông ta hỏi hết cái này đến cái khác khiến tôi nhức đầu không thôi, còn gọi điện xác nhận nữa cơ chứ nhưng tôi sợ gì, mặc kệ ông ta hoành hành cho đúng nghĩa vụ của bản thân ông. Tôi mở ở khoá, nghe tiếng cạch, tôi đẩy nhẹ cửa. Bên trong hoàn toàn trống không, gọn gàng như thể chưa bao giờ có ai vào đây mà ở. Nhìn lên kệ kệ chỉ có duy nhất một đôi xanh lam xinh xắn. Tôi nhanh thay giày ra, xỏ vào, dường như có chút quá lớn nên chân nhỏ của tôi mang sâu vào trong để giữ lại và dư ra khá nhiều, nhìn dưới chân cứ muốn phát cười. Đây là anh ở một mình sao? Quá rộng lớn, có thể ở thêm ba đến bốn người cũng đủ. Tôi nhìn từ trong ra ngoài, hoàn toàn sạch sẽ, vậy tôi phải dọn dẹp cái gì đây? Chống nạnh hai tay mà thổi phư phư. Tôi tò mò đi tham quan, muốn biết bình thường anh sinh hoạt như thế nào? Mở cánh cửa màu đen ở cạnh tay, là phòng ngủ. Che rèm chặt tối om, toàn bộ như bị chìm vào bóng tối không thể thấy gì nhưng lại là mùi hương lải xông lên đầu mũi như thể anh đang đứng ở trước mặt tôi, khoé mắt liên cay cay, mím chặt môi mà khép cửa lại, một bước chân cũng không dám bước vào, chỉ nhìn ngắm vậy thôi cũng đã đủ rồi. Mở tiếp cánh cửa màu hồng, tôi cười thầm, anh như vậy nhưng lại là thực biến thái nha! Còn dùng cả màu hồng nhưng mở ra, căn phòng này lại có ánh đèn vàng nhạt, là thư phòng của anh. Tôi tò mò bật đèn lên, tôi bị thu hút bởi phía sau bàn làm việc, có rất nhiều tấm hình được dán lên bảng tự động dính và đèn xung quanh nho nhỏ chớp nháy sáng đẹp mắt, mỗi bức ảnh đều kèm theo một dòng tâm trạng. Quan trọng là đều là hình của tôi. Tôi kinh ngạc đến gần, tự dưng lòng lại đau đớn như muốn ngã xuống nhưng cố gắng mà nhìn đến tấm thứ nhất, đó là lúc tôi 4 tuổi, trong hình nhỏ nhắn hoa lệ mà cười tươi chơi đùa chạy theo con bướm.

"Thì ra cô công chúa nhỏ mà tôi nhìn thấy tên là Thẩm Thẩm, chỉ 4 tuổi thôi, rất đáng yêu. Mở lòng làm bạn với cô bé cũng không tệ, làm tôi luôn cười tươi và dễ chịu. Cô bé đồng ý cho tôi gọi cô là Thẩm Nhi và gọi tôi ngọt ngào là Thần ca, làm tôi rất hạnh phúc."

Tấm thứ hai là tôi đang ôm cổ anh mà cười tươi và anh cũng vậy.

"Rất lâu rồi, tôi mới được cười như vậy, không phải thấy tôi quá đáng thương đó chứ? Chơi tuyệt với Thẩm Nhi cư nhiên lại thấy giữa mùa đông lạnh lẽo ấm áp đến lạ thường. Tôi rất yêu quý cô bé, nhìn nụ cười đó rất đơn thuần luôn làm ấm lòng người đối diện."

Mắt tôi đã sớm nhòe đi, hít thở khó khăn, nhìn tấm thứ ba. Tôi ngồi giữa vurun hoa mà ngửi hương thơm

"Cô bé này tự dưng ngây ngô hỏi tôi có giàu hay không? Tôi rất khó hiểu. Thẩm Nhi nói là người giàu thì cô bé sẽ lấy người đó làm chồng. Tôi cười gât vì suy nghĩ vô tư như vậy. Thẩm Thẩm rất thích lâu đài của công chúa nên tôi buộc miệng hứa với cô bé sẽ cho cô một lâu đài thực to. Suy nghĩ đó trong đầu luôn luôn động lại và chưa bao giờ quên."

Nước mắt tôi rơi là chỗ, không kim được nữa. Sự đau đớn đến không thờ nổi mà khó khăn, móng tay sắt nhọn ghim sâu vào lòng bàn tay nhưng tôi chẳng thấy đau mấy. Nhìn sang tấm thứ tư, gương mặt nghịch ngợm của tôi dính đầy kem tươi mà quyết môi tức giận.

"Tiệc chia tay, tôi đi du học. Tôi có mời cả Ti gia đến. Thẩm Nhi rất vô tư mà ăn bánh kem còn khen rất ngon. Đây là tôi chọn riêng cho cô bé, Thẩm Thẩm rất thích ăn vị socola, vì mỗi lần đưa cô bé đi ăn kem đều ăn loại này. Có lẽ là phải xa Thẩm Nhi một thời gian dài rồi, nghĩ đến đây làm tôi buồn rầu không thôi."

Thì ra là vậy, lúc đó tôi không biết đó là tiệc chia tay vì quá nhỏ mà cứ trách anh là đi như vậy lại không nói câu gì gọi là tạm biệt cả và giận hờn anh thời gian dài. Tấm thứ năm là trong buổi tiệc của Dận gia, ngay lúc chúng tôi chào hỏi nhau, tôi ngây ngô không nhận ra anh, liền bị lưu lại khoảnh khắc đó.

"Thẩm Thẩm, bây giờ không còn là một cô bé nữa mà là một thiếu nữ xinh đẹp, thu hút người nhìn. Gặp lại tôi em lại nữa gọi tôi là Bạch tiên sinh xa lạ. Lòng tôi cay đắng khi nhìn vào ánh mắt xa cách và dè chừng của em. Có rất nhiều thứ muốn nói nhưng miệng lại cứng nhắc một thể không thể mấp máy nổi. Vì sao em lại quên tôi dễ như vậy? Tôi cứ tưởng gặp lại chúng ta sẽ trùng phùng mà vui vẻ, em làm tôi mong chờ như muốn chết đi sống lại nhưng thực tế trước mắt thực khó chấp nhận được. Tôi không trách em."

- Thần ca..... Anh đang... ở đâu? Tôi đập vào lồng ngực mình mà thét lên, ngã khụy xuống tại chỗ, khóc nghẹn lời, tay liên tục dụi làm đỏ mắt trầm trọng đến đau rất. Cảm nhận từng đợt nhói lên.

- Là em...là em có lỗi...với anh. Nấc lên từng tiếng mà dầy vò bản thân, khóc đến đau xót, mắt nhìn chăm chăm dòng chữ rỗng bay phượng múa nhưng có chút siêu vẹo và đậm. Chắc chắn anh đã rất kiềm nén mà viết lên. Càng nhìn càng khóc to và càng chán ghét bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chuyện xưa như mây khói (2)

Cố gắng giương mắt đau nhức nhìn tấm hình thứ sáu, trong hình là tôi đang dựa vào kính xe mà ngủ say, yêu kiều.

"Được phủ lên môi em và cảm nhận sự ngọt ngào, tôi như muốn điên lên vì sự thương nhớ nhưng sau đó lại không dám đối mặt với em. Nhìn em ngủ thôi cũng là thấy đủ rồi, gần em trong phút chốc như vậy cũng là quá đủ như đặc ân đối với tôi và thấy trước mắt nhưng lại xa tít chân trời mây. Em thực quá ương ngạnh và ngang bướng nên tôi đành động tay với em nhưng mong em đừng ghét bỏ tôi. Tôi đưa em vào chính lâu đài như em mong muốn, tôi đã dành hết tâm huyết để thực hiện cho em nhưng em bây giờ có còn nhớ và cần nữa hay không? Nghe em nói thích nó làm tôi rất vui, chưa kịp mở lời thì em đã rời khỏi nơi đó, là lỗi của tôi vì chiếm lấy em khi chưa được cho phép. Lần đầu của em, lại vô ý rơi vào tay một tên xấu xa như tôi, làm em rất không cam tâm đúng không? Thực xin lỗi. Em lên máy bay rời khỏi nơi này, tìm tôi như muốn ngừng đập mà run rẩy. Nhìn em quay đi, như ngàn vết dao đâm không thương xót vào lòng mà thấm chảy máu đậm đũa."

Tôi thấy rõ, dòng chữ này còn cứng hơn tấm trước và nó nhòe đi. Anh thực sự khóc sao? Tại sao anh lại không nói ra tất cả, anh thậm chí không tìm lý do để ngăn cản tôi rời đi nhưng nhớ lại, chính tôi nhắm mắt không nghe anh giải thích.

- Không có...em không có không can tâm. Vuốt ve mà đau đớn vô cùng. Tấm thứ bảy, là lúc ở Nga, thì ra anh nhờ nhiếp ảnh chụp riêng tôi.

"Em vui vẻ như vậy làm tôi rất hạnh phúc. Thẩm Thẩm, tôi thực sự yêu và nhớ em đến điên dại. Dừng tất cả mọi thứ để yêu em. Cả đời người này, không tiếc để đuổi theo em, em đi đâu tôi liền đến đó chỉ mong được nhìn thấy em, không thể đến gần cũng chẳng sao. Khi cơ thể hai chúng ta thành một, triền miên không rời, tôi thậm chí hạnh phúc đến nổi mà không tin vào trước mắt. Thẩm Nhi, tôi yêu em, nhưng lại không có dũng khí để nói, không cho em nổi một lời hứa hẹn nào, là tôi tồi và nhu nhược. Tôi muốn nói là từ trước tới giờ, tôi đều không quên được em nhưng lại không thể có dũng khí mở miệng, chỉ có thể thu mình mà viết trút mọi thứ vào đây."

Tôi vô lực, dựa vào chân bàn mà nhìn dòng chữ viết tro tro trên đó mà khóc ướt cả góc áo.

"Thẩm Nhi, những cái đó đều đã là quá khứ, là kí ức đã qua. Em đừng nên bận tâm hãy quên nó đi, quên sạch đi đừng nhớ gì cả. Tôi từ đầu đến cuối đều không trách em. Thần ca, tôi luôn luôn đứng về phía em nên sẽ không bao giờ giận hờn em. Nhìn thấy những thứ sến sảm này em nên cười, đừng nên khóc...nhé, tạm biệt."

Tôi cắn chặt môi sưng đỏ, nước mắt ướt đầm, nhắm mắt lại nặng nề. Không dám nhìn lên nữa, xoay người lại. Tôi rất sợ. Anh đã hao tâm đến như vậy? Tại sao tôi lại không nhớ ra anh sớm hơn nữa, tại sao? Lòng tay đang kêu gào lên chua xót, nặn nặn cười nhạt nặng nề. Chậm chậm vuốt ve chiếc ghế dựa anh ngồi, tôi muốn khóc cho hết nước mắt, nhưng chẳng thể nào. Chạy một mạch vào phòng, bắt gác ôm chặt chiếc gối xám tro anh nằm. Tim như nát ra từng mảnh đau vô cùng tận. Bây giờ tôi nên kiếm anh ở đâu? Thần ca, anh đã phiền lòng về em nhiều rồi đúng không? Từng đợt ký ức rõ ràng từng

khoảnh khắc, lúc cười, lúc chạy nhảy cùng anh. Trần ngập tiếng cười. Đoạn thời gian chúng tôi bên nhau ở Nga, ở Anh, mọi thứ quay chậm chậm trong đầu. Tôi rũ đầu xuống gối mà khóc tức tưởi đến ho sặc sụa và hiểu được vì sao cánh cửa đó được trang trí màu hồng. Anh thực đàn độn hơn tôi tưởng, một tổng tài cao cao tại thượng và một hắc chủ oai phong lẫm liệt đứng đầu hắc đạo lại như vậy sao?

- Thần..... Hết hết sức bản thân, nghe tiếng vang mà cảm thấy cô đơn đến khó chịu. Mắt sưng phù lên đáng thương. Có không biết trân trọng, mắt đừng nên tìm kiếm, anh muốn nói với em cái này? Em sẽ chăm sóc Đằng Đằng, con chúng ta thực tốt mà chờ anh trở lại, liệu anh có không? Lê thân mệt mỏi ra khỏi cửa, khoá cửa thật kỹ càng. Gió thổi qua người, tôi liêu xiêu như thể nó cũng muốn thổi bay tôi đi. Nhìn con phố xa xa từ trên cao mỹ lệ vô cùng nhưng lại không có tâm ý dễ thương chút. Hốc mắt trực trào nước, ằng ặc, làm người đi đường có chút chú ý, tôi hiện tại tàn tạ và xơ xác vô cùng. Đầu tóc rối bù, quần áo nhăn nhó, mặt mày ướn đăm. Mặt trời dần xuống núi, ánh đèn vàng trên đường leo loét toàn bộ đường phố xa hoa của Bắc Kinh. Lang thang trên con phố nhộn nhịp, lòng bàn tay trống rỗng mà nắm chặt góc áo. Nhớ đến cái nắm tay, cái ôm ấm áp của anh làm lòng tôi nhói lên, anh cố gắng tôi suốt quãng đường, không hề than một chút mệt mỏi. Bây giờ, cảnh không còn mà người cũng không còn chỉ còn một mình tôi tự nhớ về nó. Cả người ề ảm và đờ đẫn cứ biết tiếp về phía trước không biết bản thân đang muốn đi đâu và đâu óc cũng trống rỗng mà suy nghĩ miên man.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đang trôi lơ lửng trên sông được người cứu vớt

Con người trước mắt nhoè đi, nước mắt cứ vô lực mà chảy xuống. Bước chân càng ngày càng nặng, tưởng chừng sẽ ngã xuống nhưng chiếc xe BMW đen bóng phanh ngay tôi. Tôi ngược mắt đau đớn, thần thờ nhìn kính xe đang di chuyển xuống, gương mặt của Dận Dịch anh liền hiện lên. Một thân tây trang lịch lãm, gương mặt đẹp đẽ và tao nhã, quyến rũ vô cùng. Tôi mở to mắt nhìn chăm chăm, muốn tránh đi nhưng cổ tay lại bị nắm chặt làm tôi giật mạnh cũng chẳng có tác dụng.

- Em còn muốn đi đâu? Nhìn bộ dạng bây giờ xem, chẳng khác một hồn ma?

- Không....không cần anh quan tâm cho tôi. Tôi sẽ tự biết được. Không nhìn anh lần nào, nhìn phía xa cảm giác có chút mơ hồ.

- Tự biết? Sau bao nhiêu năm gặp lại em đã thay đổi quá nhiều. Dận Dịch anh, càng ghì chặt, tay tôi đau nhức tưởng chừng xương cốt vỡ vụn ra, không khỏi cau mày, bực chán.

- Không đành đành đến anh. Tôi mệt mỏi, xoay cổ tay giật mạnh, cất bước thì liền bị một lực đạo ôm chặt.

- Đừng đi đâu nữa. Nghe đến câu này, tôi khóc càng dữ dội, tại sao chỉ một câu đơn giản như vậy Bạch Kinh Thần anh lại không nói ra được? Nhưng nếu anh nói ra liệu lúc đó tôi có ở lại không. Dận Dịch thương cảm mà vơn tai lau những giọt nước mắt nặng nề rơi xuống.

- Em đã khóc bao nhiêu rồi hả? Anh giận dữ vuốt ve hốc mắt đỏ hoe. Tôi cứ mặc anh muốn làm gì thì làm tôi quá mệt khi phải chống cự hay dấy dụa. Anh thấy tôi thuận theo liền kéo tôi lên xe, anh xoay vô lăng thuận thực.

- Đói không? Tôi lắc đầu.

- Em muốn về nhà. Hiện tại chỉ muốn như vậy thôi.

- Được. Gương mặt tuần lẳng có chút thất vọng mà đáp ứng. Tôi có thể nhìn ra có rất nhiều cô gái nhìn anh có vẻ rất thèm thuồng và nhìn tôi với vẻ chán ghét, tôi không muốn đối mặt với những ánh mắt tầm thường đó. Tôi chỉ muốn về nhà ôm Đằng Đằng. Chỉ có thằng bé mới làm tôi bình tĩnh lại sau bao nhiêu chuyện xảy ra. Trong xe, không khí trầm mặc vô cùng, không ai mở lời với ai, chỉ có tiếng hít thở đều đặn của đôi bên. Tôi đặc biệt thấy hôm nay quãng đường về nhà như kéo dài ra, nhàm chán vô cùng. Tôi nhận thấy anh đang nhìn đến mình mà quan sát, tôi tỏ vẻ không có gì mà lờ anh.

- Anh không phải đang đùa với rùa?

- À.... Không có. Xe bắt đầu nhanh hơn lúc trước nhiều, trước mắt Ti gia liền xuất hiện. Tôi xuống xe liền thấy bóng dáng Đằng Đằng chạy ra hôn hờ.

- Mẹ về rồi à. Đằng Đằng chờ rất lâu rồi đó. Thằng bé ôm chân tôi mà nheo miệng cười.

- Tiểu thiếu gia cứ ngóng ra sân chờ nhị tiểu thư suốt. Tiểu Phí cung kính mà cúi đầu chào. Tôi không nhìn được ngời xôm xuống mà véo má Đằng Đằng thật mạnh khiến thằng bé giật dỗi mà xuyết xoa. Quên mất không chú ý tới Dận Dịch anh đang đứng ở đây.

- Đằng Đằng chào chú. Thằng bé ngoan ngoãn cúi đầu chào anh, anh cười tươi gật đầu rồi lên xe phóng đi ngay, không hề miệng câu nào. Tôi có chút khó hiểu, ôm Đằng Đằng vào nhà.

- Đằng Đằng ăn tối chưa? Ở nhà có ngoan ngoãn không? Có làm phiền đến ông bà ngoại?

- Không có nga! Đằng Đằng rất ngoan, mẹ luôn cho là Đằng Đằng hư hỏng, không đoái hoài tới mẹ nữa. Con đi chơi với ông bà ngoại. Thằng bé giận dỗi leo lên sofa ngồi.

- Mẹ, con đi tắm cho thoải mái. Bà gạt đầu rồi nhìn Đẳng Đẳng chơi rôbo cười vui vẻ, thực ra bà đã nhận ra đây là con của Bạch Kinh Thần nhưng bà lại không có nói gì vì bà biết tôi rất đau khổ. Gương mặt này y như Thần thứ hai làm sao bà lại không nhận ra cơ chứ? Đẹp đẽ, tuấn tú và thông minh hơn người thừa hưởng từ cha tất thấy, chỉ có tính tình thì y chang mẹ nó, luôn hoạt bát và vui vẻ.

Tôi thoải mái, dựa vào thành bồn tắm mà ngắm mắt. Hơi nước nóng làm căng mờ ảo, làm tôi dễ chịu và giải tỏa mọi ưu phiền. Bên tai liền văng vẳng câu nói "*Em hãy quên tất cả đi, mọi chuyện đã qua...*", "*Tắm chung đi, tiết kiệm thời gian*", "*Máy quá, cô vẫn chưa bỏ đi*". Đau quá, tìm ở đây, chỗ này đang rất đau. Nhói lăm, đến muốn rơi nước mắt. Thì ra cảm giác chờ đợi, mong ngóng nó lại như vậy. Đau đớn siết chặt như vậy, đau khổ vô cùng. Nỗi nhớ anh luôn chấp chờn. Nắm chặt tay mà khóc đến tê tâm liệt phế.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Đưa bản thân đến làm thư ký cho anh (1)

*5 năm sau.

Cũng đã một thời gian dài trôi qua, hằng ngày không ngừng đi đến các hộp đêm mà nung nấu cơ hội thấy được bóng dáng anh nhưng lại là thất vọng trở về. Bảo quản chung cư của anh thực sạch sẽ và "lâu đài" mà anh nhắc đến. Cứ mỗi lần, nhớ nhung đến đau xót thì tôi ôm Đẳng Đẳng vào lòng như tiếp thêm sức mạnh cho bản thân, nhìn gương mặt tuấn tú của thằng bé ngày càng trưởng thành, cũng ngày càng đẹp đẽ hơn. Cánh cửa sơ trung mở rộng đón Đẳng Đẳng, khi lớn rồi thằng bé không còn nhắc tới cha nữa nhưng tôi biết thằng bé luôn luôn muốn có. Trên mặt báo cũng đầy hình ảnh anh cặp kè với diễn viên hạng A hay siêu mẫu vân vân mây mây, làm tôi tức giận mỗi khi nhìn thấy nó. Mọi chuyện của tôi và anh dần lắng về phía sau xem như không tồn tại nhưng trong lòng anh thực sự không còn một chút nào hay sao?

Tôi tình cờ nghe được tin Bạch thị tuyển thư ký, tôi quyết định phải xin cho bằng được, chỉ có cách này mới có thể gặp anh. Chức vụ này do ban điều hành tuyển nên tôi không lo ngại Vũ Thuần nhận ra, nhưng tôi cũng không thể để gương mặt như vậy được. Tôi trang điểm thật đậm, chân mày liễu được tô đậm nhưng vẫn sắc sảo, môi tô dày hơn một chút. Nhìn vào gương tôi còn không nhận ra chính bản thân của mình, cũng không quá mức xấu mà phải gọi là lố lăng nhưng vẫn đẹp đẽ. Tôi thỏa mãn nhìn ngắm trong gương, chọn bộ đồ công sở nhã nhặn, tóc dài tùy ý búi to. Nhìn tổng thể cứ như một bà cô trung niên nhưng với da mặt láng mịn và trắng sáng này thì bà cô nào được cơ chứ? Vẫn là không quên thiết bị làm trầm giọng nói lại và chuẩn bị giấy tờ sẵn sàng, điền vào giấy xin việc với tên Mộ Thi Hàm, vừa có tài văn chương và vừa có nội hàm, quả là ứng cử viên sáng giá cho chức vụ này rồi còn gì? Tôi tự tin một bước thẳng xe đến Bạch thị.

Thật sự sự tự tin bị vẻ cao to và hùng vĩ của Bạch thị mà đè bẹp. Tôi ngẩng cao đầu đến tầng cao mà há hốc. Nhìn hàng dài xếp hàng không thể chấp nhận. Tôi lắc đầu, lau mồ hôi trên trán từng bước tỉnh mà vào trong. Nhìn qua nhìn lại, trên tay ai cũng cầm một đồng giấy tờ và sổ sách, bận rộn làm việc luôn tay, đi chuyển lạo sạo qua lại rất nhanh. Tôi kinh ngạc nhìn nữ nhân viên mang giày cao gót mà chạy với lực kinh khủng, tôi mang giày này chỉ đi được thôi, mới một chút mà đã đau nhức muốn sưng phồng lên.

- Mộ Thi Hàm. Vừa nghe đến tên của bản thân, liền chạy nhanh, tao nhả nhìn vào phòng thủy tinh bên trong sang trọng mà mở cửa tao nhả bước vào.

- Xin chào tất cả mọi người. Tôi mặt nở hoa đào mà cười tươi sáng lạng, che đi ánh dương ngoài kia và cúi đầu cung kính, ngồi vào ghế phòng vấn không khỏi có chút căng thẳng vì có rất nhiều giám khảo ngồi quay xung quanh. Toàn là những ông già hói, khó tính.

- Hãy cho biết về bản thân của bạn.

- Tôi tên Mộ Thi Hàm, là một con dân nhỏ của Trung Quốc. Xuất thân từ Giang Nam. 25 tuổi, dù tôi còn trẻ nhưng đã trau dồi kinh nghiệm thấu đáo. Tốt nghiệp thư ký kinh doanh tại trường Polit Q, Nga. Thông thạo một số thứ tiếng như Anh, Pháp, Nga. Tôi xin hết. Nhìn họ có vẻ gạt đầu mà tiếp thu khiến tôi bớt lo lắng mà thờ phào trong lòng.

- Vì sao chúng tôi phải tuyển cô? Ngoài kia còn rất nhiều người đang chờ để phỏng vấn. Tôi suy tư chốc lát, nghĩ thầm không biết phải làm sao để thuyết phục họ. Ánh mắt có chút lo sợ nhưng nhanh chóng tỉnh táo mà cười nhạt.

- Vì sao là chính các vị đây nên rõ chứ? Tôi cần công việc phù hợp, các vị cũng cần có người ở vị trí này phù hợp. Vậy đưa đến cửa thì tại sao lại không tuyển dụng đúng không? Một tên khá trẻ tuổi, nhuệch miệng cười nhạt.

- Duyệt, cô về đi. Giọng thật trầm lắng nhưng rất dễ nghe không hề ác tai khiến khó chịu. Hơi tuấn tú chứ không đẹp xuất sắc, nhưng lại xứng đáng đứng hàng mỹ nam vì đẹp một cách dịu dàng.

- Tạm biệt, các vị...hẹn gặp lại. Tôi cố ý nhấn mạnh hẹn gặp lại, họ chắc chắn phải để tâm đến tôi thôi. Tôi xoay người rồi đi thật nhẹ nhàng, mùi thơm quyến rũ vẫn còn thoang thoảng nồng nặc. Liệu tôi có thành công không đây? Vẫn chưa biết được, nhìn hàng người đông ngoài kia mà lắc đầu ngao ngán, nhiều đến như vậy người muốn làm thư ký cho anh sao? Các người không có cửa định tranh giành với tôi ư? Nhưng có vẻ lạ, thư ký của anh chắc chắn là rất tài giỏi, không phải anh quá khó tính mà thay như thay áo đó chứ? Nhớ lại anh ôm những người đẹp kia làm tôi càng điên tiết. Chợt nhớ lại, nhìn đồng hồ, sắp đến giờ rước Đẳng Đẳng rồi, tôi nhanh lao lên chiếc Bugatti Chiron siêu phẩm đậu sừng sững trước bao con mắt dòm ngó, tôi phóng nhanh như phóng tên mà mất vút, lại không biết được, có một con mắt quan sát tôi với vẻ thích thú mà cười rộ, khiến người nghe sồn ọc.

Chương 58: Đưa bản thân đến làm thư ký cho anh (2)

- Đờng Đờng. Tôi đứng bên vệ đường mà vẫy tay. Thằng bé vui vẻ chạy đến mà ôm chầm lấy tôi.
- Mẹ thường xuyên đón Đờng Đờng được không? Con không muốn đi với chú Quách đâu.
- Ngoan, sắp tới mẹ phải đi làm, không có thời gian nhiều, hiểu không? Tôi nhìn thằng bé đờm buồn mà vuốt ve an ủi.
- Con hiểu, không sao đâu. Đờng Đờng gật đầu, nhảy lên xe. Tôi nhìn theo thằng bé mà đau lòng, nước mắt như muốn trào ra ngoài. Đúng là rất ngoan, nhiều khi hiểu chuyện đến mức khiến cho người khác phải đau lòng.
- Mẹ, mau lên xe nào. Thằng bé kêu nhẹ, tôi giật mình mới nhanh chóng lên xe đạp ga đi mất.

Vạch phân chia

Hai ngày sau, tôi nhận được một cuộc gọi lạ. Nhìn con số hiện lên liền biết không phải tầm thường. Cẩn thận đặt lên tai.

- Alo.
- Chúng tôi gọi từ Bạch Thị, cô đã được tuyển dụng. Tuần sau cô có thể bắt đầu công việc, còn chi tiết hơn, khi gặp mặt chúng ta sẽ nói rõ. Chúc cô một ngày tốt lành.
- Cảm ơn. Tôi cũng không quá kích động vì đã sớm đoán ra bản thân sẽ được chọn trong 1000 người đó nhưng không ngờ lại lọc nhanh như vậy. Các người làm việc năng suất cao đưa với mấy móc sao? Mới sau hai ngày đã có kết quả, thư ký tổng đó không biết có hiền hậu và dễ chịu hay không? Thôi mặc kệ, chuyện gì tới thì cứ tới đi.

Vạch phân chia

- Cô là Mộ Thi Hàm? Trước mặt tôi là một thư ký tổng có vẻ dă dạn nhưng cũng rất trẻ, thậm chí trong lòng, nếu là người trẻ hơn tôi thì tôi thực sự không can tâm?
- Chào thư ký tổng, tôi là Mộ Thi Hàm, chúng ta chắc chắn sẽ có cơ hội tiếp xúc lâu dài nên có việc gì không phù hợp mong được góp ý để chỉnh sửa cho hoàn thiện để công việc được cải tiến nhanh hơn. Tôi cười cười, nói một dòng dài khách khí.
- Gọi tôi là Ngưng Phi là được. Không cần khách sáo, có việc gì không biết cứ việc thắc mắc đừng quan ngại. Thấy cô ta cười thân thiện rồi dẫn tôi vào thang máy, tôi liếc nhìn hộp nhảy số đồ tầng 36. Cửa thang máy mở ra, nhân viên ai cũng mong chờ mà muốn nhìn xem tân thư ký mới là ai? Đối mặt với nhiều ánh mắt như vậy làm tôi rất khó chịu nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi, khiến cả nhóm đều nhúc.
- Đây là bàn làm việc của cô. Tôi nhìn thấy một cái bàn lớn lùi về phía bên phải của một căn phòng to, trong Bạch thị chỉ duy nhất phòng này là kín, toàn bộ còn lại là phòng thủy tinh trong suốt.
- Phòng này là phòng của ai? Cho tôi biết được không? Tôi khó hiểu nhìn Ngưng Phi, cô ta cười tươi thực đẹp mặt.
- Phòng Bạch chủ tịch.
- Hiện tại đang ở trong sao? Tôi loé mắt kính sợ, vẫn không biết đối mặt với anh ra sao.
- Không. Chủ tịch đang có cuộc hẹn bên ngoài. Bên ngoài? Tôi tính hỏi thêm gì đó nhưng lại thấy vẫn là không tiện. Tôi vào chỗ bản thân ngồi xuống, trước mặt là bộ máy tính bàn đẹp mắt và nhiều giấy tờ dưới chân chất đầy lên cao như núi cần giải quyết.
- Cô cầm nó đi in ra 100 bản đi. Tôi cũng không muốn cựa mà cầm lên đi kiểm máy photo. Chẳng lẽ tuyển thư ký để đi in giấy qua loa vậy sao? Đúng là cô ta muốn chọc điên tôi mà. Theo như sự dò hỏi mọi người, cuối cùng tôi cũng kiểm ra được, đứng chờ in một lát người, giày cao gót lại ê ẩm khó chịu. Nhanh chóng quay trở lại, thở phào mà giao 100 bản. Mím môi mà liếc nhìn cô ta không vừa mắt. Tôi ngồi lại vào chỗ, tiếng nói của cô ta lại vang lên.
- Này, cô sử lý hết tất cả văn kiện đó đi. Tôi nhìn đồng "bù nhui" mà nhủ mày, hết tất cả sao? Cô ta không đùa đấy chứ? Vừa cầm lên thì liền thấy cô ta

đứng nghiêm người mà cúi đầu.

- Chào chủ tịch. Tôi nghe vậy cũng giật bắn người mà cúi đầu, anh thấy người lạ liền nhìn chăm chăm quan sát nhưng nhanh chóng quay đi. Gương mặt đó, tôi nhớ nhưng từng ngày, giờ đây nó lại gần ngay trước mắt. Tôi cứ thất thần nhìn vào cánh cửa to đó đóng lại.

- Cô đừng đại độ mà si tình không đứng người. Anh ta không phải là người mà cô muốn yêu thích liền yêu thích đâu. Cô ta lay nhẹ làm tôi tỉnh lại, suy nghĩ trong đầu cũng gạt bỏ.

- Tôi có nói với cô là tôi có yêu thích anh ta? Chỉ là nhìn có chút quen mắt giống như gặp lại người quen.

- Người quen sao? Mong là vậy. Cô ta nhìn tôi khó hiểu xong cũng bỏ qua mà lại chỗ ngồi như cũ.

- Alo.....vâng.....tôi hiểu rồi. Chưa bao lâu, một cuộc điện thoại đến. Nhìn cách cô ta thể hiện, cũng đoán được người đó là ai. Tay gõ lọc cọc trên bàn phím như muốn nứt ra vì mỏi, chưa giải quyết được số ít nào.

- Bưng cho chủ tịch một ly cà phê.

- Cô nói tôi sao? Tôi chỉ tay vào bản thân mà nuốt một ngụm nước bọt xằng thẳng.

- Đúng, là Thi Hàm cô đó. Chủ tịch muốn gặp người mới, đừng lo. Nhìn anh ta lạnh nhạt vậy thôi nhưng thực ra là một ông chủ lương tâm cao, lại còn tuần lễ mê người.

- Cà phê chủ tịch thường uống, cô nên pha vừa, không quá lỏng cũng không quá đặc. Chỉ nên cho một muỗng đường vừa là đúng khẩu vị. Tôi gạt đầu và làm theo đúng những gì cô ta nói. Tôi hít thở thật sâu, cầm tách cà phê mà tay run không tự chủ được, liệu anh có nhận ra tôi không đây? Chắc sẽ không đâu. Tôi đã ngoại trang xuất sắc rồi, chắc chắn sẽ không. Tôi gõ cửa thật nhẹ.

- Mời vào. Giọng nói quen thuộc vang lên khiến tim tôi đập liên hồi. Đẩy cửa, nhẹ bước vào. Tốt nhất là tôi nên tự nhiên mà đối mặt may ra không khiến anh nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Đưa bản thân đến làm thư ký cho anh (3)

- Cà phê chủ tịch yêu cầu. Tôi có chút không tự nhiên mà đứng xa anh. Đặt tách cà phê xuống liền tách xa ra thật xa. Như thể sợ anh sẽ đánh hơi được điều gì đó? Anh nâng tay ưu nhã mà hớp một ngụm cà phê, nhìn chăm chăm tôi, tôi có chút hoảng hốt mà mặt bình tĩnh mím môi ngửi hương hoa lài quen thuộc, ánh mắt có chút ghen ngào.

- Cô tên gì? Tôi lầm bầm "trong danh sách có sao không coi? Mà tốn sức hỏi". Toàn bộ đều thu vào tai anh hết nhưng anh vẫn không thể hiện gì.

- Mộ Thi Hàm. Tôi cười vui vẻ với anh mà trả lời.

- Được rồi, cô đi đi. Anh phát tay, tôi hiểu ý liền đi ra ngoài. Chỉ cần biết anh vẫn sống khỏe là tôi vui rồi. Tôi vừa đi ra, bàn tay anh lại nắm chặt. Cảm giác có chút quen thuộc, nhưng lớp trang điểm đậm kia anh lại không nhìn ra được các đường nét vốn có, là anh sai sao? Cô ta là Mộ Thi Hàm chứ không phải là Thắm Thắm của anh, chỉ có gương mặt có chút giống, anh đúng là chưa bao giờ quên người đó.

Trở lại ngồi thần thờ, nhìn màn hình mà có chút trống rỗng. Thì ra gặp lại anh, cảm giác hạnh phúc như vậy.

- Tối bữa trưa rồi cô định ăn không khí à?

- À.... tôi biết rồi. Nhưng....

- Nhưng sao? Cô ta nhìn tôi khó hiểu mà nháy mắt.

- Chủ tịch không ăn à? Tôi chỉ chỉ vào cánh cửa.

- Anh ấy không có thói quen ăn trưa, không cần lo đâu. Ngưng Phị cô ta bỏ đi, tôi cũng nhanh chân đi theo, nếu không thì phải tốn công sức hỏi đường. Vì còi gà cao gót thấy rất thoải mái nên liền quên mang vào, cứ chân trần mà đi. Đi vào phòng ăn rất nóng nực vì cả cái công ty dồn vào đây, tôi không muốn phải ép thân nên mua một suất ăn mang lên chỗ của bản thân mà dùng. "Cốc...cốc"

- Sao lại ăn ở đây? Cảm thấy không quen? Anh ta là người hôm trước tôi gặp ở phòng phỏng vấn đây mà, tôi đã tìm hiểu về một chút ở Bạch thị nên cũng biết hần.

- Chào, Phong trưởng phòng điều hành. Khó khăn nuốt trôi đồ ăn đang nhai trong miệng, tôi như muốn mắc nghẹn mà chào hỏi hân.
- Không cần khách sáo, gọi tôi là Dĩ Phong là được.
- Vâng, anh có chuyện gì tìm tôi sao?
- Hôm nay cô tặng ca. Hân nhoen miệng cười.
- Sao... Hôm nay là ngày đầu tiên cơ mà sao có thể....
- Cô không đồng ý? Ngày đầu tiên thì thế nào?
- Không có. Tôi thăm mắng hân vạn lần.
- Tốt. Cô mang cái này vào cho Thần đi. Hân ta bỏ lại một văn kiện dày rồi bỏ đi. Tôi cũng không dám chậm trễ, liền cầm mang vào. Bạch Kinh Thần anh, đang hút thuốc, khói xung quanh nồng nặc nhìn bóng lưng đó vô cùng cô đơn khiến tôi đau nhói.
- Chủ tịch, Phong trưởng phòng đưa cho anh. Anh gạt mình quay qua, đôi mắt gần đỏ vì nhiều ngày chưa chớp mắt. Bình tĩnh ngồi lại ghé chính.
- Cô không mang giày? Hân lạnh lùng lên tiếng và liếc nhìn chân trắng nõn trống không bên dưới. Tôi ngại ngùng, gương mặt đỏ ửng mà ái ngại.
- Ha ha quên mất. Thực xin lỗi chủ tịch, chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu, tôi dám chắc đó. Anh không hiểu vì sao với người này, anh lại không chút khó chịu, không chút muốn thay người khác. Nhìn vào đôi mắt đen thăm thẳm của tôi mà thấy yên tâm. Anh gạt đầu nhẹ rồi cầm văn kiện xem xét. Tôi thấy vậy xoay người, vừa bước đến cửa liền bị ngăn lại.
- Ai cho cô đi? Nghe vậy tôi liền run người, mau chóng quay trở lại đối diện anh.
- Bên môi cô còn dính com. Thấy hân cười nhạt tôi mới đưa tay lên, đúng là có một hạt com. Cái tên Dĩ Phong này thật là. Thấy bộ dạng tôi như vậy mà lại không nói tiếng nào. Khốn kiếp! Lần sau, tôi sẽ cho anh biết tay.
- Lịch hôm nay. Tôi gạt đầu, nhớ lại bản kế hoạch trong ngày Ngưng Phệ đã dặn dò tôi thật kỹ.
- Chiều nay, chủ tịch có lịch tham dự một buổi tiệc.
- Cô đi với tôi đi.
- Nhưng..
- Không nhưng nhị nữa, cô thực khiến người khác bức mình.
- Xin lỗi chủ tịch.
- Cô không còn câu nào khác với câu xin lỗi sao? Ra ngoài đi.
- Vâng. Thực sự hôm nay tôi mệt đến là người nhưng được ở gần anh khiến tôi rất vui, không khỏi có chút hạnh phúc tâm tư.

Vạch phân chia

Bước vào khách sạn Hoàng Gia xa hoa giữa Bắc Kinh trắng lệt, tôi tự tin mà sóng vai bên anh. Trên thân khoác chiếc váy đen tuyền lóng lánh kéo dài đến chân. Ngực xẻ sâu táo bạo và hở một phần lưng gợi cảm. Dù là có một con nhưng cơ thể tôi chưa bao giờ mập lên hay biến tướng. Làn da trắng nõn tinh tế, tóc tùy ý xoả ngang thắt lưng. Anh vẫn là bộ dáng như vậy, vẫn là bộ Âu phục quen thuộc nhưng không khiến mọi người chán mắt, thu hút ý như cũ. Một thân lẫn tử, mỹ nhân khoác tay bên cạnh, bước vào trở thành tâm điểm chú ý. Đây là một buổi tiệc không hề tầm thường, tụ họp tất cả các ông trùm lại, đáng nhẽ anh nên mang Ngưng Phệ thư ký trưởng theo mới đúng. Ở cửa có rất nhiều người chào đón. Anh lịch thiệp bắt tay câu nệ, tôi bên cạnh cười tươi như hoa. May là cha tôi có việc bận nên không thể tham dự, Đẳng Đẳng có bà ngoại lo nên tôi không quan ngại nhưng tôi đã hứa với thằng bé là sẽ về sớm vì đây là lần đầu tiên tôi xa thằng bé lâu như vậy, nhưng chắc sau này chuyện như hôm nay sẽ xảy ra thường xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Mỗi lần xoay người thì cô liền biến mất

Vì thân là thư ký nên anh đi đâu, tôi cũng phải như cái đuôi mà đi theo đó. Dù anh không nói ra nhưng tôi phải tự biết thân phận hiện tại của bản thân mà quy theo. Tiếp cũng không ít rượu mà ăn lại không có nên có chút chột dạ, đừng nói đến ăn cả ngồi cũng chẳng đặt móng được tạo nào. Giày cao gót lại quá không hợp nên trơn trượt rất khó chịu nhưng cũng phải cắn răng mà cố gắng.

- Chào Bạch tổng. Phía xa truyền đến tiếng gọi của Dân Chương - cha của Dân Dịch, chủ tịch của Dân thị. Gặp anh cũng có vài phần kính nể mặc dù cả hai đang đứng ngang bằng nhau. Ông đã già hơn trước rất nhiều, khi lần đầu gặp ông vào 8 năm trước, mái tóc vẫn đen mượt nhưng hiện tại lại có chút hoa rậm, khuôn mặt có chút già dặn nhưng vẻ đẹp vẫn còn ẩn hiện.

- Chào Dân lão gia. Tôi tiếp rượu với ông, chia tay ra cụng ly và một lần đem rượu sảng sảng mà ực hết vào bụng cồn cào, tôi càng ra mồ hôi lạnh mà có chút run người nhẹ nhưng nhanh chóng định hình lại vì sợ anh sẽ phát hiện ra.

- Chúc Bạch thị ngày càng lớn mạnh. Anh nghe xong cười nhạt và ông cũng quay đi. Chưa bao lâu, liền có một tên béo ú lại gần, hân hân ta giàu có vô cùng nhưng lại là một tên háo sắc, chuyên bề hoa thơm mọi nơi. Nhìn thấy hân, trong mắt liền hiện lên sự khinh bỉ nhưng chẳng thể nào ra mặt. Vẫn là nhận một ly rượu khác trong tay mà tiếp.

- Chào Trương tiên sinh. Hân chẳng những vụng về mà còn cơ hội vuốt ve tay mềm mại của tôi, khiến tôi rút tay lại. Nhanh chóng nhú mày mà cố gắng uống cạn. Hân cười một cách thâm trầm mà nhìn vào rãnh ngực sâu hút với vẻ thèm thuồng, hít lấy hít để mùi hương trên người tôi tỏa ra mà trầm mê, càng nhìn tôi càng sợ hãi mà muốn tránh xa. Anh bên cạnh vẫn đang cười nói với những người khác nên không hề hay biết.

- Mỹ nhân, bổn thiếu gia để ý em từ lúc bước vào đây, quả thực rất đẹp. Hân được nước tiến tới gần, tay lại như muốn ôm eo tôi. Được lắm? Tôi sẽ cho hân sung sướng tận trời mây. Tôi tiến lại gần hơn, nắm chặt tay hân mà cười mỉa mai.

- Để ý lâu rồi đứng không? Hân vừa gật đầu, tôi liền ép sát người hân, bề co cánh tay ú nu về phía sau, khiến hân đau đớn mà la lên, nhưng không khí xung quanh lại quá ồn ào nên cũng chả ai để ý đến, bất quá ở gần cũng sẽ có chú ý nhưng biết rành rành về bộ mặt của hân nên không thèm nhìn đến nữa, như không có chuyện gì xảy ra.

- Thư ký Mộ. Tiếng nói trầm mà oai vệ đằng sau, tôi mới nhanh chóng buông hân ra. Sắc mặt hân hiện tại khó coi cực kỳ, vừa nhăn nhó xoa xoa cánh tay vừa tức giận mà trợn mắt nhìn tôi.

- Xin chào, Bạch tổng, rất hân hạnh được gặp ngài. Danh bất hư truyền đã lâu nay mới có cơ hội diện kiến. Bạch Kinh Thần anh, có chút nhú mày nhìn hân. Hân đúng là chả có chút tôn nghiêm. Vừa mới hùng hùng hổ hổ, gặp anh liền rục lại như thỏ. Nhìn thấy hân chìa tay, muốn tiếp rượu với anh, tôi mặc kệ dạ dày đang nóng rát mà nâng ly uống cạn. Vừa rồi dường như hân vẫn chưa sợ, vẫn dùng loại ánh mắt đó nhìn tôi khiến tôi rất ngứa ngáy mắt.

- Qua đó ngồi đi. Anh lạnh lùng chỉ tay, tôi nhanh chóng nổi bước theo. Tôi thực sự đang rất mệt, đói và đau. Vừa ngồi êm xuống, tôi liền thở phào nhẹ nhõm. Hóp một ngụm nước cho thông cổ họng mới cời giày mà xoa xoa bàn chân sưng rộp lên. Con đau dạ dày đã lên quá mức, ở chỗ này tôi không tiện rên rỉ được.

- Chủ tịch, tôi đi vệ sinh. Anh gật đầu cho phép, tôi mới lẻ thân mà bước chậm rãi ra hành lang. Mồ hôi lạnh đổ ra vì đau nhức, tôi vuốt trán. Đi vào toilet nữ mà ngồi phịch xuống. Đau đến quặn quai mà muốn ngắt đi. Cố gắng chui vào ngăn toilet, đóng cửa chặt. Mở nắp bồn cầu, ối trời ra hết tất cả, cảm nhận rõ được vì không có gì trong bụng nên dạ dày khi hoạt động co thắt mạnh. Mùi tanh xộc lên mũi khiến tôi khó chịu mà nhăn nhó xả sạch. Tôi rửa tay, dùng khăn giấy sửa lại vết trang điểm, nhìn trong kiếng chính chu mới là đi ra ngoài. Vừa vào đến cửa, anh đã đứng sẵn ở đó, bóng dáng cao to dựa vào tường rít thuốc. Tôi nhanh chóng lại gần.

- Cô đi vệ sinh tận 20" chưa trở lại. Anh dập điếu thuốc, nhìn chằm chằm tôi không rời mắt. Tôi có chút mất tự nhiên mà tránh ánh mắt đi. Bụng lại cồn cào lên muốn không đứng nổi nữa.

- Tôi...tôi xin lỗi. Chỉ là hơi khó chịu.

- Không sao. Thấy anh xoay người đi vào trong, tôi cũng nhanh theo sau. Anh là đang lo lắng cho tôi sao? À không đúng, là lo lắng cho Mộ Thi Hàm chứ đâu phải tôi. Đúng là chó treu như một trò đùa. Bây giờ lại ghen với chính bản thân mình, đáng chê cười mà. Tôi quá ngọt ngào trong không khí nhộn nhịp này, muốn kiếm nơi khoáng đãng nghỉ ngơi nhưng lại là không dám đi.

- Thư ký Mộ, ban nãy nhìn Thần có vẻ rất lo lắng cho cô nh? Tán Yên - diễn viên nổi tiếng nhất hiện nay, có thể gọi là ảnh hậu ngồi phía đối diện, xinh đẹp kiêu sa mà hỏi han. Bên cạnh còn có vài người khác a đùa nhạo, nhìn thấy tôi liền churong mắt.

- Vậy sao, vậy vinh hạnh cho tôi rồi. Tôi hiện tại không còn tâm trí để so đo với cô ta nên càng muốn nhanh kết thúc chủ đề quái gở này. Khi phục vụ đi ngang, tôi yêu cầu một ly nước nóng nên nhanh có. Cảm lên hóp từng ngụm mà thấy thoải mái hẳn lên. Nhưng khoan, vì sao cô ta lại kêu gọi thân mật như vậy? Nhìn kỹ, mới nhớ thì ra cô ta là người chụp với anh ở mặt báo hôm trước tôi xem. Tay nắm tay có vẻ rất thân mật.

- Cô với chủ tịch có quan hệ như thế nào? Tôi thực muốn biết cách gọi thân mật này là có ý nghĩa gì? Tôi cười nhạt, nói đúng ra là cười lạnh.

- Cô khiến tôi ngại quá, đừng hỏi thẳng như vậy chứ. Nhìn cô ta ửng đỏ mặt mà tay tôi nắm chặt hơn. Định dạy dỗ vài câu thì điện thoại reo lên, tôi nhìn anh đằng xa mới dám ra ngoài.

- Alo.

- Mẹ. Giọng nói non nớt của Đẳng Đẳng vang lên bên tai, tôi cứ nghĩ giờ này chắc chắn thằng bé đã ngủ.

- Sao còn chưa ngủ? Đẳng Đẳng phải ngoan. Nhắm mắt lại là liền ngủ được.
- Khi nào mẹ về?
- Mẹ sắp về rồi, không lâu đâu nên Đẳng Đẳng ngoan mà đi ngủ đi.
- Được rồi, đều nghe mẹ, mẹ nhớ về sớm. Nghe giọng nói buồn thiu của thằng bé khiến tôi muốn bản thân ngay lập tức về ngay nhưng vẫn là không có. Tất đi. Quay lại liền bị anh mắng cho một trận.
- Thư ký Mộ, cô thật là...mỗi lần vừa xoay người thì cô liền biến mất.
- Tôi xin lỗi, sẽ ngồi im ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tán Yên chết tiệt

- Cũng thật là lạ, loại người vụng về mà chả được việc gì như cô, chủ tịch sẽ đuổi thẳng tay khi sai lầm nhỏ, nhưng cô lại là khác, quá may mắn đi. Ngưng Phị chép miệng, nhìn kỹ tôi.
 - Ủ, nhìn cô cũng rất đẹp mắt đấy. Điều này còn lạ sao? Tôi tự hỏi. Vừa dứt lời, anh liền xuất hiện, nói đuổi phía sau là Tán Yên đi vào văn phòng. Cô ta còn đáng ghét đến nỗi nhìn tôi cười mỉa mai. Hai người vừa biến khỏi tầm mắt, tôi nắm chặt váy bản thân mà cắn răng.
 - Không có gì lạ đâu. Nhưng nói thật với cô là tình trạng này chỉ xuất hiện vài năm nay thôi. Lúc trước, tôi thấy anh rất liêm chính, không bao giờ có mối quan hệ mập mờ thế này đâu. Đàn ông mấy người này khó hiểu quá. Thấy cô ta lắc lắc đầu mà cảm thấy buồn cười nhưng lại là không có tâm tư để cười.
 - Theo cô chủ tịch sẽ làm gì bên trong? Cô không tò mò sao? Cô ta tiến lại gần tôi, tôi chớp mắt ngây ngô.
 - Làm gì a? Không nghĩ ra. Vừa nói xong, trong đầu liền hiện lên cảnh hai người đang ôm hôn nhau nồng nhiệt nhưng nhanh chóng lác đầu bãi bỏ.
 - Cô đúng thật là nảo ngắn. Còn làm gì được cơ chứ. Hai cơ thể... triển miên... mảnh liệt...
 - Không có đâu, cô đây là đọc truyện quá nhiều rồi. Tưởng tình tiết như trong truyện sao? Tôi ngắt lời vì thực sự là không muốn thu những lời này vào tai. Máu ghen chồng chất khiến tôi muốn phun ra ngoài. Cũng đang rất tò mò không biết họ đang làm gì. May có tập văn kiện cần chữ ký của anh nhưng nếu tôi vào hiện tại, anh có tức giận không? Suy nghĩ rất kỹ mới đứng lên.
 - Cô định vào sao? Nếu có chuyện gì tôi cứu cô không nổi đâu. Ngưng Phị trợn mắt nhìn tôi sắp đẩy cửa vào. Tôi vẫn không chút để ý mà đi vào, che mắt bản thân lại. Đi thẳng đến đưa tập văn kiện cho anh.
 - Tôi cần chữ ký của anh ngay. Thấy tôi kì hoặc như vậy anh có chút nhũn mỳ. Tán Yên ngồi trên sofa bên kia cười ron người.
 - Cô nghĩ chúng tôi làm gì mà phải che mắt? Vừa nghe, tôi liền giơ tay. A...ánh sáng lại về với làng. Liền nhìn thấy anh nhũn mỳ cau có.
 - Không có. Tôi cười ngượng ngùng mà xua tay.
 - Việc làm của cô đã thể hiện rõ còn chối. Tôi ngượng đỏ mặt cầm văn kiện đã ký xong nhanh chóng đi ra ngoài.
- Ngưng Phị thấy tôi đi ra liền chạy nhanh đến, tôi tức giận đẩy tay cô ta.
- Đều là tại cô, bên trong không có việc gì hết.
 - Không phải lúc đầu cô mắng tôi ghien truyện sao?
 - Vì cô theo chủ tịch lâu năm, tôi mới nghĩ cô đã nhìn thấy qua. Tôi khẳng định cho bản thân là đúng, không nhường nhịn câu nào.
 - Không phải tôi chỉ đoán cho cô nghe sao? Tại nào của cô nghe tôi đã nhìn thấy qua chứ?
 - Nhưng có lẽ cô vào quá sớm, họ chưa kịp động tĩnh đấy. Cô ta cười tình nghịch mà cầm cốc cà phê rời đi. Thì ra cô ta cũng không quá cứng nhắc như tôi tưởng. Vừa rồi thực là xấu hổ không biết chui vào đâu, thà lúc đầu đường đường chính chính mà bước vào thì đã không có cớ sự này. Đáng nhẽ, tôi phải tin anh không phải là người bại hoại đó mới đúng, nhưng anh như vậy thì bắt buộc tôi nghĩ sao đây? Nhưng tôi bây giờ lấy tư cách gì để mắng anh? Những việc làm này chứng tỏ anh đã sớm loại bỏ tôi ra khỏi lòng anh rồi. Tôi hiện đeo bám lại gần anh như thế này, là tôi đang vọng tưởng một cách ngu

ngốc đến đàn độn hết chỗ nói. Điện thoại nội bộ vang lên, tôi nhanh chóng định hình tâm tư bản thân mà nhấc máy. Vừa đưa đến bên tai, giọng nói anh rõ ràng.

- Hai coffee. Liền tắt máy, không có trả lời được. Tôi thở dài, dựng người đi pha. Làm một ly vừa một muống đường như anh thường uống, một ly nhạt vừa cho Tân Yên. Tôi nhanh tay bung vào trong vì rất nóng khiến tay trắng nõn đỏ lên.

- Mời cô. Tôi vừa xoay người thì liền bị anh gọi lại.

- Cô ở lại đây đi, Yên Yên có vẻ buồn chán. Đầu óc tôi liền ong ong lên, Yên Yên? Cảm giác đau đớn truyền đến não. Tôi cười lạnh mà ngồi bên cạnh cô ta, cũng tốt có thể ngắm anh làm việc.

- Cô người ở đâu? Nghe thấy cô ta hỏi, tôi càng không muốn trả lời nhưng đây cũng là công việc nên tôi không tiện không trả lời.

- Giang Nam

- A... Tôi đã quay phim ở Ô Trấn. Thực sự Giang Nam rất đẹp. Không khí lại trong lành khoáng đãng.

- Vậy sao? Cô ta gật đầu mà cười vui vẻ, thật sự tâm tư quá đơn thuần đi.

- Cô bao nhiêu tuổi?

- 25.

- À...cô trang điểm đậm như vậy có khó chịu không? Theo tôi thấy cô có vẻ trang điểm lệch hẳn đường hiện có. Cô ta quan sát tôi thật kỹ mà nhúm mày. Chính anh ngồi đằng xa cũng không khỏi chú ý.

- Theo tôi thấy, đường nét hiện của cô chứng tỏ cô rất đẹp để nhưng vì có ý trang điểm cho già dặn hơn. Tôi chắc chắn. Anh cũng đang quan sát tôi, tôi run người liền ngồi xoay lưng với anh. Anh nhận thấy rõ nhúm mày càng chặt.

- Cô nhìn lầm rồi, vì tôi rất xấu nên mới lạm dụng mỹ phẩm để tân trang bản thân. Cô đừng để tâm quá. Cái cô Tân Yên chết tiệt này, ai cần cô để ý? Đúng là chẳng ưa vào mắt nổi. Hừ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ai cho cô trang điểm? Tôi cấm

- Thôi. Tôi có hẹn lịch diễn rồi, 88. Tân Yên thánh thoát đi đến bên anh, thuận tiện đặt bên má một nụ hôn ngọt ngào, anh cũng không từ chối mà xem như không có việc gì. Tôi nắm chặt tay, đen mặt mà cúi xuống, sao lại như thế ở trước mặt tôi chứ? Tân Yên cô chuẩn bị phé là cùng, đừng trách tôi quá đáng. Vừa nghĩ đến, nước mắt liền rơi một giọt xuống mu bàn tay trắng phều và gây guộc. Cả thân hình nhỏ nhắn dựa vào sofa lớn mà đau khổ. Tôi lấy tư cách gì mà làm phiền những người bên cạnh anh, cười miễn cưỡng mà thu lệ. Không được khóc nữa, trang điểm này rất mệt nha! Nó mà trời là có nước chết. Cánh cửa vừa đóng, không gian lại trở về trầm mặc. Bạch Kinh Thần anh, từ này tới giờ vẫn không ngược mặt lên, mắt thủy chung nhìn vào văn kiện. Tôi hít hơi thật sâu, đứng lên chỉnh sửa trang phục.

- Chủ tịch, tôi xin phép ra ngoài.

- Khoan đã... Anh nhìn tôi chăm chăm khiến tôi không tự nhiên mà tránh đi.

- Vâng, chủ tịch có việc gì ạ?

- Ai cho cô trang điểm? Bước vào Bạch thị không được trang điểm, nghe rõ chưa? Đẳng đẳng sát khí nhìn tôi, tôi có chút sợ hãi nhưng nhanh bình tĩnh lại.

- Chủ tịch, ngài thực vô lí. Quy định này có từ bao giờ?

- Hôm nay. Tôi cấm, cô mau thông báo đi. Tôi hãi hùng, không dám tin vào mắt mình. Đây là sự tình gì đây? Vô lí như vậy mà cũng thốt ra được. Nhưng càng sợ hơn là chính bản thân tôi, nếu không có lớp trang điểm này thì tôi phải làm sao? Chẳng lẽ hai lần nguy trang đều bị anh phát hiện cả hai lần. Tự dựng trong đầu liền loé lên một ý định, đầu óc tôi từ khi nào mụ mị rồi, chẳng phải tôi là bậc thầy hoá trang sao? Muốn đánh vào đầu mà hét to "Con thực có lỗi với tổ nghiệp".

- Vâng, tôi đã rõ thưa ngài. Ánh mắt anh có chút do dự, phát tay. Tôi hiểu ý, đi khuất. Tôi không biết khi quy định này được đặt ra chắc chắn có rất nhiều cô gái ức chế mà căm phẫn nộ, toàn bộ Bạch thị sẽ dậy sóng. Hậu quả cũng không nhỏ đâu nha! Ấy da.... Thực là lo lắng thay anh.

- Ngưng Phi, chủ tịch truyền quy định cấm trang điểm tại công sở.

- Sao? Trong lúc cô ta đang khóc thầm trong lòng mà đau khổ thì tôi đi lên tầng phát âm mà thông báo toàn bộ.

"Xin chào mọi người, tôi là thư ký Mộ. Bạch thị chúng ta ngày càng lớn mạnh, đó là điều tốt và trường tồn. Chủ tịch yêu quý của chúng ta, thông minh hơn người, tài trí sáng lạn làm cho tất cả phải nở hoa trên mặt. Hôm nay, vì mục đích môi trường nên tôi xin thông báo với mọi người một điều, đó là chủ tịch nghiêm cấm trang điểm tại công sở, nếu ai vi phạm sẽ bị tước ca một tháng, mệt lắm đó nên đừng vi phạm nha! Chủ tịch làm điều này vì có nguyên nhân cả, ngoài bảo vệ môi trường mà còn bảo vệ cho cả chúng ta vì thời tiết hiện tại của nước ta nóng đến bức người, lớp trang điểm sẽ chảy sệ khó coi, cho dù có đắt tiền thế nào đi nữa thì cũng là một kết cục chung. Khi đó, gương mặt chúng ta sẽ hấp thụ chất độc của son phấn nhiều hơn bình thường. Theo tôi được biết, chúng ta lạm dụng mỹ phẩm thì một năm chúng ta sẽ hấp thụ 2kg chất độc. Các bạn có nhận ra là khi trang điểm hằng ngày, da sẽ càng ngày bào mòn và mỏng đi. Không chỉ có da mà còn ảnh hưởng đến môi, tóc,... Trên đây là những thứ tôi tự bản thân suy tầm để thuyết phục cho mọi người thấy rõ được tâm tư của chủ tịch yêu quý của chúng ta đang lo lắng, là cho ai? Là cho chính chúng ta đây. Tôi xin cảm ơn." Nói đến nỗi mà cổ họng cũng khô khốc theo. Tôi biết mọi người sẽ rất chấn động và suy nghĩ anh là một người khó hiểu và đó chính là điều mà tôi không muốn nhất. Tôi thoải mái vì những điều bản thân vừa liệt kê ra, mỉm cười thích thú rồi đi.

Anh ngồi trong phòng, vuốt ve cảm bản thân mà nghe rõ từng chữ không sót. Nụ cười trên môi nở nhưng như có như không. Chính anh cũng không ngờ tới là tôi lại như vậy, che đỡ cho anh. Anh bắt đầu nghiêm túc mà suy tư, rít một miếng thuốc, khói lượn lơ mù mịt che khắp căn phòng kang trang. Ánh mắt xa xăm nhìn ra đường phố trước mắt mà thờ dài, ngón tay thon dài lấy từ túi quần một bức ảnh, nó luôn trong túi anh, không rời một bước nào. Anh buồn bã vuốt ve bề mặt trơn lán thể hiện sự nhớ nhung cực độ. Bóng lưng cao ráo, cô tịch đến đau lòng người nhìn thấy và chính là tôi cũng không dám nhìn vì sợ sẽ nhào vào lòng anh mà ôm chặt, khóc đến phé tim gan.

- Thắm Thắm, tôi nhớ em như muốn phát điên mà chết đi. Toàn bộ cơ thể, chỗ nào cũng khó chịu. Cứ tưởng em sẽ đi tìm tôi, hoá ra chỉ có tôi tự hao tâm mà suy diễn cho thỏa mãn bản thân. Năm năm cũng trôi qua, thời gian đối với tôi rất dài như cả ngàn năm với việc trôi qua. Nếu khó khăn như vậy, nên tôi đã khuyên em hãy quên tôi đi, nhưng tại sao tôi làm không được? Chỉ cần nhớ đến hai cơ thể chúng ta dính chặt nhau mà triền miên thì tôi liền đau như dao cứa mà bất buột bản thân xoá bỏ nó đi.

- Tôi nhận ra, ở gần tôi có một người tính cách và cử chỉ đều rất giống em. Cô ta là Mộ Thi Hàm.

Anh bình thường nói rất ít thậm chí là kiệm lời đến đáng thương, phun ra như ngọc như vàng nhưng bộc lộ với chính bản thân mình lại nhiều như vậy, sợ là nói không đủ ý nào. Anh nhìn nụ cười tươi trong ảnh mà cười theo đến đáng thương, chỉ trách bản thân quá bạc nhược.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Nếu yêu thương nhau thì sao phải giày vò?

- Đẳng Đẳng, đừng loạn mẹ nữa. Tôi đang tạo một lớp bột hoá trang lên mặt, nhìn trong gương, như trở thành một người khác. Tôi thoa chút son hồng lên môi cho tự nhiên.

- Là mẹ sao? Đẳng Đẳng có chút hốt hoảng mà há hốc mồm, lúc đầu mẹ vẫn là mẹ nhưng sau đó lại biến thành người khác.

- Mẹ, con vẫn thấy gương mặt trước của mẹ đẹp hơn nha! Thằng bé quyết môi rồi chạy xuống phòng khách.

Vạch phân chia

- Cô nhìn tôi làm gì? Thấy Ngưng Phi cứ nhìn chòng chọc tôi mãi, gương mặt ngơ ngác cảm thấy tức cười mà trào phúng.

- Vì nhìn cô có chút không quen mắt.

- Thật sao? Cô là hoa mắt hay bệnh nặng rồi? Tôi cười nhạt, vuron tai đặt lên trán cô ta.

- Thật. Tôi không nhìn lầm. Gương mặt lúc trước của cô, vẻ đẹp mềm mại và đơn thuần hơn nhiều.

- Do tôi trang điểm

- Cô thần thánh đến vậy ư? Bái phục. Ngưng Phi không thắc mắc nữa, quay trở lại uể oải mà nhìn đồng văn kiện xấp lớp. Cả Bạch thị dường như đều mất hết sức sống. Ai ai cũng ủ rũ và buồn rầu nhưng công suất làm việc vẫn không thay đổi, vẫn như trâu bò. Anh vừa đi vào Bạch thị liền bị hù dọa, hôm nay dường như liền không có sức sống, ai cũng như thầy ma, gương mặt nhệt nhệt khó coi đến đáng sợ. Không lẽ không trang điểm thì đáng sợ như vậy sao? Anh lắc đầu khó hiểu.

- Chào chủ tịch. Vừa thấy bóng dáng cao cao tại thượng, tiêu sái đi đến chúng tôi liền đứng nghiêm chỉnh mà chào đón. Anh đặc biệt nhìn tôi thật lâu, tay bên dưới vô thức nắm chặt và từ từ buông ra. Quay đi cười nhạt "thì ra mình nghĩ xa quá rồi nhỉ? Cô ta chỉ đơn giản là một thư ký Mộ, Mộ Thi Hàm". Nhìn bóng lưng kia, tâm tư ngày mới liền trùng xuống, nụ cười trên môi cũng chẳng giữ được bao lâu.

Vạch phân chia

Cái tên Phong Khuân yêu nghiệt này, nếu không hôm nay thì cũng hôm khác bắt buộc làm khó tôi bằng được. Thắm Thắm này dễ cho hấn ăn hiếp vậy sao? Có gan cầm súng thì lấy lý do gì sợ hấn? Cứ chờ tôi sẽ dạy dỗ hấn, không phải bây giờ thì là sau này. Gỡ lạch cạch lên máy tính, nhìn những con số trên máy tính liền muốn nhức đầu. Tôi không phải là một học sinh giỏi gì mấy, cao trung cũng được, tốt nghiệp Polit Q thì miễn cưỡng. Haizzz... suy cho cùng vẫn là đầu gỗ, nhưng lại cao cấp hơn đầu gỗ nha! Nếu đúng ra là 6h tôi đã được về, nhưng lại được ban chiếu táng ca khôn kiếp nạn. Điện thoại reo lên giữa không khí yên tĩnh nên có chút ồn ào.

- Alo.
- Mẹ, sao còn chưa về? Đẳng Đẳng đứng chờ mẹ muốn gãy hai chân rồi này. Nghe được giọng thẳng bẻ, tôi như khỏe hơn bót uế oải mà cười tươi.
- Sau này Đẳng Đẳng không cần đợi mẹ nữa, thế nào mẹ cũng về với Đẳng Đẳng.
- Được rồi. Đẳng Đẳng đi ngủ trước nha!
- Còn phải đánh răng, rửa chân thật sạch, nhớ tắt đèn ngủ và....

- Đẳng Đẳng muốn thuộc lòng rồi này. Tôi còn chưa kịp trả lời, thẳng bẻ đã tắt máy, đúng là ngày càng tinh nghịch, nói tắt là tắt. Bạch Dạ Đẳng, thẳng bẻ được mang họ của cha, nếu như những người khác thì Đẳng Đẳng là con của riêng tôi, phải mang họ Ti. Nhưng đến cái quyền này tôi còn tước đi của thẳng bẻ thì sao dám đối mặt. Nhìn văn phòng sáng đèn kia, tôi không khỏi nhủ mảy, bình thường anh cũng ở trễ như vậy sao? Mím môi do dự, cuối cùng cũng pha một ly cà phê mà đẩy cửa vào. Bên trong, sáng trưng không góc nào là không có ánh đèn chiếu đến. Căn phòng lớn như vậy mà anh một thân co ro ngồi ở góc tường lạnh lẽo, tàn thuốc lấp đầy dưới chân. Tư thế úp đầu vào gối khiến tôi như nhớ lại chiều mưa của năm năm trước. Các ngón tay run rẩy khiến ly cà phê rơi xuống vỡ tan nát, khiến vang lên một tiếng thâm thúy nhưng anh vẫn như cũ không có phản ứng. Váy trắng bị phà lẫn với màu cà phê bắn lên nhưng tôi không quan tâm. Mắt đỏ ửng trực trào nước mắt mà tiến gần anh. Đầu tóc rối bù và quần áo nhăn nhó làm anh càng đáng thương. Vừa đưa tay định chạm vào anh, thì bất giác thu lại. Anh chắc chắn không muốn người khác thấy được dáng vẻ tòi tẹt của bản thân hiện tại. Với thân phận hiện tại, thực không phù hợp đến gần anh nhưng con tim lại không nghe theo lý trí lại bất chấp giá nào, quỳ xuống ôm anh vào lòng. Tôi cảm nhận rõ ràng anh có chút run rẩy, ngẩng đầu nhìn chằm chằm tôi. Ánh mắt đỏ ngầu đáng sợ nhưng thu vào mắt tôi lại không biết có bao nhiêu đau lòng.

- Xin lỗi đã mạo phạm ngài. Nói xong, không do dự liền ôm chặt anh thêm. Đầu anh dựa vào ngực tôi mà hít thở đều đều. Anh cũng không tránh xa mà vẫn ngồi yên đó, nhắm mắt chặt. Anh cảm thấy rất quen thuộc khi nằm trong vòng tay của tôi, nên không so đo thêm.

- Cô tên gì? Giọng anh có chút ngẹn ngào mà hơi lớn, tay tôi càng siết chặt anh đến các khớp xương gầy guộc nổi lên.

- Mộ Thi Hàm

- Cô tên gì? Lần này lại là hét lớn.

- Tôi... Mộ Thi Hàm. Anh cười lớn một tiếng, toàn thân tôi bị một lực đạo mạnh đẩy ra, khiến đập mạnh ra phía sau, tấm lưng đau nhức. Anh thần thờ ngâm từng bước, liu xiú biến mất. Nước mắt không kiềm được mà chảy xuống, một cổ đau đón truyền đến khiến hít thở khó khăn mà vô ngực. Nếu yêu thương nhau thì sao phải giày vò nhau như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Dừng bữa cùng một bàn

Mới sáng sớm, vừa bước chân vào Bạch thị đã bị anh kêu réo. Tôi bắt buộc ngồi cạnh anh mà đóng dấu hết văn kiện một lượt, đến tay cũng rã rời. Nhiều lần liếc mắt qua anh, chỉ thấy bộ dáng lạnh lùng và xa cách, lòng liền quặn lên khó chịu. Buổi trưa đến, cả công ty nháo nhào vào phòng ăn, bụng tôi cũng kêu âm ỉ, nhưng vẫn không dám nhúc nhích nửa bước.

- Ra ngoài. Vừa nghe được câu này liền thở phào có chút vui mừng như nhận được đặc sá, nhưng nghĩ lại, anh không ăn sao? Tôi có nghe Ngưng Phi nói anh không ăn trưa, bỏ bữa như vậy lâu ngày dạ dày sẽ loét mất.
- Chủ tịch không đi ăn luôn sao? Tôi từ từ tiến lại gần anh, hương lái quen thuộc lại lờn vờn trên đầu mũi khiến tôi mê say mà tim càng đập mạnh.
- Không có thói quen. Anh thậm chí không nhìn vào tôi một lần, cứ vậy mà nói, mắt vẫn chăm chăm vào màn hình phía trước mà gỡ lạch cạch. Anh thực

sự làm việc với công suất như người máy, không biết mệt mỏi.

- Ngồi xuống phòng ăn một lần đi, cảm giác sẽ rất mới mẻ, được không? Thành công lấy được sự chú ý của anh, đôi mắt hổ phách sắc bén loé lên tia sáng khiến tôi rung mình.

- Ngồi cũng không nên bỏ bữa được, dạ dày sẽ khó chịu hay tôi mua lên cho ngồi dùng được không? Thấy được sự từ chối, tôi vẫn cố gắng dùng cách để bắt buộc anh phải ăn, có thực mới vực được đạo chứ. Trong anh dường như có sự thôi thúc, nhận thức của anh nói anh nên đi.

- Được, cũng có hứng. Bước chân anh dài, tiêu sái tuấn lãng mà đi xuống phòng ăn, tôi cũng chạy nhanh theo sau, không có cách nào khác vì một bước chân của anh là ba bước của tôi rồi còn gì nên phải chạy mới đuổi kịp.

Anh vừa bước vào, không khí đang vui vẻ chợt trầm đi, ai cũng hốt hoảng mà nhìn một chủ tịch lãnh băng không có thói quen ăn trưa vậy mà hôm nay lại xuất hiện ở đây. Quản lý thấy anh liền nhanh chạy ra tiếp đón. Anh ngó tôi đứng ngay ra phía sau mà thở hồng hộc, ngoắc lại. Tôi có chút kinh ngạc mà tiến gần.

- Ngồi ăn với tôi. Tôi vui vẻ, mặt mày nở hoa mà gật đầu, làm cho ai cũng ghen tỵ.

Chúng tôi ngồi cạnh cửa sổ thoáng mát, thức ăn được bung lên thơm phức, tuyến nước bọt càng hoạt động mạnh. Nhưng sao lại toàn là đồ cay, không lẽ anh cũng thích ăn cay? Chỉ duy nhất hai bát canh đậm đặc. Thực ra, sinh thần của anh hay bất cứ buổi ăn nào, Léw cũng nấu theo cảm tính hoàn toàn không biết sở thích của anh hay người khác cũng vậy vì anh rất thoải mái, cái gì anh cũng ăn cho dù món đó ghét hay không? Lý do anh gọi đồ cay là anh biết Thâm Thâm tôi thích ăn cay nên cũng tập ăn theo, mỗi lần ăn vào anh đều sẽ thấy tôi ngồi đối diện, chớp mắt liền biến mất, phía trước chỉ còn Thi Hâm. Anh bị thương trong lòng mà nuốt xuống, gương mặt trắng bệch khó coi.

- Chủ tịch, ngài có sao không? Tôi buông đũa, nhìn anh mà lo lắng, đang yên đang lành sao sắc mặt anh lại như vậy? Ánh mắt đau thương kia làm tôi nghẹn lòng.

- Không sao. Tôi cũng không nghĩ gì mà ăn tiếp, thực sự được ngồi chung bàn ăn với anh như vậy hay tiếp xúc gần làm tôi rất hạnh phúc, cho dù vui này chỉ chớp nhoáng nhưng cũng cảm thấy cam lòng. Nỗi nhưng nhớ càng tăng lên khiến cho đôi mắt luôn tìm kiếm bóng dáng của anh. Mỗi đêm, ôm Đẳng Đẳng tôi đều khóc ướt cả gối. Thấy nuốt cơm không trôi nữa, tôi buông đũa xuống, dùng khăn giấy lau miệng rồi lặng lẽ nhìn anh ăn. Vẫn là tao nhã như vậy, không khác gì lúc trước. Anh cảm nhận được, ngoảnh mặt lên, tôi nhanh lẹ mắt sang chỗ khác mà ngượng ngùng.

- Không ăn nữa? Tôi gật đầu, xoa bụng căng phồng. Không thể nhận ra anh đang quan tâm hay chất vấn vì trong lời nói hay gương mặt chả có tí cảm xúc, hoàn toàn lạnh nhạt mà nói ra. Chỉ số IQ thì cao hơn người nhưng EQ lại thấp đến khó chấp nhận. Những cặp mắt xung quanh vẫn chưa bao giờ rời mắt khỏi chúng tôi, nhìn thấy thân mật trò chuyện thì càng há hốc. Tôi có chút áy ngại không dám quay đầu thì anh liền đi một mạch chẳng nói chẳng rằng nên tôi phải làm cái đuôi chạy theo sau.

- Cô ta là thư ký Mộ đó, vừa ký hợp đồng ba bữa trước.

- Thân mật với chủ tịch như vậy thực không biết ngượng.

- Chắc chức vụ tân thư ký đó đã được động tay vào. Phía sau in ỏi tiếng người xì xào nhưng tôi giống như không nghe thấy mà đi lướt qua. Anh cũng chẳng chú ý đến, oai phong mà lướt qua. Ai trong Bạch thị cũng biết người đàn ông kim cương này chỉ để ngắm nhìn và tôn thờ thôi, không ai dại dột mà đi tơ tưởng, định không muốn có đường trở về?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Ngoại truyện: May mắn mỉm cười với tôi

- Cháu trả ơn bằng cách này sao? Ta thực không ngờ, chính con cưng của bang lại phá hỏng kế hoạch, giúp đỡ phe đối phương. Tôi loé mắt cười nhạt, không phải tôi đã tuyên bố tôi rời bang Hắc Phi rồi sao? Trên dưới đều biết, tôi không còn là một phần tử của Hắc Phi nữa.

- Từ bị thương nặng, khó khăn lắm mới tẩu thoát, trở về như mất nửa mạng, cậu ấy là người đào tạo con từ một tờ giấy trắng. May là con còn tình người, cho cậu ấy con đường rút. Tôi vẫn ngồi đó, từng chữ nghe không sót, bàn tay nắm chặt.

- Lý do còn không phải con muốn đến gần Ver, con mới làm những việc này sao? Ông là người biết rõ.

- Rose bây giờ khác lúc mới đem về rồi. Chẳng lẽ ta nhìn nhầm sao? Nhìn thấy tôi không phục, ông ta càng nổi điên lên, đám thuộc hạ bên dưới cũng xông lên kéo tay chân tôi lại.

- Nếu ông muốn thanh toán hết ân nghĩa thì...được. Tôi bị hành hạ đến nỗi nhức nhích cũng chẳng nói, trong đầu chỉ còn thu lại một chút ý thức mỏng manh "Kính Thần...Thần...". Bị ném vào nhà giam tối đen, mắt cũng chẳng mở nổi mà nhắm tịt, hít thở cũng yếu dần. Cái lạnh và đau đớn đến thấu xương cốt, cắn răng mà chịu đựng.

- Ông đúng là quá xem thường tôi rồi. Tôi lăm băm cười lạnh, dùng hết tất cả sức lực mà đẩy tảng đá ngay dưới chân sâu trong góc. Đây là tình cờ tìm hiểu về U Minh ngục nên mới biết thứ này. Tôi cũng là một thành viên của Hắc Phi, kiến trúc mọi thứ đương nhiên biết rõ. Chẳng lẽ ông ta quên mất, lúc còn trong đợt huấn luyện, tôi bị xích hai tay hai chân nhưng vẫn tẩu thoát được, xem ra ông ta quá sơ suất mà quên mất đi. Đây là căn cứ ản, bên ngoài là nhà xan sát nên chắc chắn không thể động thủ được. Đôi chân sung tấy mà chạy về phía trước, cho dù không nhìn thấy gì mà vẫn đi thực xa. Chỉ có như vậy mới cứu sống tôi nổi, nếu bị bắt lại thì là một kết cục thảm hại nhất. Trước khi ngất đi, bên miệng vẫn còn lăm nhảm "cứu tôi...làm...on".

Vạch phân chia

Vừa mở mắt, trần nhà sáng trưng đập vào mắt, mùi hương khừ trùng nồng nặc. Tôi nhú mảy nhìn bàn tay gầy guộc đang được tiêm nước biển có chút nhói và cả thân hình được băng bó kỹ càng. Mãi mê nhìn ngắm thì cánh cửa bật mở. Một thân hình quen thuộc đi vào khiến há hốc mồm.

- Ứng...Phạm...là anh? Tôi không thể tin vào mắt mình mà dụi mắt liên tục, hần vẫn như vậy, cười ôn nhu đến gần. Tôi nhìn thẳng vào mắt hần không chút dè chừng khiến hần có chút kinh ngạc.

- Chính là tôi.

- Sao lại cứu tôi?

- Vì tôi nợ cô một ân tình. Hiện tại chúng ta không ai nợ ai.

- Ân tình?

- Đúng, là cô giữ cho tôi một con ngựa nên tôi thấy vậy cũng nên ra tay cứu giúp.

- Được. Tôi sẽ không khách sáo mà nhận lấy. Hần đưa nước tới, đầu óc không muốn lấy mà mím môi nhưng tay lại nhanh hơn não, vẫn là không thể từ chối vì cổ họng đã quá khô rát. Uống ừng ực mới thấy dễ chịu hẳn.

- Anh nhìn tôi như vậy thực không mấy tốt lành, muốn giết chết tôi?

- Không có. Hần lắc đầu, xua tay. Nhìn điệu bộ này tôi càng cảm thấy tức cười mà không chút che dấu cười lên. Tự dưng hần không nói không rằng nắm lấy bàn tay tôi mà bầu chặt.

- Em ở đây với tôi được không? Tôi có thể bảo vệ em. Những chuyện trước kia, tôi không màng đến, thực sự là không có màng đến.

- Tôi không cần. Anh đừng phí sức vào tôi, thực không xứng với anh. Tôi xua tay hần ra, hần thần thờ mà nhìn ra ngoài cửa sổ màn đêm đen tịch một cách tuyệt vọng.

- Chuyện trước kia, chính tay tôi làm.....tôi....không hối hận. Hần ngờ ngàng nhìn chăm chăm tôi. Tôi thì cười lạnh mà siết chặt tay, đúng vậy, chưa có chuyện gì tôi làm cho Bạch Kinh Thần anh mà tôi hối hận, thậm chí lao đầu vào hố lửa tôi cũng chấp thuận.

- Nghi ngại tốt. Cơ thể cứng đờ biến mất sau cửa lớn. Hần chưa đi bao lâu bác sĩ riêng liền đi đến.

- Chào cô, ban này tôi đã thông báo bệnh trạng của cô cho thiếu gia, chắc hẳn đã được nghe lại? Tôi nhấn mặt nhìn ông.

- Bệnh trạng của tôi?

- Đúng, cô hiện mang thai được 2 tuần, vì cô quá gầy lại trọng thương nặng nề nên có chút ảnh hưởng đến đứa trẻ trong bụng. May mắn là đã an toàn, cô hãy yên tâm tĩnh dưỡng thực tốt. Đầu óc tôi ong ong lên, có thai? Tôi có thai. Con của Bạch Kinh Thần. Tôi như vỡ oà mà rơi nước mắt đầm đìa.

- Cảm ơn ông nhiều, tôi sẽ cố gắng. Nhớ lại từng chữ Ứng Phạm đã nói ban này, như một cuốn phim trôi ngược lại. Thì ra, hần muốn bảo vệ hai mẹ con tôi. Thực xin lỗi, tôi không thể dựa vào vai anh, xin thứ lỗi cho tôi.

- Khi nào được xuất viện? Tôi bây giờ phải vui lên để đứa bé trong bụng cũng sẽ vui cười theo.

- Một tuần là lành. Nhưng chưa đến một tuần, tôi đã cảm nhận được cơ thể bản thân đang hồi phục rõ rệt. Tay chân cũng linh hoạt trở lại. Tôi không nói gì liền trở về Trung Quốc, nhưng lại là đến Giang Nam trú thân, chỉ để lại duy nhất một tâm lòng.

"Ứng Phạm, cảm ơn những gì anh lo nghĩ cho tôi. Cuộc đời tôi hiện tại, nay đây mai đó. Không thể biết trước được điều gì. Tôi biết anh lo cho đứa bé trong bụng của tôi mà cầu tôi bên anh nhưng...tôi có thể bảo vệ nó bằng chính sức lực của mình, nên anh không cần để tâm tới cho phiền hà. Tôi đã khôi phục rất tốt đều là nhờ vào anh. Anh đừng xem lúc tôi giữ cho anh một con ngựa là tôi giúp đỡ mà có ý thiện, đó chỉ là làm theo kế hoạch ra sẵn nên anh không cần xem là đặc ân gì cả. Tạm biệt."

Nếu muốn chấm dứt thì phải chấm dứt tận rễ, không thể để người ta lưu luyến. Hần còn có con đường riêng của hần, không thể để nó lãng phí. Con đường của tôi thì phải đi theo con đường tôi chọn không thể rẽ lung tung được. Hần đi vào phòng, căn phòng trống rỗng, người con gái đầu tiên đi vào lòng hần đã biến mất. Trên bàn chỉ để lại duy nhất một tấm thư viết tay. Hần đọc từng chữ từng chữ, mặt trắng bệch, ngồi xộp xuống nền nhà trắng bóng

lạnh lẽo.

- Tôi là muốn chăm sóc cả hai mẹ con em. Em chính là người tôi muốn bảo vệ suốt cuộc đời. Nhìn bó bông hồng đẹp đẽ trên tay mà đau đớn. Hắn đặt nhẹ lên thành giường rồi biến mất. Tầm thiếp lẻ loi vuron trên những cành hoa rực rỡ đến đau thương.

"Chúc em một đời hạnh phúc, Rose".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Xa tận chân trời nhưng lại gần ngay trước mắt

- Này, cô với chủ tịch.... Nhìn cô ta ậm ờ, tôi không thể chịu nổi cô ta cứ như vậy suốt.

- Không có gì cả, chỉ đơn giản là thư ký và chủ tịch với nhau, dựa vào hoàn toàn công việc.

- Không thể nào. Tôi không thêm nói tới nữa, chạy đi in 100 bản hợp đồng mới. Xem ra Bạch thị anh tuyển chọn chu đáo từng người, chuyện trước mắt thì chú tâm nhưng sau đó lại không đề tâm tới nữa, không còn bàn tán nhau ông lên bà xuống. Thấy Ngưng Phị bùng hai ly cà phê đi ngang, tôi thắc mắc mà giữ cô ta lại.

- Sao lại là hai ly? Chủ tịch có khách a?

- Không phải là khách. Đối tượng tình cảm mới.

- Đối tượng tình cảm mới? Thấy tôi ngờ ra, cô ta chép miệng đi khỏi.

Vạch phân chia

Thì ra là Lục tiểu thư - Lục Hoa Khứ. Lục gia rất có tiếng tăm, khiến mọi người phải nể sợ mà nhường một bước. Lục đại tiểu thư chẳng qua dựa vào mắc của Lục gia mà hưởng phước, an nhàn. Nghe nói là đang du học gì đó, chắc cũng tương lai sáng lạn đi. Nhìn cô ta từ tốn mở cửa bước ra ngoài, chẳng phải ăn mặc quá kêu gọi sao? Trang điểm đậm hơn cả Tân Yên, vẻ đẹp cũng sắc sảo hơn. Nghe danh đã lâu, bây giờ mới tận mắt. Con gái "trụu" của Lục Từ Tiên trân quý như thế nào? Nâng trên đầu ngón tay mà yêu chiều. Cặp mắt phượng đẹp đẽ dừng ở tôi và Ngưng Phị vẻ chán ghét, bộc lộ rõ trong ánh mắt chủ với tớ. Tôi sắp không chịu được, tiến lên một bước, tay bị Ngưng Phị nắm chặt.

- Cô muốn chết sao? Lắm bằm trong miệng vừa đủ tằm tai tôi, tôi bắt đầu bình tĩnh mà cười nhạt.

- Lục tiểu thư, tạm biệt. Nghe tiếng gót vang vọng dần nhỏ dần, tôi thở mạnh mà tức tối, quyết môi.

- Cô đúng là không có khách khí, bỏ qua dễ như vậy sao?

- Cô đúng là con người chỉ thích gây chuyện phiền toái. Một điều nhịn, chín điều lành, rõ chưa? Đừng có việc gì cũng chuốt vào thân. Càng nghe, tôi càng ngứa tai.

- Chẳng lẽ cô không thấy cô ta dùng ánh mắt gì nhìn chúng ta sao?

- Thì sao? Trả đũa cô ta có được lợi gì không? Ngưng Phị không nói nữa, ngoảnh mặt đi, tôi biết cô ta cũng rất tức tối nhưng lại là nằm trong khuôn mực, lo nghĩ đến sự an toàn mà lui bước. Có lẽ, tôi đã quá kích động. Điện thoại trên bàn lại reo lên.

- Alo.

- Một cà phê. Giọng nói này thì tôi liền nhận ra anh, nhưng ban nãy chẳng phải Ngưng Phị đã bùng cà phê vào rồi sao lại yêu cầu thêm. Khó hiểu mà đi pha.

- Chủ tịch, cà phê của ngài. Tôi nhìn ly bên cạnh vẫn còn một nửa mà nhú mày.

- Ly này... Tôi chỉ vào nó và nhìn anh.

- Đẹp đi. Bạch Kinh Thần anh, không hiểu vì sao, nhiều năm uống cà phê của Ngưng Phị pha vẫn thấy hợp khẩu vị nhưng từ khi Thi Hàm xuất hiện, anh lại thấy tôi làm ngon hơn mặc dù cùng một cách làm, anh cũng chẳng hiểu sao?

- Vâng. Thấy anh suy tư, tôi bùng ly cà phê lên, vừa xoay người liền bị gọi lại.

- Chiều nay, đi dự tiệc Lục gia với tôi.
- Tôi...tôi nghĩ Ngưng Phệ đi chung với ngài sẽ tốt hơn. Tôi cười híp mắt, nhìn anh từ từ u ám mà biến đổi.
- Tôi nói ai thì là người đó, cô không cần để tâm có tốt hay không? Con người hổ phách như sáng lên khiến nó càng đáng sợ.
- Nhưng...tôi....
- Ra ngoài. Anh quát lên, khiến tôi hoảng sợ mà chạy nhanh, không chân chừ một giây ở lại. Anh tức giận, muốn bốc hỏa, nghĩ "tại sao lúc này đề cử cô ta đi cùng, cô ta liền từ chối? Thật khác người". Những người khác đều mong đợi sánh vai cùng anh nhưng tôi lại khác, khiến anh suy tư.

Vạch phân chia

Tôi mặc bên thân một chiếc váy ghi sứa cổ chữ V xẻ sâu dài đến chân, sau lưng là một lớp lưới mỏng kiểu sa. Tóc tùy ý xoả rộng, từng lọn tóc rủ xuống quyen rũ mê người. Bờ ngực căng tròn như ẩn như hiện. Trong buổi tiệc, không khỏi có nam nhân dòm ngó đến thèm thường.

- Cạn ly. Đến bàn nào, liền cạn ly đến đó, không chút chân chừ mà uống sạch sẽ. Từ lượng tôi thì rất mạnh nhưng lại là dạ dày không cho phép. Vì rút kinh nghiệm lần trước nên đã ăn uống đơn giản nên cũng bớt thấy khó chịu.

- Chào, Bạch tổng. Tiếng khàn khàn của chủ tọa buổi tiệc - Lục Tử Tiên. Thân ảnh già nua đứng trước mặt, diện đồ lụa cổ truyền thêu rồng phượng, khiến tôi có chút cảm thấy kính trọng.

- Chào, Lục lão gia và Lục tiểu thư. Nhìn cô ta chiếm chế đứng phía sau cười mỉa hoặc với mọi người, chớp mắt phượng sang trọng mà đưa tình với Bạch Kinh Thần anh, khiến tôi nắm tay bẻ rôm rốp mát chướng mắt như thể muốn lấy bình xịt côn trùng mà xịt đuổi cô ta đi. Anh lại lên một bước, kính rượu. Phía sau, một bóng dáng tiêu sai đi lên. Đó chẳng phải là Triền Lâm, anh trai bất mãn của tôi sao? Tôi há hốc muốn trốn tránh nhưng lại không kịp. Hắn nháy mắt với tôi mà cười to.

- Mỹ nhân, cô là thư ký Mộ nhỉ? Tôi cười miễn cưỡng mà gật đầu, ánh mắt chưa bao giờ đối với hắn mà nhìn.

- Tì tổng, mời. Lục Khử Hoa cô, bị dáng vẻ phong lưu của hắn mà mê hoặc, tiến lên một bước tiếp rượu. Dù sao hắn cũng có tiếng tăm đi, chắc không phải do bề ngoài!

- Tôi có điều thắc mắc.

- Bạch tổng quá khách khí rồi, xin ngài cứ hỏi? Triền Lâm anh ung dung rút thuốc. Anh đặt tay gác lên hai bên ghế, dáng vẻ cao cao tại thượng mà mở lời.

- Thâm Thâm, thế nào? Bề ngoài như vậy nhưng trong lòng lại một mảnh run rẩy.

- Ngài muốn tôi trả lời thế nào? Chẳng phải ngài chỉ cần điều tra một chút là biết được sao? Cần gì phải tốn công hỏi han. Anh loé mắt, có chút buồn bực. Triền Lâm lại lắc đầu, nhìn con người oai phong trước mặt, bốn bề đều nằm trong tay, tung hoành ngang dọc lâm liệt, nhưng trong tình cảm lại là một ngu ngốc không thể chịu nổi. Mặc dù hắn vẫn không thể hiện bên ngoài nhưng đối mặt với anh giống như có áp lực nào đó khiến hắn nể phục và phục theo.

- Xa tận chân trời nhưng lại gần ngay trước mắt. Hắn bỏ đi, để lại một câu đơn giản văng vẳng bên tai khiến anh lăm bắm câu đó đến thuộc lòng, anh muốn hiểu xem ý nghĩa của câu nói đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Say đến không còn tâm trí

- Sao lại say đến mức này? Tôi liêu xiêu đỡ anh đi đứng khó khăn. Tôi vội từ biệt mọi người rồi đỡ anh ra xe. Cho anh dựa vào ghế nằm thoải mái. Nhưng thấy khuôn miệng đẹp đề lăm bắm, tôi đưa tai bản thân lại gần.
- Thâm...Thâm.....Thâm....Thâm... Tôi nghẹn ngào, nước mắt không kiềm được lại chảy xuống. Cố gắng lấy gối đỡ dưới đầu cho cao lên để nằm hơn.
- Thâm....Thâm.....Thâm..... Anh nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của tôi mà thì thào. Mắt anh nhắm chặt, lòng nhói lên theo từng tiếng gọi.

- Thần, anh...có nghe...em nói không? Vì ghen ngào nên nói cũng bị đứt quãng. Tôi đã tắt máy thay đổi giọng, nên giọng đã trở lại bình thường, ngọt ngào và nhẹ nhàng. Vì rất lâu mới nghe lại nên cảm thấy có chút không quen. Tôi cười bản thân đến khinh miệt.

- Thắm...Thắm...Thắm...Thắm. Anh vẫn cứ như vậy, không hề đáp lại câu nào. Hương lái nhẹ bị mùi rượu lấn áp nhưng tôi vẫn nghe thấy rõ ràng khiến tôi trầm mê, ích kỷ mà dựa vào lồng ngực ấm áp của anh, chỉ có lúc này tôi mới có thể làm như vậy. Tôi không hiểu vì sao anh lại uống say đến không còn tâm trí như vậy? Xung quanh lại chẳng có ai bảo vệ tùy tùng lỡ kẻ thù lợi dụng thì phải làm sao? Vừa nghĩ đến, kính xe liền phản lại một viên đạn, tôi nhanh chóng quan sát xung quanh, may là xe chống đạn nếu không viên này đã thuận lợi xuyên qua đầu anh ngon lành. Một tốp người áo đen nhảy ra bao quanh, không biết sợ hãi. Trên tay đều cầm súng một thế, tôi cười nhạt. Tao nhả xuống xe, gác tay lên BMW oai vệ.

- Đứng mạnh động! Họ đều đặt tay sẵn ở cò mà chuẩn bị bóp, tôi không ngại bản thân mặc váy mà nhảy lên đá xoáy một tên. Cướp súng rồi xử lý một lượt, tôi còn máu lạnh đến nổi, mỗi tên ăn 5 phát, chết không chớp mắt máu đầm đìa nằm trên đất, tanh tưởi đến khó chịu. Đã dám vác xác đến đây thì đừng mong có đường trở về.

- Tiểu...thư, làm ơn... Tôi cười to, mạnh dạn bắn liên tục vào ngực. Lấy khăn lau trên tay cầm súng để lau dấu vân tay rồi quăng xuống đất. Xoay gót lên xe, phui tay xem như chưa có chuyện gì diễn ra, nhìn anh say giấc mà phóng xe đi. Cánh tay nhức nhối vì vô ý bị đạn xước trúng, cũng chẳng đau đớn mấy, cũng đã quen dần. Trong màn đêm, chiếc BMW như gầm thét mà lao nhanh, dường như không thể thấy bóng dáng, chỉ nghe tiếng vụt qua mới biết có sự hiện hữu. Tôi không biết đưa anh ở đâu? Trong túi, nhìn chiếc chìa khoá chung cư mà rẽ xe. Vết thương đang rỉ máu rùng rùng nhưng tôi chẳng có một chút cảm giác. Lại gặp tên bảo vệ lúc trước, hẩn nhẩn chăm chăm tôi lần nữa.

- Tôi là bạn anh ấy. Chú vác Thần lên dùm tôi nha! Tôi đỡ anh ra khỏi xe, quăng chìa khoá xe cho ông.

- Tay của cô....

- Không cần. Tôi liền xoay người bắt taxi đi khỏi.

Vạch phân chia

Anh tỉnh giấc trên chiếc giường của mình mà nhú mảy, nhìn đồng hồ chỉ sáu giờ mà đặt tay lên trán.

- Chú Liễn, tối qua bằng cách nào tôi trở về? Ông đang ngồi canh giữ, cung kính chào.

- Bạch thiếu gia, một tiểu thư xinh đẹp đưa người về. Vội lại....

- Sao?

- Tay bên phải của cô ấy bị một vết thương hở.

- Tôi biết rồi.

Anh vừa ngồi vào xe thì điện thoại lại reo lên.

- Chủ nhân, ngài ổn chứ? Giọng Vũ Thuần gấp gáp bên trong.

- Chuyện gì?

- Sao? Tối qua có người tự xưng ập đến tấn công. Khi tôi vừa được thông báo, liền chạy đến nhưng không còn chủ nhân ở đó, chỉ thấy đều nằm trên vùng máu. 8 tên chết hết 8 tên. Nhìn vết đạn trên người rất nhiều có vẻ không cho đường rút lui, rất dứt khoát. Vì nghe chỉ một mình chủ nhân nên tôi có chút lo lắng.

- Điều tra đi, biết được liền sử lý tận gốc.

- Thừa chủ nhân. Anh suy tư, ra tay độc ác như vậy chắc chắn không phải bình thường. Nhớ lại, tối qua chỉ có Mộ Thi Hàm là ở bên cạnh anh. Nhìn cô ta liễu yếu đào tơ như vậy không thể ra tay tàn độc, nhưng nhìn không thể thì không phải không làm.

Vạch phân chia

- Thừa chủ tịch. Thấy anh nhìn chăm chăm khiến tôi có chút chột dạ. Rất nhiều lần anh nhìn tôi như vậy nhưng lần này, tôi phân biệt được ánh mắt này khác biệt. Tôi không thể để anh phát hiện, dùng can đảm nhìn sâu vào con người hỏ phách không chút kiêng dè. Anh có chút kinh ngạc mà không rời mắt. Ngưng Phị cũng kinh ngạc không kém mà nhìn chúng tôi, cô ta lay nhẹ góc áo, tôi mới giật mình tỉnh táo, tránh ánh mắt đi. Anh cũng tỉnh lại mà bỏ đi vào văn phòng mà không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Đến mức này còn kén chọn

Điện thoại trên bàn một tràng reo lên, thấy tôi chậm chạp, đồ dẫn ra mà bắt máy.

- Một cà phê cho mỹ nam, mau mau... Thấy tôi không chút tình thần mà đẩy tôi thật mạnh. Tôi gật đầu, suy nghĩ đến nỗi nước nóng làm bỏng tay cũng không hay biết, trên làn da trắng nõn, ửng đỏ phồng rộp lên khó coi.

- Cà phê của ngài. Đặt lên bàn nhẹ nhàng như để trấn an bản thân bình tĩnh.

- Không có gì báo cáo lại sao? Con người hồ phách của anh loé sáng đến đáng sợ, tôi rụt người lắc đầu.

- Không có? Anh gắng hỏi khiến tôi xém khuỷu người xuống tại chỗ.

- Đêm qua, tôi nhờ người bạn đưa chủ tịch về hộ, xin chủ tịch rộng lượng mà bỏ qua...được không? Tôi cười miễn cưỡng khiến anh nhú mày, người bạn?

- Thật? Nam nhân hay nữ nhân?

- Thưa,...nữ nhân. Tôi nghĩ chắc chắn anh đã nghe tên bảo vệ báo cáo lại.

- Cô lại dám để nữ nhân gần tôi?

- Thực xin lỗi, chủ tịch. Sẽ không có lần sau. Cúi thấp đầu mà tạ lỗi, để che dấu gương mặt lúng túng của bản thân. Anh thực sự nghĩ tôi sẽ đơn giản cho nữ nhân đến gần anh sao? Nằm mơ! Thấy anh đến gần, cảm nhận được nguy hiểm khiến tôi vô thức mà lùi về phía sau từng bước theo nhịp tiến của anh. Càng ngày càng đụng cửa sau lưng, anh vươn tay đặt lên cánh tay phải của tôi mà bóp mạnh. Tôi đau đến nỗi gương mặt đẹp đề trắng bệch, cúi thấp hít thở không thông. Anh liền nâng cằm tôi lên đối diện với anh, tôi cố gắng nhịn đau mà cười tươi như hoa. Cuối cùng, anh cũng không còn nghi ngờ mà buông xuống, tôi nhưng thấy có vẻ nhuốm đỏ nhẹ bên dưới liên tim có có vấn kiện cần xử lý, chạy vọt ra ngoài. Căng thẳng mà ngồi lại chỗ ngồi.

- Tay của cô đang chảy máu. Ngưng Phệ lấy hộp băng y tế ra, tôi cũng biết điều mà xoắn tay lên, băng bó đơn giản qua là được việc.

Vạch phân chia

- Thư ký Mộ, cô rảnh không? Tôi nhìn đồng hồ mà nhú mày, khuya thế này, anh còn muốn yêu cầu làm gì sao? Vì Đẳng Đẳng đang ngủ nên tôi cố ép giọng của bản thân thật nhỏ.

- Thưa chủ tịch, có việc gì ngài cứ căn dặn? Tôi luôn rảnh đối với chủ tịch. Đây không phải là lời nói hoa mỹ của một nhân viên đang lấy lòng chủ cả của mình mà là lời nói xuất phát từ trong lòng tôi, nhìn thẳng bé ngủ ngon bên cạnh, hốc mắt tôi lại đỏ ửng.

- Đến hộp đêm "Bích Vũ" cùng uống một ly đi. Anh vừa nói xong cũng khá giật mình. Bản thân không phải thiếu bạn bè nhưng trong lúc này chỉ nghĩ đến cô ta.

- Vâng, ngài chờ tôi chốc lát.

- 1900. Điện thoại liên tắt, tôi có chút ể oải mà thay tùy tiện một bộ áo liền quần ngắn, khoác một chiếc áo len tơ tằm màu sữa trang nhã. Tóc đơn giản được buộc cao. Bước lên chiếc Lamborghini Aventador SV vàng sang trọng, quay bánh lái, phóng như bay đến nơi anh cần. Tôi quảng chìa khoá cho tên bảo vệ đỗ xe rồi thông thả đi vào trong. Vì hộp đêm này mới bước chân đến vài lần nên vẫn chưa thông thạo đường lối, vẫn cần tiếp tân chỉ dẫn. Tôi nhìn người phụ nữ trước mắt, đã thay đổi không còn là người lúc trước.

- 1900. Tôi cười nhạt, người phụ nữ này vừa nghe con số phòng liền biết không phải là dạng người bình thường nên rất lễ phép mà dẫn dắt tôi vào.

Hộp đêm này thay đổi không ít. Club bên trong rộng gấp ba lần, lối đi ngày càng mờ ảo, khói nhân tạo lượn lờ dày đặc. Đi một hồi, cảm giác cả nền nhà như chuyển động, hơi nghiêng một chút, mờ mắt ra liền đứng trước phòng đề 1900. Tôi trở mắt, kinh ngạc vì sự tình này. Không phải chúng tôi đang ở hành lang bên dưới sao? Chốc lát, lại lên đến được đây? Nhưng không còn tâm tư để thắc mắc, mở cửa đi vào. Anh một thân ngồi đó, nhấp nhấp rượu mà thoải mái.

- Chủ tịch. Tôi gọi anh, anh nâng mắt, ngoác tôi lại gần. Tôi hỏi hộp, tìm đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài mà chạy vòng vòng.

- Uống đi. Anh đưa tôi một ly rượu thơm tho, chất lỏng màu hổ phách đẹp mắt, tôi có chút khó hiểu uống một ngụm. Rượu đưa đến đầu lưỡi liền cay xè, đi vào bên trong thì tan dần và nóng tát cổ họng, vị rất ngon.

- Hút thuốc không tốt cho sức khoẻ. Anh định châm thuốc thì bị tôi ngăn lại, không ngờ anh lại bỏ thuốc xuống dễ dàng, trong đầu anh xuất hiện một

người con gái yếu kiêu như mộng. 6 năm trước cũng từng nói với anh câu này. Hốc mắt anh lại đỏ ngầu lên. Vì quá tội nên tôi không thể nhìn tâm tình anh ra sao được? Sử dụng thân phận này mà được lại gần, quan tâm, chăm sóc anh thì quá hời, tôi có thể không cần trở lại là Ti Tuệ Thẩm như trước vẫn được, được ở gần anh tôi là ai tôi cũng bằng lòng, nhưng có chút đau xót âm ỉ. Tôi nhẹ nhích lại gần, anh cũng nhận ra nhưng không phản ứng mấy. Đưa tay định giành lại ly rượu trên tay anh đang đưa đến miệng thì một giọt nước mắt ấm nóng rơi vào tay tôi, như có dòng điện, nó đau, nóng rát chính chỗ đó khiến tôi đau khổ như muốn quằn quại. Tôi liền ôm anh vào lòng không chút dè chừng.

- Vòng tay này cô đã dành cho ai chưa?

Giọng nói có chút ghen của anh vang lên, khiến tai tôi nhức như muốn vỡ ra. Tôi càng siết chặt anh hơn.

- Chưa.

- Vậy thì được. Anh lại thoải mái mà dựa vào tôi. Tôi có chút hiểu ra, không biết bản thân nên khóc hay nên cười. Anh đến mức này còn kén chọn?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Tìm sự ấm áp rất đơn giản

- Anh đang buồn? Anh vẫn dựa vào tôi, lắc đầu.

- Cô cho một người đàn ông dựa vào ngực mình như vậy, không có cảm giác sao? Tôi lại cảm thấy không chút bất thường vì đó là anh.

- Tôi biết chủ tịch liên chính sẽ không có ý nghĩ đó.

- Nếu tôi có ý nghĩ đó thì cô cũng không cần được.

- Vậy tôi không cần cần, chủ tịch vẫn sẽ nghĩ, miễn không cần bộc lộ hay hành động ra ngoài là được.

- Nếu hành động ra ngoài thì... Nhìn anh ậm ừ tôi vẫn muốn trêu đùa mà tình nghịch đáp lại.

- Thì...tiến tới đi.

- Bây giờ mới nhận ra, rãnh ngực cô cũng sâu đấy.

- Anh...biến thái. Tôi đỏ ửng mặt, đầu như muốn nổ ra, những lời như vậy thu vào tai thực không chịu nổi. Anh lại cười phá lên thoải mái, anh cũng không hiểu vì sao? Ở bên tôi anh mới là chính mình, được cười được khóc tự do không cần kiêng dè. Nhìn anh cười vui như vậy trong lòng cũng bớt dè nặng mà cười lên.

- Cô biết không? Tôi có yêu một người con gái. Anh tự dưng trầm xuống, tôi thì căng thẳng trong lòng mà nghe.

- Yêu đến tận lòng tận dạ. 22 năm qua, tôi yêu cô ấy, tôi không hối hận. Tôi nước mắt không nhìn được liền rơi lộp bộp giọt nặng giọt nhẹ. Tim như ngàn mũi dao cứa, tứa máu.

- Lúc nhỏ rất đánh yêu, lớn lại càng xinh đẹp. Năng động đến thu hút người khác. Là một tiểu thư nhưng chưa bao giờ ra vẻ.

- Cô ấy chỉ có một khuyết điểm là không bao giờ giữ đôi chân mình tại chỗ, cho dù bản thân đang ở chỗ ấm áp vẫn không để tâm mà chạy đi khắp nơi...tôi rất tức giận. Càng nói, tay tôi càng mạnh mẽ bấu chặt, các khớp tay kêu răng rắc như thể muốn vỡ vụn ra.

- Thương bao nhiêu lại tuyệt vọng bấy nhiêu. 22 năm, đợi chờ và tìm kiếm. Thực không hối hận. Nước mắt rơi càng dữ dội. Lục phủ ngũ tạng như chết đi, cơ thể dần nhẹ bồng.

- Cô nói xem, tôi rất ngu ngốc đúng không? 22 năm để người ta quay như chong chóng, bản thân lại vẫn ngu si mà thương nhớ.

- Không...không có. Anh không qu...quay như chong chóng.

- Sao lại không có chứ? Nghe lời an ủi này càng khiến tôi bận lòng.

- Anh còn yêu cô ấy nữa không? Tôi ôm niềm hy vọng như muốn vỡ oà lên.

- Còn hay không còn cũng như nhau. Lòng tôi như gào thét lên muốn nhảy vào lòng anh mà hùng hổ hét em yêu anh. Nhưng căn bản lại không thể làm điều đó. Khóc không ra nước mắt mà cười khổ nặng nề. Cứ như hiện tại đã tốt rồi đừng làm chuyện gì khiến anh đẩy tôi xa là được.

- Chúng ta đi ăn đêm đi. Tôi cười tươi như nở hoa mà kéo tay anh.

- Ăn đêm? Anh ngạc nhiên có chút khó hiểu mà nhủ mày. Tôi mặc kệ anh, kéo anh ra ngoài. Các nhân viên nhìn thấy anh đều sợ hãi mà cúi đầu chào. Đến trước cửa, tôi nhìn thấy chiếc xe BMW cứng nhắc liền quyết miệng. Lại gần bảo vệ nói nhỏ to. Anh vẫn đứng đó mà nhìn theo. Đến khi chiếc xe của tôi ra ngoài, tôi mở cửa.

- Lên. mau..... Tôi đẩy anh vào trong cứ như hai người bạn mà cư xử. Tôi vòng qua bánh lái, phóng mạnh xe khiến cho anh nhìn tôi bằng con mắt khác mà thương thức.

- Bạc mấy? Tôi vừa nghe qua liền biết anh hỏi kỹ thuật đua xe liền vọt miệng trả lời chưa kịp suy nghĩ.

- Bạc A. Anh càng ngày càng thấy tôi thú vị mà khám phá.

Tôi phanh xe ở một quán ăn cũ kỹ, nhưng mùi thơm lại ngào ngạt khiến bao tử tôi cồn cào mà hối thúc anh xuống xe. Anh nhìn sơ không muốn vào tôi lại đẩy anh ngồi xuống.

- Chào quý khách.

- Cho cháu một xúng bánh bao hấp, hai tôm xào hạt điều, một tôm càng cay, một ghe xào me, ba xúng há cảo với một gà luộc chặt sẵn. Đây là quán mà tôi với Thiên Lâm ưa lui đến vì vị món ăn rất đậm đà và bản sắc riêng nên khiến dư vị day đắng. Anh ngồi đó nghe qua mà có chút kinh ngạc.

- Gọi nhiều như vậy, cô ăn hết sao? Tôi lè lưỡi mà cười tươi. Từng món ăn được bung lên, tôi nhìn mà nuốt nước bọt ừng ực. Gắp một há cảo mềm mềm nước bỏ vào đĩa của anh. Anh có chút gượng gạo gắp đưa vào miệng, nhìn sắc mặt anh biến đổi tốt lên, tôi càng đắc ý.

- Ngon không?

- Được. Anh dùng đũa gắp một bánh bao nhỏ đưa vào miệng.

- Quán Tiếu Mưng này đã lâu đời, các món Trung Hoa rất đậm Đà và vừa miệng với khẩu vị của người Bắc Kinh. Tôi không ngại dơ tay, bóc vỏ một con tôm cay bỏ vào đĩa của anh, nhìn anh ăn ngon lành mà cảm thấy ngon miệng mình. Những lúc đi ăn với anh, anh đều gắp vào chén của tôi còn bản thân thì nhìn, bây giờ tôi mới biết được cảm giác đó như thế nào? Lại gắp thịt gà luộc cho anh mà nhìn. Anh vẫn không gấp gáp mà từ tốn ăn, luôn nhã nhặn trong mọi chuyện. Tôi bỏ vào miệng một há cảo, nước tràn ra, cắn sâu vào thì thịt béo, nếm nếm ngon khiến tôi muốn nếm thêm. Cả hai cùng ngồi ăn như vậy, đêm sương lạnh như vậy, cũng cảm thấy ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Hồ "ước nguyện";

Ăn xong xuôi, tôi chủ động đi đến quầy tính tiền, không cần anh nhìn đến.

- Tiểu thư, 800 tệ.

- Cảm ơn. Bà nhận tiền, anh lại chậm chạp ngồi yên đó nhìn, tôi lại phải kéo tay anh. Lên xe, anh vẫn không nói gì mà cứ nhìn cảnh hai bên đường. Tôi cũng hiểu ý liền chạy thật chậm lại.

- Đưa anh về chung cư Kim Cương nhĩ? Anh lắc đầu, nhìn anh buồn bã đáy lòng liền quặn lên. Nghĩ đến những nơi có thể đến. A.... Có rồi công viên Bắc Đầu, đây là một nơi phồn thịnh, được tụ tập vào ban đêm, có nhiều gian hàng tụ tập lại mà buôn bán, nghe nói còn có hồ "ước nguyện". Bên trong nó có một vò sò lớn chứa một đồng tử, nhưng thấy tiền rất ít khi trúng, nếu trúng thì nói lên lời ước nguyện của bản thân. Rất nổi tiếng và linh thiêng. Chốc lát đã đến nơi, công viên Bắc Đầu to lớn hiện ra, người qua người lại tấp nập. Giữa màn đêm Bắc Kinh, tôi kéo anh đến hồ ước nguyện. Lúc đầu, cứ tưởng nó sẽ nhỏ nhưng thực ra rất lớn. Có thể đứng dàn trên thành 20 người mới chật cứng. Nhìn vò sò nhỏ nhủ trên thác, nước lại âm ỉ ập xuống, hỏi sao rất ít người ném trứng. Tôi móc trong ví hai xu 10 tệ, bỏ vào tay anh một xu. Anh nhủ mày làm theo tôi. Tôi đứng gần lại, ướn người vào trong vờn dài tay ra ném vào. "Bùm..." Đã trúng chính xác vào vò sò tôi vui vẻ chấp tay lên đầu mà cầu nguyện "*Thần ca, chúc anh luôn luôn bình an*", đây là thứ tôi luôn ao ước, trong đầu liền ám ảnh câu nói "*22 năm qua, yêu cô ấy tôi không hối hận*" lòng như muốn vỡ nát ra vì đau đớn.

- Mau.... Tôi lau nước mắt và thấy anh ngẩn ra lay mạnh anh, anh nhuếch miệng thông thả, đứng rất xa nhưng vờn tai liền vào vò sò một cách nhẹ nhàng. Tôi trợn mắt không tin được.

- Cầu nguyện đi.

- Cô tin những chuyện này sao? Ngu ngốc.

- Tôi ngu ngốc cũng được nhưng anh làm theo đúng nghi thức đi. Anh không chịu được tôi cần nhả liền chấp tay lên mà nguyện. Tôi hỏi hộp muốn biết

điều anh cầu nhưng lại không có can đảm hỏi. Gương mặt tuấn lãng, dưới ánh trăng ngấn mặt thực đẹp để vô cùng khiến tôi thất thần mà nhìn đến mê mẩn. Anh từ từ mở mắt, con ngươi hổ phách sáng lên trông thật mê người. Anh bị cái nhìn của tôi mà xoay mặt chú ý, tôi bị phát hiện nên ửng đỏ mặt.

- Ngồi đây đi, tôi mua nước cho anh. Anh cũng không cự tuyệt mà ngồi đó, trong đầu anh bây giờ là một mớ bòng bong hỗn loạn. Anh cảm giác rất quen thuộc khi ở gần tôi, anh cũng không hiểu rõ thế nào? Tôi mua cho bạn thân một trà sữa socola bạn thân yêu thích và trà gừng nóng. Quay trở lại, anh nhìn đắm chiều phía xa, khi tôi lại gần anh vẫn không nhìn.

- Chủ tịch, của anh. Trà gừng nóng bốc hơi thơm mát, anh cầm lấy hộp một ngụm dễ chịu. Anh nhìn trên tay tôi cầm ly trà sữa socola liền hoảng hốt trong mắt.

- Cô thích socola? Tôi cười cười mà xua tay.

- Không có, đây chỉ là tùy tiện chọn. Tôi ngồi xuống bên cạnh anh, cùng nhìn những cặp đôi cũng đến đây cầu nguyện.

- Nhìn họ thực hạnh phúc. Nắm tay nhau, sóng vai mà ném xu vào vỏ sò, không trúng thì lại ném tiếp, nhiều lần như vậy. Cùng nói cười vui vẻ, thấy vậy tôi không kìm lòng mà thốt lên.

- À... bạn này anh cầu nguyện điều gì? Có thể nói tôi nghe một chút được không?

- Tôi không cầu gì cả. Tôi quyết môi thâm mắng anh nhỏ mọn, sao lại không cầu gì, chẳng qua là anh không muốn nói cho tôi biết thôi. "*Thảm nhi, chúc em một đời bình an*" đó là thứ anh cầu nguyện, nhưng anh lại không thể nói nên lời được đành làm cho tôi thất vọng.

Vạch phân chia

Hôm nay tôi xin nghỉ ở nhà vì Đẳng Đẳng than phiền "*Hôm nay Đẳng Đẳng được nghỉ ở nhà, mẹ không đưa Đẳng Đẳng đi chơi, mẹ chỉ biết đi làm thôi*" Giọng nói của Đẳng Đẳng như trầm hơn lúc trước rất nhiều không còn trong trẻo nữa, dù gì cũng học lớp 1.

- Đẳng Đẳng với mẹ đi ăn kem sau đó mua sắm được không?

- Được, mẹ đi mau lên. Tôi nhìn thấy thằng bé nhảy cẫng vì vui sướng nên cũng vui theo. Trên người một váy trắng dài đến chân, tóc buộc cao cùng một chiếc kính mát to che gần nửa gương mặt để lộ đôi môi anh đào đỏ mọng đẹp mắt.

- Mẹ, con dẫn Đẳng Đẳng ra ngoài nga! Đẳng Đẳng mau chào ông bà ngoại. Tôi xoay người bế Đẳng Đẳng lên người.

- Đẳng Đẳng chào ông bà ngoại, mẹ đi mau lên.

- Thằng bé này, từ từ đã. Mẹ tôi nhìn thấy Đẳng Đẳng vui vẻ trượt khỏi người tôi, chạy nhanh ra xe mà ngồi lên khiến bà cười không ngớt. Cha tôi cũng hào hứng mà hát hò. Tôi thông thả bước chân lên chiếc Ford GTX1 mui trần bóng loáng và đẹp mắt. Quay bánh lái mà nhẹ nhàng di chuyển ra khỏi sân lớn của Ti gia. Đẳng Đẳng thích thú, đứng dậy mà hò hét làm náo loạn cả khu lên khiến ai cũng dòm ngó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Đẳng Đẳng mất tích

- Đẳng Đẳng, ngon miệng không? Tôi nhìn thấy thằng bé vui vẻ, chân nhỏ lắc qua lắc lại. Càng lớn thằng bé lại càng tuấn tú ra, đặc biệt con ngươi hổ phách càng nhìn càng có hồn.

- Mẹ. Nhìn thằng bé được buồn, tôi hốt mất liên đồ lên mà vuốt ve mặt nhỏ trắng nõn.

- Chuyện gì?

- Có phải con rất xấu xí? Đút một muỗng kem vào miệng mà buồn bã.

- Con của mẹ làm sao lại xấu xí cơ chứ.

- Nếu con xinh đẹp thì sao ba ba lại không cần con, mẹ toàn nói dối thôi, ba ba từ nhỏ đến lớn Đẳng Đẳng chưa gặp qua bao giờ, vậy sao Đẳng Đẳng biết là ba ba cần Đẳng Đẳng?

- Đừng buồn, sẽ mất vui mất. Con ăn mau lên, mẹ chở đi công viên được không? Tôi xoa đầu thằng bé mà an ủi.

- Đẳng Đẳng không muốn đi nữa, muốn về nhà.
- Sao lại về? Tôi có chút không hiểu nhìn Đẳng Đẳng thu tay áo, nhảy xuống ghế lớn.
- Chờ mẹ với Đẳng Đẳng. Tôi ra quây tính tiền rồi nhanh chóng chạy theo bóng dáng bé nhỏ biến mất ở cửa. Tôi đi kiểm tra khắp nơi vẫn không thấy Đẳng Đẳng, trên xe cũng không, báo với bảo vệ an ninh, họ cũng nói không thấy thằng bé. Tôi hốt hoảng, mất ăn mất ngủ mà chạy loạn xung quanh, trong lòng cảm thấy bất an mà lau nước mắt, không biết thằng bé như vậy lại đi đến nơi nào?

Vạch phân chia

Đã hai ngày kể từ khi Đẳng Đẳng mất tích, tôi như muốn điên lên, bất chấp bản thân mà tìm kiếm khắp nơi, không có giọt nước hay miếng cơm nào vào bụng cũng chẳng có nghỉ ngơi. Ông bà Ti cũng nháo nhào lên mà chạy loạn khắp nơi. Tôi cũng chẳng quan tâm đã xin nghỉ phép ở Bạch thị hay chưa? Trong đầu chỉ còn duy nhất là tìm cho bằng được Đẳng Đẳng, thằng bé không thể may mắn xảy ra chuyện gì. Nó là tất cả đối với tôi, là tình yêu và là sự gắn kết giữa tôi với anh. Từ nhỏ đến lớn, nâng như nâng trứng trong lòng, hai ngày qua không biết thằng bé ở nơi thế nào? Ăn uống đầy đủ hay không? Có thể bị bắt cóc, có bị đánh đập hay không? Vừa nghĩ đến bao nhiêu chuyện, trong lòng liền cồn cào mà thét gào. Báo điều tra cũng đã làm qua nhưng chẳng nghe được tin tức gì liên quan. Trong lúc tuyệt vọng, một dãy số lạ lẫm nhấp nháy lên màn hình điện thoại.

- Rose, chúng ta lại gặp nhau, đừng tưởng trốn thoát dễ dàng như vậy.
- Morenn, ông thật bỉ ổi. Đây là Trung Quốc, ông đừng làm cản trở. Thằng bé đâu?
- Thằng nhóc thối này à. Vừa nói, giọng điện thoại tiếng Đẳng Đẳng thét lên ầm ầm khiến tôi đau nhói.
- Mẹ, cứu Đẳng Đẳng...aaaaa.....
- Ông làm gì vậy hả? Tôi cảm ông không được đụng thằng bé. Một tay tôi nuôi lớn, định mệnh một tý tôi còn chưa từng chớ đừng nói là đánh. Mất nổi lửa mà thét gào tức giận, hít thở không thông, nước mắt vô thức chảy xuống làm mờ mịt phía trước.
- Tối nay, 9h nhà hoang A, đường XX, khu XX. Nhớ đừng giờ trò nếu không thì.... đao kiếm không có mắt, đừng trách.
- Ông dám..... Vừa tính mắng lại thì điện thoại liền tắt, mang một bụng căm phẫn mà phun hơi mạnh.

Nhìn canh đồng hồ, cũng sắp 9h. Nhìn cha mẹ tôi ngồi trên sofa mà thần thờ.

- Mẹ, tìm ra Đẳng Đẳng rồi, đừng quá lo lắng, con đi rước thằng bé về. Hai người mắt sáng rỡ mà tỉnh táo.
- Ở đâu? Mẹ đi với con.
- Không được. Mẹ đừng lo lắng, Đẳng Đẳng sẽ an toàn.
- Con cẩn thận. Tôi nhìn hai người thật lâu rồi xoay lưng, nước mắt cũng theo mà chảy ra, tôi nắm chặt tay, phóng xe nhanh đến vị trí ban sáng đã nghe mà dò đường theo.
- Alo. Anh nghe giọng già nua có chút quen thuộc mà nhúm mày.
- Chào bác Ti.
- À.... Bạch Kinh Thần cháu, có việc gì cần kiểm Thẩm Thẩm? Anh nhìn lại màn hình, không phải chứ, đây đúng là số của Mộ Thi Hàm, chẳng lẽ có việc gì sao giọng nói bác ấy sao lại gấp gáp như vậy và lại để điện thoại ở nhà như vậy. Có chút căng thẳng, tay cũng ra mồ hôi mà đáp lại.
- Đúng vậy, nói máy cho cháu với Thẩm Thẩm.
- Đẳng Đẳng mất tích, nó đi đón Đẳng Đẳng rồi cháu. Anh vừa nghe liền hốt hoảng, dự đoán chuyện chẳng lành.
- Cho cháu địa chỉ được không?
- Nó không cho chúng ta đi theo nên cái đó...cũng không biết. Anh vừa nghe xong liền cúp máy. Nhanh tay điện cho Vũ Thuần, một tiếng kéo lại có người đáp ứng như thể luôn trực thuộc bên cạnh.
- Mau điều tra, Ti tiểu thư hiện đang ở đâu? Mau.... Giọng anh gấp gáp khiến Vũ Thuần không dám chậm trễ, nghe phản ứng anh như vậy chắc chắn có chuyện gì đó. Tay anh run rẩy mà không biết bản thân nên làm gì tiếp theo.

Chương 72: Như một trò đùa

Trong đêm tĩnh mịch, tôi nhẹ dừng xe trước một nơi âm u, gió thổi qua khiến tôi muốn lạnh sống lưng mà mạnh mẽ bước vào. Vừa bước vào, mùi hương ẩm mốc xông lên khiến tôi muốn nôn nửa tại chỗ, chắc chắn Đấng Đấng cũng rất khó chịu, tôi phải mau lên, không được chần chờ thêm nữa. Từng bước, lên gác kêu kẹ kẹ như muốn sập đến nơi, xung quanh thị vệ áo đen liền nhảy ra chặn.

- Rose, lâu lắm chúng ta mới gặp lại. Từ từ ngồi xuống mà đàm đạo, đêm còn dài.

- Thăng bé đâu? Vào thăng vấn đề đi. Tôi liếc mắt nhìn, toàn tối om. Đồ đặc rách nát, muỗi mòng ngập cả phòng rất đáng sợ. Morenn nháy mắt, đám thuộc hạ liền lùi Đấng Đấng trên bậc xuống, nhìn thăng bé tôi tả, khắp người đều là dấu bầm tím. Hóc mắt đỏ lên mà ôm thăng bé vào lòng, tức giận đến nỗi cũng muốn nổ tung.

- Đấng Đấng, tỉnh dậy cho mẹ xem nào. Tôi vuốt vuốt gương mặt lấm lem của thăng bé, đôi mắt lim dim cuối cùng cũng mở ra, nhìn có vẻ rất yếu ớt.

- Mẹ,.....Đấng.....Đấng....đau quá...

- Thăng tạp chủng, nếu không đã không còn mạng sống, tôi nói cho cô biết.

- Tạp chủng? Tôi đứng phăng dậy, mắt đỏ ngầu nhìn ông ta.

- Nói thăng đi. Ông muốn gì? Gần như dùng hết sức lực để hét lên, mắt đi bình tĩnh.

- Lần đó cô bỏ trốn, chẳng lẽ không tính?

- Được, tôi đi theo các người là được. Các người phải đảm bảo bỏ qua cho thăng bé.

- Được. Nhất giữ lời. Bọn họ liền đẩy thăng bé ra ngoài. Nhỏ như vậy, đây lại không nằm trong thành phố, nó biết xoay xở làm sao? Tôi lợi dụng thời cơ chúng không để ý, quăng một hình nộm ra cửa sổ rồi núp vào trong bóng tối. Chúng để bị lừa mà chạy theo, tôi nhanh chân ôm Đấng Đấng nhảy lên xe mà phóng đi.

- CMN, Đúng là ả hại, mau chạy theo, đứng ngay ra đó làm gì. Morenn tức giận mà luôn mồm mắng mỏ, đám mạnh mẽ lên mặt của con hình nộm mà phát hỏa.

Tôi cứ tưởng thông thả nhưng chẳng bao giờ lơ là mà giảm tốc độ xe cả, cứ chạy vòng vòng cắt đuôi. Trước mắt liền thấy xe của Tir vượt lên, súng bắn ầm ầm vào kính. Một bên tay trúng đạn mà đau đớn nhưng vẫn không buông tay lái. Nhìn Đấng Đấng nằm phía sau xe mà có thêm động lực, đạp ga như bay mà liều lĩnh chen ngang những xe khác mà vượt lên. Tir lại càng nổi đuôi theo sát, tôi mở cửa kính ra, nguyền nguyền hét lớn.

- Tir, coi như tôi xin anh, thả mẹ con tôi đi được không?

- Cô không có tư cách xin xỏ tôi điều gì cả. Tôi lau từng từng mồ hôi trên trán mà chiến đấu tới cùng. Đóng cửa kính lại, tiếng súng vẫn vang nổ bên tai. Tôi lấy vải cột chặt miệng vết thương. Quay bánh lại tạo nên tiếng "keng...két" mà sát trên đường, rẽ sang hướng khác mà phi nhanh như chớp. Tôi cũng như bị hút sang một bên, do có đai an toàn nên cũng không mấy ngã nghiêng. Đấng Đấng phía sau vì chuyển động mạnh mà bị hất qua, đôi mắt hổ phách mờ to mà dụi.

- Mẹ, chúng ta về nhà đi. Đấng Đấng nhảy lên ghế trước ôm tay tôi mà kêu lên.

- Thất bại an toàn vào, chúng ta sẽ về nhà. Bàn tay nhỏ nhắn thất bại, vì hoảng sợ mà rơi nước mắt.

- Đấng Đấng không phải sợ, chúng ta sẽ an toàn. Tir nhìn thấy rõ tất cả, hần cũng nhớ lại, mẹ của hần cũng bảo vệ như vậy. Bây giờ, cô ta chỉ còn hai mẹ con, chẳng lẽ độc ác mà cướp đi. Hần cũng có chút muốn quay đầu nhưng bản thân lại không cho phép vì lý do gì mà vẫn cứ rượt theo. Tôi hoảng sợ vì hần sắp vượt lên. Tôi quay bánh lái liên tục, môi run rẩy mà mở điện thoại, sét đánh ngang trời, tôi mình không mà đi đối tể. Bỗng dưng, một chiếc xe chứa một tên say sấn mất bánh lái mà phóng nhanh đến tôi, tôi hoảng sợ, hoảng hốt quay bánh lái sang đường. Ánh sáng chiếu vào mắt, ý thức duy nhất, tôi nhanh gọn nhảy lên đề trên Đấng Đấng khiến thăng bé khó chịu mà la lên.

- Đấng Đấng....đừng loạn....sau này con phải sống tốt, biết chưa? Lưu luyến mà hôn lên gương mặt mềm mịn như bong của thăng bé mà tôi vờn người che hết Đấng Đấng, cho thăng bé núp sau người tôi. Tir theo quán tính muốn phóng xe chặn xe tôi lại nhưng không thể kịp. Hần tức giận phanh xe tại chỗ nhìn xe tôi đâm mạnh vào cột điện to mà vỡ nát, với sức tông mạnh, có chiếc xe nát bét, người trong xe chắc chắn không sống nổi, hần quay xe bỏ đi, cười nhạt đến lạnh lẽo. Tôi khóc mạnh mà lấm bầm.

- Đấng Đấng, tạm biệt, hứa với mẹ.....con.....phải sống...tốt. Kính xe tan nát ghim vào lưng đau nhức, tôi càng che chắn lớn hơn mà bao phủ Đấng Đấng, chỉ tránh tôi quá ốm o nên Đấng Đấng không khỏi bị thương. Đầu xe bẹp đi, máu me trên người cũng tràn ra, tôi bị ngất lên Đấng Đấng, khoe mắt trào ra một giọt ẩm nóng. Trong xe, chỉ còn một mình Đấng Đấng cố lay tôi dậy và khóc toát lên. Tôi không còn cảm giác gì nữa, chỉ cảm nhận được hồn phách

của mình bay lên. Lâu sau, tiếng còi cảnh sát cũng đến gần, hiện trường tan hoang đến ghê người, chiếc xe mất không chế đâm vào đuôi xe tôi cũng đang phía sau. Cảnh sát mau chóng dẫn người hiếu kỳ sang một bên. Chiều đèn và đàn rào lại điều tra. Lôi từng nạn nhân trong xe ra, đối mặt mà nhận diện. Tên cảnh sát mở cửa xe lên hết lên.

- Trưởng cục, đây là nhĩ tiểu thư Ti thường có mặt trên mặt báo. Vừa nghe nói, các nhân viên cũng chạy lại mà nhìn, như một trò đùa. Thấy tôi ôm sát ghế, bên dưới có một cái chân nhỏ chia ra, lật lên, Đẳng Đẳng ngủ say mà mứt tay bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Không thể nhận thức

- Ông ơi, chúng ta phải làm sao? Mẹ tôi đau đớn khóc rất dựa vào Triền Lãm kéo góc áo cha tôi mà kêu gào. Triền Lãm thì chết đứng tại chỗ mà nhìn tôi máu bê bết được khiêng lên xe cứu thương.

- Chú. Đẳng Đẳng ôm chân Triền Lãm mà hoảng sợ, nước mắt cũng trực trào từ đôi mắt nhỏ hổ phách.

Bạch Kinh Thần anh cũng phóng xe như điên đến sau khi điều tra ra nhưng đã quá trễ, chiếc xe tông vào cột điện trước mặt anh, anh không thể làm gì khác ngoài nhìn nó. Anh như chết đứng mà khuyu gối khóc. Anh tránh một chỗ thực xa mà nhìn nhân viên bê tôi ra. Máu me chất đầy người, khiến anh run rẩy. Anh lao đến, Triền Lãm xoay người, dùng sức đẩy mạnh anh, anh không so đo đứng lên mà chạy lại gần. Triền Lãm tức điên mà nắm cổ áo anh gối lên.

- Mọi chuyện đều tại mày mà ra, thằng khốn kiếp. Nó làm mọi cách đến gần mày như vậy mày còn đui mù oán trách. Mộ Thi Hàm luôn bên mày là nó, Đẳng Đẳng cũng là con của mày, nhìn kỹ đi. Mày là người đưa nó vào con đường chết. Cái tên Rose, vì sao lại xuất hiện? Không thắc mắc sao hả? Triền Lãm đau khổ, gào thét tất cả, con mắt đỏ ngầu như muốn ăn tươi nuốt sống anh. Anh lại đau khổ mà ôm đầu bản thân.

- Nó muốn đến gần mày, nên mạo hiểm làm mọi thứ. Đáng lẽ ra lúc đầu, thằng anh như tao nên ngăn cản. CMN, bây giờ có muốn cũng không thể. Mày còn có tư cách mà xuất hiện ở đây. Ông Ti thấy tình hình như vậy chạy đến ngăn cản Triền Lãm. Gương mặt già nua đau khổ.

- Lãm, buông ra cho ta. Mọi chuyện đã qua, chuyện chính bây giờ là cứu em con trước đã. Anh trở lại bình tĩnh, giật cổ áo mình ra khỏi tay Triền Lãm, cúi đầu.

- Bác, chuyện này cứ giao cho con. Ông gạt đầu và không để ý nữa, nhìn xe cấp cứu dần xa, tiếng kèn gấp gấp inh ỏi trong đêm làm các căn hộ xung quanh cũng sáng đèn, tò mò chạy ra khỏi cửa. Anh bước gần Đẳng Đẳng đang hoảng sợ nhìn anh, đôi mắt hổ phách trước mặt làm anh nghẹn lòng mà rơi nước mắt thống khổ. Anh ôm Đẳng Đẳng vào lòng mà siết chặt.

Vạch phân chia

Anh tuyệt vọng, nhìn tấm bảng "cấp cứu" sáng đèn, chói mắt đến độ chán ghét. Đẳng Đẳng một mồi mà ngủ trong lòng anh, Ti gia cũng tụ tập đầy đủ không sót một người, lo lắng mà đi qua đi lại khiến anh càng phiền não. Chúng ta đã ngồi đợi gần 2 tiếng, bác sĩ vẫn chưa bước ra. Một tiếng "ting..." đánh thức mọi người, bác sĩ từ từ bước ra, gương mặt trầm trọng mà gỡ kính.

- Bạch tổng, chúng tôi đã cố gắng hết sức, cô ấy hiện tại vẫn có giữ mạng sống nhưng là....

- Bác sĩ cứ nói. Anh gấp gáp mà hỏi thúc.

- Não cô ấy, bị tổn thương nặng. Các nhận thức gần như mất đi, có thể hôn mê lâu dài, nói trắng ra là người thực vật. Nếu may mắn cô ấy sẽ tỉnh lại vào một ngày nào đó.

Bà Ti vừa nghe người thực vật bà liền ngắt xiu, thở dốc khiến ai cũng đau khổ mà khóc. Tôi được đẩy ra, anh lưu luyến mà nhìn chăm chăm, cánh môi đỏ mọng khô khốc, gương mặt trắng bệch, không chút huyết sắc. Tôi đã anh chuyển đến bệnh viện tốt nhất của Bắc Kinh mà điều trị, thứ anh muốn là đưa ra nước ngoài nhưng Ti gia một mực không đồng ý. Hôn mê sâu gần cả tuần, anh đều túc trực bên ngoài, cho đến khi Ti gia rời khỏi không còn ai, anh mới đẩy cửa, từ từ bước đến giường bệnh mà cầm đôi tay gầy gò tôi lên, áp sát lên mặt, nước mắt không kiềm được mà nhỏ xuống, rơi lên bàn tay trắng nõn, tôi có thể cảm nhận được nhưng không thể mở mắt để an ủi anh.

- Thắm Thắm, tôi yêu em, tôi yêu em, tôi yêu em, nói cả ngàn lần yêu em vẫn có thể.

- Con của chúng ta, tôi sẽ chăm sóc tốt, em yên tâm.

- Rất cảm ơn những lần em đến bên tôi mang cho tôi sự vui vẻ mà tôi khao khát.

- Thắm Thắm, em có bao giờ hận tôi không? Tôi không biết được những gì em nghĩ và những gì em làm nên đã gieo ác ý mà mắng em

- Tôi yêu em, Thắm Thắm. Xin em hãy mở mắt nhìn tôi như lúc trước, em nhào vào lòng tôi mà ôm và nói em rung động với tôi thâu tam can đi. Anh hôn nhẹ lên vành môi tôi, nước mắt cũng tràn theo đó, nụ hôn mặn đến độ khiến người khác tan nát lòng, sự bị thương trong lòng tôi dâng lên, tức ngực đến khó thở khiến tôi thở dốc, tôi có thể nghe được những gì anh nói nhưng chẳng thể an ủi, nói với anh tôi không hận anh, ngược lại yêu anh đến hết lòng dạ. Vì quá đau đớn càng khiến tôi thở mạnh. Nước mắt một giọt ấm nóng tràn ra từ khoé mắt nhắm tịt đến đau lòng người nhìn. Anh dừng lại, nhận ra được, liền chạy nhanh kêu bác sĩ kiểm tra.

- Bác sĩ, cô ấy có sao không?

- Triệu chứng như vậy, thực sự đây là lần đầu tiên tôi thấy. Lấy kinh nghiệm bác sĩ 36 năm qua, thực không biết giải thích làm sao, nhưng không có gì nguy hiểm, cơ thể vẫn phát triển tốt.

- Cảm ơn. Bác sĩ nhìn gương mặt tuần lẳng gầy gò, đôi mắt gần đỏ lên vì thiếu nghỉ ngơi mà thương tiếc, đặt tay lên vai anh mà khuyên nhủ.

- Dù sao tiểu thư cũng không sao, Bạch tổng nên chú ý sức khỏe bản thân. Anh gạt đầu, mắt vẫn đặt ở tôi như cũ mà thương cảm. Cầm tay tôi lên mà xoa xoa, nắn nắn. Lòng đau như cắt mà gắng gượng nhớ lại hình ảnh một Thắm Thắm xinh đẹp năng nổ, một Mộ Thi Hàm ôn nhu như nước, vui vẻ và tinh nghịch.

- Thắm Thắm, em có là ai đi chẳng nữa? Em cũng quang minh chính đại mà bước vào trái tim tôi. Chỉ có một mình em làm được điều đó.

- Tôi muốn nói với em, tôi rất nhớ em. Lòng tôi quặn lên khó chịu, nhưng...chẳng thể làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Tôi hát em nghe

Hôm nay là một ngày đẹp trời, sáng sớm, ánh nắng vàng rộm chiếu thẳng vào căn phòng hiu quạnh, làm không khí ấm lên, như đang an ủi cho tâm hồn đau thương của bản thân. Cô gái xinh đẹp như thiên thần nhưng mắt lại nhắm tịt, không cử động, chỉ nằm yên đó và hít thở đều đều cho biết có sự sống.

- Ba ba, mẹ sẽ tỉnh lại gặp chúng ta chứ?

- Đương nhiên. Bạch Kinh Thần anh vuốt đầu nhỏ thẳng bé mà cười nhạt. Ánh mắt vẫn cứ buồn như vậy mà nhìn tôi. Bờ môi tôi có chút hồng hào lên, chứng tỏ rất khỏe mạnh, có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào, dường như có một lực đạo rất mạnh khiến bản thân không thể mở mắt hoặc lên tiếng, mặc dù có thể nghe và cảm nhận mọi thứ xung quanh. Tôi biết được bác sĩ sẽ khám cho tôi hằng ngày và được y ta tiêm thuốc. Được anh dìu ngồi dậy mà dựa vào lồng ngực ấm áp của anh hay Đẳng Đẳng áp tay nhỏ bé lên một bên má của tôi mà cười đùa. Bà Ti nhìn vào phòng bệnh, khung cảnh ấm áp như vậy bà không nỡ phá đi liền quay lưng, mắt ầng ậc nước mắt. Từ khi tôi trở thành như thế này, bà ngắt lên ngắt xuống biết bao nhiêu lần vì kinh hãi. Triền Lãm dăm ba bữa lại thăm một lần. Anh thì chẳng để ý đến vẻ ngoài của mình mà xộc xệch, tóc thì rối bù, trang phục nhăn nhum. Trên đầu mũi, luôn luôn có hương lải nhải khiến tôi cảm thấy dễ chịu. Mặc dù như vậy, sự tuần lẳng của anh vẫn không mất đi. Có rất nhiều y tá nữ và những cô gái xung quanh dòm ngó. Chỉ cần anh hé đầu ra ngoài thì liền có cặp mắt chú ý mà tán thưởng nhưng bị con người hổ phách lạnh lùng mà lui xa ngàn dặm. Anh không cho những người phụ nữ khác đến gần vì sợ lưu mùi hương, vì anh biết tôi có thể cảm nhận được. Thậm chí, anh đem cả văn kiện vào bệnh viện mà xử lý. Luôn bên tôi 24/24, không rời xa một bước nào.

Vạch phân chia

- Thắm Thắm, cũng đã một tháng trôi qua, em vẫn hôn mê và không có dấu hiệu tỉnh lại.

- Ở Bạch thị vệ vắng mặt em mà có rất nhiều người hỏi thăm.

- Chúng ta có thể cùng nhau...ngắm mặt trời mọc và hoàng hôn thêm lần nữa, được không? Anh nghẹn ngào áp tay lên gương mặt của tôi mà vuốt ve.

- Thực xin lỗi vì thời gian qua không ở bên em.

- Tôi hát cho em nghe nga! Giọng hát trầm thấp vang lên, giai điệu rất hay và êm tai. Một giọt lệ lại lăn xuống, chính là của tôi.

" Đền đường dần dần tắt

Tin tức báo cáo rằng gió mạnh đang thổi dọc theo bờ biển ngày này

Gió thổi qua sân thượng và nghĩ đến tình yêu với em.

Em đã từng dựa vào vai của tôi để nhìn thấy biển vào lúc này.

Vui lòng quay lại sớm và trở lại cuộc sống.

Nếu em quay lại, có thể thấy tôi vẫn đứng ở đó.

Vẫn đang chờ em quay trở lại cuộc sống một lần nữa

Không thể hôn em, tôi không thể tồn tại.

Hãy để tôi yêu em."

Anh cũng chẳng hiểu sao, giai điệu bài hát thoáng qua vô tình này, anh lại ngày càng nhớ rõ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Sự vinh hoa che mắt người (1)

- Cô là Lâm Mẫn?

- Tại sao các người lại bắt tôi tới đây? Cô cố gắng giật tay ra khỏi xiềng xích khiến hần máu mà đau nhức. Cả thân thể, từng thớ thịt đều đau đớn như muốn vỡ vụn.

- Bạn thân trước kia của cô hiện đang ở bệnh viện, cô biết điều đó? Cô cố gắng nhìn người đang ngồi trong bóng tối nhưng không thể thấy được, mùi hương phát ra rất thơm tho khiến cô tò mò.

- Bạn thân? Thẩm Thẩm? Một tiếng cười man rợ truyền đến khiến cô run rẩy.

- Cô còn xem cô ta là bạn thân thiết sao? Bỏ đi không nhắc cho cô một lời, tung tích bản thân cũng không chia sẻ thậm chí là liên lạc, nói xem có phải cô là bất công. Nhìn thấy cô ta im lặng, ông liền tiếp lời.

- Cô còn cần gì bạn bè với cô ta? Hiện tại, tôi biết được gia đình cô rất khó khăn đúng không? Com hằng ngày ba bữa phải chạy tới chạy lui.

- Làm một việc cho tôi, tôi đảm bảo gia đình cô sẽ phát lên. Nghề nghiệp kiếm sống hiện tại sẽ cải thiện, thế nào? Cô thổi sợi tóc đang xoà trước mắt, cười nhạt.

- Nếu tôi hoàn thành công việc, chẳng là ông trở què tôi cũng không biết làm sao? Cô suy nghĩ kỹ đúng là hiện tại gia đình cô đang rất khó khăn về mọi mặt, với lại ông ta nói cũng đúng, Ti Tuệ Thẩm coi bản thân cô ra gì. Nhớ lại bản thân tìm kiếm tôi mà nắm chặt tay.

- Không phải lo, khi được thông báo hoàn thành, cô sẽ được nhận những gì xứng đáng với mình. Có trời có đất chứng giám, tôi quyết không nuốt lời. Đã được chưa? Morem ông ghét nhất phải vòng vo nhưng hiện tại chẳng còn cách nào khác.

- Được, vậy...thứ tôi cần làm cho các người là gì? Cô không giãy giụa, chống cự nữa, bình tĩnh nhìn về phía trước.

- Cô ta đang ở bệnh viện trung ương Bắc Kinh, cô chỉ cần tiêm thứ này vào ống nuôi dinh dưỡng của cô ta là hoàn thành, chuyện nhỏ như vậy đừng nói cô vô dụng đến mức không thể. Cả gia đình cô đang nằm trong tay cô. Nếu hoàn thành thì gia đình sẽ phát lên như điều gặp gió, nếu không, cô mà giờ trò thì đao kiếm tôi sẽ xả cho cô xem. Hần nháy mắt, đám thuộc hạ gỡ xiềng, hai bàn tay có chút thô vì làm việc nặng, được tự do mà cảm thấy có chút dễ chịu.

- Thời hạn một tuần. Cô nắm chặt ống chất lỏng trong suốt, trong mắt hiện lên rõ sự quyết tâm.

Vạch phân chia

- Cho tôi hỏi, Ti tiểu thư nằm phòng số mấy?

- Xin cho hỏi danh tính, chúng tôi không thể hỗ trợ nếu không rõ.

- Tôi là Lâm Mẫn, bạn học cũ của cô ấy. Lâu ngày không gặp, giờ cô ấy lại nằm viện khiến tôi rất đau thương. Cô nhỏ vài giọt nước mắt lấy lệ, giả vờ đau khổ mà qua tường, trong lòng thầm khinh rẻ. Y tá bắt một cuộc điện thoại rồi cười tươi.

- Lâm tiểu thư, tầng ba, phòng số 1. Mời tiểu thư đi nhẹ nói khẽ.

- Cảm ơn. Cô ta nhanh chóng vào thang máy, nhìn con số đỏ nhảy chữ mà hồi hộp không nguôi. "Ting....." Cửa thang máy bật mở, cố gắng bước chân kiên định mà bước ra, phòng số 1 ngay trước mắt. Hình ảnh Triền Lâm hiện ngay trước mắt cô, hình ảnh tuần dật tiêu sái và phong lưu đi đến đâu cũng chú ý mọi người, đã không còn. Anh ngần ngại ngồi đó cùng với hai tên túc trực canh cửa ra vào. Thật ra, không ai biết Lâm Mẫn đã thầm thương Triền Lâm từ lúc trước. Cô thẹn thùng đi ngang qua, Triền Lâm hấn vẫn không để vào mắt. Vì đã được gọi lên thông báo nên đến nơi liền được cho vào. Cánh cửa mở ra, gương mặt hồng hào của tôi hiện lên trong mắt của cô khiến cô chán ghét. Bạch Kinh Thần anh, thấy Lâm Mẫn đi vào liền nhường ghế bên giường. Cô nhanh chóng thể chỗ, cẩn thận tìm kiếm ông dinh dưỡng một cách kín đáo. Vì anh ngồi phía sau nên cô không dám hành động, dù sao thời gian một tuần lận, không gấp gáp.

- Tôi chỉ lo lắng cho cô ấy, khi gặp mặt thấy cô ấy an toàn là được, tôi xin phép. Cô cười tươi, nhìn thấy Bạch Kinh Thần, cô có chút kinh ngạc mà bước ra khỏi phòng. "*Thắm Thắm, hiện tại nhìn thấy cô, tại sao tôi lại chán ghét như thế? Căn bản, cô chẳng để tôi vào mắt. Tôi đúng là có mắt như mù mới kết giao với người như cô*".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Ngoại truyện: Lâm Mẫn thầm thương Triền Lâm

Hôm nay tôi bỗng cao hứng mời Lâm Mẫn đến Ti gia chơi đùa. Cô ấy đi đến nơi nào cũng tán thưởng nơi đó. Tôi căn dặn kỹ càng, thư phòng phía bên phải tuyệt không được bước vào vì tôi biết tên anh trai kia sẽ không thích người ngoài ra vào chỗ riêng tư của bản thân. Cô vẫn tò mò mà bước vào, vì gặp hấn mà si mê, từ đó hình ảnh hấn ngồi nghiêm túc mà chăm chú xử lý văn kiện cứ chập chờn trong đầu cô. Mỗi lần gặp hấn, cô đều đỏ mặt mà trốn tránh. Tôi thì không chú ý nhiều nên cũng chẳng nhận ra, Lâm Mẫn lại chẳng tâm sự chút nào.

- Lâm Mẫn, đợt lễ tình nhân valentine lần này, cậu có dự định tặng socola cho ai chưa?

- Cậu thì sao? Tôi gác tay lên bàn mà trầm tư.

- Còn phải hỏi, ừm.....đương nhiên là Dân Dịch, thần tượng của tớ rồi. Nói xong, tôi kéo tay Lâm Mẫn chạy khỏi quán coffee ven đường. Đi vào tiệm bán các đồ lưu niệm. Tôi đến quầy hộp đựng socola và ruy băng, nhìn các thứ nhỏ nhỏ lung linh khiến tôi thích thú mà lựa chọn mãi miết. Tôi lấy chiếc hộp nhung xanh, có 4 ngăn tương đối lớn và ruy băng đỏ đẹp mắt. Tôi thắc mắc nhìn chiếc hộp đen sần sùi đơn giản trong tay Lâm Mẫn mà nhũn mảy.

- Cậu định tặng cho ông già nào sao? Hôm nay, không lẽ mắt thẩm mỹ của cậu tuột đến con số zero à. Lâm Mẫn giấu chiếc hộp phía sau mà cười ngượng ngùng.

- Tớ chưa biết tặng cho ai nên cứ chọn tùy tiện ấy mà. Trong đầu liền xuất hiện gương mặt đẹp đẽ của Triền Lâm mà tung tăng tính tiền.

- Đây, Thắm Thắm. Đàn ông họ rất thích uống cà phê đúng không?

- Tớ cũng không biết, hình như là vậy vì anh trai tớ uống mỗi ngày, chắc là thích.

- Anh trai cậu thường uống vị cà phê như thế nào? Tớ hỏi để tham khảo.

- Hình như hấn uống có hơi đắng. Tôi mân mê chiếc hộp đáng yêu trong tay, không nghĩ ngợi và để tâm mấy vào câu hỏi của Lâm Mẫn. Sờ đi biết được là vì lúc chưa biết hấn thay đổi bắt đầu uống cà phê mỗi sáng. Theo thói quen, gạt ly của hấn mà tu ừng ực, chất lỏng vừa đựng đầu lưỡi tôi liền phun ra vì đắng chết miệng tôi rồi vậy mà hấn còn cười khiến tôi điên tiết khi nhớ lại.

- Tớ vừa tặng cho Dân Dịch có vẻ anh ấy rất thích, còn hộp đen sần sùi của cậu định tặng cho ai? Tôi đẩy đẩy chiếc hộp trong tay Lâm Mẫn mà tò mò.

- Haizzzz.... Tớ lỡ tay làm nó quá đắng, vì lần đầu tiên làm nên... Hay là tiện lúc trước nghe nói anh cậu thích đắng vậy xử lý dùm tớ đi. Tôi có chút khó hiểu mà gật đầu.

- Ca ca, Lâm Mẫn lỡ tay làm socola đắng, nhân tiện nghe anh thích đắng, liền đưa anh xử lý. Triền Lâm vừa nghe qua liền hiểu dụng ý của Lâm Mẫn, chỉ có tôi là không hiểu. Anh nhận lấy đợi tôi vừa khuất bóng liền quẳng vào xọt rác không chút chần chừ mà cười nhạo.

- Cái gì là tiện tay chứ? Đùa.

Vạch phân chia

- Socola lần trước....anh ăn....có vừa miệng không? Vì tim đập nhanh, Lâm Mẫn có chút không dám nhìn anh vì gương mặt đã sẫm đỏ ửng khi thấy anh

từ xa. Anh nhìn qua liền nhận ra.

- À.... Thảm Thảm có đưa. Tôi tiện để vào túi, lúc tìm liền biến mất. Thực không biết... Hẳn tò về tiếc nuối.

- Không sao. Đó chỉ là lỡ tay làm quá đáng, vì nghe nói anh thích nên tiện cho anh, nếu giữ lại bản thân cũng chẳng nuốt nổi.

Vạch phân chia

- Em thích anh. Lâm Mẫn dùng hết sức can đảm mà đứng trước mặt Triền Lâm nói ra lòng mình, trong phòng bar xập xình tiếng nhạc, anh thông thả uống rượu mà nhìn Lâm Mẫn như một vở kịch vui vẻ trước mắt. Cô căng thẳng mồ hôi ra đầy tay và trán. Đan hai tay vào nhau mà bầu chặt.

- Năm lần bảy lượt, mọi chuyện diễn ra trước mắt, cô không phải quá ngu ngốc mà không biết tôi không hề có chút thiện cảm với cô.

- Em thích anh. Anh chán ghét bỏ đi, Lâm Mẫn đứng trời trồng đó mà rơi lệ. Cầm lấy ly rượu anh vừa uống, nơi anh đựng môi mà dùng chỗ đó uống cạn. Vị mạnh của rượu tan trong miệng khiến cô lâng lâng mà nhìn theo hướng anh biến mất càng khóc to.

Vạch phân chia

- Cậu gửi choàng len này cho anh cậu giúp tớ.

- Anh tớ?

- Vì... Lúc trước tớ làm hỏng của anh ấy nên bay giờ trả lại là đương nhiên. Tôi lại đứng giữa mà giao tới tay anh tôi, chiếc khăn đẹp đẽ, được thêu bằng cả tâm huyết lại rơi vào xọt rác.

Dù biết Triền Lâm chẳng coi ra gì nhưng vẫn một mực si tình mà thương nhớ để trong lòng.

Vạch phân chia

- Em thích anh. Tờ giấy được đính kèm cùng chiếc khăn len, lúc anh vút vô tình nó bay lên bàn, nằm gọn cho tầm mắt anh nhìn thấy. Anh cười nhạt, xé bỏ, xé cả tấm lòng của Lâm Mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Sự vinh hoa che mắt người (2)

- Cô có thể giúp tôi xem chừng cô ấy?

- Được, anh không cần khách khí, giúp Bạch tổng là vinh hạnh của tôi.

- Tôi sẽ trở lại sớm, không phiền lâu. Anh vừa khuất bóng, Lâm Mẫn cô, ánh mắt tàn độc hiện lên. Nhìn tôi như muốn xé nát. Cần thận ngó xung quanh, lấy từ túi chiếc ống nhỏ, chất lỏng trong suốt chiếu sáng. Tay kéo ống dinh dưỡng lại gần, trong đầu liền hiện lên những hình ảnh lúc trước, đẹp biết bao, rất nhiều kỷ niệm đã trải qua cùng nhau nhưng nhanh chóng lác đầu, chửi thầm bản thân. Đưa lên, nhưng tay lại run rẩy, không có can đảm tiêm vào. Cô nhìn gương mặt tôi hồi lâu vẫn không có hành động, trong lòng có chút khó chịu, nhưng bản thân cô không hiểu vì sao? "*Cô ta là người cạn tình cạn nghĩa với mình trước, tại sao bản thân lại thấy không nữa?*" Thời hạn một tuần sắp đến, khiến cô lo âu vì bản thân chưa đi đến đâu, mím môi thật chặt nhớ đến gia đình đang chịu đói khổ mà tiêm vào, chất lỏng từ từ thấm vào ống, cô sợ hãi mà bỏ chạy. Ai cũng nhìn cô vì khó hiểu, cả Triền Lâm cũng bị kinh động theo. Nhanh chóng đi vào trong, ghế nằm dài trên đất, cả cơ thể tôi đang nóng lên và co giật mạnh. Triền Lâm sợ hãi mà hô hoán lên, toàn bộ bác sĩ và y tá đều có mặt mà hỗ trợ, gương mặt ai nấy cũng đều căng thẳng.

Vạch phân chia

- Đến cậu là cánh tay trái đắc lực của tôi, cũng muốn phản lại sao? Morenn từng giận mà rống lên xối xả.

- Cánh tay trái đắc lực? Chẳng phải ông chỉ xem là dây tở dưới chân mà phát tay kêu gì làm đó sao? Tir cười to, hai tay bị còng lại, tra tấn mạnh mẽ.

Máu trên khoe môi cũng vương lại.

- Khốn kiếp. Hai người cao to dùng chày lớn, thay phiên đập mạnh vào lưng rắn chất của Tìr, Tìr lại cứng đầu, cố gắng chịu đựng không kêu lên một tiếng khiến Morenn càng tức mà ra lệnh đánh càng mạnh bạo. Vì lực mạnh mà theo từng nhịp đánh xuống, cả cơ thể cũng hạ xuống theo. Thảm hại đến quần quai trên đất. Vì Tìr biết trước được ý định của Morenn, khi ông gọi đến đưa cho ông "Phiến Châm", là loại kịch độc trong xuốt, ăn lục phụ ngực tạng rất nhanh chóng khiến cả cơ thể sống không bằng chết, rất đau đớn. Não và các dây thần kinh đều bị hủy hoại. Tìr đoán được liền tráo lại là "Trù Phiến" đưa ông. Nó cũng trong xuốt nhưng lại là đánh thức não bộ, giúp phát triển hơn hiện tại, anh đã rất cố gắng mới điều chế lại để giúp tôi sớm tỉnh, nhưng với liều lượng ít, nếu sử dụng nhiều nó còn có hậu quả ghê người, không lường trước được. Sớm muộn Morenn cũng biết được nên Tìr cũng không mấy lo lắng, vì dù sao anh cũng rất muốn được ra khỏi Hắc Phi, không còn sống dưới thế lực của Morenn mà làm con chó không có chính kiến bản thân.

Vạch phân chia

- Mẫn Mẫn, vì sao chúng ta có được số tiền này? Mẹ cô nhìn từng bao tiền trước mặt, mới tỉnh mà có chút lo âu trong lòng, không hề vui vẻ. Nhìn Lâm Mẫn mà muốn khóc thành tiếng vì sợ cô làm điều gì trái đạo lý.

- Số tiền con dành dụm đi làm thêm mà có. Bà lắc đầu, thực sự làm thêm thì tiền không nhiều như vậy. Bà phỏng đoán chừng 1 vạn trước mặt mà nuốt nước bọt nặng nề.

- Con không phải là đi làm cái đó chứ? Trong đầu bà liền suy nghĩ đến cảnh Lâm Mẫn đi làm gái ở hộp đêm, tráo bản thân mà lấy tiền về cho gia đình, trong lòng bà đau nhói mà quặn lên.

- Mẹ, đang nghĩ gì vậy? Con đời nào làm chuyện đó.

- Cũng mong là như vậy vì thực sự chỉ có nghề đó mà trong một đêm mới có nhiều tiền như đây thôi. Nhất quyết hứa với mẹ, dù có thiếu thốn đói khát thế nào, cũng phải giữ bản thân trong sạch để không hổ thẹn với lương tâm khi nhớ đến. Lựa chọn một cái nghề, cái việc đúng đắn mà làm. Con đã lớn bằng này, mẹ nói ít chắc chắn con cũng tự bản thân hiểu nhiều. Bằng không, an phận thủ thường mà an nhàn, không cần giàu có, chỉ cần cuộc sống thanh thản, ăn no mặc ấm qua ngày là quý hoá. Mẹ không thể nào mà yên tâm ở bản thân con, nói đến bao nhiêu lần con mới chịu ghi nhớ.

- Mẹ, con nhớ rành như cháo, mẹ cứ yên tâm. Ngày mai chúng ta đổi nơi ở khác đi. Lâm Mẫn nhìn nơi tồi tàn rách nát bản thân đang ở mà tặc lưỡi, tại sao bao năm qua sống như vậy lại không thấy gì? Nhưng khi cầm tiền trong tay, nhìn mọi thứ lại khác.

- Con định chừng nào lập gia đình? Con mà ở già thì đừng nhìn mặt mẹ, đừng nhận họ Lâm nữa. Tổ tiên không chấp nhận.

- Chuyện này một sớm một chiều, mẹ cần gì gấp gáp. Cô xoa tay, không nhìn bà nữa, đếm tiền cẩn thận mà trong lòng có chút nôn nóng, luôn bất giác nhìn ra cửa.

- Bạn mẹ quen biết nhiều người lắm nha! Hôm qua, đi Chiết ngang nhà, vừa ghé chào cửa, liền muốn giới thiệu cho con.

- Xem lại đi, họ giới thiệu, có ai hoàn hảo? Không cao thì mập, không xấu người thì xấu nét. Hời sao con luôn từ chối tiến tới.

- Cái đó là do tiêu chuẩn con đề ra quá cao. Nói tóm gọn, ngày mai nhất quyết phải đi. Không nói nữa. Lâm Mẫn định trong lòng nói ra cô đã sớm có người mà cô để ý nhưng cái gì cũng không có nói, ánh mắt nâu đẹp đượm buồn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Xem mắt

Vì tiếng của công trường đang thi công đối diện nhà nên luôn bị đánh thức vào sáng sớm, Lâm Mẫn uể oải mà đánh răng và rửa mặt. Nhớ đến bữa sáng thường lệ, cháo hoa và đường liền muốn ỏi vì ngán ngẫm. Nhưng lại không có, lại thay thế bằng bánh bao bụi thơm ngon khiến cô thèm thuồng mà ăn nhanh.

- Con gái ăn uống như vậy, bảo sao mỗi nào cũng thất bại. Lỗi không phải ở người se duyên mà là ở kẻ gặp mặt mới đau.

- Đừng đổ lỗi cho con nữa, lỗi không phải của con đâu. Chiều nay mẹ muốn con đi xem mắt chứ gì, con sẽ làm theo nên mẹ đừng lải nhải vào tai con nữa. Cô nhìn đồng hồ sắp đến giờ làm thêm ở siêu thị tiện lợi gần nhà, mau chóng cầm túi xách, mang giày chạy đi. Cô nghĩ không phải có tiền thì bản thân đình các công việc lại, coi như các việc này là thú vui đi, 1 vạn đó có thể sống cả đời rồi, nhiều khi có người cả một đời chưa cảm được trong tay 1 vạn chứ là.

Vạch phân chia

Xem mắt cô thực sự không thích nhưng theo bản năng khi đứng trước một người đàn ông thì trong mắt họ mình phải đẹp. Cô ướm từng bộ trên người, bộ nào cũng cũ kỹ khiến cô không vừa lòng. Nhớ đến chiếc váy "mò hôi nước mắt" lỡ tay mua vào dịp lễ liền mang ra, mặc thử lên người, liền cười thoải mái. Vì nước da trắng mịn bẩm sinh nên đánh một lớp phấn liền nổi bật, một chút hồng nhuận ở môi, ngũ quan tương đối vừa mắt trong gương. Tóc mây mềm buộc cao. Cô xoay một vòng nhìn bản thân trong gương, trong đời ai cũng muốn làm công chúa, cô cũng không ngoại lệ. Xịt một ít nước hoa nhẹ, cô biết nó không đắt tiền nhưng vẫn là nên có một chút ít hương thơm trên người thì ổn hơn.

- Mẹ, con đi nhaaa..... Tiếng nói vang vọng bước ra cửa, bà chạy ra, cô liền mất dạng, nghe một ít dư hương mà có chút hài lòng, *"xem ra cô cũng diện lên để không làm bé mặt bà già này"*.

Trước mặt cô là một tiệm bánh nhỏ xinh xắn, cách bài trí rất lãng mạn khiến ai cũng thích mắt. Các ánh đèn ngôi sao rủ xuống trước cửa làm nổi bật lên. Đẩy cửa đi vào, mùi hương ngọt ngào ở đầu mũi, không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt nhìn vào tủ đựng bánh lấp lánh. Cô nhìn xung quanh, thấy có người vẫy tay liền lại gần. Cô có chút không tự nhiên mà ngồi đối diện, quan sát thật kỹ, từng chi tiết của đối phương, *"Mặt mũi cũng khá tuấn tú, cao ráo. Người này cũng ok, xem ra đi Chiết cũng có chút lương tâm"*.

- Chào cô. Giọng nói ôn hoà ấm áp vang lên nhưng so với Triều Lâm cô càng thích trầm đục hơn.

- Chào. Tôi là Lâm Mẫn, anh là người mà đi Chiết giới thiệu? Cô cố gắng thể hiện bản thân đang chú ý thực ra là đang rất buồn chán.

- Đúng vậy, đi Chiết là đi bên ngoại của tôi. À....tôi là Thực Quân Liễn, rất vui được quen biết Lâm Mẫn cô. Anh nhìn cô gái đẹp dễ trước mặt mà hài lòng.

- Nghe nói anh đang có công việc ổn định ở Mỹ. Nhìn anh chính chu, bề dầy tri thức, tôi tin đi Chiết không phóng to.

- Đúng là trước đó thì có như vậy, nhưng tôi đã sớm từ bỏ trở về Trung Quốc để lập gia đình cho bản thân. Hiện tại, tôi đang làm việc ở toà soạn báo Phương Phương.

- Toà soạn báo? Cô đang nghĩ đến một ông già đầu hói chạy loạn khắp nơi lấy thông tin, về nhà thì nghĩ tới nghĩ lui, chép tới chép lui khiến cô có chút ớn lạnh.

- Cho tôi mạn phép hỏi... Xin lỗi đã gián đoạn cuộc nói chuyện của hai người. Xin hỏi hai vị dùng gì ạ?

- Cô cứ gọi thoải mái. Cô nghe như vậy cũng không còn khách khí nữa mà làm theo.

- Cho tôi một bánh chanh dây phủ kem tươi cùng một trà đặc.

- Tôi cà phê. Phục vụ vừa đi, bánh và nước liền được bung ra, tôi lấy muỗng múc một miếng bánh nhỏ vào miệng mà cảm nhận nó mềm mại tan ra ngọt thơm ở đầu lưỡi. Anh vẫn nhìn cô suốt không rời làm cô vẫn không được tự nhiên.

- Tôi biết, anh đang muốn được lập gia đình để sự nghiệp vững chắc hơn nhưng...thế giới này không thiếu phụ nữ, có người còn tốt đẹp hơn tôi, tôi nghĩ anh nên là tìm người hợp với bản thân anh hơn.

- Tại sao? Cô không vừa mắt tôi.

- Không có, tôi không có nói là không vừa mắt anh mà là tôi đã có người mà bản thân để ý đến. Tôi nhanh chóng xua tay lắc đầu nói ra không che giấu, nhìn anh rất chính trực khiến tôi không thể như những người trước mà nói không có lý.

- Chắc gì người đó đã đáp lời tình cảm với cô?

- Chúng ta làm bạn đi.

- Tôi nhận rõ cô đang trốn tránh, cô hãy suy nghĩ đi, tôi không gấp, tôi chờ cô, cho tôi câu trả lời khi đã suy nghĩ thấu đáo một lượt. Anh tao nhã hớp một ngụm cà phê, cười tươi đến quây tính tiền rồi rời đi để lại cô ngồi ngẩn ngơ. *"Cái gì mà suy nghĩ, anh điên rồi sao? Ý tôi từ chối quá rõ ràng chẳng lẽ ngu ngốc không biết. Hừ, tên này có vẻ khó đối phó."* Cô quyết định, nếu nói tránh hẳn không thăm thì nói thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Tỉnh lại

Sau khi cấp cứu, bác sĩ lại một lần nữa cảm thấy kinh ngạc vì với tôi quá nhiều thứ kỳ lạ xảy ra, họ chưa từng trải qua hay thấy qua bao giờ. Trở lại

phòng cũ, tôi vẫn nằm bất động như vậy. Anh đầu tóc rối bời mà ngồi xuống cầm tay tôi, anh sợ tôi sẽ như con gió mà lọt qua khe tay bay đi mất. Hơi ẩm từ bàn tay anh phủ lên mu bàn tay tôi, từng giọt nước nóng ẩm lại rơi xuống. Anh đã khóc không biết bao nhiêu lần, làm lòng tôi lại đau đớn mà thờ dốt, tôi chẳng thể mở mắt nhưng tự cảm thấy bản thân hình như đang trở lại tiến triển tốt hơn lúc trước. Anh nắm chặt, con người hổ phách nhìn chăm chăm gương mặt trắng bệch nằm đó mà đau lòng.

- Thắm Thắm, 5 tháng đã trôi qua. Em biết không? Tôi chưa bao giờ bỏ rơi em, chỉ có em là bỏ rơi...tôi.

Vạch phân chia

- Truy tìm Lâm Mẫn cho tôi, cả Hắc Phi diệt sạch, thời gian họ tự do cũng quá lâu.

- Vâng chủ nhân. Vũ Thuận gặt đầu, ánh mắt tàn độc mà xoay đi.

Vạch phân chia

Tôi thường thử nhúc nhích ngón tay như thường lệ hay mở mắt ra nhưng lại không thể. Tự dưng tôi cảm thấy, có một dòng năng lượng lớn chảy trong người. Não cũng bắt đầu hoạt động trở lại, mí mắt cũng không còn nặng trĩu như mọi khi, tôi lim dim mở mắt, cảnh đầu tiên thấy được là dưới trần nhà sáng trưng, Bạch Kinh Thần anh đang sử lý văn kiện ở góc phòng vô cùng yên lặng không một tiếng động, hình ảnh này đập vào mắt làm tôi nhớ nhung tăng lên mà trặc trào nước mắt. Nhìn anh tóc rối bời, xụp xoà quần áo nhưng vẫn không xấu đi. Râu mờ cũng hiện lên trên nhân trung càng khiến anh nam tính. Bọng mắt thâm quầng tiêu tụy đến thương xót. Tôi cố gắng ngồi dậy nhưng vẫn không thể, nằm im sợ kích động đến anh. Bờ môi mỏng đẹp đến đôi lúc lầm nhấm con số nào đó hoặc suy tư mà miệt mài ghi chép. Gương mặt hoàn toàn nghiêm túc, đôi mắt nguy hiểm nheo lại, toàn bộ đều không qua mặt anh. Thấy anh đứng lên, tôi liền nhắm mắt. Anh lâu lâu lại đến kiểm tra tôi một lần làm lòng tôi ấm lên. Từng ngón tay thon dài vuốt ve sườn mặt mềm mịn của tôi mà xót xa. Vén sợi tóc mai ra sau tai mà ngồi cạnh giường. Đưa tay tôi áp lên ngực anh.

- Em có thể nghe được nhịp tim của tôi hay không? Nó đang đau đớn vì em. Đến bao giờ em mới tỉnh lại, một ngày không tỉnh tôi chờ em một ngày, một năm không tỉnh tôi lại chờ một năm, mười năm, thậm chí hai mươi năm không tỉnh tôi vẫn cứ chờ em từng ấy năm hoặc cả đời...vẫn có thể. Vừa nghe như vậy, ngực lại quặn lên, nhói không chịu được, nước mắt lại rơi xuống, dòng thủy tinh cứ lặng lẽ rơi xuống ướt một mảng gối. Vì anh đã từng nhìn thấy qua nhiều lần, anh cứ tưởng mỗi lần như vậy là do tuyến lệ không tự chủ được mà tự hoạt động, nhưng đâu nghe vậy, đây là do tôi khóc thực sự. Anh vươn tay lau đi nhưng nó vẫn chảy. Tôi nhanh cầm lấy tay anh, mở mắt thật to nhìn anh yêu thương không rời. Anh đỏ ngầu mắt, ngạc nhiên đến ngây ngơ. Ánh mắt tôi đầy nước, hình ảnh anh trong mắt nhoè đi. Tôi cười tươi như hoa, anh liền ôm chặt tôi vào lòng, tôi như muốn tắt thở nhưng không nỡ phá hỏng hành động này. Đầu nhỏ của tôi phải với khó khăn mới gác được trên vai của anh mà thở hồng hộc, lồng ngực khó chịu không thôi.

- Thần,..... Tôi cứ gọi như vậy, một tiếng rồi lại hai tiếng, hai rồi lại ba, cứ gọi mãi không ngừng.

- Anh còn...giận em không? Anh lắc đầu, nước mắt ướt cả vai áo tôi.

- Thực xin lỗi. Là em không tốt với anh. Anh vẫn lắc đầu như vậy, vui mừng khôn xiết, khoe môi không giấu được mà cười tươi

- Em là có đi tìm anh đấy. Lần này, anh buông tôi ra nhìn tôi chăm chăm.

- Em luôn khiến người khác muốn điên lên. Tôi cười cười vẹo má anh, lau khoe mắt đỏ.

- Chủ tịch của tôi, anh mà cũng biết khóc sao? Tôi phải dọn đồ vì trời sắp sập tới nơi rồi. Cả hai người cùng khóc, cùng lau nước mắt cho nhau và cùng cười vui vẻ. Ánh trăng hôm nay đặc biệt to và sáng, chiếu xuống nhân gian, nơi hai chúng tôi trùng phùng. Tôi tự hỏi "*Liệu sẽ có chuyện gì xảy ra nữa hay không?*"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Đừng tưởng mọi thứ đã hoàn hảo

- Các người buông tôi ra...Các người là ai mà tự dưng xông vào bắt người? Lâm Mẫn hét to, ra sức chống cự, nhất quyết không khuất phục nhưng sức cô sao đọ lại với đàn ông? Ngoài cửa, chiếc BMW bóng loáng đậu sừng sững khiến hàng xóm xung quanh nhìn loá mắt vì lần đầu tiên nhìn thấy chiếc xe sang trọng đến thế, lại dừng ngay nhà cô khiến ai cũng tò mò. Cô được thả tự do, đứng trước cửa xe nhưng tay luôn bị ghi chặt. Người áo đen mạnh mẽ đẩy Lâm Mẫn cô vào xe không chút thương hướng tiếc ngọc, cô nhìn lại bản thân đang khoác áo ngủ nên nhanh chóng đặt chéo trên ngực. Cô bị ép giữa, căng thẳng mà thở hồng hộc, vừa hoảng sợ vừa hoảng hốt.

- Các người muốn đưa tôi đi đâu? Họ xem cô như tiếng con chó nào sủa loạn, kìm cặp lại, mặc cho cô hét, vẫn không có tiếng nào đáp lại. Xe mạnh mẽ lăn bánh, nhà cô dần xa, cô quay đầu, mắt không rời phía sau.

Cô nhìn phong cảnh hai bên cửa sổ, thấy chỉ toàn là cây lớn xung quanh mà càng lo sợ.

- Đây là nơi nào? Cô biết sẽ không ai trả lời nhưng vẫn hét lên để trấn tĩnh bản thân. Cô được đẩy xuống xe, nhìn căn biệt thự trắng tào nhả, bị khí thế của nó mà ép nhỏ con người. Lại thô lỗ nắm cô vào trong. Cô loá mắt nhìn vật bài trí bên trong lại tương phản với sự thuần khiết bên ngoài. Toàn bộ xung quanh đều là bóng tối bao trùm, rất nhiều người gác từng nơi khiến người cô run rẩy. Cô được đưa vào một phòng lớn, nhìn dây xích nằm dài trên đất mà mồ hôi chảy nhễ nhãi. Quay đầu định chạy đi, liền bị đập một phát vào sau ót đầu, ngất không biết trời trăng mây nước.

Vạch phân chia

- Chúng ta đòi đòi không dính liếu hay thù oán với Bạch Long, nhưng họ gây hấn chúng ta quyết dùng sức chống lại. Morren ra sức kêu gọi anh em trong bang đứng lên, vì ông biết họ trong lòng chắc chắn bị trùg xuống khi đối phó với boss khó nhằn như Bạch Long.

- Morren, chúng ta biết đấu chọi với họ sẽ không lại, chỉ tốn sức kéo dài thời gian nơi này thành tan hoang. Một người bức xúc lên tiếng. Ông biết đó là sự thực nhưng không thể để cái tên Hắc Phi dễ dàng rơi vào tay Ver.

- Đúng đó, chúng tôi chịu. Càng ngày càng nhiều người đứng lên chống lại ý kiến của ông.

- Quên rằng khi tuyền vào Hắc Phi, thứ cần nhất là lòng quyết chiến sao? Quên hết. Ông tức giận mà hét lớn. Chưa nói hết lời muốn nói, người Bạch Long xông vào chính diện ông không kịp trở tay liền bị bắt sống, mọi thứ xung quanh đều bị dẹp tan nát, người bang Hắc Phi giết sạch không còn một móng vì Bạch Long quá hùng hậu.

Vạch phân chia

Ông bị hành hạ đến đứng không vững, sống không bằng chết, nguyện vọng hiện tại chỉ muốn chết quách đi. Bỗng một lực đá vào bụng thực mạnh, một cổ đau đớn làm ông thét lớn. Chân cũng nhũn ra, vô lực quỵ xuống. Có một đôi giày đen bóng loáng đẹp đẽ trong tầm nhìn. Ông cười nhuếch, dùng sức cố gắng ngẩng đầu.

- Chào, anh bạn hữu, Ver.

- Ông cũng còn nhận ra tôi sao? Anh vẫn không đặt ánh mắt ở ông lần nào vì đó đối với anh là một sự khinh bỉ nặng nề.

- Sao tôi quên? Bây giờ đã là một người đứng trên cao nhìn xuống, không còn là một cậu thanh niên trời gà không chặt nữa.

- Đừng nói chuyện kiêu căng với tôi, ông không xứng để tôi hàn huyên. Giọng nói anh hoàn toàn lạnh nhạt nhưng trong lòng có chút run rẩy.

- Không xứng? Ha ha. Đúng vậy Ver là quyền lực tối cao còn tôi chỉ là một vật nhỏ bé trong tay cậu, cậu để thì sống, bóp lại thì chết dễ dàng. Ông cười to, tay nắm chặt.

- Ông thôi đi.

- Hay là Rose đã than phiền gì với cậu sao? Đúng là lảm lời... Anh không cần nghe nữa, phát tay đi ra ngoài từng bước tiêu sái, một đám người tiếp tục tra tấn. Ông mặc nhiên nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh hết to.

- Đừng tưởng mọi thứ đã được hoàn hảo. Bước chân anh có chút dừng lại, nhưng không dám quay đầu, bước chân mệt mỏi rời đi, chỉ còn lại tiếng hét đau đớn trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Gia đình ba người

- Thần, em muốn về nhà. Tôi ngửi mùi khừ trùng nồng nặc khắp nơi đến phát chán, rất mong có thể rời xa nơi này vì từ nhỏ bản thân tôi không thích bệnh viện.

- Chờ xác nhận của bác sĩ về tình hình bệnh của em đã. Ánh mắt anh cương chiều ngồi bên giường, cười nhẹ, vuốt ve gượng mặt non mịn tôi. Tôi vươn tay nhào vào lòng anh, dựa đầu vào bờ vai rắn chắc, hơi ấm quen thuộc, hương lài tràn vào mũi.

- Thần.

- Hừm? Anh cúi đầu nhìn tôi, tôi cắn đôi môi đỏ mọng mà mấp máy. Anh liền thu xuống phủ môi, nụ hôn này làm tôi khao khát kích thích tình không thôi, tay đặt lên vai anh nắm chặt. Hai lưỡi giao nhau, khiến người tôi nóng ran lên, cả gương mặt yêu kiều ửng hồng mê người.
- um...um... Không thể kìm được mà rên lên vài tiếng, hạnh phúc đến nỗi vỡ oà, nước mắt cũng giọt ngắn giọt dài. Anh thương tiếc mà hôn lên đôi mắt ẩm ướt, tay liên tục vuốt ve tấm lưng tôi.
- Em...em...em....
- Tôi yêu em, Thắm Thắm. Tôi kinh ngạc nhìn sâu vào con người hồ phách sáng. Vuốt ve bình mắt thâm quầng mà xót.
- Anh thiếu ngủ? Một môi?
- Không có. Anh vừa nói, cánh cửa liền được đẩy ra. Thân hình nhỏ nhắn của Đàng Đàng chạy đến, nhìn tôi mà vui vẻ còn tôi thì giật mình đẩy anh ra, Đàng Đàng còn rất nhỏ không thể thấy cảnh này được.
- Mẹ tỉnh rồi, làm Đàng Đàng hú hồn. Tôi véo má, ôm Đàng Đàng vào lòng, hôn một cái vào má sâu.
- Ba, mẹ tỉnh rồi, ba vui không?
- Sao lại không chứ? Rất vui. Mặt anh nở hoa, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng với Đàng Đàng, tôi như không tin được vào mắt, hình như anh chưa bao giờ nói trực tiếp với tôi như vậy.
- Anh quá đáng, lời nói dịu dàng như vậy, sao em chưa được nghe qua? Tôi quyết môi, làm mặt quỷ lè lưỡi với anh.
- Em ghen với Đàng Đàng? Cả ba người cùng cười khiến căn phòng ấm cúng đến lạ thường, chỉ mong thời gian được đứng yên ở đây.

Vạch phân chia

Chiếc nhẫn trong túi, anh đã sớm muốn đeo vào ngón tay của tôi nhưng vẫn chưa có dũng khí, đối mặt anh liền căng thẳng, tim đập nhanh khiến tâm trí như muốn điên lên. Buổi xế chiều, ánh hoàng hôn chiếu lên người tôi nhỏ nhắn ngồi trên giường. Anh từ từ đến gần, tay để sẵn trong túi muốn rút ra lúc nào cũng được.

- Hình như lúc trước, Lâm Mẫn có đến thăm em? Đúng không? Tôi nghe tiếng bước chân, quay đầu nhìn anh, nhìn gương mặt tuần lã có chút nghiêm túc nhưng tôi vẫn không để ý lắm mà hỏi han anh vì rất lâu rồi, tôi chưa nói chuyện với Lâm Mẫn và lúc ra đi không một lời để lại, không biết cô ấy có đề lòng hay không? Mím môi chặt. Anh thu tay, vươn đến cho tôi dựa vào thân hình cao lớn của anh, thực sự từ khi có anh, tôi đã hoàn toàn điều gì cũng dựa dẫm khi ở bên anh, bản thân luôn thụ động trong mọi thứ.
- Thàn...anh sao vậy? Tôi khó hiểu, nhú mày nhìn anh.
- Cô ta...không xứng là bạn của em. Anh từ từ kể tôi nghe hết, tôi từ bất ngờ đến hốt hoảng. Nhưng lại bình tĩnh hơn bao giờ hết, ánh mắt lạnh đi mà nhìn ra phong cảnh đêm ngoài kia.
- Em muốn gặp Lâm Mẫn.
- Hiện tại chưa được, em còn..,
- Em muốn đi, anh không đưa em tự mò.
- Được, anh đưa em đi. Anh thấy tôi định nhảy xuống giường liền ngăn lại. Túi nhô lên chiếc hộp to, anh tiếc rằng lại để trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Chiếc nhẫn không thích ra khỏi túi anh

Bóng dáng đầu thương tích và yếu ớt của Lâm Mẫn hiện lên trước mắt. Hai tay góm máu vì cố gắng chống cự, giật ra khỏi còng xích chặt. Làn da trắng nõn tèm nhèm, gương mặt ướt át khóc vì đau đớn, không phải cô muốn mà là vì nó tự rơi.

- Lâm Mẫn. Cô nghe được giọng nói quen thuộc, thờ một hơi, dùng sức mà ngẩng đầu. Vừa nhìn thấy tôi, liền tròn mắt.

- Cô còn sống? Tôi ngược lại không trách Lâm Mẫn vì tôi biết cô ấy thực sự cũng không muốn làm điều này, chỉ là đã bị Hắc Phi tẩy não, đứng giữa ranh giới gia đình với bạn bè, chắc chắn cô ấy sẽ chọn gia đình, tôi hiểu được.

Ánh mắt có chút ướt át mà quỳ xuống đứng tầm nhìn với Lâm Mẫn. Hai tay nắm chặt thanh sắt.

- Cậu ổn không?

- Đừng nói chuyện với tôi thân mật như vậy, tôi khinh cô. Cô vừa nói xong, phun một bãi nước bọt bên cạnh. Anh ra hiệu, liền có một người lại, đá vào bụng của Lâm Mẫn khiến cô ấy rên lên, khoe môi nhỏ gớm máu.

- Dừng lại. Tôi la lên cất ngang, Lâm Mẫn thấy cảnh này liền cười nhạo.

- Cô bây giờ đóng hí kịch ở đây cho ai xem?

- Cậu đói không?

- Tôi đói cũng không cần đến lượt cô quan tâm. Đừng giả thánh nữ mà nói chuyện với tôi nữa, hiện tại mới nhận ra....ha ha gương mặt của cô nhìn bao nhiêu lần khinh bỉ bấy nhiêu.

Tôi vẫn giữ tay ngăn lại tên áo đen, nhìn Lâm Mẫn ánh mắt đượm buồn.

- Cậu có phải hiểu lầm tớ chuyện gì không?

- Tôi không rành hàn huyên với cô, biến đi bằng không thả tôi đi.

- Thần, thả người cho em. Tôi liếc mắt đến thân ảnh cao lớn phía sau, anh đỡ tôi đứng lên, liếc mắt ra đầu, người liền được thả. Cô ta xiu vẹo mà bước đi, khi đi ngang qua, ánh mắt nhìn lướt qua tôi mà nói rõ từng chữ vào tai tôi.

- Vĩnh biệt, không hẹn gặp lại. Tôi nước mắt ướt át, giọng ngắn giọt dài. Lâm Mẫn cô cũng khóc, trong lòng cũng nhói.

Vạch phân chia

- Cô làm gì mà để bản thân ra như vậy? Thực Quân Liễn dùng bông băng, thuốc mà thoa lên. Vì lạnh lạnh mà cô cảm thấy dễ chịu.

- Vô tình bị chó cắn.

- Cô đúng là không biết nói dối.

- Aaaa... Anh liền mạnh tay ấn vào vết thương làm Lâm Mẫn hét lên vì đau đớn.

- Anh muốn thì giết tôi luôn đi, đồ khốn. Xuyết xoa mà xoa xung quanh cho giảm đau, ánh mắt lườm Quân Liễn đang cười to. Nhìn rõ anh ta cũng không tệ nhỉ? Lúm đồng tiền hai bên má làm anh càng ôn nhu và đẹp mắt.

Vạch phân chia

Chiếc nhẫn vẫn nằm trong túi anh, hình như nó đã ở đây rất lâu rồi. Nhìn tôi vui cười bên Ti gia mà cảm thấy vui lòng. Cứ đứng yên đó mà nhìn ngắm

- Ba ba, chú thực sự là ba ba của cháu sao? Đẳng Đẳng không tin vào mắt bản thân. Mẹ nói ba ba của Đẳng Đẳng đi công tác rất xa. Anh nhìn xuống bàn tay nhỏ nhắn đang nắm góc áo anh. Anh cười tươi, nhìn vào con người bản sao hỗ phách của anh.

- Chẳng lẽ Đẳng Đẳng nghi ngờ ba ba không có khả năng làm mẹ có bầu Đẳng Đẳng? Thằng bé đỏ mặt nhìn anh rồi nhìn tôi mà chạy đi chỗ khác, không quay đầu lại lần nào. Anh thì thích thú mà cười to lên.

- Thì ra lý do em thích hương lài là do anh. Từ nhỏ đã được anh ôm vào lòng, mùi hương đó vẫn xộc lên mũi khiến bản thân nhung nhớ. Tôi và anh ngồi trong Mạc uyển, ngửi hương thơm hoa lài mà cảm thấy dễ chịu.

- Thần ca. Tôi gọi lên mà ngược ngược tránh mặt sang chỗ khác. Anh đi đến nắm cầm tôi đối anh mà phủ môi. Anh đặt tay vào túi vừa tính lấy ra bà Ti liền đi đến, anh lại nhét vào, trở lại chỗ ngồi mà tao nhã và nghiêm túc nhưng trong lòng có chút bức tức.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Kế hoạch giữ vững (1)

- Thư ký của tôi, em có muốn đi làm lại không? Anh đến gần, thì thào vào tai tôi, vì đó là nơi nhạy cảm nên tôi liền tránh đi.
- Còn có Ngưng Phi...không phải sao? Anh ngâm vâng tai nhỏ nhắn, tôi tê dại mà sụi lơ, trái tim đập thình thịch như muốn rớt ra ngoài, chạy vòng vòng 10 vòng Mạc uyển.
- Ba ba, người đang làm gì vậy? Đằng Đằng ngơ ra, trở mắt nhìn hành động và tư thế mờ ám của anh. Anh nhanh chóng ngồi nghiêm túc trở lại mà nghiêm mặt.
- Ra đây làm gì? Nhìn hai cha con họ, tôi bật cười mà cười to.

Vạch phân chia

- Chủ nhân, Ung Lôi hiện đang dần trở lại thăng bằng, điều động lực lượng lớn mạnh khắp nơi. Người có nghĩ chúng ta nên đề phòng bất trắc? Vũ Thuần căng thẳng, xen hai tay lại với nhau mà nghiêm túc hỏi ý kiến anh.
- Nghĩ sao?
- Tôi nghĩ 4 kho hàng lúc trước ta chiếm được, chắc chắn họ đang dòm ngó đến mà giành lại. Tôi đang rất lo lắng vì chuyện đó, theo ngài phải giải quyết thế nào?
- Đặt chuyến bay đến Nga 10h tối nay. Nếu đi bằng phi cơ thì chắc chắn rất thu sự chú ý. Vũ Thuần gật đầu, quay lưng đi thực hiện ngay lập tức mà không dám chậm trễ một giây nào, bước chân có chút gấp gáp mà biến mất. Anh có chút suy tư mà ngồi đó, vuốt chiếc hộp gấm đỏ mà nắm chặt đến cứng nhắc cũng bị méo mó dưới tay anh. Lòng bàn tay hằn đỏ lên nhưng anh chẳng mấy may để ý đến.

-
- Thảm Thảm, tôi có lịch công tác dài tuần.
 - Sao tự dừng lại đường đột như vậy? Công tác nơi nào? Em đi cùng anh được không? Tôi có chút ôm chặt cánh tay anh không chịu buông.
 - Không cần, em theo tôi thì Đằng Đằng sẽ buồn đấy.
 - Cho em đi tiễn anh được không? Anh có chút miễn cưỡng mà gật đầu.
- 9h30 tối. Tôi ngồi trên xe đi cùng anh đến sân bay. Anh cầm vé, hộ chiếu và passport đầy đủ. Nhìn bóng lưng anh tiêu sái rồi đi. Lòng quặn lên, mắt ầng ậc nước, mọi thứ trước mắt nhoè đi. Tự dưng anh quay đầu, chạy lại nhanh mà ôm tôi vào lòng, tôi nắm chặt vai anh mà khóc ướt át, trên đỉnh đầu hiện lên giọng nói trầm tĩnh.
- Tôi yêu em. Tôi nghe câu này không hề vui, thậm chí là ngược lại.
 - Tại sao? "Tại sao anh lại nói như vậy?" Anh mạnh mẽ gạt tay tôi khỏi áo mà lạnh lùng quay đi.
 - Nhớ đừng đi theo tôi, nếu không em đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi thở nấc quãng mà nghẹn ngào.
 - Đừng đi được không? Chân vô lực mà quỳ xuống tại chỗ. Thì ra đứng ở vị trí này nó đau đớn như vậy. Thì ra lúc trước, chính anh cũng như vậy. Tim co thắt mạnh mà quặn quại. Bỗng có một bàn tay mịn màng nhỏ nhắn đặt lên vai tôi.
 - Cô là Ti tiểu thư đúng không?
 - Đúng.... Là tôi.
 - 8 năm trước, tôi chính là người đưa cô lên máy bay. Lúc đó cô khóc rất dữ dội. Tôi có chút lơ đãng quan sát, nhìn thấy đồng phục tiếp viên mới biết nếu không cũng không nhớ vì lúc đó mọi thứ tôi đều không để trong đầu.
 - Bạch tiên sinh, lúc đó đứng bên ngoài, bất lực đến đau lòng. Tay tôi nắm chặt, cả cơ thể run rẩy mà ngất đi, vừa lúc một giọt nước mắt đầy đau thương tràn mi rơi xuống.

4h sáng, máy bay đáp vào sân bay Moscow, chân anh vừa hạ xuống liền lên chiếc Ferrari rồi đi.

- Ver. Gent từ từ đến gần anh, vurun tai hôn lên má bánh mặt. Mùi hương thơm mát hoà lẫn mùi thuốc lá nhẹ làm cô mê.
- Vũ Thuần, ngày mai Bạch Long tự lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Kế hoạch giữ vững (2)

- Ver, hiện tại Ứng Lôi đang từ từ có biến động, chúng ta không thể mất nhắm mắt mở nhìn nó lớn mạnh lên từng ngày.
- Đúng đó chủ nhân, chúng ta nên triệt nó sớm hơn.
- Đúng...đúng. Tất cả mọi người bên dưới đều đồng thanh hô lên, tạo nên tiếng vang hùng hồn vang dội.
- Bạch Long chúng ta không thể coi nhẹ Ứng Lôi mà chủ quan. Nếu mọi người đồng lòng như vậy thì có ai có sáng kiến gì không? Bạch Long càng ngày càng nhiều người đi theo vì cái này của anh, không coi họ là một con chó kêu làm gì làm đó. Coi trọng nghĩa khí hơn thứ gì hết khiến ai cũng hài lòng mà tuân theo anh, không một chút bức tức trong lòng mà tự nguyện.
- Ver, chúng ta ập đến Ứng Lôi bất ngờ đánh thẳng, được không? Tiger từ nãy giờ mới nhẹ giọng lên tiếng. Khiến xôn xao lên ai nấy đều gật đầu.
- Đây cũng là một ý hay nhưng chúng ta phải có nhiều kế hoạch đề phòng hay nhiều phương án đặt sẵn cứ thế quy theo.
- Địa bàn của Ứng Lôi có một con sông dòng lưu chảy xiết, dẫn ra biển lớn. Lueas cầm trong tay tấm bản đồ. Anh cầm lên có chút suy tư.

Thức giấc, nền nhà trắng xoá hiện lên, mùi thuốc khừ trùng quen thuộc làm tôi nhú mày. Đây chẳng phải bệnh viện sao? Đầu đau nhức mà ngồi dậy, nhớ lại mọi chuyện. Tôi giật dây truyền nước biển đang đặt vào tay ôm o, khiến nó có vết máu chảy xuống nhưng tôi không quan tâm mà thay đồ nhanh gọn như trước, bắt taxi rồi đi.

- Mẹ, chăm sóc Đàng Đàng cho con.
- Con định đi đâu? Bà thấy tôi sắp gọn gàng vài bộ đồ đơn giản mà nhú mày.
- Con sẽ trở về, mẹ nói với Đàng Đàng con đi công tác vài tuần. Bà gật đầu. Tôi liền đánh một cuộc gọi đặt vé máy bay ngay chiều nay.

Lên máy bay, vẫn chưa hết căng thẳng mà lo lắng.

- Tất cả mọi người chuẩn bị, đây là kế hoạch đã vạch ra sẵn. Nhóm 1 sẽ trực thuộc gần đó, nhóm 2 trực thuộc xa hơn một chút, nhóm 3 sẽ đến gần nhất mà theo sau, đến khi có dấu liên ập ra mà đánh vào.

- Thừa chủ nhân.
- Chúng ta sẽ mở một tiệc ăn mừng lớn nếu chiến thắng Ứng Lôi, đó là công lao xứng đáng của mọi người, ngoài ra bản thân mỗi người sẽ được 2 vạn tệ. Ai nấy cũng bật cười vui vẻ mà quyết tâm.

Họp riêng, anh nghiêm túc.

- Nếu có chuyện gì, Tiger, Lueas, Rum thay phiên giữ vững Bạch Long cho tôi.
- Yieen, cậu vẫn làm nhiệm vụ của mình là rèn luyện cho bang viên ta càng mạnh hơn.
- Teq, tôi tin cậu không làm tôi thất vọng.
- Thừa chủ nhân. Ai nấy đều đồng loạt trả lời dứt khoát.
- Ver, đừng như vậy, anh sẽ không sao, đừng nói gở như vậy, mất vui. Tiger chep miệng, chống tay lên bàn mà đập mạnh mẽ.
- Đúng đó, theo tôi thấy đây không phải là tác phong thường ngày của anh, có chuyện gì sao?

- Kết thúc. Mọi chuyện cứ diễn ra như vậy đi. Linh cảm của anh chống lại anh mạnh mẽ, nó đủ nói với anh rằng anh sẽ không an toàn mà trở lại. Anh nắm chặt chiếc hình nhỏ đã dán kĩ các góc để không hỏng, nhìn tôi cười tươi mà con người hổ phách tôi đi, buồn thiu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Kế hoạch giữ vững (3)

Đúng như kế hoạch, buổi tối vừa kéo xuống, Bạch Long đã làm theo y như đã định, không sai một ly nào, nhưng tâm trạng ai cũng dao động khi nhìn con suối bên dưới. Dòng lưu của nó còn nhanh hơn tưởng tượng. Anh và Lueas dẫn trước, Vũ Thuần chắn trước anh mà tiến tới, có nhiều người nhận ra động tĩnh liền hét lên, các nhóm đã chia liền ào đến, nơi xảy ra tan chiến mãnh liệt vô cùng. Queen cũng có mặt và cả Ứng Phàm. Vì tức giận mà ai cũng nhảy vào cuộc chiến khốc liệt, tiếng súng nổ rền trời, máu nóng nặc xung quanh đến đáng sợ, bỗng chốc trở thành bãi tha ma ghê người. Bang Bạch Long vẫn giữ ưu thế, bang Ứng Lôi đang dần suy yếu, tôi không thể ngờ mọi chuyện lại như vậy, nấp ở một gốc cây xa xa mà nhìn ngó quan sát. Anh liền nhận ra hơi thở nhẹ, anh xoay người, hai mắt tôi và anh nhìn nhau. Anh vì không để ý mà có một tên đẩy mạnh, vì không đề phòng mà thuận theo, ngã mạnh ra phía sau, rơi xuống bên dưới. Tôi nước mắt chảy xuống mãnh liệt, bắt chấp chạy ra, nhảy lên nhưng lại không kịp nữa, anh đã rớt xuống. Vì dòng lưu quá mạnh mà trôi đi không thấy dạng. Đau quá! Tôi đập vào ngực bản thân mà khóc.

- Tại sao.....Thần..... Tôi hét lớn đến khan cổ, ánh mắt tàn khốc, xoay người cầm trong tay một mũi dao nhỏ dưới lòng bàn tay, cơ cấu nó được liên kết với độc hiểm nên vô cùng nguy hại, nếu sử dụng không đúng cách thì có thể hại trở lại tôi. Nhớ ra gương mặt tên vừa rồi, phóng mạnh lên, đập một phát vào tim, đập mạnh tan xương nát thịt mới hả dạ, như đã thú mà hung hăng ra tay tang độc bỗng chốc Ứng Lôi không còn thuộc hạ nữa. Tôi tiến lên một bước, Queen liền lùi một bước.

- Queen, chào cô. Tôi nhảy lên, cô ta liền nhảy sang hướng khác. Đạp lên bề đá mà đá ngã cô ta, tay nhanh gọn đâm một nhát vào cánh tay. Cho dù cô ta không chết nhưng vì kịch độc thì cô ta cũng rất đau khổ, ăn mòn từ từ lục phủ ngũ tạng đau đớn. Cô ta ôm chặt cánh tay mà ngã xuống, khoé môi không còn nhếch nổi nữa, cả cơ thể chỗ nào cũng đau đớn, nỗi đau lớn đến nỗi không còn khóc được nữa.

- Rose, cô bình tĩnh đã.

- Ứng Phàm anh thấy tôi...chỗ nào chưa bình tĩnh?

- Về đã ngã xuống dưới... Nghe đến đó tay tôi xụi xuống, chân nhũn ra mà ngã xuống. Mọi người xung quanh thì trở mắt nhìn tôi ra tay sát hại đến kinh ngạc mà há hốc mồm. Ai cũng mãi nhìn xuống dòng suối kia mà tìm bóng dáng anh, nhưng tiếc là...một chấm nhỏ cũng không thấy. Tôi ụp đầu vào đầu gối mà khóc nức nở đến thở cũng khó khăn.

- Thần.....Thần..... Thủ thi an ủi bản thân. Bản thân như người thấy một hương lái quen thuộc, chính điều đó cho tôi hy vọng anh vẫn còn sống ở một nơi nào đó. Vui như lượm được vàng mà đứng lên, quay đầu nhìn xuống. Tay nhanh chóng bị nắm lại.

- Đừng nghĩ quẩn. Tiger có chút nhuốm buồn mà nhìn tôi lắc đầu.

- Tiger, tôi còn phải đi tìm anh ấy, không thể nghĩ quẩn đúng không? Tôi bỏ đi, bóng lưng nhỏ nhắn mất dần trong bóng tối. Trong đầu còn vang vọng câu nói.

- Thắm Thắm, tôi yêu em.

- Nếu em cố gắng đi theo tôi, thì đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Tôi cười nhạt.

- Đúng ra em không nên gặp anh. Thì bây giờ anh đã ở trước mặt em.

- Thần, chờ em nhé. Một đời này chắc chắn em sẽ tìm được anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Cô ấy là ai?

- Cháu oi..... Kinh Thần anh, người đầy thương tích, nằm trên cát trắng, trôi dạt ra đảo nhỏ. Anh từ từ tỉnh giấc, phun nước trong miệng ta mà thở hồng

học, cả cơ thể nặng trĩu như chết đi sống lại. Anh cảm thấy xung quanh lạ lẫm, anh không còn nhớ mình ở đâu? Không còn nhớ bản thân mình từ đâu đến, mọi thứ trong đầu, từng kí ức một đều không còn sót lại dù một chút. Anh nhìn chăm chăm ông lão trước mặt, vì bản tính lạnh lùng làm ông lão trước mắt nhìn sơ lượt liền biết anh không phải là người đơn giản, chắc chắn gặp nạn gì đó mà trôi vào đây. Dù sao, cũng có rất nhiều bị dạt vào nơi này nên ông cũng không mấy ngạc nhiên nhưng ông hỏi anh cái gì anh cũng ậm ờ.

- Đứng lên, ông đưa cháu lên trạm xá. Anh từ từ đỡ thân đứng lên, đồ vest trên người ướt sũng, thấy túi nặng nặng, anh kéo ra, có một chiếc hộp gấm đỏ và tấm hình của một cô gái cười đẹp như hoa. Ông cũng tò mò mà nhìn theo.

- Đây là ai? Thực xinh đẹp

- Tôi không biết, cô ấy là ai? Anh nhìn tấm hình kia như một vật xa lạ, mà tùy tiện nhét vào túi, tiêu sái đi theo ông.

Đến bệnh xá, anh được chụp hình kỹ càng mọi thứ trên người. Vì ảnh hưởng đến não bộ khi ngã trên cao xuống nên anh bị mất trí nhớ, nhưng chỉ là tạm thời, nếu may mắn thì anh sẽ lấy lại được. Bằng không, chỉ có duy nhất là làm chấn động lại lần nữa, có cơ hội sẽ được nhưng chính bản thân ông là bác sĩ không thể chữa cách bệnh hoạn, vô y học như vậy.

- Anh nhớ anh là ai không? Anh lắc đầu, ánh mắt mông lung cực độ. Bác sĩ thấy anh có chút quen mắt nhưng lại chẳng thể nhớ. Cũng trách bản thân đầu óc không thể nhớ dài thứ gì đó.

- Anh tên gì? Anh lắc đầu.

- Cô gái trong hình là ai? Anh vẫn cứ lắc đầu. Bác sĩ tuyệt vọng nhìn ông lão. Ông dắt anh về nhà bản thân, gia đình chỉ có ông và vợ vì hiếm muộn mà không có một mụn con nào.

- Tôi không có con vậy cháu con của tôi đi, ở với vợ chồng tôi, tôi nhất định giúp cậu lấy lại trí nhớ. Anh gật đầu, dù sao anh cũng không có nơi nào để ý, đây là người ta có thiện ý, anh nhận vậy. Anh được đưa vào một căn phòng thoáng mát. Anh ngồi trên ghế dài, vuốt ve tấm hình trong tay mà vừa thấy xa lạ vừa thấy quen mắt. Mở chiếc hộp gấm cong vẹo, nhìn chiếc nhẫn lấp lánh bên trong, ánh mắt có chút buồn nhưng chính anh lại không hiểu vì sao lại đau lòng? Đau đến thở không nổi.

- Tìm thấy không? Tôi đỡ anh, vẫn luôn ngồi ở mép hồ mà nhìn ngóng một cách tuyệt vọng, chỉ hi vọng anh bình an, ở nơi anh từng đến đều lưu hương lại nhẹ nhàng làm hốc mắt người đỏ lên mà nước nớc.

- Vẫn không thấy. Thuộc hạ của anh, rứt đầu sứt đất mà báo cáo. Ai nấy đều nhuốm buồn thảm

"Thần, anh ở đâu? Có nghe thấy em gọi anh không? Có nhìn thấy em đang lao lực tìm anh không? Có nhớ em không? Anh có còn....sự sống không?" Nghĩ tới đó, nước mắt ầng ậc rơi xuống, từng giọt nặng nề rơi lên mu bàn tay nóng rát mà muốn thiêu đốt con người tôi, đau đớn từng thớ thịt. Tôi không thể ngồi yên nữa, tự bản thân sẽ lên thuyền tìm anh, mặc cho ai cũng ngăn cản, tôi vẫn quyết định nhảy lên đi cùng. Tôi cùng Lucas và một vài tốp người cùng thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Mọi thứ đều mơ hồ

Anh cũng ăn mặc trở lại bình thường, ông lão đưa gì anh mặc đó. Ông ăn gì, uống gì anh ăn uống đó. Hai vợ chồng ông thực sự coi anh là con của họ. Công việc mỗi ngày của anh là thần thờ, nặng óc mà nhớ chính bản thân mình. Nắm chặt chiếc ảnh tôi trong tay không rời, vì đây chính là thứ nói cho anh biết anh là ai. Anh vẫn luôn thắc mắc "*Cô ta là ai? Đang ở đâu? Tại sao mình lại có tấm ảnh này?*".

- Không cần vội, đừng khiến bản thân mệt mỏi. Ông đặt nhẹ tay lên vai anh mà an ủi, ánh mắt hiền từ cực độ.

- Tôi biết. Anh trả lời cho có lệ, ánh mắt vẫn đặt vào tấm hình, anh phải công nhận nụ cười này rất đẹp khiến con tim ai cũng tan chảy, anh cứ nhìn mà không một chút buồn chán nào.

Trong thôn, có rất nhiều cô gái biết được anh là người mới tới, vì gương mặt tuấn lãng mà thu hút không ít người dòm ngó, có người tự xưng cao là tiểu thư quyền quý, anh không thèm ngó đến một lần. Lạnh băng đến nỗi, chỉ nhìn xa cũng khiến người khác khiếp sợ. Đặc biệt là con người hồ phách làm mê mẩn người. Cho dù anh khoác vest hay thường phục đều tỏa sáng. Ông đã ủi đồ của anh từ khi đến đây và đặt trên đầu giường, hoàn toàn không đụng đến lần nào nữa vì ông tôn trọng anh, lần đồ đạc của anh. Hằng ngày, ánh mắt anh cứ nhìn ra biển rộng chỉ hy vọng có ai đó đi tìm anh mà nói cho anh biết chính là người nào? Nhưng cũng chỉ là các thuyền đánh cá thả neo xa bờ. Anh nghĩ có lẽ anh sẽ phải ở đây một thời gian dài rồi. Anh cảm thấy có chút không vui. Anh đạp chân trần lên cát, nhìn ngoài xa, phía sau có một bóng người đi đến. Thật nhẹ như không nhưng anh lại nhận ra, anh không biết được tại sao mình lại nhạy cảm với mọi thứ tốt như vậy?

- Chào anh. Cô e thẹn, đỏ mặt đứng cạnh anh mà không dám đối mặt. Anh không thèm nhìn đến vẫn suy tư trong suy nghĩ của bản thân. Sóng biển ào ạt làm trôi đi nỗi buồn trong lòng. Anh nhắm chặt mắt mà ngồi im đó. Cô cũng ngồi xuống nhìn sườn mặt đẹp đẽ của anh mà cũng im lặng theo.
- Cô đừng bám theo tôi như cái đuôi nữa. Bước chân anh dừng lại, ánh mắt sắc bén của anh loé lên mà nhìn cô gái thẹn thùng, má có hơi ửng đỏ trước mặt.
- Tôi là Tiễn Yên, chào anh. Cô dứt khoát cúi đầu đến cả chân, hô to nghiêm túc như trong quân đội làm việc với nhau khiến anh nhúm mày.
- Cô có vấn đề à? Anh có vẻ nóng giận vì đối với anh, cô là đang làm phiền.
- Tôi...tôi...tôi không có mà

"Anh đang ở đâu, Thần". Trong đầu nhớ lại những gì Vũ Thuần hằng học mà rứt đầu vào gối mà khóc nức nở. Sóng đánh ầm ầm vào mặt thuyền làm lòng tôi càng trầm xuống.

"Tiểu thư, tôi nói cô nghe cái này, cô đến bên chủ nhân chỉ đem đau khổ lại cho người, chẳng làm cho người vui bao lâu, cô còn xứng đáng với tình yêu này của chủ nhân sao? Nếu hôm qua, CMN, cô không xuất hiện thì chủ nhân sẽ xảy ra chuyện? Vì để ý đến cô mà sơ suất xảy ra chuyện như vậy, hiện tại còn không biết đang lưu lạc nơi nào? Lâu như vậy, người vẫn chưa tìm cách quay về, chắc chắn xảy ra chuyện không hề nhẹ. Nếu hôm nay, tôi nghe tin chủ nhân trở về, thì cô hãy tự biết lượng bản thân. Đừng đến gần người nữa. Căn bản...cô không xứng." Con mắt Vũ Thuần đỏ ngầu, chưa bao giờ mất kiểm soát như vậy, chúng ta chỉ thấy được hình ảnh một Vũ Thuần lạnh lùng và bình tĩnh mọi tình huống, nên bây giờ có lẽ không quen.

Lucas đặt tay lên vai tôi, cười thật tươi, hai má nở lúm đồng tiền như cánh hoa mềm mại, điển trai mê người. Tôi ngược gương mặt ướt đầm, ánh mắt nhìn mọi thứ trước mắt nhoè đi, cả biển rộng trước mắt chỉ là một ánh sáng loè đi nhỏ nhoi vô cùng, lòng đau đớn, quặn lên. Cả lục phủ ngũ tạng như muốn rơi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Đối lòng

- Phận Phận, anh chờ em với. "Phận Phận" là tên mới, cuộc sống mới của anh.
 - Yên Yên, đến đây. Anh dang tay để cô nhảy vào lòng anh. Hiện tại, anh thấy cô gái trước mắt rất dễ thương nhưng chỉ dừng ở mức thiện cảm. Cô dựa vào lồng ngực ấm áp ngửi hương lái nhẹ nhàng đến trầm mê. Cho đến bây giờ, anh vẫn không nhớ ra một thứ gì, vẫn luôn hy vọng nhớ lại. Ở trên đảo này, lâu nhất đã 5 tháng, vẫn chưa thu được gì. Anh vì thấy cô thâm thương anh, mà tạm chấp nhận cho cô ở bên anh. Nhiều khi đã cố gắng dành tâm ở cô ấy nhưng vẫn không được, chính bản thân anh vẫn không hiểu vì sao? Cứ nhìn cô lại nhớ đến cô gái đáng yêu trong tấm hình mà anh gìn giữ kỹ càng.
 - Anh đang nghĩ gì? Anh lắc đầu, trở lại, nhìn cô có chút buồn mắt.
-
- Rose, tôi nghĩ chúng ta nên dừng lại thôi, tìm kiếm không phương hướng như vậy thực khó khăn.
 - Lucas anh không làm, thì tôi làm. Tôi mắt vẫn nhìn ngó xung quanh mà tìm nơi cập thuyền hỏi thăm. Và cứ lặp lại như vậy, thứ nhận được chỉ là gương mặt khó hiểu và lắc đầu bảo chưa từng thấy. Tôi nắm chặt tấm hình mà khóc đến cạn sức lực.
-
- Nhớ ra được gì chưa? Ông cười hiền từ vỗ vai anh.
 - Vẫn chưa. Mỗi lần anh cố gắng nhớ, đầu lại đau như búa bổ.
 - Quan hệ của cháu và Tiễn Yên...có vẻ rất thân thiết? Anh nhếch môi cười. Ông nhìn kỹ anh liền biết trên 30 nhưng vì anh ít cười nên không chút nếp nhăn và tuấn tú không hề kém đi, ông đoán anh chắc chắn là nhân vật lớn gì đó.
 - Bạn bè. Ông thấy anh không muốn nói đến, ông cũng lảng qua chuyện khác cho đến khi vợ ông gọi vào dùng bữa. Nói thật, dù tiếp xúc với anh rất gần gũi nhưng chưa bao giờ ông hiểu được anh. Ở anh phát ra thứ gì đó khiến ông không thể nào nghĩ anh xuất thân bản hèn, cao quý và tại thượng là đẳng khác. Ông vẫn chưa bao giờ hết thắc mắc vì sao anh bị trôi dạt vào đây. Một người như vậy không thể tùy tiện gặp nạn như vậy, nghĩ thế nào cũng không đúng, nếu anh nhớ lại và đáp cho ông thì tốt biết mấy.

Chưa ăn được bao lâu, cửa đã có người gõ vang. Đi vào là một bà mỗi mặc lễ đồ sắc sỡ, búi cao, trang điểm lòe loẹt đối với anh là vậy.

- Bà Liên, hôm nay gõ cửa là có ý gì đây?

- Có người muốn tôi hỏi cưới con trai kim cương của ông. Tôi có thể mạn phép không?

- Ai? Ông chưa kịp đáp lời, anh liền lên tiếng. Làm bà mỗi có vài phần run khi đối mặt với anh nhưng lại bị sự đẹp đẽ của anh mà hơi tiếp thu chậm chạp, mãi trầm luân mà nhìn. "*Chẳng trách.....*" Bà suy nghĩ trong đầu.

- Tiểu thư Tiễn Yên, con gái khá giả nhất làng, ông Tiễn Xuân. Cậu mà vào nhà này thì thuận lợi đủ điều, nói có đúng không? Cơ hội này, tôi nghĩ cậu đừng nên bỏ lỡ nó.

- Không lấy. Mặc kệ bà ta lái nhai nhiều lợi ích, anh thấy phiền phức nói xong bỏ đi. Bà mỗi cũng chẳng dám nói lời nào, chỉ âm thầm tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Ý trời

Hết ngày này đến ngày nọ, bà mỗi đều chẳng buông tha mà cố gắng náu kéo anh đồng ý. Anh suy nghĩ lại, nếu cưới cô ấy, có lẽ sẽ nhiều người biết mình hơn, sẽ dễ tìm kiếm. Nhưng anh cũng nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ này. Sắp đến ngày anh đặt ra để gặp Tiễn Yên, anh cũng chẳng buồn đến, thậm chí là chưa bao giờ đặt vào đầu để nhớ.

- Bà lại đến?

- Tôi nói cậu này, đây cũng không phải cưỡng ép gì cậu nhưng lấy gia đình này thực sự là không uổng phí đâu. Cậu suy nghĩ lại đi được không?

- Họ cho bà bao nhiêu mà sẵn sàng làm con rồi chạy tới chạy lui? Anh nhìn trong ánh mắt có chút khinh bỉ.

- Cậu.....được, bao nhiêu cũng được nhưng tôi nghĩ cậu nên suy nghĩ lại. Bà thực sự rất tức giận nhận ra ý trong lời nói của anh. Bỏ đi không nói lời nào.

- Cháu thực sự không có tình cảm với Tiễn Yên sao Phận Phận? Anh lắc đầu, bỏ vào phòng tắm. Ông cũng không nói gì thêm mà tôn trọng quyết định của anh, nếu anh không chịu thì ông cũng nhất quyết chẳng chịu.

Anh suy nghĩ cả đêm, chẳng ngủ giờ nào. Liệu hoan hỷ này có ý nghĩa, anh chỉ hoàn toàn suy nghĩ đến lợi ích bản thân không hề đụng đến hạng phúc. Tính toán thực kỹ từng li từng tý, không bỏ qua chút ít nào.

Ngày hôm sau.....

- Cậu đôi ý chưa? Tôi nói này cậu không phải thiệt gì.....

- Tôi đồng ý.

- Lueas, bao giờ chúng ta mới tìm được anh ấy? Tôi ngồi trên đầu ngọn sóng, buồn đứt ruột gan. Tôi chỉ là muốn nghe một lời nói khẳng định chắc chắn sẽ tìm được.

- Sẽ nhanh thôi. Con tàu đang lênh khênh bồng nghiêng sang một bên, hất tôi xuống, chỉ duy nhất mình tôi, ngoài ra ai cũng không sợ hãi điều gì, như một trò đùa.

Ánh nắng chiếu vào mặt làm tôi khó chịu che đi, thân hình như tảng ngàn cân, nặng nề ướt sũng. Từng làn gió thổi qua làm tôi lạnh lẽo, lê thân đứng dậy, nhìn xung quanh, là tôi đang ở một đảo nhỏ giữa biển, mọi dòng lưu đều chảy vào đây. Trên cát trắng gầy hỷ đỏ bao bọc, tôi nhú mày, nhìn nơi đâu cũng vắng vẻ, chắc họ đã đi dự lễ rồi. Cầm lên, dòng chữ vàng rỗng vay phượng múa. "*Tiên Phận và Tiễn Yên*". Tôi cũng thắc mắc mà lần theo, đi đến nơi được cho là đồ sộ và cao lớn nhất đảo. Đã đến cửa đã thấy nhiều người tập trung và nói với nhau nhỏ to.

- Nghe nói chú rể đẹp lắm đấy các ông ạ.

- Thật không? Nghe nói anh ta không phải người trên đảo.

- Nhưng lại mê luyện từ phụ nữ đến con gái trên đảo.

- Tuấn tú đến thế a?

Càng nghe tôi càng nghi hoặc, thấy họ tập trung trong lễ đường, tôi lại mò vào trong đứng ở một góc khuất nhỏ nhưng lại thấy rõ từng góc ngách, vẫn không ngại bản thân ướt sũng mà đi khắp nơi. Bỗng dưng không khí im lặng, mọi người đều trầm mặc nhìn ra cửa, bóng lưng cao ráo quen thuộc đi lướt qua, lồng ngực tôi bỗng dưng đau đớn mà vô lực khuyu xuống. Cô dâu vận lễ phục đỏ, xinh đẹp theo sau.

Hiện tại trong lòng anh rất khó chịu, rất muốn chấm dứt lễ cưới vô vị này. Người làm chủ buổi lễ bước lên. Ông là sư của nhà thờ được mời chứng giám. Chính bản thân tôi chứng kiến cảnh này, đây là ý trời sao? Chính ý trời nói cho tôi biết nếu tôi dừng đến gần, anh sẽ hạnh phúc. *"Thần, xin lỗi, chính em không tốt"*.

- Tiễn Yên, sau này cho dù có bệnh tật hay nghèo khổ cũng đi theo chồng con.

- Con đồng ý.

- Tiên Phận, sau này cho dù có chuyện gì xảy ra, bệnh tật, nghèo khổ, thất bại, cũng không được thay lòng. Sợ nghe được câu trả lời của anh, tôi lặng lẽ bỏ đi, anh dường như cảm nhận được, quay đầu liền thấy bóng dáng nhỏ nhắn rời khỏi, như bản thân kêu gào anh phải đuổi theo, anh buông bỏ mọi thứ, chạy ra khỏi chỗ đó, băng qua các ánh mắt hoảng hốt của mọi người. Tôi lết thân mệt mỏi, khóc nức nở, tức giận mà đánh vào bắp đùi bản thân, tiếng sóng đánh dồn dập càng làm tôi điên tiết bản thân. Bỗng dưng, tay tôi bị nắm lấy, tôi kinh ngạc quay đầu, gương mặt Tuấn Lăng đã rất lâu tôi chưa được gặp anh. Tôi rất vui mừng mà muốn nhào vào lòng anh nhưng... trong đầu lại hiện lên câu nói tức giận của Vũ Thuần *"Đừng đến gần người nữa, cô chỉ cho người đau khổ lần này đến lần khác"*. Nước mắt nặng trĩu rơi xuống, nức cười đến khiếp sợ. Tay anh từ từ rút ra tấm ảnh anh luôn nâng niu không rời, áp đến gần mặt tôi, quả thực anh thấy tôi là cô gái trong hình. Tôi buồn vì nhìn rõ được anh không nhận ra tôi là ai, ánh mắt hoàn toàn xa lạ mặc dù có chút dao động nhưng tôi không nhìn ra. Vẫn là con người hồ phách đó, nhìn tôi đến thấu da thấy thịt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Bắt lực đến phì cười

Tôi cố gắng nhìn anh để bớt nhưng nhớ, biết bao nhiêu lần khác sâu gương mặt này, lại là phải chia ly, đúng thực tôi là sao chổi của anh. Tôi hít sâu, gạt tay anh đang mạnh mẽ nắm quay đi. Phía sau liền truyền đến tiếng anh mạnh mẽ vang lên.

- Cô là ai? Vẫn con người đó nhưng lại chẳng còn dư hơi quen thuộc, vẫn giọng nói đó nhưng xa lạ biết bao. Tôi cười miễn cưỡng.

- Tôi.....người anh không bao giờ muốn chạm mặt. Xoay lưng, nước mắt giàn giụa ào ạt chảy ra, tay nắm chặt đến dùng hết sức lực.

- Sao? Anh nghi hoặc mà lặp lại.

- Đúng..., anh chính là rất không vừa mắt tôi. Tôi cố gắng điều chỉnh giọng nói bình tĩnh và căm ghét. Anh không hiểu vì sao, khi nghe câu này, anh lại rất khó chịu như ai đó xát muối vào vết thương sâu, rất đến muốn chết đi sống lại. Thấy có chuyển động phía sau, quay người, bóng lưng cao lớn của anh xa dần, rất muốn được ôm lấy nó, nếu...tôi có thể ích kỷ một lần nữa mà ở bên anh mắt nhắm mắt mở cho qua sự dằn dặt trong lòng đi. Đầu óc nghĩ khác nhưng cơ thể lại không nghe theo, chân tự giác chạy theo, tay ôm chặt bóng lưng cô tịch đó. Tôi cảm nhận được anh có chút căng cứng người, như muốn giãy ra.

- Xin anh, một chút thôi. Đợi khóc đến khi cạn kiệt, lau đi cảm lấy đôi bàn tay anh, nhìn vào đôi mắt hồ phách trước mặt mà lưu luyến, cười thực tươi, lần cuối cùng gặp nhau cũng phải thực ấn tượng đẹp.

- Chúc anh hoan hỷ đại lợi, trăm năm đầu bạc hạnh phúc. Giọng nói như có chút nghẹn ngào, đã cố khóc cho hết để không rơi giọt nào trước mặt anh nhưng vẫn là điều không thể. Tay anh bất giác lau nhẹ đi, từng giọt từng giọt như dao cứa lòng khiến anh đặt một tay lên ngực mà xoa, nhủ mảy may vì nhói.

- Anh không cần lo gì cả, tôi sẽ báo cho người nhà đến đón anh và....vợ anh. Tôi liếc mắt đến Tiễn Yên đang đứng đó mà mắt đỏ ngầu đến đau thương.

- Tiễn Yên, mong cô chăm sóc cho anh ấy thật tốt, khi say rượu cô nhớ nấu canh giải rượu cho anh ấy, anh ấy rất không thích ăn đồ lạnh và nằm gối mềm nhũn sẽ rất đau đầu. Tôi nắm chặt tay Tiễn Yên dặn dò xong, quay lưng bước đi ra ngoài biển khơi bao la trước bốn ánh mắt buồn bã. Bóng dáng nhỏ nhắn biến mất, tay anh nắm chặt đến nỗi gân xanh tím lên.

"Cuối cùng cũng tìm được anh, rất

vui, thực sự rất vui. Lại nhìn thấy anh hạnh phúc đến thế, em không mong mọi gì hơn. Tạm biệt, lời vĩnh biệt đối với anh, em có nghĩ cũng không dám vì sợ nó sẽ thành sự thực." Tôi thâm dần lòng mà khóc đến rã rời, chưa bao giờ tôi cảm giác trái tim muốn ngừng đập như vậy. Đau quá, đập mạnh vào lồng ngực mà thờ ơ mạnh. Nghe tiếng chuông nhà thờ gõ 3 hồi chuông thực to, pháo nổ lên. Tôi vô cảm ngã xuống tại chỗ, nhìn sóng biển nhấp nhô to nhỏ mà phì cười, chẳng biết tại sao bản thân lại cười đến ngu ngốc như vậy?

Chương 91: Vì tôi vô dụng

Cuộc sống có phải treu người không? Tôi thực sự không ngờ mọi chuyện lại đi đến mức này, nhìn đàn người vui vẻ khiến lòng tôi đau xót không thôi. Từng cơn gió lạnh lướt qua người ướt đầm làm tôi lạnh run người, cắn chặt răng cảm cực. Ánh mắt mong lung nhìn mọi nơi như một con ngốc không hơn không kém. Nét mặt trắng bệch, môi vì dùng lực cắn nên cũng toét ra, máu tanh thấm vào vành môi, nhẹ đưa lưỡi lia qua, sự nóng rát tràn đến, hương vị ngọt ngào do thấm chảy vào miệng. Đầu tôi nặng nề mà ngất đi, trước khi nhắm mắt còn lăm bầm gì đó, như nắm lấy thứ cuối cùng khi rơi xuống vực "tuyệt vọng".

- Thần....Thần..... Giọt nước mắt ấm nóng cũng kịp tràn ra khoé mắt mệt mỏi. Nhìn đến thân thể gầy gò, gương mặt yêu kiều đáng thương không khỏi khiến người khác thương tâm. Bóng dáng mà tôi thương nhớ, nắm tay một người con gái xa lạ, mặc lễ phục, trải qua hôn lễ trước mặt tôi..

- Mẹ về rồi nha! Đẳng Đẳng vui vẻ chạy đến ôm chân tôi, nhìn thằng bé ngày càng cao lớn khiến tôi rất hạnh phúc nhưng nhìn đến gương mặt đó, lòng lại nhói lên, sao lại giống như vậy, tôi vươn tay xoa lên mà da diết ánh mắt.

- Thảm Thảm, con về rồi à? Đi bao lâu rồi về sao lại ốm yếu đến thế này? Vì sự xuất hiện của bà mà tôi cảm nước mắt lại, cười tươi một cách miễn cưỡng.

- Con không sao.

- Lên phòng ngâm nước nóng cho khoẻ, mẹ mang canh uống lên ngay!

- "....." Tôi không nói gì mà dặt tay Đẳng Đẳng mà thơ thẩn đi vào phòng bản thân.

Điều tôi cần làm ngay bây giờ là mang anh trở lại vị trí của mình. Tôi đánh một cuộc cho Vũ Thuận, tôi có chút sợ giọng nói của hắn ta vì còn ám ảnh những lời anh ta nói lúc trước.

- Alo.

- Là...tôi.

- Cô còn có thể nói gì với tôi? Nghe giọng nói có chút khinh bỉ, tôi nhắm mắt, lòng kêu gào "*Đây không phải là lúc bản thân mình nên để ý, không thể, không thể...*" Tôi lắc đầu mạnh mẽ tự trấn an bản thân mình.

- Alo. Nghe giọng anh nhắc nhở tôi mới vội vàng tiếp lời.

- Thần đang ở Ruce" một hòn đảo nhỏ của Nga, chứa người Hoa sinh sống. Nó được bắt từ nguồn lưu của con sông đó. Cảm giác miệng bản thân khó rất đến khó chịu mà nhũn mảy.

- "....." thậm chí không thèm đáp lời đã cúp máy ngang và tôi cho rằng tôi cũng sẽ không có để ý đâu.

- Mẹ, ba ba của Đẳng Đẳng đâu? Thằng bé giật nhẹ góc áo tôi mà nhỏ hỏi. Tôi thở dài một hơi vuốt lưng của Đẳng Đẳng mà an ủi.

- Tại sao mẹ không trả lời? Tôi trốn tránh ánh mắt hồ phách sáng bên cạnh.

- Ba ba lại đi công tác, sẽ sớm trở lại với chúng ta. Đó cũng như là an ủi tôi rằng anh sẽ sớm trở lại thôi.

- Mẹ gạt Đẳng Đẳng, chẳng qua là ba ba không cần Đẳng Đẳng?

- Ai cho con ăn nói kiểu đó hả? Tôi vì có chút nóng nảy mà hét lớn với Đẳng Đẳng, vì đây là lần đầu tiên tôi đối với thằng bé như vậy nên ánh mắt ngán lẽ, nín chặt môi nhìn tôi, tôi cảm thấy có chút có lỗi nhưng lại nghe tiếng Đẳng Đẳng đáp trả khiến tôi cảm nín.

- Trong lớp, ai cũng nói nếu ba ba không ở bên cạnh chúng ta thì rõ là người đó không cần chúng ta. Ba ba không ở bên Đẳng Đẳng chứng tỏ ba ba cũng không cần Đẳng Đẳng. Thử hỏi xem Đẳng Đẳng ở bên ba ba được bao lâu? Từ nhỏ đến lớn chỉ ru rú bên mẹ, vẫn chưa biết được cảm giác được ba ba ôm hay cồng trên lưng như thế nào nữa là. Nói xong, bóng dáng nhỏ bé liền biến mất. Nước mắt tôi lại vô lực rơi lã chã, lau một giọt lại tiếp một giọt, cả gương mặt sớm ướt đầm, mũi hồng lên đáng thương, ôm đầu gối mà phủ đầu, nhớ lại từng lời nói như dao cứa của Đẳng Đẳng mà khóc to.

Chương 92: Kỳ lạ

"Ting...ting..." Tôi nghe tiếng chuông reo, vội vàng lau tóc mà chạy từ bồn tắm ra. Thấy đây số lạ liền tò mò bắt máy.

- Alo.
- Thi Hàm, cô đã nghỉ phép rất lâu có phải muốn nghỉ việc không hả? Nghe liền biết giọng của Ngưng Phi, trong đầu tính trả lời "*có*" nhưng miệng lại nhanh hơn.
- Không..... Tự đánh vào chính bản thân mình 1000 lần.
- Bây giờ, không còn sớm nữa, cô mau ngủ đi, sáng có tinh thần đi làm lại.
- Được. Tôi còn muốn nhen nhóm hy vọng gì đây? Hiện tại người ta đã có vợ không còn là một Bạch Kinh Thần mà tôi có thể dòm ngó đến nữa. Điện thoại lại reo lập lại.
- Alo.
- Em rảnh không? Tôi có một nhà hàng rất ngon muốn cùng...
- Tôi không rảnh.
- Khoan đã.... Tôi định tiện tay tắt đi thì nghe tiếng ngăn lại.
- Đi một lần được không? Làm ơn. Nghe đến từ "*làm ơn*" tôi cũng có chút run rẩy nhẹ mà xiêu lòng đồng ý.

Vẫn là chiếc BMW đó xuất hiện, Dận Dịch anh, gương mặt ôn nhu đó hiện lên, nụ cười chói sáng vô cùng.

- Ăn mặc mỏng như vậy, trời đang giảm nhiệt độ. Anh nhẹ nhàng khoác áo của mình cho tôi. Tôi cũng cảm thấy có chút lạnh, nếu trở vào lấy thì rất mất thời gian nên nhận tạm vậy. Ngồi yên trên xe, tôi không nói một lời nào, "*Được, anh nhất quyết muốn tôi đi chứ gì, vậy đừng trách*".

Một nhà hàng bậc nhất Bắc Kinh hiện trước mắt, anh chậm rãi đỗ xe rồi bước đến bên tôi thực nhanh như sợ tôi chạy mất. Rõ là tức cười, lúc trước là tôi nói gót anh, giờ lại đi ngược lại, không biết nên cười hay nên khóc.

- Tôi không thích ăn ở đây. Tôi là muốn gây khó dễ, nhìn mà bĩu môi nặng.
- Vậy chúng ta đi nhà hàng khác, theo ý em. Thấy anh quay đi, tôi liền ngăn lại, tôi cứ tưởng anh sẽ tức giận nhưng không.
- Không cần, anh lỡ đặt bàn, tôi không muốn gây khó cho người ta nha. Cười miễn cưỡng, đi theo anh vào trong.

Khung cảnh tráng lệ, sáng bật cả người đi. Nhìn lại bản thân chỉ mặc chiếc áo phông bay và quần jeans mềm, tự cảm thấy không hợp mà tránh ánh mắt mọi người. Quản lý của nhà hàng bước ra, chào đón nồng hậu như đón tiếp tổng thống không bằng. Anh ta dẫn chúng tôi đến một gian phòng lớn, thức ăn đã được ủ sẵn cả, chỉ cần bật lò và dùng ngay. Trong phòng chỉ còn hai người, tôi mới từ từ thấy thoải mái.

- Sao không nói sớm đến đây chứ? Ăn mặc như vậy khiến tôi xấu hổ chết đi được.
- Không sao, em rất đẹp. Tôi có chút phản ứng chậm chạp khi nghe câu đó. Tôi không chú ý nữa, dùng đũa ăn vì dạ dày tôi đang kêu lên mãnh liệt nhất có thể để nhắc nhở tôi nên nhớ tới nó mới đúng.
- Sao anh không ăn? Thấy anh ta cứ nhìn chăm chăm làm tôi chẳng thể tự nhiên.
- Em cứ ăn, đừng để ý đến tôi.
- Anh cứ nhìn tôi như vậy, muốn tôi không để ý anh cũng chẳng thể.
- Vậy em cứ để ý tôi là được. Cảm giác bản thân bị gài nhẹ mà gấp miếng thịt bỏ vào miệng lơ đãng.
- Đẳng Đẳng gì đó, hôm đưa em về nhà tôi có nhìn thấy. Đó là con trai em?
- Sao? Tôi đang nhai nốt miếng rau xanh thì nghe nhắc đến Đẳng Đẳng liền bỏ xuống mà hỏi lại.

- Đẳng Đẳng là con em?
- Đúng. Gật đầu một cách dứt khoát.
- Vói..... Anh ậm ờ mong tôi nói ra nhưng..
- Anh không cần biết.
- Không cần nói tôi cũng đã biết, thằng bé là con trai của Bạch gia.
- Không liên quan đến anh. Vừa nhắc đến Bạch Kinh Thần, trái tim tôi như bị cửa đi mà nhói lên.
- Thật sao?
- Thật hay không, đều không can hệ đến anh. Anh lấy cớ gì mà dò hỏi tôi? Anh nuôi chúng tôi sao?
- Được tôi nuôi.
- Anh điên rồi. Lại không cần quan tâm anh mà cấm đầu ăn tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Thì ra muốn vui vẻ rất dễ dàng

- Thức ăn chả ngon. Tôi ăn no nê, lau môi sạch, uống nước xong xuôi, chề bai như đúng rồi. Anh cười tươi mà uống ngụm nước, không trả lời câu nào.
- Sao anh lại cười?
- Vì em ăn ít quá. Nghe qua liền biết anh trêu chọc nên cũng nói theo.
- Có hơi ít. Bầu không khí dần được cải thiện, tràn ngập tiếng cười đùa, rất lâu rồi mới được cười như vậy nhưng trái tim vẫn lạnh lẽo đến run rẩy. Thoáng chút, tôi dần xiu xuống không còn thể lực nữa. Anh nhận ra liền đến gần, ngồi cạnh, tay nâng cằm tôi lên mà nhìn rõ. Ánh mắt đen thẳm thẳm như sao đối tôi, muốn rời mắt nhưng chẳng thể, hương bạc hà lớn vồn có chút không quen. Nhìn tư thế hai người vô cùng gần và ám muội khiến người khác nhìn vào liền thấy là một cặp.
- Hình như gần quá đúng không? Tôi nuốt một ngụm nước bọt, cơ thể nóng lên mà thở gấp hơn.
- Cần gì căng thẳng?
- Nhưng tôi..... ừm..... Anh đột nhiên phủ môi, tôi trợn mắt, chống cự đẩy ra.
- Anh...đồ biến thái. Tôi đứng lên đi ra ngoài một mạch, vô cùng tức giận.

Một chiếc xe hiện trước mắt, cửa kính hạ xuống.

- Lên xe, tôi xin lỗi.
- Không, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi ghét anh.
- Tôi biết lỗi rồi, giờ này taxi không còn đâu, là tôi lo cho em.
- Lo cho tôi? Anh bớt dùng những lời đó với tôi đi.
- Thật. Tôi là lo cho em thực sự. Tôi nhảy mũi một cái vì quá lạnh.
- Em thấy tôi nói đúng không? Đừng giận dữ nữa. Không chết vì mệt, cũng chết vì lạnh.
- Anh..... Tôi thở mạnh mà dùng dằng mở cửa xe ngồi lên.
- Một tổng tài Dân gia to lớn, tôi làm sao dám giận anh.

- Đúng không? Anh tình nghịch đưa gương mặt tuấn tú lại gần làm tôi bực lên.
- Anh quá là chiếm tiện nghi của tôi rồi.
- Tôi vẫn chưa có đụng đến em, không thể nói là chiếm tiện nghi.
- Anh nhất định cãi lại những điều tôi nói đúng không? Tức điên với anh là thực sự.
- Cảm ơn em đã để tâm đến tôi.
- Tôi là không thêm.
- Không thêm sao? Em thật quá phũ với tôi đi. Anh bẹp mặt mà quyết môi quẹo tay lái.

Phong cảnh tối đèn ngoài kia làm cho tôi cảm thấy lạnh lẽo mặc dù trong xe đang bật máy sưởi rất cao.

- Đây.
- Em gọi tôi?
- Trong xe có hai người, không nói với anh chớ nhẽ nói chuyện một mình.
- Tôi cũng không nghĩ em bệnh nặng như vậy đâu.
- Anh đây là lợi dụng mà mắng tôi đúng không?
- Lời nào của tôi khiến em nghĩ như vậy? Thực không có.
- Không có sao? Tôi trợn mắt, làm mặt quỷ mà lườm tên xảo quyệt ngồi cạnh.
- Nghiêm túc, em gọi tôi làm gì?
- Ừm.... Khi gặp chuyện gì đó khiến anh chán nản hay thất vọng anh sẽ làm gì?
- Tôi sẽ cười.
- Tại sao? Chẳng lẽ như tôi nghe được, đau đớn qua mức sẽ không khóc nổi mà cười sao? Anh cũng như vậy đúng không?
- Không, từ từ em sẽ hiểu tại sao tôi lại nói như vậy.
- Nói luôn cho tôi nghe đi! Việc gì phải như vậy cho mệt nhọc.
- Nếu ngày mai, em đồng ý ra ngoài với tôi, tôi nói em nghe.
- Anh....đúng là lợi dụng mọi lúc mọi nơi.
- Đồng ý không? Tôi có chút đắn đo, trong đầu chỉ bị thu hút bởi lời hấn nói có nghĩa gì thôi, còn chuyện xảy ra ngoài ý muốn kia đã bỏ xa vạn mét. Không còn đề ý đến nữa. Tôi gật đầu.

- Nhìn em quá miễn cưỡng, ít nhất cũng phải trả lời một tiếng, tôi đang đề nghị để nghe em trả lời, tôi đâu bắt buộc, làm khó em chứ. Hấn cười một cách xấu xa làm tôi rợn người, không ngờ Dận Dịch gây thơ, đường hoàng lúc trước không còn tồn tại nữa. Thực ra là chính tôi không biết, hấn luôn như vậy, chưa bao giờ thay đổi cái tính này. Hấn đang gián tiếp gây khó dễ tôi như vậy, gán lại nói hấn không bắt buộc tôi? Hừ....

- Tôi...ngày mai đợi anh.
- Như vậy mới đáng yêu. Hấn rất thích chọc tôi giận, nhìn gương mặt tôi phồng lên mà say mê. Mặc dù tôi đã một con nhưng cơ thể lại không chút mỡ thừa, ngược lại ốm một cách khiến người khác thương tiếc khi ngắm nhìn. Nghe như vậy, dù mạnh mẽ đến mấy cũng ửng đỏ, tôi cũng không ngoại lệ, tôi rất tệ trong mảng tự điều chỉnh cảm xúc bản thân.
- Anh nói sao?
- Xem em kia, đỏ từ má đến chót mũi.
- Anh dám.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Đêm hạnh phúc (1)

- Tạm biệt. Tôi vẫy tay, định mở cửa xe hán lại bấm khoá. Tôi hít thở mạnh.
- Em cứ như vậy làm tôi muốn phạm lỗi lần nữa.
- Tôi làm sao? Vừa nghe đến liền ngồi sát ra cửa khoá mà nhìn hán.
- Em làm sao nhỉ? Hán nhếch lại gần mà trên chọc, mùi hương bạc hà lại xông lên, lại cứ nhớ hương lái nhẹ nhẹ, khiến tôi xụi xụi, ánh mắt có chút lóng lánh mà nhìn hán. Dường như có thứ gì đó, dùng dao cứa vào lòng tôi, nó đau đớn khủng khiếp, tôi nhào đến ôm hán, hán bắt ngờ mà ngờ nguệch ra. Tôi khóc như mưa, ướt đẫm một mảng trên áo vest sang trọng.
- Thần.... hicc.... Thần....hu hu hu... Tiếng có chút như lẩm bẩm nhưng đều thu rõ từng chữ vào tai của hán, hán đưa tay mà vỗ nhẹ lưng tôi. Khi tôi nhận ra, cái ôm này thật lạ mới từ định thần mà lau nước mắt. Cười tươi nhìn hán.
- Thật ngại quá, tôi không phải cố ý đâu, cái đó.... Áo vest đắt tiền của hán toàn là nước mũi với nước mắt chèm nhẹp nhưng hán chẳng ghét bỏ mặc dù có chứng bệnh sạch sẽ nhẹ. Hán thông thả còi ra đưa trước mặt tôi.
- Em chuộc lỗi, giặt nó cho tôi. Vừa xuống xe hán phóng đi, tôi mới kịp nhận ra, vậy là ngày mai đi với hán là chắc chắn rồi, hán có thứ khiến hán đến đây. Ay ya..... Tên này thật không vừa. Thảm tức giận mà xuýt xoa.

- Tingg...Tinggg.... Tiếng đồng hồ báo thức, tôi mau bấm tắt, định ngủ tiếp nhưng nhớ lại tôi phải đi làm ở Bạch thị. Tôi vội thức tỉnh mà làm mọi thứ, vẫn là phải cải trang. Thật đau khổ biết bao, đến người mình thương yêu nhất, bây giờ lại chẳng nhớ mình là ai.

Sánh Bạch thị.....

- Chào. Phị Phị, tôi trở lại rồi này.
- Thời gian qua cô đã ở đâu vậy hả?
- Tôi.....thời cũng không quan trọng đâu, chúng ta mau làm việc tiếp đi, chắc văn kiện của chúng ta trễ nải nhiều lắm đúng không?
- Còn phải nói....?
- Chủ tịch có trong đây không? Nhìn cánh cửa thêu rồng quyền lực, tim tôi có chút đập mạnh liệt mà cứ nhìn mãi.
- Có lịch ở Nga đến tháng sau mới trở lại. Đây, mau giúp tôi cái này đi.
- À.....được được. Tôi có chút nặng lòng mà tươi cười ngồi xuống.

- Alo....

- Tôi đang bên dưới.
- Chờ tôi một chút thôi. Xong ngay. Tôi mau chóng khoác chiếc váy rộng màu xám nhung quyền rũ, một ít nước hoa thu hút và búi tóc cao vì đã vào mùa hè, ban đêm thời tiết cũng không mát hơn mấy. Mau chóng chạy xuống sân rộng mà mở cửa lớn.
- Em là sửa soạn cho tôi ngắm mà lâu... Tiếng cười hán thực phức hắc, tôi quăng chiếc áo đã giặt và ủi phẳng phiu cho hán mà cong môi, "*Chẳng qua là tôi tan ca trễ*" lời vừa định nói nhưng sợ phá tan bầu không khí vui vẻ nên tôi im lặng mà thẹn thùng.
- Dù sao cũng đã lên xe, anh mau giải thích cho tôi nghe đi.
- Đừng vội.....,
- Anh muốn chết đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Đêm hạnh phúc (2)

- Anh đưa tôi đi đâu?
- Từ từ sẽ biết. Hắn đập ga như tốc, trước mắt liền hiện ra công viên Bắc Đẩu nhộn nhịp. Tôi nhíu mày.
- Đến đây làm gì? Anh định giờ trò gì à? Hắn lắc đầu, nắm tay tôi kéo xuống xe, ngồi trên bậc thềm lớn đá hoa.
- Nhắm mắt lại đi.
- Tại sao? Tôi nghi hoặc mà mím môi thật chặt, mắt to khép rồi lại tí hí mở ra.
- Cứ ngoan nhắm mắt lại. Tôi vẫn là nghe theo nhắm mắt. Hắn dường như đếm thật nhẹ một tràng dài, mở mắt ra, trong màn đêm, pháp hoa bay lên thực đẹp, nõ búp búp thu hút người nhìn.
- Thích không?
- Là anh chuẩn bị?
- Đây là câu trả lời của em.
- Tôi không hiểu.
- Trả lời cũng trả lời rồi, em tự nghĩ mà hiểu. Tôi không thêm đôi co với hắn nữa, miệng bất giác nở nụ cười mà nhìn chòm sáng đang tạo hình bên trên.
- Tôi muốn ước nguyện.
- Mời. Anh bỏ vào tay tôi đồng xu vàng trị giá lớn nhưng tôi chẳng quan tâm, thật khấn trương mà ném vào vò sò nhỏ ở giữa hồ lớn. "*Thần, chúc anh bình an.*" vẫn là câu này đối với anh.
- Em cầu nguyện điều gì? Hắn có chút tò mò mà ngồi vò vò vào lòng bàn tay đáng yêu vô cùng, đây là lần đầu thấy nên cũng có chút ấn tượng hoá.
- Tôi cầu cả thế giới sẽ có nước sạch vô biên mà dùng.
- Em cũng thực tốt bụng. Hắn cười cười thực ra hắn đã sớm biết không phải như vậy nhưng vẫn không may mắn hỏi thêm lần nào. "*Thần, thực đáng tiếc, em không thể cùng anh sống tay đi đến nơi này nữa.*"
- Tôi đói quá. Xoa bụng mà than vãn vì thực sự tôi chưa nhét gì vào bụng, lo làm các văn kiện cho kịp thời hạn mà quên mất.
- Hay là chúng ta đến....

- Tiểu Mãng. Thực sự bất ngờ, cả hai người lại đồng thanh nói ra, đúng là cảm giác có chút tuyệt và hưng phấn hơn. Hắn tự nhiên tiến đến nắm tay tôi kéo đi, tôi có chút ngưng trệ, nhìn nơi hai đôi bàn tay ấm áp cảm nắm. Ánh mắt có chút ướt át, dù sao hiện tại cái nắm tay này chẳng là gì nên nhanh chóng thu hồi lại cảm xúc mà đi theo sự dẫn dắt của anh. Chúng tôi không dùng xe, đi bộ đến đây sẽ có trải nghiệm khác biệt hơn nhiều. Trên con đường hoa lệ của Bắc Kinh, chúng tôi rẽ vào một con phố nhỏ, ở cuối góc, lại có rất nhiều người xếp hàng mua há cảo thịt ra lò, tôi nhanh chen chân mà vào trong. Tấm bảng gỗ Tiểu Mãng có hơi sòn màu nhưng cũng không khác gì lúc trước. Chúng tôi kêu thực đơn theo quen thuộc khi đến đây, rất mau thức ăn đã được lấp đầy bàn gỗ thông loáng bóng. Hương thơm ngào ngạt bốc lên càng làm dạ dày có chút biến động mà cồn cào. Tôi còn nhìn thấy một chiếc ống trấu xuống, bên dưới đựng sẵn chiếc cốc nhỏ xinh xắn, khi tôi chạm vào chiếc cốc, nước sẽ tự động truyền xuống. Uống một ngụm nước lạnh lạnh, hậu ngọt làm tôi có chút dễ chịu, khi hơi ra mới biết là được lọc qua thảo quả mà ra vị đó, được có rất nhiều người ưa thích. Tôi nhìn hắn đối diện xoắn tay, gấp thức ăn lia lịa nhưng vẫn giữ được tôn quý, chỉ là có hơi không được từ tốn. Tôi cười tươi, phải như vậy mới thoải mái, đừng quá cứng nhắc. Vừa nghĩ đến, trong đầu liền hiện lên hình ảnh Bạch Kinh Thần anh từ tốn, nhẹ nhàng, cẩn thận gấp mọi thứ một cách chậm rãi, tại sao lúc nào cũng xuất hiện trong đầu tôi những chuyện về anh? Anh không còn là trước kia nữa, hiện tại anh đã có người sánh bước cùng mình. Đáng lẽ ra hôn lễ này không được chấp thuận vì anh quyết định khi đầu óc không tỉnh táo nhưng đó cũng là quyết định của chính anh nên đành như vậy. Chỉ cần anh hạnh phúc là được, nhưng tôi đâu biết rằng tôi im lặng như vậy, sẽ làm mọi chuyện càng rắc rối hơn. Lắc đầu, buộc bản thân phải trút hết mọi thứ trong đầu, gấp miếng thịt quay đặt vào miệng mà nhai mà thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Đêm hạnh phúc (3)

- Muốn dựa vào vai tôi không? Anh vỗ nhẹ lên bờ vai rắn chắc mà cười thầm. Tôi cũng tự an ủi bản thân mà dựa vào, nhắm lặng mắt, trong đầu lại hiện lên âm điệu của một bài hát.

"Đèn đường dần dần tắt

Tin tức báo cáo rằng gió mạnh đang thổi dọc theo bờ biển ngày này

Gió thổi qua sân thượng và nghĩ đến tình yêu với em.

Em đã từng dựa vào vai của tôi để nhìn thấy biển vào lúc này.

Vui lòng quay lại sớm và trở lại cuộc sống.

Nếu em quay lại, có thể thấy tôi vẫn đứng ở đó.

Vẫn đang chờ em quay trở lại cuộc sống một lần nữa

Không thể hôn em, tôi không thể tồn tại.

Hãy để tôi yêu em."

Cùng với giọng hát âm trầm đến ngất lòng người.

"Thần, anh biết không? Bắc Kinh trở nên rất lạnh lẽo, có thể thấu da đến thấu thịt."

"Liệu khái niệm đi đến thiên trường địa cửu, có còn dành cho chúng ta không?"

- Đang nghĩ gì? Bị lời hỏi của hấn mà cắt ngang suy nghĩ.

- Chẳng lẽ đến việc đó cũng cần thông báo với anh?

- Tất nhiên là cần thiết.

- Thực là tức điên người với anh. Tôi không thèm dựa nữa mà ngồi thẳng người.

- Em lại để tâm đến tôi, thực ngại vì điều đó. Hấn cười ranh mãnh, khúc khích như con nít làm tôi theo không khí cũng cười theo. Bất chợt hấn nắm chặt tay nhỏ nhắn gầy gò của tôi, tôi nhủ mày nhìn.

- Em tin tôi một lần được không? Tin anh, bây giờ tôi còn có thể chơi trò này với anh, có thể tin tưởng ở anh nhưng....? Tôi băn khoăn không biết đáp lời làm sao cho hợp tình hợp lý, hấn vẫn ngồi yên đó mà nhìn tôi. Tôi thấy được ánh mắt chờ mong của hấn, nhưng thắc mắc chẳng lẽ hấn không có bóng hồng nào bên cạnh? Việc gì phải tìm đến tôi. Lại có điều ở hấn khiến tôi không tin được.

- Không thể.

- Có thể cho tôi lý do được không?

- Tôi không muốn.

- Em đừng vô lý như vậy chứ, đến mặt trời làm sao chiếu sáng được cũng có nguyên do. Hấn có chút hờn dỗi, nhìn không hợp với bộ vest nghiêm túc chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Âm ỉ đau

Vì tối chính tôi ngủ trở nên bây giờ ngồi trong Bạch thị ngáp ngán ngáp dài, gương mặt xinh đẹp ngáo hết chỗ nói, gục ra bàn lớn mà ngủ thiếp đi. Ngưng Phi cô vỗ nhẹ vai tôi, tôi giật tỉnh, đứng phắt dậy làm cô ta giật mình.

- Chào chủ tịch. Từ từ mở mắt, dụi qua mới nhận ra là Ngưng Phi.

- Cô làm sao đấy? Sao con người lại lơ đãng như vậy?

- Không chuyện gì. Tôi che tay giấu một cái rồi quơ tay, lắc đầu. Cố gắng cảm nhận cơn gió mát lại mở không nổi. Phía trước cứ đập đầu không rõ, cứ muốn nhắm tịt mắt lại mà đi gặp Chu Công. Uể oải cả con người mà uống ngụm nước lạnh vào cổ họng, một cổ đau rất truyền đến khiến tôi khó chịu như vậy mà ho khan, khoan miệng đắng không chịu nổi.

- Cô có vẻ rất mong chủ tịch nhỉ? Tôi xoa tay.

- Không có nga.

- Không có thì thôi, cần gì phản ứng cực liệt. Cô ta liếc mắt thâm hiểm nhìn chăm chăm tôi rồi cười ra vẻ bí ẩn khiến tôi phát cười.

- Tôi cực trong sáng.

- Tôi hiểu điều đó. Cô ta khoác tay đi khuất.

Vài phút sau lại chạy hốt hải vào.

- Đây, cô nhanh tay chân chút đi, hết chỗ này tuần sau phải hoàn thành đấy.

- Sao lại gấp rút như vậy? Rất nhiều đó, cô đừng đùa vậy chứ.

- Đứng trong Bạch thị, có chuyện đùa sao? Nói xong, lại biến mất. Tôi giật giật mép môi "*Vậy ban này, ai làm trò? Là mình nhìn nhầm sao? Bạch thị này đúng là chẳng ai bình thường nổi*". Nhìn dưới đất một đồng lộn xộn mà phát ngáy.

- Chủ nhân.

- Em ăn đi, tôi sẽ trở lại. Anh từ từ đứng thẳng người mát đứng đối diện Vũ Thuần, gương mặt dường như lại lạnh hơn cả lúc trước.

- Tuần tới, người có chuyến bay Bắc Kinh.

- Còn về phần Moscow đã lo liệu xong. Anh gạt đầu, buông lỏng tay mà ngồi tựa lên sofa dài đen tuyền quyền lực. Cả gian phòng lấy màu đen làm chủ đạo nhưng điều đặc biệt là có điểm thân bạch long dài bao trọn chiều rộng hắc sắc. Anh nhẹ hóp một ngụm cà phê đắng chát nhưng sắc mặt vẫn không biểu hiện gì nhiều khiến cho Vũ Thuần có chút rùng mình.

- Điều tra cô đó chưa?

- Thừa chủ nhân, ngoài thông tin cô ta sống ở Moscow và tốt nghiệp ở Polit Q thì chẳng còn gì...

- Từ khi nào lại trở nên vô dụng như vậy?

- Thực khiến người phiền lòng. Hấn cúi đầu, hấn biết hấn làm vậy là không ổn nhưng hấn cũng chẳng muốn anh đến gần tôi lần nào nữa, nhẫn tâm đem hết những thứ liên quan đến tôi mà cho lùi xa anh.

- Cô ta xưng là gì? Anh nhắm tịt mắt, xoa thái dương mà trầm giọng.

- Rose, là một sát thủ giấu danh, được ta điều tra ra là bang Hắc Phi, đã bị bang ta tận gốc đã lâu.

Anh từ từ thấu hiểu câu "*Anh rất ghét tôi*". Thực khiến người khác đau lòng đến thấu dạ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Hưởng thụ cho qua tâm biến

Có lẽ trải qua nhiều thứ, tôi mới nhận thấy nghỉ ngơi là thứ bản thân cần nhất ngay lúc này, chính bản thân cần tịnh dưỡng lại, nhất là tâm trạng đang hỗn loạn. Tôi và Đằng Đằng đã làm lành với nhau chỉ bằng một hộp kem nhiệt lạnh, quả là Đằng Đằng cứ mãi là Đằng Đằng nhỏ bé cần tôi che chở. Mặt trời dần thức giấc, tầm 5-6h, từng đợt gió nhẹ, lát phát ánh nắng vô cùng mềm mại. Tôi ngồi ở bàn trang điểm nhìn ngắm gương mặt "mộc" của bản thân mà cảm thấy có chút không quen mắt, hình như đã rất lâu rồi chưa được nhìn nó. Tay định cầm hộp phấn nhưng lại nhanh chóng bỏ xuống, không thèm nhìn đến mà vịn một cái đệm von dài nhẹ nhàng, đơn giản. Mặc dù không đụng đến nhưng nhờ ngũ quan tinh tế, gương mặt vẫn hồng hào, làn da trắng mịn

như nhưng to, môi đỏ mọng tự nhiên, tôi buột tóc gọn gàng sau gáy rồi cười vui vẻ với Đăng Đăng.

- Đăng Đăng chuẩn bị hay chưa?

- Rồi nha.

Vì chuyện này đã tôi đã xin phép ba mẹ nên không cần phải nhắc lại nữa.

- Thấm Thấm, cẩn thận nhé. Bà cầm chặt tay tôi, cười hiền hậu mà dặn dò. Đăng Đăng thì được ông ôm vào lòng mà hôn lên má thằng bé.

- Trương song thương lộ binh an. Tôi lên chiếc Chiron, khởi động xe thành thạo, mà phóng ga đi.

Lúc đầu, trong đầu liền muốn đi chu du khắp nơi, đặc biệt là muốn đi cùng với Đăng Đăng. Rất lâu rồi thằng bé không được tôi chăm sóc kỹ càng hay gần gũi như lúc trước, đã không được gần cha nay lại thiếu đi của mẹ thì quá tàn nhẫn. Con của tôi, sao tôi có thể cho phép điều đó xảy ra? Nhìn thằng bé thích thú bên cạnh mà trong lòng cũng hoan hỷ, vui theo. Đôi mắt hồ phách long lanh cứ nhìn ra cửa sổ bao nhiêu là hào cảnh của Bắc Kinh mà sáng rỡ mắt. Cứ qua bao nhiêu chỗ lại thốt lên bao nhiêu lần.

- Mẹ, căn nhà đó to lớn quá.

- Mẹ, chú khủng long chọc trời kia đang di chuyển.

- Mẹ, ngoài đường lúc nào cũng đông như vậy ạ?

Có rất nhiều câu hỏi được nói ra, tôi đều trả lời từng câu hỏi của Đăng Đăng, từ nhỏ đến lớn thằng bé muốn gì tôi đều làm đó, cho đó. Không bao giờ để Đăng Đăng bất mãn hay buồn bã trừ ngày trước vì quá xúc động mà làm tổn thương thằng bé.

- Đăng Đăng thích đi đâu nào?

- Mẹ sẽ cùng đi với Đăng Đăng?

- Đương nhiên. Tôi rẽ cua mà gật đầu.

- Nhiều ngày đứng không mẹ?

- Đứng, chúng ta có nhiều ngày nghỉ ngơi.

- Vậy Đăng Đăng phải đi học thì sao?

- Không phải lo, mẹ chu toàn mọi việc.

- Mẹ là số một.

- Hôm nay đã biết nịnh.

Không khí trong xe lúc nào cũng rôm rả, tiếng cười không bao giờ thiếu, làm tôi xua tan buồn phiền trong lòng mỗi khi gần thằng bé, nhưng gương mặt đó, mỗi lần nhìn thấy, con người liền có chút cay xè mà xuyết mũi, liếc mắt lên trên để ngăn nước mắt chảy xuống, tránh làm hồng bầu không khí này và cả tâm trạng của Đăng Đăng. Đây là chuyện của tôi, không thể nào để buồn phiền cho thằng bé. Tôi đưa thằng bé đến con phố này đến con phố nọ, mua rất nhiều thứ linh tinh hay chi tiết nhỏ có hình thú gây chú ý, đánh sự dễ thương vào mắt người khác hay nhiều thứ đồ thú vị như mặt nạ chú hề, hộp quà bất ngờ (mở ra sẽ bị hù dọa bởi hình nộm nhảy),..... ăn cũng rất nhiều thứ trên đường, xe chất đống như thanh lý vì Đăng Đăng thứ gì cũng muốn có, cũng muốn mua.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Cứ một lần thập sinh

Tôi vẫn là luyện tiếu chiếc chìa khoá thêu rồng mạnh mẽ nam vàng uy vũ, nên vẫn giữ để mở cửa chung cư của anh mà dọn dẹp như cũ, không hề lơ đãng đi. Nhìn thấy sự trống vắng của thân ảnh kia, nước mắt lại rơi ồ ạt xuống, lã chã, không bao lâu gương mặt đã nhuốm ướt đầm. Tôi hít sâu, dùng chổi quét sàn nhà, lau thật cẩn thận từng góc ngách. Có lúc văng bụi sẽ ồ lên góc tường nhưng tôi cố gắng dùng thang nhỏ để leo lên. Nhiều khi không cẩn thận lại bị ngã xuống, toàn thân đau nhức đến nhả mảy, mắt cá chân lại đỏ lên. Không phải là không có người dọn dẹp thường trực nhưng chính tôi muốn làm việc này. Trừ căn phòng đó, tôi chợt thấy nhói đau, nước mắt lại tràn ra mà mạnh mẽ đẩy cửa. Bên trong vẫn như vậy, vẫn là chiếc rèm đen tuyền phủ kín, tôi đến gần vuốt ve lên chữ viết của anh mà nhung nhớ, cổ nặn ra nụ cười mà cho rằng, anh đang rất hạnh phúc. Có lẽ chẳng chính tôi cứ nhung nhớ mà làm anh bận lòng? Bạch Kinh Thần, chỉ mong anh bình an mà hạnh phúc. Tôi dùng bút màu, nắn nót từng chữ, từng nét đau như dao cứa,

nhưng trên môi nụ cười nhàn nhạt, nào nề vô cùng. Không kìm được lại lật những bức ảnh mà đọc đi đọc lại, từng lời nói trong lòng anh, khiến tôi nhớ anh vô cùng, trong vest sang trọng, mọi cử chỉ nhẹ nhàng, lại rất ít cười, nhưng chưa bao giờ làm tôi tổn thương, anh đã sớm ghi chặt trong trái tim tôi. Có lẽ tôi nên dừng lại trò chuyện này đi, không nên suy vọng nữa vậy. Gạt đi nước mắt mà đặt bút xuống, dòng chữ đỏ nổi bật giữa chốn âm u, chứa chan biết bao nhiêu tình cảm, nhưng lại chẳng ai đọc đến.

Mùa thu lại tới, thời gian trôi đi nhanh, tôi cũng gần 30, bước qua xuân này là tròn 26. Chính bây giờ, ngồi đó, nhìn lá bay theo gió, phong cảnh thụ tình khiến người ngồi nhớ người thương, tìm lại đau đớn. Cả đoạn đường vắng vẻ, tôi bước đi không biết hướng đến, cổ thụ xung quanh, những tán cây đứng đưa đưa đưa lại có lá rơi xuống, không kìm được, tôi liền ngồi hõm xuống, rứt đầu vào gối mà khóc đến thương tâm, nấc thật nặng nề. Gió hiu hiu, lá lại động đậy mà bay nhẹ là tả. Chính bản thân vô lực mà ghi xuống đất, toàn thân ngồi bẹp xuống. Bỗng cảm nhận được, một cánh tay ấm áp đang đặt lên vai mình mà ôm chặt, cũng có vui mừng cũng có chột dạ, tôi vẫn không ngẩng đầu, như cũ mà khóc cho hết nước mắt mới thôi. Chính lúc bản thân đau khổ, lại có người cùng chia sẻ như vậy, còn mong mỗi điều gì hơn thế? Đừng khiến bản thân quay đầu vọng tưởng mà hưởng thụ viễn vông. Nhưng con đường tơ hồng đó đã sớm đóng chặt, liệu ai có đủ can đảm để mở nó ra lần nữa? Tôi mở đôi mắt nặng trĩu, hàng mi ướt ướt mà dựa vào khuôn ngực rắn chắc của người đối diện, nắm nhẹ vạt áo vest mềm mại, hương bạc hà như được trải khắp bốn phía, sao bản thân lại mong rằng sẽ xuất hiện hương lái? Chẳng phải bạc hà dễ chịu hơn?

- Em như vậy, khiến tôi phải làm sao mới đúng? Câu này tôi đã được nghe nhiều lần, nhưng bây giờ lại là thanh âm khác nói lên.

- Cảm ơn. Người có chút run nhẹ, càng ôm chặt tôi hơn, bàn tay sớm luồn vào tóc tôi mà đưa vào lòng.

- Đừng nói thế nữa, tôi thấy rất bất an.

- Vậy không nhắc lại vậy. Tiếng nói có chút khàn đặc nhưng tôi vẫn cố nói, tay đã sớm chìa ra mà đáp ôm anh. Dường như cảm nhận được cơ thể anh có chút cứng nhắc nhưng nhanh chóng trở lại bình thường và càng thả lỏng. Tôi ngửa đầu trên môi có chút cười nhạt, hôn nhẹ lên vành môi hoàn hảo đối diện nhưng chỉ là lướt qua, như vậy cũng đủ làm rung động lòng người. Cảnh này thực sự rất quen, lúc đó chỉ có lòng vui vẻ và yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Từ từ nhấm nháp dư vị những ngày thường (1)

Cứ như một giấc mộng dài, mọi thứ lại quay về nơi bắt đầu, chỉ có tôi luyến tiếc giữ chiếc chìa khoá kia cùng với chức vụ thư ký ngụ bên anh. Sớm đã định từ chức và gửi cho Ngưng Phỉ truyền lại nhưng vẫn là thôi đi. Việc đơn giản như vậy nhưng chính bản thân lại nhắc tay không nổi. Chính bản thân ngây ngốc trên giường lớn, nhìn ra phong lâm bên ngoài. Chiếc phòng này không còn hồng như ngày nào, đã được thay thế bởi màu xám nhạt màu, tính ra cũng có chút sáng và tôi xem nó là đơn giản nhất rồi. Nhưng có một thứ duy nhất chưa bao giờ biến đi là hương lái thoang thoảng, cứ ngủ đến, khoe mắt lại cay xè nhớ lại cảnh tượng lúc đó. Đối mặt với anh - Bạch Kinh Thần, ngay cả khiến bản thân đau lòng tôi cũng nói ra, Vũ Thuần dù sau nghĩ đi nghĩ lại vẫn là lo lắng cho chủ tử. Chính bản thân tôi cũng không hề mong anh bận tâm chuyện gì, nhưng chưa chắc gì hiểu được anh hay nhận thấy anh đang nghĩ gì? Chỉ có anh là luôn làm được điều đó. Nhìn tấm ảnh nhấp nháy trên màn hình, chính gương mặt anh đang ngủ say nhưng lại tuần dật đến mê người. Nhớ nhưng ngày càng không dứt được. Tấm màn trắng huu quạnh đến khó coi, lung lay trước gió khiến tôi ôm vai bản thân mà cười nhạt. Vẫn là luôn nhớ tấm thân đơn chiếc kia cười trên chiếc Ferrari điều nghệ đến điên đảo, đầy ước vọng. Bỏ môi bạc ngà ngà rượu và thuốc lá, cơ thể lạnh lẽo như hàn khí ăn vào huyết mạch nhưng vẫn khiến tôi cảm thấy hơi ấm khi đến gần. Dựa vào lồng ngực đó cùng tận hưởng cả hai trái tim cùng đập một nhịp, hay những phút giây vui vẻ trên đũa anh. Mặc dù anh cao hơn tôi tận 2 cái đầu nhưng vẫn chưa bao giờ khiến tôi cảm thấy mình thấp hơn, thậm chí muốn hôn anh cũng thuận tiện được. Gương mặt anh lúc tôi ngoảnh đi chỉ còn tuyệt vọng chan chứa, nước mắt người đàn ông lấp lánh hơn người phụ nữ gấp ngàn lần nhưng lại rất khó khăn để rơi xuống...

Hôm nay tôi quyết định tăng ca, nếu không cũng chẳng biết bản thân nên làm gì ngoài ngồi ngẩn người thờ ra như không hồn nhập thể. Cũng còn rất nhiều sổ sách chưa đựng tới nên cũng so ra đáng. Đang lúc ghi xem xét từng chi tiết trước khi duyệt thì liền vang lên tiếng gõ cửa. Tôi ngược mắt lên, tay vẫn không dừng lại. Thì ra là hần - Phong Khuân, nhưng danh xưng lại quên mất. Thật là! Có chút lơ đãng muốn đánh vào đầu bản thân mà tự độc thoại trách cứ. Liếc xuống tay hần cầm hai ly cà phê bốc khói nghi ngút. Mắt thấy hần đến gần, tôi càng muốn tỏ ra bận rộn hơn nên càng tăng tốc hơn.

- Cô là cô ý không nhìn đến tôi?

- Nào có, thực thất lễ quá. Hai tay chìa ra cười vui vẻ mà nhận lấy một ly nhưng hần rứt tay lại làm tay tôi rơi khoảng không, có chút xấu hổ mà quay đi.

- Cho cô. Hần lại đưa đến gần một lần nữa, tôi nhìn thấy thành ý hiện lên mặt mới gạt đầu qua loa mà nhận lấy. Tốt nhất là tôi không nên có thái độ. Uống một ngụm liền thấy không thông vì cà phê này quá ngọt lại lỏng như nước lã. Chính bản thân nhận ra từ lúc nào khẩu vị cà phê lại y hệt anh, không lỏng cũng không đặc, đường 1 nửa vừa phải. Thăm mím môi mà nuốt tiếp, bắt buộc bản thân uống hết. Nhìn hần đã sớm ngồi ở sofa mà tựa đầu. Nói ra, hần cũng thuận mắt đấy nhưng tôi lại chẳng có tâm tư để ý. Nhúng vai, ngồi xuống làm tiếp nhưng một hồi lâu hần vẫn như vậy, mắt vẫn nhắm tịt, không hề động đậy. Tôi có chút thấy kì lạ mà đến gần, còn đề phòng nhỏ nhẹ.

- Này, không nên ngủ ở đây đâu. Hấn vẫn im lặng, không buồn mở thị.

- Này. Đến gần mới ngửi thấy mùi rượu nồng nặc dường như hơi bị nhiều nhưng lúc đầu sao vẫn nhìn thấy hấn còn rất tỉnh táo? Chỉ là nhẹ nhàng hơn lúc trước, hèn chi, cứ thấy là lạ? Nhẹ lay người hấn, bỗng một lực đạo lớn cầm tôi lại, bản thân rơi hoàn toàn lên người hấn, hấn nhích người, nhìn thẳng vào mắt tôi. Tay chân tôi lại rụn ròi mà chẳng còn sức chống cự. Mùi rượu lại xông lên thật khiến tôi nghẹt thở mà, có chút tránh mắt đi mà căng thẳng.

- Anh muốn gì, mau buông tôi ra.... chúng ta đang ở đâu? Anh chớ làm càng. Lần này không tránh mà nhìn hấn bằng ánh mắt nghiêm nghị, hấn vẫn không để tâm đến mà ngày càng siết chặt khiến tôi xuýt xoa lên. Đột nhiên bờ môi hấn phủ lên môi tôi. Có chút bất ngờ mà tròn mắt, lợi dụng lúc này mà đẩy hấn, lại không một chút di chuyển được hấn. Có chút sợ hãi, trong nội tâm như muốn hét lên nhưng tiếng tăm lại chẳng thể thoát ra yết hầu mà nghẹn lại. Chẳng ngờ, hấn lại buông ra, tôi không thêm nhìn đến nữa, được thả lỏng liền bật dậy mà chạy ra ngoài, càng xa càng tốt, hiện giờ bản thân chỉ nghĩ được cái đó thôi. Chạy khá xa ngoài lại nhìn, không thấy bóng dáng hấn tôi liền thở phào, cảm nhận được phía trước môi mình có chút đông đưa do rượu từ môi hấn mà truyền qua. Tôi nhanh lấy tay chà sát liên tục, một hồi mới ngừng lại mà cười vô thức, mình còn tưởng bản thân như cái lão hoàn đồng?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Từ từ nhấp nhám dư vị những ngày thường (2)

Nhìn màn đêm, càng luống cuống tay chân, không biết phải đi nơi nào cho đúng. Nhìn ánh đèn hộp đêm Bích Vũ nhấp nháy liên thấy đắng miệng mà bước đến gần. Về kiểu sa của nó không những giảm đi mà là lỏng lẻo hơn rất nhiều, chứng tỏ khảm khá cao. Lấy tay gạt đi giữa không trung bắt buộc bản thân không lo nghĩ. Bước chân vào, người tiếp phía trước lại đổi người khác, tôi cười nhả nhận mà nói tên Triền Lâm. Liền được đưa từng bước đến. Hấn liếc mắt thấy tôi cũng có chút ngỡ ngàng nhưng lại nhanh chóng đưa mắt đi như không thấy gì. Tôi ngồi xa hấn khoảng hai chỗ, cảm bình rượu to mà ực thẳng xuống liền mấy ngụm, vì rượu có nồng độ cao, vừa vào một chút lại cay xè yết hầu như đốt cháy mọi thứ, tôi có chút ho khan.

- Mọi chuyện theo chiều hướng như vậy, đáng sao? Hấn lại uống một ngụm nhỏ mà thưởng thức, vừa cười nhạt. Tôi thì chẳng buồn trả lời, lại ực như cũ, dường như có chút quen nên đỡ hơn cả giác ban đầu nhiều.

- Đêm nay cứ thoải mái, không còn chuyện bên ngoài được không?

- Lady first. Vừa nghe hấn cụng vào bình rượu mà tôi liền cao hứng cười tươi.

- Em không phải là các kỹ nữ tiếp rượu anh đâu. Chẳng hiểu sao? Càng uống càng thấy tỉnh táo ra, cả người rần rần hơi nóng như muốn đốt cháy.

- Uống đi. Tôi vừa định tu thêm thì hấn chặn lại.

- Bích Vũ này không thiếu ly đâu?

- Nó chỉ thiếu hấn không thể có nhiều sâu rượu như anh đúng không?

- Cái con bé này.....

- À.... quên mất. Anh bao tuổi rồi nhỉ? Vẫn chưa ý định tiến hôn? Hay chưa có đối tượng?

- Chưa tới lượt em ngó tôi.

- Hừ..... chẳng qua là mẹ sốt ruột cả lên thôi! Chứ ai có rảnh thời gian mà để tâm ngoài bà chứ.

- Trong Ti thị có một nơi đang trống, hay em nhận đi cho tiện. Thấy tôi ậm ờ, hấn liền có chút kinh ngạc.

- Vẫn chưa rời Bạch thị? Tôi có chút không dám nhìn mà gật đầu nặng nề. Mí mắt cũng sòm nặng trĩu. Hơi còn lằng lằng làm tôi như tự do trong tiên cảnh. Thần trí óc quay mòng mòng. Tay vẫn là cầm ly rượu mà cạn, từ ly nỳ đến ly khác, chưa biết dùng hay đủ là gì. Dạ dày vì cả buổi chiều chưa có gì nay lại vào rượu thì hơi nhói lên, bệnh cũ lại tái phát, càng uống vào dạ dày càng sôi sùng sục lên, tôi cố gắng nín thở, nhìn về phía Triền Lâm mà trán hắc đầy mồ hôi vì đau đớn. Hấn rút cuộc cũng lo chìm đắm trong suy nghĩ mà không nhận ra, tôi thở phào mà vùi hai chân lại với nhau. Nhớ đến lúc trước, mỗi lần tôi bị như này Bạch Kinh Thần anh đều cho tôi một ly nước nóng làm tôi ấm lòng, nhưng bây giờ chắc bản thân phải tự lo lấy. Tôi gọi tiếp mang một ly nước, chưa quá bao lâu trước mặt đã có một ấm nước nóng hổi. Tôi uống vào một ly, thấy cũng đỡ hơn lúc trước nhưng sao, lòng tôi đau đớn thế này? Lấy gì để chữa hết được đây? Có phải vô phương cứu chữa rồi hay không? Từng giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống, nặng nề vô cùng, giọt nước ấm hình rơi trên má càng làm động lòng người một phen. Hấn buông ly từ từ lại gần, cho tôi dựa vào lồng ngực đó mà khóc cho hết, cảm thấy được an ủi nên cũng mạnh mẽ ôm hấn thật chặt.

- Uống cũng đã uống rồi, về thôi! Đàng Đàng chắc là đang chờ em đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Từ từ nhấp nháp dư vị những ngày thường (3)

- Em chính là không dám gặp thằng bé! Tiếng khóc thê thảm ngày càng lớn hơn nhiều, hấn càng vỗ nhẹ lưng tôi mà an ủi.
- Em và người đó không còn hi vọng, há chỉ phải nghĩ đến? Tôi lắc đầu, thực sự người ngoài cuộc sẽ không biết được cảm giác bên trong như thế nào, nhưng tôi cũng cười cười theo.
- Được, không phiền không bận nữa. Thực sự cũng cảm thấy có chút tia dễ chịu vọt qua lòng.
- Anh đưa em về. Hấn ôm nhẹ người tôi lên mà đi, tôi vì hơi men thấm ít nhiều nên mắt cũng lơ lơ không còn tri giác thứ gì nữa, trong tâm tư chỉ xót lại, tiếng hát khàn khàn với giai điệu buồn đến khó tưởng, có chút đau nhói ở lồng ngực mà vô thức đưa tay xoa mạnh hòng bớt đi.

Tôi xoay người, bị chính ánh nắng kia chiếu thẳng vào mắt sinh khó chịu mà miễn cưỡng mở mắt dù vẫn đang rất ngáy ngủ. Đầu óc nặng trĩu một bộ, nhũn nhũn thực chặt mà xoa tới xoa lui vẫn chưa nguôi. Nhìn đến bát canh giải rượu bốc khói nghi ngút bên cạnh, mới đưa tay hơp một ngụm, nhớ lại những gì đã xảy ra? Và bằng cách nào bản thân trở về nhà được. Những lại chẳng thể nhớ ra nổi, nhức như muốn vỡ làm hai, đành cho qua luôn vậy, dù sao cũng về nhà an toàn, há chỉ phải nghĩ đến cho mệt? Nhìn ra cửa sổ cao, mặt trời đã đứng bóng từ lâu, hơi ẩm nóng cũng từ từ truyền nhiệt vào, làm cả căn phòng hực hực, tôi nhanh tay bật điều hoà, nhìn đồng hồ đeo tay, chết.....! 1h chiều rồi đấy. Điện thoại cũng reo lên.

- Alo.
- Cô mau đến công ty nhanh, cô quên rằng hôm nay là ngày chủ tịch về nước sao? Giấy tờ chuẩn bị hôm trước cũng một lượt đem theo đi. Xe đón sắp rời rồi này.
- Tôi biết rồi, cho tôi 10" đi. Tôi vừa cúp máy, nhảy bật khỏi giường mà chạy nhanh vào toilet. Vừa ra nhìn mình trong gương chẳng khác một con quái thú, đầu tóc rũ rượi một mớ hỗn độn, xem chừng là có thể áp trứng chim trên đấy. Vươn tay búi cao lên, mắt thấy gọn gàng thì nhanh trang điểm tạo hình. Vừa đứng 10" vọt lên xe mà phóng như bay đến, thức ăn chuẩn bị cũng chẳng kịp nuốt, bên tay giấy tờ như lúc nào muốn rớt cũng có thể. Dù bận rộn như vậy nhưng trong lòng vẫn có chút mong chờ, buồng khuỷu đến độ tìm như muốn nhảy ra ngoài, đến hít thở cũng khó khăn. Chỉ nghĩ đến gương mặt lạnh lùng kia thôi đã không thông cổ họng rồi.
- Hàm Hàm, cô nhanh chân lẹ tay đi, làm ơn!
- Tôi biết rồi.
- Chẳng hiểu sao thời gian này, chủ tịch lại khó chiều hầu hạ như vậy? Tôi nghe thấy không buồn trả lời mà cầm đồng hồ xem giờ cần thiết và chiếc ipad cần thiết. Tôi và Ngưng Phi cùng đoàn xe khoảng gần 3 chiếc chạy nối liền nhau, tiến thẳng đến sân bay Bắc Kinh. Từ giám đốc, trưởng phòng các ban đều hội có mặt, linh đình như rước một tổng thống không bằng. Tôi quay sang đẩy đẩy tay Ngưng Phi, cô ta nhũn nhũn xoay mặt.
- Sao?
- Khi nào chủ tịch mới đáp xuống?
- 30" nữa.
- Cái quái? 30" nữa mà hỡi hã gấp tôi đến thế! Thật chẳng biết lương tâm nằm đâu.
- Trách nhiệm của chúng ta, đương nhiên phải trực sẵn ở đây, đừng lảng nhàn nữa, tôi có ba đầu sáu tay làm việc cũng không phiền bằng cô đâu.
- Chủ tịch có phi cơ riêng thì sao lại không đi bằng đấy cho nhanh.
- Cô nói ra thực chẳng có đầu óc suy nghĩ thấu đáo trước, chẳng phải dùng phi cơ riêng sẽ phức tạp hơn sao?
- Phức tạp? Tôi chưa hiểu lắm. Ngưng Phi cô lắc đầu, không thêm để ý tôi nữa mà mắt đắm đắm nhìn cánh cửa ra vào khoang bay. Tôi thì mệt mỏi ngồi xuống hàng ghế trống sau lưng. Bắc Kinh hiện tại 30 độ, nắng hừng hực thực khiến khó chịu. Tôi vươn tai lau mồ hôi chảy xuống. Chợt nhìn xung quanh, gương mặt ai cũng căng thẳng, nghiêm nghị đứng một mực thẳng người không dám rời vị trí một bước. Miệng tính nói sao không trải thảm đỏ luôn đi, từng người quỳ xuống cho long trọng nhưng nhanh chóng thay đổi sắc mặt. Đúng là cái miệng hại cái thân là có thật, tôi thờ phào vì đó là chỉ nghĩ trong đầu, chỉ có mình biết. Ngưng Phi liếc mắt đến tôi mà bĩu môi.
- Hàm Hàm, đứng lên, lỡ chủ tịch đi ra, thành ra cô thất lễ.
- Cho tôi ngồi một chút thôi, chân muốn rã rồi, dù sao còn tận 10".

- Thời gian này tôi không chắc chắn, có thể là ra sớm hơn một chút cũng nên đi.

Vừa nói, Bạch Kinh Thần anh cùng Vũ Thuần đi bên cạnh, vừa thảo luận gì đó. Rất lâu rồi mới được nhìn thấy anh, hốc mắt liền đỏ lên mà vô thức đứng lên, đi lại gần. Thân ảnh đó vẫn tuyệt hảo đến khó cưỡng lại. Có vẻ anh gầy hơn lúc trước, gương mặt và cả ánh mắt dường như chỉ còn lạnh lùng và tàn khốc ẩn chứa. Anh đến gần, mùi nước hoa nam tính bay phồng lên khắp nơi, không mở miệng lời nào, loé mắt qua từng người, ở hân như có ma lực, luôn làm người khác sợ hãi, rồi rời lên xe đi. Tôi tay chân đều đông cứng, mắt vẫn luôn nhìn xuống chân bản thân. Nuốt một ngụm nước bọt nhìn chiếc Ferrari rời đi, đám phóng viên bên ngoài cũng nháo nhào mà đuổi theo. Theo như tôi phỏng đoán thì chắc chắn sẽ mau có tin Bạch Kinh Thần, một đế vương thương trường có mặt tại Bắc Kinh. Dường như tôi nghe ngóng được anh sẽ mở cuộc họp báo, nhưng chẳng biết đó là gì? Chắc tôi cũng được có mặt mà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Từ từ nhấp nháp dư vị những ngày thường (4)

Tôi và Ngưng Phị chẳng khác gì là cái đuôi mà chạy theo sau anh, dường như lại thành thói quen luôn. Tôi đứng trước cửa lớn, chưa dám gõ cửa vào trong, luôn hồi hộp, cũng có chút xót xa. Bỗng ở trong lại có tiếng nói vang lên.

- Vào đi. Sao anh biết tôi ở ngoài này, mặc kệ ra sao, tôi vẫn muốn có chấp đến gần anh cho dù có chuyện gì đi nữa cũng chấp thuận nên đó là điều tôi không thể buông tay anh được ra khỏi cuộc đời mình. Chẳng phải bây giờ tôi mới nhận ra là quá trễ không? Tự lúc đầu mà nhân mạnh "không trễ". Đây cửa, hân một thân bảnh bao thoát hai cúc áo thoải mái, nhìn đề mê vì quá đẹp đẽ, bờ môi bạc kia có khi mím chặt có khi buông lỏng thoải mái, từng động tác đều mang theo vẻ đẹp khó cưỡng. Tôi biết là hân biết đến sự tồn tại của tôi ở đây mà không dám lơ là chút nào. Từng bước chân như nhẹ hơn mà kéo tôi đến gần hân, mỗi lúc này cũng cười tươi vì được nhìn thân ảnh mà bản thân nhớ như muốn điên lên được. Tôi đặt sắp giấy chuẩn bị cho buổi họp báo mà hân yêu cầu, thực ra đây là công sức cả tuần lễ tôi mới soạn ra cái nào là hợp lý hay không? Rất mệt mỏi, lúc đầu nghe qua cú tương Ngưng Phị cho tôi công việc bán thời gian qua loa, ai nhè lại được sử dụng đến, nhưng dù sao tôi cũng chăm chút từng câu nên xem ra không tệ lắm. Hân càng xem càng cau mày, đặt lại trên bàn không thèm nhìn đến nữa. Mắt lại nhìn chăm chăm ở vị tính, tay gõ lộc cộc, vẫn không dừng ánh mắt ở tôi giây nào, đối xử với một Bạch Kinh Thần như vậy, tôi thực không quen, nhìn trong mắt hân toàn bộ đều xa cách, lạnh lẽo đến đóng băng tôi. Giữa hai người gần như vậy nhưng sao tôi lại thấy hân và tôi trong lòng xa cách nhau đến nhìn bóng lưng cũng chẳng có cơ hội. Vì hân quát lên nên tôi mới giật nảy mình, dưới đáy mắt có long lanh vì sợ hãi.

- Đây.

- Vâng thưa chủ tịch. Tôi che dấu biểu cảm trên mặt mà cúi người xuống, không dám để lộ bản thân như muốn khóc ra.

- Cô có nghe tôi nói gì không? Mơ mơ như cô chừng nào mới xong chuyện.

- Tôi thành thật xin...

- Kêu Ngưng Phị vào đây cho tôi. Hân không đợi tôi nói hết mà ngắt ngang. Sự uỷ khuất dâng đầy trong tâm tư. Tôi cũng nhanh chân đi ra ngoài, không dám trễ chút nào vì sợ hân lại nổi giận vì mình. Sau khi Ngưng Phị được tôi truyền lại liền mặt mày xụ xuống lườm tôi rồi chạy vào trong nhanh. Tôi vỗ vỗ lồng ngực, ánh mắt đỏ lên. Sao đau thế? Mày làm sao vậy hả, bình thường cũng không đau như vậy? Tôi cứ vỗ rồi vỗ vào ngực mình, nước mắt không kim được mà buông xuống, tôi hít thở sâu một cái mới tìm khăn giấy lau đi. Tôi cứ một mực nhìn vào cánh cửa trùng dương kia mà ngó mãi. Anh đang ở kia, không ở đâu xa đúng không?

- Thắm Thắm, em ăn gì chưa? Là cuộc gọi của Dân Dịch anh.

- Tôi ăn rồi. Trả lời cho qua loa chứ thực ra bản thân vẫn chưa nhét gì vào bụng cho thoải mái.

- Em nói dối, tôi có thể nghe được tiếng bụng em kêu xột xột? Tôi hốt hoảng mà hỏi lại.

- Thật sao?

- Đây, quả thực em chưa ăn. Tôi có hơi giật mép, chẳng phải tôi đã bị hân lừa cách này nhiều lần rồi sao? Sao vẫn chưa chịu rút kinh nghiệm chứ. Nhận ra mắt vẫn nhìn đắm đắm nơi đó, mất thời gian cũng khá nhiều, hiện tại bản thân chả khác xác không hồn.

- Đâu rồi?

- Tôi này.

- Chiều tôi đón em được không?

- Không, tôi không muốn.
- Có chỗ này vui lắm, em chắc chắn rất thích.
- Tôi không muốn.
- Tôi có chuyện này nhất định em muốn biết.
- Chuyện tôi muốn biết?
- Em không muốn nên tôi nghĩ tôi nên đổi ý.

Tôi suy nghĩ, anh ta muốn nói gì, ngay lúc Bạch Kinh Thần về nước, hẳn lại nói có chuyện muốn nói với tôi, chẳng lẽ liên quan Kinh Thần anh? Làm tôi không chút do dự đồng ý.

Ở đầu dây kia điện thoại, hẳn bấm tắt máy, khoé miệng nhếch lên thực nam tính, sự nho nhã thường ngày đều mất hết chỉ còn lại ánh mắt buông khoáng, khốc liệt đến khó coi. Trợ lý Du chưa bao giờ nhìn thấy, cô ta sợ hãi mà biết đường tránh đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Vô nhiên lại như vậy

Đối mặt với Dân Dịch - anh, tôi sẽ không đồng ý có buổi tối ở những nhà hàng sang trọng phát ngáy nữa mà là ở Sảo tiệm bánh, nơi này tôi thường xuyên đưa Đẳng Đẳng đi học xong thì ẩn mình vào đây mà ngồi ngáy ra. Không gian cổ kính, các khoang ngồi được làm ngăn cách kín đáo nhưng không tạo cho khách hàng cảm giác khó thở hay khó chịu ngược lại càng thấy thoải mái. Với tông màu cổ điển nâu nhạt càng làm tôi thích mắt với những bóng đèn mờ nhỏ bố trí xung quanh không tạo cảm giác u tối, nhìn cách bài trí và các bức tranh thêu cầm vẽ bằng tay làm tất cả trở nên hài hoà. Chủ quán là một bà chủ tóc hoa râm, thì ra bà là người ngồi kế tôi trên máy bay của 20 năm về trước. Cho đến nay, câu nói của bà vẫn còn vang vọng trong đầu tôi như để nhắc nhở từng bước đi của mình thêm chín chắn.

Cứ bước vào, cư nhiên lại sẽ thấy hình bóng bà đứng trang trí bánh hay pha cà phê mùi hương thực sự khiến tôi nghiện đến một tuần không đụng liền phát điên. Vị có chút béo nhưng không quá ngấy, với nếu dùng chung với phần bánh bông lan cuốn lá dứa ngọt nhẹ và trà ngâm với quyền sách hay thì thực là một ngày dài trôi qua mau. Giá như cuộc đời lúc nào cũng bình lặng trôi qua như vậy thì tốt biết bao? Sẽ chẳng có phát sinh chuyện phiền lòng.

- Thầm Thầm, hôm nay không dẫn Đẳng Đẳng theo à? Ta vừa chuẩn bị mẫu bánh phô mai như mọi khi đây này.

Tôi cười cười mà lắc tay qua lại mà đến gần quầy.

- Thăng bé còn nhiều bài tập ở trường lắm ạ! Với lại cháu dạo gần đây bận rộn nên không thể ở bên thăng bé mà đưa đi mãi.

Nét mặt già nua lộ rõ vẻ thất vọng khi không nhìn thấy bóng dáng chạy nhảy háng hái của Đẳng Đẳng làm tôi càng cảm thương bà vì bà chẳng còn ai sống bên cạnh ở Trung Quốc cả, con cái thì lại định cư ở ngoại quốc, vì bà thương nhớ đất mẹ của bà nên không nỡ xa cách với lại tôi nghĩ chắc là có nhiều kỷ niệm bà không thể bỏ lại nơi này. Là lắm! Mỗi năm, bà lại ra nghĩa trang, nhìn ngôi mộ xanh cỏ của một nam nhân mà nhìn mãi không ngán, đáy mắt hoàn toàn buồn bã đọng lại, quang lệ cũng mập mờ dưới con mắt nhăn nheo theo thời gian của bà, tôi có lúc muốn hỏi han nhưng sợ là không được tiện. Chắc hẳn đây là vết thương lòng lớn mà bà cảm thấy mãi lòng nhiều.

- Chàng trai này.....?

Nghe giọng điệu mập mờ của bà, tôi còn nghe rõ trong đó có chút trêu ghẹo, lúc này mới thoát khỏi suy nghĩ của mình mà xoay người nhìn Dân Dịch đang đứng phía sau tôi. Tôi nhướn mày ý rằng vào chỗ ngồi đi, anh hiểu mà mới bước tiêu sái, chọn tùy ý mà ngồi xuống tao nhã. Lúc này, bà kéo tôi lại gần, nháy mắt với tôi một cái, trong đầu tôi liền xuất hiện ý niệm, bà đang nghĩ không đứng đắn về cháu?

- Cháu trai Dân gia quả thực không tệ, khí thế ôn nhu tao nhã liền đi vào lòng mọi người như mây như nước nhẹ nhàng. Cháu quen biết thế nào? Cả hai tương đầu ý hợp.

Tôi vẫn còn đang thắc mắc, sao bà ấy lại biết được anh là người Dân gia, quả là gia thế phía sau của bà tôi thực đoán không ra, bí ẩn kín đáo như rom, nhưng nghe về sau, gương mặt liền đỏ lên mà phồng má ra như muốn nhảy cẫng lên vì xấu hổ.

- Bà!!! Anh ấy là học trưởng năm xưa của cháu, ngoài ra sâu xa hơn thì cháu chưa cảm nhận tới.

- Cháu bao nhiêu cái xuân cũng chẳng đuổi kịp ta, "gừng càng già càng cay" cháu nghĩ ta là con nít không nhìn ra. Ta còn chưa lú lần nha! Nhìn cháu liền biết có bao nhiêu thiện cảm với anh chàng tài hoa kia! Dân gia cũng không tệ đâu, ta nghĩ cháu nhận được hòm kim cương rồi đấy, đừng kén chọn nữa.

Ta rất buồn cho cháu và ba ba của Đàng Đàng. Mặc dù cháu không nói ra cho ta biết là ai nhưng ta biết, con mắt nhìn của cháu không tẹ vào đâu, chắc hẳn cũng tuần mỹ không kém, nhưng ta cũng không muốn cháu nhắc lại làm gì, ta biết cháu đau thương lắm đúng không? Hiện tại, phòng không lạnh lẽo như vậy, có sao vô nhiên xuất hiện chiếc sưỡi ảm lại không màng đến mà đi mơ tưởng..... mà thôi ta chỉ nói như vậy, cháu đừng bận tâm. Ta cũng chỉ nhắc chừng cháu vậy.

- Cháu có biết, lòng cháu thế nào chứ? Nhưng.....

Bà thế mà đẩy tôi ra ngoài, giục tôi mau trở lại đi, chắc anh đã ngồi ngóng lâu rồi, làm tôi cũng có chút ngại ngùng. Cà phê và bánh meringue ra như cũ nhưng tôi lướt hần, tôi mới đắm đắm đi lại quây mà chọn, lúc trước tôi có tìm hiểu anh một chút, nhưng tội là cái đầu gỗ này nhớ dai quá nên tôi bây giờ mọi thứ đều nhớ rõ như in mà chọn một cốc ca cao đắng với một viên đường. Anh thấy tôi bụng khay gỗ lại mới ngạc nhiên.

- Sao em biết tôi uống thứ này?

- Tuỳ tiện cầm lấy ấy mà.

Tôi bị tiếng cười ngoắt ngoéo của bà phía sau đang cầm khăn mềm lau từ kính mà chú ý, có hơi lúng túng như lúc trước mà đỏ cả mặt, đặt cái "cạch" xuống cho anh mà ngồi xuống đối diện đó, sức nóng trong người vẫn chưa tiêu tan ngược lại càng ngày càng nóng như lửa nên tôi vội bỏ áo choàng bên ngoài mà gác lên thành ghế cao. Anh ngồi đó, ánh mắt như thú vị mà cứ chần chừ làm tôi mất tự nhiên, má hồng càng thể hiện tác dụng của nó mà ửng nữa, đúng là một phản ứng ngu ngốc của con gái là đây. Hết nhạy cảm đỏ mặt lại rơi nước mắt dù chẳng muốn nhưng trời sinh tính con gái đã như vậy, sao có thể cãi lại?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Biểu cảm của em, tôi rất thích!

- Tôi trông kỳ quái?

Tôi vì không được tự nhiên mà nuốt ngụm nước bọt lấy lại chất giọng của mình mà trừng mắt nhìn anh cứ ngồi đấy, hai bàn tay thon dài đan nhau, mắt vẫn cứ là chung thủy nhìn tôi, trong con ngươi, tôi nhận thấy lửa hừng hực, hừng hực càng làm tôi rợn người. Từng nhú mày của tôi, càng làm đường cong hoàn mỹ của hần cong lên, ánh chiều nhẹ dường như để tô điểm thêm cho sự ôn nhu của hần mà sinh hảo cảm trong lòng đây.

- Có ai gọi em đáng yêu chưa?

- Rất nhiều người.

Anh - muốn chặn miệng tôi sao? Đừng mơ!

- "....."

- Chẳng phải anh có việc muốn nói với tôi? Dường như nội dung cuộc gọi tôi không nghe lắm đấy chứ. Anh đừng rảnh rồi mà đùa giỡn thời gian của tôi, nó quý báu lắm đấy.

Vừa nói ra, tôi liền giật mình vì tôi lại thốt ra câu thời gian quý báu, chẳng phải cả ngày ngoại trừ đến Bạch thị ngồi không đánh máy thì cả ngày chẳng còn chuyện gì để hoạt động sao?

- Em đừng sinh ác cảm với tôi được không? Tôi chỉ là muốn gặp em.

- "....."

- Chuyện tôi muốn nói là hai ngày tới, cuộc họp báo của Bạch thị tôi cũng có góp mặt với vị trí cũng khá được quan tâm, dù sao cũng trên thương chiến biết một biết hai, không gọi là "cười ngựa xem hoa" đi.

- Chuyện này có liên can tới tôi sao?

- Chẳng phải em rất quan tâm cái chuyện tôi muốn nói ra sao? Phản ứng như vậy thật chẳng đáng yêu tí nào. Rất may, Đàng Đàng không học tính xấu từ em, không thì lại trở thành ông già khó tính, hờ tỵ lại soi cái này hờ lại mới cái kia, lại mau nóng giận nữa chứ.

Nghe hần nói tôi còn không nhận ra, trong lời nói của anh là nói tới tôi sao? Từ khi nào tôi trở thành một người không tự chủ nổi thế này, mất mặt lúng lẩy một thời. Áo nã mà đánh nhẹ vào đầu một cái coi như thanh tỉnh lại sau một hồi ngẩn ngốc ngây ra.

- Vậy anh nhớ nói tốt tý là được. Cái cần xem trọng thì đem ra cho bọn papa* là được.

- Em từ đầu đến cuối vẫn chiếu cố hân như vậy?

Đối với câu này, tôi cũng chẳng biết phải đối lại thế nào, vì hầu như đã thành thói quen hình thành. Chẳng chiếu cố xuống như vậy đâu, Dận Dịch - anh mà biết được tôi còn không mặt mũi đến nỗi vác gương mặt nặng nề vì hoá trang mà lẻo đẻo theo sau Bạch Kinh Thần làm một thư ký Mặc thì sao? Chắc hẳn đến nửa ánh mắt anh cũng không thèm nhìn tôi như bây giờ đâu. Tôi lắc đầu nhẹ, bất đắc dĩ cười khổ. Tầng tầng sương mù trong lòng lại dày đặc lên, mờ mịt đến tịch mịch.

- Tôi.....anh...

Tôi có chút ngập ngừng, nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu của hắn mà căng thẳng, chẳng phải tôi suy nghĩ nhiều rồi sao? Không vớ anh thì còn tìm kiếm ai đây, chẳng phải lúc trước mê muội anh đến chảy nước miếng mà ngày đêm như một người ngây ngẩn?

- Tôi xem ra cũng... không tệ. Gia thế thì xem như từ trên có thể nhìn xuống đi cũng có thể coi là hợp tình hợp nhãn. Cân xứng không chút chiêm lệch. Sẽ không bị gọi đùa lệch....

- "....."

Nhìn anh ngây ra, tôi cũng giật mình mà im bất, mím đôi môi đỏ mọng của mình mà nhìn xung quanh, nếu không có người thì chắc tôi đã tự bạt đãi bản thân bằng một cái tát thật đau đến điếng người rồi. Thực ra, đến ra tay với bản thân tôi cũng không tệ đâu nha! Vì như thế, đầu óc ngổ cụt của tôi mới có lượng thức tỉnh mà khai sáng nó, làm tôi tỉnh lại trong cơn u mê. Vì mãi lo trách cứ bản thân, không nhận ra động tĩnh hắn, hắn đã sớm cười đến híp mắt, chẳng qua ban nãy hắn hiểu nhưng lại có chút muốn nhìn tôi khản trương thế nào ấy mà?

Bỗng tôi nháy mắt một cái to tròn, môi bên dưới lại bị một khối mềm toả hương nam tính xâm chiếm lấy, trợn mắt lên, tay theo quán tính đẩy anh ra nhưng nhanh chóng bị kèm cặp lại. Anh môi mềm hôn lên môi tôi có chút nhẹ nhưng lúc sau lại hoàn toàn mãnh liệt. Đầu lưỡi bắt đầu linh hoạt, thể hiện xâm chiếm mà càn quét vào khoang miệng ngọt ngào. Hai đầu lưỡi dây dưa bên trong, một lại nâng động như lửa, một lại hơi chậm chạp mềm nhũn như nước mà đáp trả. Anh đặt tay sau ót tôi mà đẩy gần hơn khoảng cách hai người chỉ trong gang tấc nhỏ thì hoà thành một. Lúc này ý thức tôi không còn một mảnh nào nữa, hoàn toàn bị khí thể lửa đốt cháy đến nóng hết cả người. Hô hấp ngày càng bị hắn húc lấy nên tôi có chút ửng đỏ mặt mà thờ dòn dập.

- Thờ bằng mũi, không phải bằng môi.

Hắn thì thâm mị hoặc vào tai tôi nhưng tôi sớm nhạy cảm nên khi đầu lưỡi hắn tiến tới thì lại rút người nhất cây lại như rùa khi ai đụng đến nơi nhạy cảm của thì nó liền rúc vào mai cứng mà trốn. Tôi lại rúc vào lòng hắn càng làm hắn thêm phần khởi mà mút môi tôi lần nữa.

- Tôi thực sự rất thích biểu cảm của em hiện tại, chân thực và rất đáng yêu nha!

Bị lời chọc ghẹo của hắn mà càng thêm đỏ mặt tía tai, nụ cười ngượng càng nở rộng ra nhưng nhanh bị hắn nuốt lấy bằng bờ môi ấm áp kia nhưng trong lòng tôi thực sự vui vẻ? Bị anh ôm lấy, nhưng hình ảnh lớn vồn trong vô thức trí là nam nhân khác, mà nam nhân đó với hiện tại đều không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Hồng mây bướm vờn

Tôi nhắm chặt mắt lại, cho bản thân cảm nhận rõ nụ hôn có bao nhiêu nóng bỏng liền có bấy nhiêu. Thế giới này nhỏ bé quá! Thực sự rất nhỏ.

Tự hồi một lần nữa, nhanh tay đẩy hắn ra, tôi thở dốc mà dựa người hoàn toàn vào anh, không còn chút sức lực, chiếc mũi cao cũng đỏ chót, bên tai còn lưu lại tiếng cười trầm thấp ranh mãnh của người nào đó.

Tôi đang ngồi bấm văn bản nhảm chán thì Bạch Kinh Thần - anh bắt buộc tôi phải làm lại bản báo cáo, nhằm lúc suy nghĩ sao anh không đuổi tôi đi, ít ra được đuổi quang minh chính đại mà đi. Chính vì do tôi không nhớ làm ra từ việc giấy. Đối mặt với anh hàng ngày mặc dù rất hạnh phúc nhưng mặt khác lại chịu không nổi, thẹn với lòng. Đang thơ thẩn, phía sau lại có người đi vào, cầm một bó hoa hồng lớn bằng tôi này, nhưng tôi không hề để ý, chỉ lo nhìn quang cảnh xanh lam trước mắt, thả hồn theo mây. Ngưng Phỉ có chút bất ngờ mà lay tôi, tôi mới sực tỉnh mà nhìn cô.

- Có người gửi hoa cho cô.

Phía sau liền truyền đến tiếng nam nhân quen thuộc, tôi xoay qua liền đập mạnh vào mắt và Dận Dịch - anh trong trang phục của người giao hoa, tôi thâm thán hôm nay hắn không được bình thường? Nhưng thứ làm tôi kinh hoàng là sao hắn biết tôi ở đây? Lại gần mà nhìn anh bằng cặp mắt run rẩy.

Anh thấy tôi phản ứng như vậy nhất thời cứng đờ xong nhanh tay luột còi ra bộ đồ choàng bên ngoài, lại hiện lên là một người đàn ông thanh tú lịch lãm với âu phục xám tro đường may cắt tỉa khéo léo, không sai sót một chi tiết vì hoàn hảo. Rạng ngời khiến đầy con mắt hâm mộ xung quanh chú ý, đặc

biệt là nữ nhân. Nhưng một hồi nhìn kỹ ai cũng nhận ra đây là Dận tổng - Dận gia, ánh mắt cũng thay đổi thành kính trọng mà đôi. Anh đưa hoa lại gần tươi cười làm đầy mắt tôi quang lệ mà run rẩy.

Anh vươn tay thon dài mà vuốt ve mặt tôi mà tôi. Đẩy bó hoa vào lòng tôi mà cười thâm tình.

- Hạnh phúc quá mà muốn khóc!/? Thắm Thắm mạnh mẽ từ chối tôi ba bốn lần khiến tôi xụ mặt đi đâu rồi?

- Em là Mộ Thi Hàm!

- Em là ai tôi cũng yêu thích em. Tôi không thích đối mặt với em là Thi Hàm, tôi thích Thắm Thắm đáng yêu hơn.

Tôi gạt đầu, nước mắt đã sớm nhiều nhão lên gương mặt thanh tú. Tôi ôm chặt bó hoa trong lòng mong nó làm lòng mình bớt lạnh lẽo nhưng lại ngại cặp mắt "khách quan" mà đẩy tay anh đặt bó hoa xuống dưới ghế ngồi. Bạch Kinh Thần - anh cũng đứng lúc đi ra, môi cười nhẹ lịch thiệp như tiếp đối tác, Dận Dịch cũng không muốn tôi khó xử mà cứ thế tiêu sái đến Bạch Kinh Thần mà vỗ vai như đối tác như bạn bè gặp lại. Ai cũng sáng rõ mắt nhìn hai người đàn ông vàng trước mặt, niềm khao khát của toàn nữ nhân.

Tiền có, sắc lại càng có nhiều, quyền lực không thiếu, đã thế khí chất tỏa xung quanh người còn mạnh mẽ, từng bước đi cử chỉ đều tôn quý. Thấy hai người khuất dần sau cửa thêu phượng mộc lớn, tôi mới định hình lại không thêm để ý thị quan mà ngồi xuống. Tay cứ vô thức mà vuốt ve bó hoa, trên môi cánh bướm cười cũng lớn vồn ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Em đang ở gần hay xa tôi?

Tôi đang ngồi trước bàn trang điểm thì Đẳng Đẳng chạy lại, trên mép còn khéo dính một ít sữa và vụn bánh mì, tôi cười cười vì vẻ mặt ngơ ngác ngáy ngủ của thằng bé.

- Có phải mẹ đưa Đẳng Đẳng đến trường?

- Đương nhiên, mẹ đưa con đi học mà, hôm nay không cần phiền đến chú Quách.

- Gần đây mẹ ổn hơn trước.

- Ý con là....

Tôi nhủ mảy, thực sự biết là Đẳng Đẳng quan sát được từng nét mặt cử chỉ tôi dường như tốt hơn hẳn lúc trước nhưng lại không hiểu hàm ý ẩn chứa của thằng bé.

- Ý Đẳng Đẳng là con cứ thấy mẹ đi với chú Dịch....mẹ....mẹ không thương ba ba nữa đúng không?

Thằng bé ậm ừ nói ra, tôi như bị trời giáng mà như muốn chết đứng tại chỗ, cảm xúc dâng lên thực sự khó tả, chua xót mà cảm tay thằng bé như muốn nó xua đi ý nghĩ đó.

- Với lại... ba ba cũng.....

- Đến giờ đi học rồi, có gì chúng ta nói sau đi, để tránh Đẳng Đẳng trễ giờ nha!!!

Đẳng Đẳng ị mặt, dường như tức tối ghen trong lòng, cầm balô lên rồi đi trước, không chờ tôi thêm nữa. Tôi ngó qua gương qua loa thấy nhan ớn mới quay đi, chạy theo thằng bé phía xa.

Trên xe.....

- Đẳng Đẳng không thích chú Dịch.

Tôi mím môi, cũng chẳng biết đáp lại thế nào mà ậm ờ cho qua, nhưng con người luôn liếc lên xem biểu cảm của thằng bé hiện tại.

- Mẹ có nghe Đẳng Đẳng nói?

- Có. Mẹ đang nghe, rất rõ.

Tự dưng, trong thâm tâm lại như ngàn con dao được xé toạt ra, cảm thấy dường như chẳng thể đau đớn hơn thế này. Tôi biết phải làm sao đây? Tôi biết Đẳng Đẳng luôn muốn có một ba ba, tôi rất muốn bù đắp nhưng giờ, tôi không có quyền lên tiếng nữa. Dận Dịch thì thực tốt, hoàn hảo đến loá mắt

người, nếu tiếp xúc với thằng bé thì lâu ngày dài tháng liền sinh hảo cảm vì anh ôn nhu từ trong ra ngoài, khí chất luôn làm hoà hợp mọi người.

Nhưng Đẳng Đẳng tính khí đều cứng cáp như Bạch Kinh Thần anh, nói một là một, hai là hai. Không nhiều lời, đã nói ghét Dận Dịch anh thì sẽ chẳng bao giờ lại sinh hảo cảm. Tôi thực sự thích một Đẳng Đẳng nhu người, ấm áp hơn là thế này.

- Tôi trường rồi kìa.

Đẳng Đẳng không thèm chào hỏi tôi mà mở cửa xe đi một mạch, tự dừng lại sinh nổi tức giận không đáng có nhưng cô không nỡ la mắng hay trách móc nên chỉ mà nhìn theo bóng lưng nhỏ bé kia đến khi khuất sau cửa lớn mới thôi nhìn.

Tôi bây giờ chỉ còn thằng bé thôi. Có thể tôi là người mẹ không tốt nhưng tôi sẽ cố gắng.

"Ting...ting"

- Alo.

- Chúc em buổi sáng tốt lành.

- Anh đang làm gì?

- Tôi đang nhớ em...muốn phát điên.

Những lời như đường mật này, đáng lẽ ra rót vào lòng tôi phải là vui vẻ đến kiến bu nhưng sao lại ừ ừ không thấy vui.

- Cô lại làm hư sắp văn kiện này bao nhiêu lần? Cô để tâm tư ở đâu.

Bạch Kinh Thần anh hét lớn, tức giận mà đập tay rần chắc xuống bàn, tôi có chút sợ hãi, tự dối lòng mình đây không phải là Bạch Kinh Thần, Bạch Kinh Thần của tôi là người của 2 năm trước.

- Tôi xin lỗi.

Mặc dù biết lỗi của bản thân là không nhẹ nhưng vẫn cảm thấy trong lòng uất tức đến nghẹt thở, nhưng phải cố không cho nước mắt tràn khỏi mi. Không thể đâu! Không thể yếu đuối a!

- Ra ngoài.

Tôi đã quen khi anh cứ quát tháo ra ngoài, vì khi anh trở lại, lúc nào mà tôi chẳng bị như vậy. Nhưng biết là bản thân đã quen đi nhưng lúc nào cũng đau muốn chết đi.

Nhìn thân ảnh nhỏ nhắn gầy guộc đi ra ngoài, trong lòng anh lại sinh ra cảm giác khó tả, khiến anh cũng muốn bị ghen đi, sống mũi cay cay nhưng biểu cảm lại vô tình bên ngoài như không có chuyện gì.

Bàn tay thì nắm chặt lại thành quyền, đầu anh lại bị đau như cũ, khiến anh thở không nổi nữa, bỗng nụ cười rạn rở của nữ nhân xuất hiện trong đầu anh. Nụ cười đó ngọt ngào biết bao, đôi mắt tràn đầy nhu tình và mê lương mà nhìn anh, nữ nhân đó tuyệt mỹ vô cùng nhưng anh chỉ nhìn thấy khoảnh khắc như vậy, không thể nhớ đó là ai.

Anh cầm chặt tấm hình trong tay, anh vẫn giữ nó bên người, chưa bao giờ là xa. Mặc dù anh cưới Tiên Yên nhưng anh lại không muốn đụng đến cô ấy, càng là không ở chung gian phòng sớm tối, mặc dù như vậy cô ấy vẫn là chấp nhận mù quáng vì cô ta yêu anh quá mức, nhưng trong lòng anh lại cứ ám ảnh cô gái trước mặt anh.

"Em là ai? Tại sao tôi lại không nhớ ra em. Em đang ở gần hay xa tôi?"

Thật đáng thương cho anh đi!

Có thể anh đã có một gia đình bên Thẩm Thẩm như anh mong ước...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Chẳng khác nào là không khí mà đối

- Thiếu gia, hiện tại cậu sử dụng những việc liên quan đến chất xám quá nhiều, làm não phải hoạt động liên tục, tôi nghĩ là cậu nên nghỉ ngơi cho lại sức, may ra mới lấy lại ký ức cũ.

Anh nhăn mày kiếm, chịu đựng cơn đau đầu đầu gối và từng ngày. Có lẽ đây là do anh bị trừng phạt đúng không?

- Thời gian liệu trị sẽ kéo dài bao lâu?

Toàn thân anh hiện tại tản ra khí lạnh, hít thở cũng dồn dập.

- Chúng ta cứ thử xem.

Ông là bác sĩ riêng của anh từ lâu, ông cũng tiếp xúc lâu dài nên đối với anh, anh là tôn trọng ông ấy như chú ruột của bản thân mà đối. Ông cũng dành tình yêu thương anh rất nhiều. Nhìn nét mặt già nua của ông, làm anh càng cảm thấy kính trọng.

- Vũ Thiên, tiền khách.

Ngoài cửa, chưa bao lâu liền xuất hiện bóng dáng nữ nhân mảnh mai, gương mặt tươi cười điểm lệ đi đến, ôm anh từ đằng sau mà tươi rói.

- Thần, hôm nay em có nấu món anh thích đấy anh...

- Tôi đang bận, không có thời gian.

Tiền Yên cô cũng đã quen thái độ lạnh nhạt của anh hiện tại nhưng cô lại chẳng thể kim lòng mà hiện quang lệ lên ánh mắt.

- Thần, em muốn xin anh một việc... được không?

Cô ép nép bản thân, giọng nói cũng hạ thành lẩm bẩm, nhìn anh lãnh đạm thì càng hoảng sợ, đến ánh mắt còn không dám nhìn đến gương mặt hùng hổ tuần dật kia.

- Nói.

Anh ngược lại, chẳng hề quan tâm đến thái độ cô đối với anh thế nào? Chỉ đơn giản là nghe và đáp ứng.

- Em muốn xin anh, cho em về thăm ba mẹ.

Cô biết chứ không phải không biết, cô biết rõ bệnh tình của anh, anh mất trí nhớ, không nhớ rõ mọi thứ trước kia. Cả việc anh có người trong lòng vậy kín lòng anh cô đều biết, nhưng cô không thể buông tay. Còn có lúc cô lén trốn vào thư phòng anh, trên mặt bàn là hình ảnh của một cô gái gương mặt mỹ mạo đến khó tả, thánh thoát vô cùng, khiến cô tui thân với lòng mình. Giấm chua lên đến não, theo bản năng vươn tay ra muốn xé nát đi nhưng một giây sau liền rút tay lại vì sợ hãi.

Thử hỏi anh nâng niu như vậy, cô biết rõ, nếu cô phá hủy đi thì anh sẽ làm gì đối với cô? Ly hôn hay vẫn chèn ép cô bằng lãnh đạm?

Cô đã suy nghĩ thực kỹ càng, một năm qua, cô đã được trải qua cảm giác người vợ nên có? Thậm chí phòng anh trang trí thế nào? Hơi thở của anh làm sao? Cô đều không biết được rốt cuộc có mùi vị gì!

Khi nhìn đến địa vị của anh thì cô càng loá mắt, nhưng thứ mà mọi người phụ nữ đều cần là được người đàn ông của mình yêu thương.

Đối với cô, cô không cần vì cô biết anh bận rộn, cô chỉ cần trong tâm trí anh có Tiền Yên cô, những lúc đi về sẽ hỏi han quan tâm cô vài thứ nhưng chỉ là cô mơ ước, thực tế anh chưa bao giờ quan tâm cô.

Cô nắm chặt bàn tay nhỏ bản thân, trong lòng đau đớn mà quyết định, cô đi sẽ không bao giờ trở lại, cũng như không ở bên anh nữa, cô sẽ trở về có cuộc sống mới. Cô tưởng tượng cô là con bạch tuộc mặt dày mà đeo bám anh; được cô sẽ giải thoát cho anh. Cô đã chuẩn bị sẵn giấy ly hôn và cô cũng đã ký tên vào thực cẩn thận và cũng như nhìn rất nhiều lần vì cô luyến tiếc, cô không cần anh để ý vì cô chỉ cần làm vợ anh thì cô đã vui vẻ rồi nhưng cảm giác của anh thì sao?

Ngay từ đầu, anh đã không muốn cưới cô! Và đến bây giờ cũng chưa bao giờ xem cô là người vợ mà đối đãi.

Nhớ lại từng khoảnh khắc lúc trước làm cô đau buồn không thôi.

- Được, ngay ngày mai tôi đặt vé bay cho em.

Nghe xong, cô cũng cười một tay rồi quay đi. Ra khỏi cửa, tầm mắt anh mới chuyển đến cánh cửa đã đóng lại, anh thắc mắc tại sao hôm nay cô lại kỳ lạ như vậy? Không còn dính chặt anh nữa. Đối với anh, anh coi người vợ này...chẳng khác nào là không khí mà đối.

Cô tận dụng thời gian cuối cùng này, cô lên lầu đang rẽ sang phòng mình thì nhìn cánh cửa lớn ở cuối hành lang kia, đó là nơi cấm kỵ mà cô có gan cỡ nào cũng chẳng dám bước gần nhưng hôm nay cô dường như mất hết sợ hãi mà tiến gần lại, đưa tay hồi hộp mà mở ra.

Cả thế giới tối đen như mực hiện ra trước mắt cô, cô bật đèn lên thì căn phòng đơn điệu vô cùng, cô còn nghe rõ mùi sơn bết lên chứng tỏ anh rất ít khi

đặt chân ở lâu nơi này, cô cười một cái, đặt đơn ly hôn lên giường anh, cô muốn anh đọc ở nơi này, cô muốn anh biết đây là cô cho anh thứ anh muốn và điều khoản trong đơn ly hôn. Cô cũng đề rõ, cô không cần bất cứ tài sản của anh. Cái gì cũng không cần.

Cô ôm chặt chiếc gối anh nằm, bên đầu mũi vẫn còn hương lải nhải khiến cô mê mẩn và mường tượng đến thân ảnh tuấn tú kia khi nhắm mắt lại, thì càng đẹp dễ hơn.

Trước khi ra khỏi, cô len trộm chiếc áo sơ mi trắng của anh thường phục mà cất bên người, đây là kỷ niệm của anh cuối cùng mà cô muốn giữ, để nhớ anh, cô còn có thứ để nhìn mà nén lại. Cô cũng đi mọi ngõ ngách trong biệt thự mà vuốt ve mọi thứ.

Đây là lần cuối cùng cô ở nơi này, thực sự cô cũng không muốn nhưng cô không có biện pháp khác.

Cô thực sự không muốn chen ép anh thêm.

Cô không phải là gia đình anh muốn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Từ đầu đến cuối đều không nhận ra tình cảm

Đứng trước sân bay, cô cứ lóng ngóng bóng dáng anh mà chẳng thấy đâu, cô không còn khóc nữa mà là mỉm cười thật tươi, cô biết, anh là chưa hề yêu thương cô bao giờ. Là cô ép buộc anh từ đầu đến cuối.

Đối với Vũ Thuần bên cạnh, cô cảm thấy giận hờn chứa đầy lòng của mình. Cô lấy ra những tấm thẻ anh cho cô đều đưa lại. Cô chỉ lấy đi những thứ thuộc về mình và chiếc áo sơ mi trắng của anh.

Vũ Thuần đối việc này có chút khó hiểu nhưng anh vẫn cảm thấy và tiến lên máy bay thật cẩn thận không dám sai sót vì đây cũng là bà chủ của anh, không thể thất lễ đâu.

- *Vũ Thuần, chăm sóc anh ấy giúp tôi khi những ngày tôi đi vắng, nhớ nhắc anh ấy không được bỏ bữa, không thể hút thuốc và uống rượu nhiều đâu với lại anh ấy đang bệnh, đừng làm việc quá sức. Với lại...*

Vũ Thuần biết, cô định nói tới sáng luôn, cho nên vì sợ trễ giờ nên thúc giục cô, lúc này cô mới yên tâm, nhìn ngắm Bắc Kinh thêm một lần nữa rồi mới vừa lòng quay đi. Cô đã có mong ước anh sẽ tiễn cô nhưng nay so ra lại không có cơ hội nhìn anh lần cuối rồi.

- *Cô ấy đưa.*

Vũ Thuần chìa ra mọi thứ đặt trước mặt anh.

- *Hôm nay tôi thấy cô ấy đặc biệt lạ.*

Anh ngẫm nghĩ rồi tự nói ra như cho chính bản thân mình nghe. Lúc quay về phòng mới thấy đơn ly hôn được đặt trên nệm lớn của anh. Anh nháy mắt liên hồi mọi thứ.

Liên lấy bút ký vào không chút do dự vì anh từ đầu đến cuối đều không có nhận ra tình cảm nào đối với Tiền Yên cô.

Anh cầm tấm ảnh của tôi trong tay, không cam lòng, các đốt ngón tay lại dùng sức bấu chặt làm tấm ảnh có chút nhăn đi, nhưng anh lại nhanh chóng vuốt thẳng trở lại.

Thở dài một hơi, nhắm mi mắt nặng trĩu như mọi lần.

Mọi thứ con người khao khát, địa vị, quyền thế, tiền bạc, mọi thứ anh đều có nhưng anh lại chẳng biết rốt cuộc thứ anh cần là gì? Nay lại mang theo căn bệnh trí nhớ chưa được phục hồi nguyên vẹn khiến anh đau đầu không thôi.

Con người đôi khi thực kỳ lạ, họ đứng cao ngất ngưỡng nhưng họ lại chột nhận ra, họ thực không có gì cả vì họ không có thứ họ thực sự cần.

Bạch thị.

Anh nhìn trong tay, bản báo cáo tôi đã chỉnh sửa, dường như đã được hơn cái bản cũ mà anh cần nhìn.

Anh làm việc như máy móc không kém, không biết mệt mỏi và đặc biệt công suất lớn khiến người khác khiếp sợ.

Sự tầm cỡ lớn của Bạch thị thực sự không đùa vì họ đã được điều khiển bởi một nhân vật chẳng thể đùa. Cực kì độc tài và đa thủ đoạn khiến người khác không kịp trở tay. Đưa Bạch thị lên tầm cao chói vót nhất Trung Quốc, chả tập đoàn nào dám đưa phiếu chống. Điều tất cả bị thu phục bởi Bạch thị. Một con cá lớn đang dần thu tóm cá bé trước mắt, khiến ai cũng sợ hãi.

Nhưng đứng ở vị trí đây là hạnh phúc a? Anh không hề hạnh phúc. Mặc dù vô cảm, lãnh đạm, nhưng anh có một trái tim, cảm nhận rõ rệt.

Tôi gõ cửa, anh bị tiếng đánh cửa mà ngừng tay đang hoạt động liên tục, các khớp ngón tay khuôn đúc hoàn mỹ đan vào nhau, dựa vào ghế thờ dài rồi lên tiếng.

Được cho phép, lúc này tôi mới dám chậm rãi đi vào vì sợ anh lại mắng!

- Bạch tổng, đây là văn kiện anh cần.

Bàn tay trắng nõn cầm tập văn kiện dùng sức mà đồ lên, mắt chung thủy không dám nhìn gương mặt tuần tú kia vì sợ hãi, không biết từ khi nào tôi nhìn vào con người quen thuộc đến nhường nào kia tôi lại thấy sợ hãi cùng xấu hổ, tự trách bản thân.

Anh nhìn đến nơi các khớp tay nhỏ dùng sức, đến biểu cảm trên gương mặt liền nhìn thấu hết đi, anh liền cầm lấy.

Vừa lật văn kiện vừa lên tiếng, giọng nói lạnh nhạt vô cùng.

- Cô là rất sợ tôi?

- Không...không phải, đây là tính chất công việc, tôi phải thực nghiêm túc.

Anh loé mắt sáng, tôi càng muốn tránh ánh mắt đi, nhưng chưa có lời của anh, tôi chôn chân tại chỗ mà không dám ra ngoài. Áp lực làm lồng ngực dồn nén không dám thở mạnh mà sinh khó chịu. Gương mặt cũng vì thế mà ửng đỏ yêu kiều.

Anh càng nhìn, càng thấy sau lớp trang điểm đó, là quen mắt quá!

- Cô tên gì?

- Thưa Bạch tổng, tôi là Thẩm...a Mộ Thi Hàm.

Đây là lần thứ hai anh hỏi tôi đến vấn đề này.

Tôi chỉ là theo bản năng thường ngày mà nói ra nhưng nhìn đến hiện tại, tôi chính là Mộ Thi Hàm là thư ký của Bạch thị tổng tài.

Tôi liền nhìn ra, từ trước đến nay tôi đều ít kỹ, chưa bao giờ muốn buông tay anh. Luôn tìm cách để đến gần anh.

Con người đôi khi họ thực ít kỹ, biết rõ thứ đó họ không thể có được, nhưng vẫn là không đành lòng thì liền không chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Cắm luyến đến anh

Phòng họp.

Tôi ngồi đối diện anh, tôi mê luyến nhìn từng cái chổng cằm, cái nháy mắt, cái nhíu mày, cái vẻ suy nghĩ mà mê say của anh cũng khiến tôi bận rộn.

Nhìn đến anh, lòng tôi lại đau như cắt, ánh mắt ngẩn lệ nhưng lại nhanh chóng nuốt xuống.

Dường như anh nhận ra có ánh mắt chăm chú nhìn mình, như nhạy cảm với mọi thứ mà liếc nhìn đến tôi. Tôi hoảng hốt liền chuyển ánh mắt đến sự kiện phân phối chiếu trên kia. Tay vẫn đan nhau đỏ mề hôi như cũ.

"Đây là sự kiện có tầm cỡ, chúng ta vẫn là nên họp các cổ đông lớn dự thảo để chúng ta tìm ra biện pháp tốt nhất, để chúng ta không cần bỏ vốn và phí thì cũng ăn cả 10 phần trọn vẹn. Vốn dĩ, chúng ta lược ra các ban họp lớn như thế này, là đang..."

- Đù. Giải tán.

Ông Chương còn chưa nói xong, anh đã một hai đứng thẳng người, cho kết thúc cuộc họp. Ông cũng không dám cãi, căng thẳng đến toát mồ hôi mà nghe theo. Không khí ai cũng ngưng trệ.

Tôi không nhanh không chậm chạy theo phía sau anh. Cánh cửa lớn kia vừa đóng chặt lại trước mặt, tôi theo thói quen mà đi pha một ly cà phê cho anh.

"Cốc...cốc"

- Vào.

Nghe được lời cho phép này, tôi mới dám bước vào, tôi hình như nhận ra được tâm trạng anh không được tốt. Vào đến, lại thấy anh bộ dáng chật vật, ngồi trên sofa dài đen tuyền lớn, ngã người xoa thái dương. Mày nhũn chặt, môi cũng cứng cứng. Gương mặt tuần tú kia khó chịu vô cùng.

Tôi nhanh đặt tách cà phê nóng hổi lên bàn, phóng nhanh đến ghế, vì vội quá mà vấp vào chân bàn mà trật chân, cả mắt cá chân sưng tấy, tôi lại không có cảm giác, bỏ luôn cả đôi giày ra mà đi chân trần đến bên anh.

- Bạch tổng, anh ổn chứ?

Tôi lo lắng bồn chồn trước ánh mắt như tia thuốc súng đầy nguy hiểm của anh, tôi run người nhưng nhanh chóng phục hồi như cũ. Mạnh dạn đỡ anh nằm xuống vì tôi đoán được là do anh bị triệu chứng cũ tái phát nên gây ra đau đầu, anh vẫn còn đang trong quá trình phục hồi.

Anh có chút không muốn quy theo nhưng thấy ánh mắt mạnh mẽ của tôi và cái gập đầu kiên định thì trong anh như có thứ gì đó bắt buộc anh phải làm theo mà nằm xuống, trong con người vẫn ngạc nhiên vì điều này.

Tôi đặt tay mịn trắng nõn lên trán của anh, bản thân ngồi bệt xuống dưới ghế cho vừa tầm rồi mát-xa thực nhẹ. Mày đang nhũn chặt của anh đang dần thả lỏng.

Bỗng trong đầu anh xuất hiện hình ảnh không rõ, nhưng mờ mờ anh có thể thấy. Đó chính là hình ảnh của 7 năm trước, trước cái đêm tôi mất lần đầu tiên của con gái, anh say rượu, tôi đã xoa trán cho anh thế này.

Sự quen thuộc dần dập kéo đến, anh lại nhũn mày chặt, cố nhớ nhiều hơn thì anh lại bị đau đón trở lại.

Tôi thấy anh lại trở lại trạng thái đau đón ban đầu, tôi lại mạnh tay hơn mà xoa xuống. Anh lại dễ chịu mà mày lại thả lỏng.

"Bạch Kinh Thần, anh đừng đau như vậy nữa"

Trong tâm hồn yếu đuối của tôi, tôi luôn muốn nói với anh lời này nhưng là vô pháp mở miệng. Anh còn có Tiền Yên ở kia, hai vợ chồng hợp pháp. Tôi là cảm luyến đến anh đi là cùng!

- Bạch tổng, anh còn đau không?

Trong lòng bao nhiêu tình yêu bấy nhiêu, thì thốt lời ra vô cảm bấy nhiêu.

Anh nháy mắt một cái, hạ mắt xuống liền hất tay tôi ra, tôi một thân chua xót mà cười nhẹ một cái.

- Không sao. Ra ngoài!

Tôi gập đầu, lúc này mới cảm nhận cổ chân đau nhức nhưng tôi nhanh chóng mang giày trở lại, cả gương mặt đỏ ửng vì bị anh nhìn thấy bộ dáng vụng về như vậy.

Ra đến cửa, lưu luyến nhìn anh thêm một lần rồi mới hạ mắt đóng cửa một phòng lớn lại.

...

Anh ngồi xuống ghế, trong ánh mắt có thay đổi, trong con người có chút ấm ướt. Cảm giác này là thế nào?

Bàn tay quen thuộc kia, hơi thở cũng là quen thuộc. Hình ảnh đó là từ đâu mà đến.

Suy nghĩ đến thì đầu anh lại đau buốt, anh cứ mãi bị cơn đau dằng vặt như vậy. Vẫn như thói quen, như cũ mà lấy tấm ảnh nữ nhân mà anh ngắm mấy năm nay vẫn không nhớ rõ.

Vẫn nụ cười chứa chan ánh nắng kia, đứng dưới màn tuyết lớn cười rộ khiến xung quanh dần ấm áp, khiến anh như có nhiệt huyết. Con tim như đang dần đập mạnh, cổ vừa đau vừa hận vừa yêu kéo đến dồn dập khiến anh khó thở. Cổ họng bị nghẹn đi, như bị ai bóp lấy.

Anh nhấc tay, cầm tách cà phê hóp một ngụm. Hương vị này khiến anh thoải mái tinh táo hơn.

Trong đầu anh liền nghĩ ra, là "Mộ Thi Hàm" pha cho anh.

Chỉ cần đến gần anh, cho dù có không là chính mình, có là "Mộ Thi Hàm" hay là thứ gì đi chăng nữa, tôi cũng cá cược cả bản thân, không hề quan tâm đến mà xông pha cả thân mình mà nhún chìm vào.

Chỉ là tình yêu này, tại sao đến lúc rời xa anh rồi nó mới trỗi dậy? Chỉ là ở bên anh, tôi nhớ lại, bản thân ngu ngốc đến tột độ khiến người khác nhìn vào cảm thấy bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Lý Khuynh Tư

- *Cô mang cho tôi toàn bộ văn kiện tháng tới đến đây.*

Tôi ngỡ ngàng, nhìn đồng văn kiện như núi tháng này đã được anh xem qua tất cả. Tôi lầm nhảm anh là một con robot hay sao? Nhưng nghĩ đến sức khỏe của anh vẫn chưa hồi phục mà lại làm việc cật lực thế này làm tôi xót không thôi.

- Còn ngờ ngẩn?

Hắn ánh mắt lãnh, tôi đã nhìn qua nhiều lần nên thành quen mà chạy đi nhanh không dám do dự nhiều.

Khách sạn Hoàng Gia.

Lễ tổ chức kỷ niệm cho Bạch thị được tổ chức hàng năm đều đặn, long trọng khiến ai cũng mong muốn được nhận thiệp mời. Vì khi đó họ mới cảm giác được, công việc bản thân có ý nghĩa được Bạch thị để mắt đến. Đó chẳng phải là kết thân với rồng được lợi sao?

Tôi cũng chẳng muốn ăn diện loè loẹt vì vốn dĩ tôi không thích những buổi tiệc thế này. Tôi chỉ mặc đơn giản chiếc váy voan trắng xuyên hoa dài che khuất xuống hết chân, nhìn qua là lướt cùng tinh tế. Hai dây áo dây, phần cổ trắng tuyết được phoi bày ra cùng xương quai xanh tinh tế nổi lên rõ rệt. Nhìn tôi vừa xinh đẹp vừa ồm yếu khiến cái nhìn của người khác là cảm mến cùng thương cảm. Tóc buộc thấp đuôi ngựa. Trang điểm chỉ có loè loẹt hơn vì để che đi những chi tiết gương mặt hiện tại nhưng vẫn điểm lệ.

Tôi xoay người, dùng ít nước hoa rồi mới đạp gót quay đi. Trước đó tôi đã có xin phép qua Ngưng Phệ là tôi có thể không đến hay không? Cô ta liền phán một câu tôi liền không dám đi "Báo cáo tháng sau cô tự lo cùng với lời mắng mỏ của Bạch tông". Tôi đại gì mà không đi cơ chứ, nói ra thì thiệt nhiều hơn lợi.

- Thầm Thầm, con đi dự tiệc sao? Chúng ta cũng là đang định đi đến buổi lễ kỷ niệm của Bạch thị. Con có nên nghĩ cho Dạ Đăng đến...

- Không mẹ. Con sẽ không để Dạ Đăng đến đây.

Bà gật đầu, nói đoạn tôi quay đi. Tự cười chính bản thân mình. Tên tôi lâu ngày nghe lại nên cũng không quen, từ lâu đã quen với "Mộ Thi Hàm". Trớ trêu nhỉ?

Đến nơi.

Tôi nhìn vào bên trong, thờ dài một cái nhưng vẫn phải đạp gót đi vào.

- Chú Quách, chú cứ về trước, lúc tàn tiệc, không cần lo đón cháu.

- Vâng tiểu thư.

Nói đoạn, ông đạp ga đi.

Bên trong.

May là buổi lễ sắp bắt đầu thì tôi lại kịp đến.

Mở đầu là khiêu vũ mở màn.

Tôi nhanh chóng đi lên trên đạp vai với Ngưng Phệ. Nhìn cô ta khác thường ngày, ăn mặc diện lên cũng cảm thấy nữ tính hẳn thường ngày. Nhưng lại nhìn đến tính tình cô ta cộc cằn cùng nam tính thì tôi lại cảm thấy hình ảnh hiện tại là không phù hợp mấy.

- Hàm Hàm, sắp mở màn khiêu vũ, cô có cặp rồi chứ?

- Đầu nhất thiết phải khiêu vũ chứ, tôi đây không thèm.

Tôi liền ngoác phục vụ cầm ly nước trên tay uống cạn, tôi cũng đang thắc mắc anh là khiêu vũ cùng với ai?

Bỗng ánh đèn xung quanh dần yếu lại. Ánh vàng mờ nhạt làm lòng người ta ấm hơn bình thường.

- Mở đầu buổi lễ, mời Bạch tổng chủ trì.

Anh đứng ở kia, cả thân tây trang cắt may vừa vặn đen tuyền lịch lãm, khí phách thoát ra từ trên người hoàn toàn quyền quý cùng quyền lực. Người đàn ông vàng này quả thực sẽ hạnh phúc nếu nữ nhân nào chiếm lấy được trái tim của anh ta. Gương mặt tuấn tú kia làm say điên đảo nữ nhân khác. Trong thương trường lại càng thu hút người.

- Tôi và Lý Khuynh Tư sẽ khiêu vũ một điệu.

Lý Khuynh Tư? À, tôi đã nghe qua, đây là người mẫu đại diện cho Bạch thị. Là ảnh hậu nổi tiếng nhất hiện nay, theo như tôi biết thì hàng năm, ai nổi lên đều được Bạch thị thu gom lại mà quảng bá.

Tôi nhìn nữ nhân kia, gương mặt khuynh thành, điệu dáng nền nã càng làm nam nhân yêu thích.

Hắn và cô ta, người ôm hông, người đặt tay lên vai. Cả không khí xung quanh cũng im lặng đi, nhạc vang lên, cả hai nhịp nhàng uyển chuyển. Quả thực, là như bước ra từ tranh cảnh họa. Cả thân thể tôi lạnh đi, khó chịu chết đi được. Tôi muốn tránh đi, để tàn tiệc thì bước ra. Vốn dĩ, tôi cũng không muốn đi.

Khoảng sân phía sau buổi tiệc quả là tiên cảnh, núi non nhân tạo sống động, gió hiu hiu thổi làm tôi thích thú mà ngồi xuống ghế lớn đặt trên cỏ lát hoa xuyên trắng, như thảm hoa trải dài. Mang giày cũng khiến tôi khó chịu, tôi gỡ luôn đôi giày bóng hời hợt chân, cảm giác thoải mái vô cùng. Hạ liếm mắt liền muốn nằm xuống thì phía sau lại xuất hiện giọng nói của nam nhân bất ngờ làm tôi giật mình hốt hoảng.

- Tiểu thư.

Tôi rời khỏi bệ đá, chân cũng trầy đi ít nhiều nhưng đỡ được là người đó kịp đỡ tôi, nắm chặt người tôi. Tôi ngược mặt lên thì thực là mỹ mạo. Hắn con người đào hoa nhìn tôi chằm chằm.

Quả thực, hắn thừa nhận là tình sử hắn không ngắn, nữ nhân loại nào cũng đều trải qua tất nhưng loại mỹ mạo như tôi trước mặt, điểm lệ đến hơi thở thì hắn chưa nhìn qua.

Tôi có chút cứng đờ người. Liền tránh xa hắn một bước, nhìn với ánh mắt đề phòng cũng không hảo cảm.

- Tôi chỉ là thấy cô ngồi ở đây một mình liền muốn...bắt chuyện. Đừng cho là tôi có ý nghĩ không đúng đắn.

Hắn thực sự từ trước đến nay ở trước mặt nữ nhân đều không có lúng túng.

- Tôi là Mạch Thiếu Ngân.

Tôi lẩm nhẩm, Mạch thị...? Cũng có tầm cỡ đấy, quả thực là buổi tiệc này là những nhân vật không đơn giản. Hắn là tam thiếu gia Mạch thị - tập đoàn vĩ mô chiếm toàn bộ Thượng Hải thương giới, khiến ai cũng nể mặt. Hắn là một tay chơi trác táng khét tiếng, ai cũng là rõ. Nhắc đến đào hoa thì không ai qua Mạch Thiếu Ngân hắn. Đứng gần hắn, cũng cảm nhận rõ khí phách quý nhân lộ rõ. Từ đầu đến chân hàng hiệu không thiếu, chỉ là theo tôi nghĩ không cần hàng hiệu thì vẫn thấy vừa mắt.

- Còn tiểu thư đây?

Nhìn hắn nhếch mép cười tươi rói, càng thêm tuấn đạt quyến rũ người. Ánh mắt thể hiện rõ chinh phục càng khiến tôi thấy ghét hắn. Tiêu sái dứt tay vào túi quần, tôi cần môi thấy hắn tiến gần tôi lại lùi xuống hai bước, duy trì một khoảng cách.

- Tôi vẫn là thấy không quan trọng đề biết.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Thẩm Thẩm, em dám không yêu thích tôi nữa sao?

- Mỹ nhân, tôi sẽ không làm cô khó xử. Mời cô một ly thì có thể chứ? Tôi là cô phải biết rất khó khăn để tìm bạn hữu cùng uống rượu vào lúc này, tôi..

- Được, hảo tôi đồng ý, tôi uống với anh.

Tôi cảm thấy là hần quá phiền phức, nên liền chấp uống một ly với hần chắc không chết nổi đâu. Đã cửa sinh tử nào mà tôi chưa bước qua đâu.

Tôi cảm ly rượu ưu nhã, hóp một ngum chất lỏng đỏ sồng sênh đẹp mắt. Cảm giác lâng lâng khiến tôi thích thú. Hần cũng ngồi xuống ở bệ đá đối diện. Hết rượu thì lại rót tiếp đến khi cạn chai.

- Mỹ nhân, cô có thể cho tôi biết quý danh cô được không?

Tôi lắc lư.

- Tên tôi? Ha ha, đến tôi còn không biết bản thân mình tên gì?

- Đây, cô say lắm rồi, đừng uống nữa.

Hần ngăn cản ly rượu tôi sắp ực vào miệng. Cả khuôn miệng nhỏ nhắn chu môi nhuệch ra.

- Đừng cản tôi...tôi muốn uống...tôi muốn uống....

Hần thờ phào một cái, búng một cái vào má tôi đau điếng.

- Đây...

Tôi mắt lim dim, tay trắng nõn che lại vết búng ban nãy.

Tôi ỷ khuất, khóc lóc, làm hần lúng túng chả biết làm gì, tay chân lính quýnh.

- Cô đừng khóc, tôi không...

- Mạch Thiếu Ngân, tôi không say...thực sự không say... Thẩm Thẩm sẽ không say... Thẩm Thẩm sẽ không say... Thần...Thẩm Thẩm sẽ không sayyy...

Tôi gục lên vai hần mà thiếp đi, lằm nhằm gì đó lộn xộn cả lên, hần ngắm nhìn dung mỹ mạo mà thần thờ, mùi rượu thoang thoảng càng làm tôi diễm lệ, hàng mi cong vút ẩm ướt.

- Thần...Th...ần....Thần...Thần..... em...

Bỗng tôi mở mắt, bốn mắt đối nhau. Tôi nắc một cái, liền ngắc ngư đẩy hần, quả thực hần thực sự rất quyến rũ nữ nhân.

- Chào anh, tôi đi.

Tay tôi bỗng bị nắm lại, tôi hoàn toàn không còn sức lực để chống cự, mím môi mà nhìn hần.

- Mạch tiên sinh, xin hãy tự trọng.

- Tôi...tôi đưa cô về.

Tôi lắc đầu, mặt đỏ cả lên, thực sự rất lâu rồi chưa ai nói với tôi như vậy.

- Tôi còn chưa thể về.

Hần đỡ tôi ngồi lại như cũ.

- Anh cứ nhìn tôi mãi không chán sao?

Tôi ngắc mũi hần một cái, cười tươi như một đứa con nít. Đa phần là đã tỉnh táo.

- Tôi còn chưa biết tên của cô?

- Tì.... tôi Mộ Thi Hàm.

Tôi nói xong liền cười chua xót. Sau đó liền rời đi.

Trở lại bữa tiệc.

- Cô đi đâu cả buổi vậy?

Ngưng Phị nháo nhào tìm kiếm tôi khắp nơi.

- Tôi khó chịu nên đi tìm nơi thoáng đãng hít khí trời ấy mà.

Tôi liếc hạ mắt, nghe cô ta thờ dài. Song, liền kéo tay tôi.

- Chủ tịch say, cô phụ trách đưa anh ấy về đi, tôi còn có việc, 88.

Liền chạy đi, tôi còn chưa có nói gì.

Chiếc Ferrari đã đậu sẵn trước sân. Tôi ngăn rượu anh sắp uống vào miệng mà đỡ anh đứng dậy. Anh khi say rượu có vẻ rất ngoan ngoãn.

Ra đến cổng, tôi gặp Mạch Thiếu Ngân, tôi vẫy tay chào hắn, tôi đỡ Bạch Kinh Thần cao lên một chút để tôi khỏi thất thế trượt ngã.

Hắn nhìn tôi rồi đi lẩm nhẩm "Lại là người phụ nữ của cậu sao Bạch Kinh Thần?"

Lên xe, tôi đỡ anh vào ghế phụ, thì liền mệt mỏi nhắm mắt lại thiếp đi. Tôi vui sướng trong lòng, nhìn ngắm sườn mặt đẹp đẽ kia rồi rồi mắt lén bành lái rồi đi.

Đến một nơi vắng người, tôi nhẹ phanh xe lại, vì sợ anh thức giấc nên cứ len lén nhìn anh xem động tĩnh, từng cái nhuếch môi hay cái lật người đều khiến tôi hoảng hốt. Cả khoan xe, hương lái nhàn nhạt quen thuộc khiến khoe mắt tôi cay lên. Không muốn đóng vai Mộ Thi Hàm nữa.

Tôi vươn tay muốn động vào gương mặt đang thiếp đi kia nhưng nhanh chóng rút tay lại. Nước mắt cũng lăn rơi xuống.

- Thần, bao năm qua em có lỗi với anh.

- Thần, anh biết gì không? 26 năm qua, từ thích, rồi yêu rồi thương anh thấu xương. Em thực ra không hề muốn thương tổn anh.

- Anh biết gì không? Khi anh rơi xuống lưu sông, em như đã chết đi. Liền muốn nhảy xuống cùng anh.

- Thần, em là có đi tìm anh nhưng lại một lần nữa đánh mất anh.

- Từ nhỏ, em đã muốn được gả cho anh.

- Đẳng Đẳng lúc nào cũng nhớ anh, cứ thích gọi ba ba.

- Thần.....

Tôi gục lên vai anh, không hề kiên kỵ nữa, tôi khóc thấm ướt một mảng áo của anh. Tôi biết anh rất say nên sẽ không biết gì đâu.

Tôi biết nếu hiện tại anh liền tỉnh thì đẩy tôi ra xa, đối tôi như xa lạ.

Tôi mạnh bạo, phủ môi anh hờ hững bên ngoài, tôi đem thương yêu của mình mà dồn hết vào cái hôn này, cái nam nhân tôi nhưng nhớ yêu thương một đời này.

- Thần, sau hôm nay...em sẽ không yêu thích anh nữa. Anh sẽ không sợ lại nhớ ra em là ai, có lẽ lúc đó em sẽ không còn ở gần anh nữa. Anh ở đâu, em liền tránh chỗ đó.

Nước mắt tôi rơi xuống, nụ hôn chưa chút biết bao. Tôi liền rơi cái hôn đó nhưng lại bị một cánh tay rắn chắc giữ lại. Đôi mắt hổ phách kia mở ra nhìn chòng chọc tôi cảm giận khiến tôi trừng mắt hoảng hốt.

- Thảm Thảm, em dám không yêu thích tôi nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Thần, cưới em đi

- Thần...anh....

Chưa kịp mở miệng, tôi đã rơi vào cái ôm thực chặt như muốn bóp nát tôi, tôi ngược lại không muốn buông ra, hương lái nhẹ nhàng xộc vào mũi khiến nước mắt tôi trào ra, nấc lên xuống đau khổ.

- Thần....Th...ân.... Thần....Thần....

Tôi thầm nghĩ, có nghệt thờ chết cũng cam tâm, cũng hạnh phúc, cũng mãn nguyện.

Con người rất lạ, đôi khi thứ họ muốn chỉ là rất đơn giản.

- Em...yêu anh....em yêu anh Thần.....em yêu a.....nh.....có nghe em nói không?

Người nam nhân đang dựa vào vai tôi, đang gật đầu, trên vai áo tôi lại cảm nhận được có một mảng ướt, anh khóc mất rồi.

- Thần, 26 năm qua của anh không lãng phí, em yêu anh Thần, em yêu anh.....

- Thắm Thắm, tôi cũng rất yêu em..

Anh - tôi biết không nói nhiều, tiết kiệm lời nhưng nay anh lại thốt được như vậy thì là điều không đơn giản, nó xuất phát từ sâu thẳm trong con tim của anh.

Đàn ông họ không phải nói thỏ lộ liền thỏ lộ.

Tôi liền ngược mắt nhìn anh, không nói nhiều, quá nhưng nhớ mà chồm đến phủ môi anh. Lúc đầu là tôi vụng về nhưng sau đó là anh chủ động hôn tôi mạnh bạo. Khoan miệng bị lưỡi anh linh hoạt mọi góc ngách, hai lưỡi giao nhau, giây phút này tôi luôn muốn dừng lại, dừng lại lúc chúng tôi bên nhau.

Cứ hôn như vậy, mặc chán nản. Đối với tôi bao nhiêu cũng không đủ.

Tôi cảm thấy dường như không ổn, liền đẩy nhẹ anh, hai mắt anh đỏ ửng. Tôi vờn tay mềm mại vuốt mắt đẹp anh. Trong lòng không khỏi âm ỉ.

- Anh cũng biết khóc sao? Tên ngốc này.

Tôi cười nhẹ một cái, cả gương mặt vì khóc mà ửng đỏ đến tận tai càng thêm đẹp đẽ, đôi môi đỏ mọng lên long lánh càng thêm kêu gọi nam nhân.

- Em dám mắng tôi sao?

Tôi lại nhớ đến Tiền Yên, vì cô ta mà tôi mới không dám vượt tường, hạ liễm mắt đẹp, hít mũi một cái liền bình tĩnh.

Anh nhận ra liền nhú mày.

- Tôi và Tiền Yên...đã ly hôn. Em không cần vì thế mà ái ngại.

Tôi nghe qua có chút vui mừng, thực đáng trách nhưng đó là hiển nhiên, lúc tự mắt chứng kiến anh bước vào lễ đường, sánh vai nữ nhân khác khiến tôi không thể thờ nổi, có nghĩ đến cũng không dám nhớ lần nào nữa.

- Đổi vị trí lái cho tôi đi.

Anh không nói nhiều liền bế tôi qua chỗ anh ngồi, anh thì thay thế chỗ tôi. Xe lăn bánh, phóng đi rất nhanh như sấm chớp liền đến nơi muốn đến.

Tôi nhìn vào dinh thự quen thuộc tráng lệ liền muốn xuống xe đi vào.

Anh ra lệnh bảo vệ mở cổng, đi vào chính điện dinh thự.

- Nơi này là của em, tôi...tôi vốn tặng em từ rất lâu trước nhưng lại chưa có cơ hội nào.

Tôi nhắm mắt, hít sâu một cái, quay sang kiên định nhìn vào con người hỏ phách.

- Thần, cưới em đi.

Anh đứng hình vài giây, sau đó lấn đến hôn tôi, lúc sau đồ tôi mặc trên người đã sạch hết thấy, anh đã cởi không thiếu một món.

Tôi bị bế lên lầu, vì rượu lúc này còn lâng lâng nên tôi có chút nặng đầu.

Chưa nhìn được gì, mọi thứ xung quanh tôi ôm, chỉ biết bản thân được đặt lên nệm bông hơi dày ấm, đại giường.

Ngực tôi liền bị anh ngậm lấy, tay còn lại anh xoa nắn.

- Ừm....Thần.....

Cực vật bên dưới của anh không chịu nổi nữa liền nhắm ngay hoa huyết đâm thẳng vào.

Tôi cảm nhận được hạ thân bị vật thể to lớn xâm nhập, cảm giác vừa lạ vừa quen. Anh lại chuyển động mạnh mẽ hơn, mạnh bạo mà xoa hoa huyết giúp tôi giảm bớt đau đớn, chính vì hành động nhỏ này cho tôi cảm thấy như có mạch nước ngầm ấm áp đang lưu chuyển trong tim bản thân.

Lát sau, anh vén mái tóc tôi lỗ xoã ẩm ướt mồ hôi. Hôn lên trán tôi, phóng tình đặc sệt vào sâu trong tử cung, tôi không chịu nổi nữa liền gục xuống thiếp đi. Anh hôn lên trán tôi rồi ngã xuống bên cạnh, ôm chặt tôi vào lòng, để phòng mà mở mắt nhiều lần đến khi nghe hơi thở tôi đều đều bên tai mới yên tâm, như thể sợ tôi sẽ bỏ đi như cái ngày hôm đó. Đối với anh, ngày đó thức giấc không thấy tôi, đó chính là ác mộng, là nỗi khiếp sợ nhất.

Hai thân thể ẩm áp quần lấy nhau, da thịt tiếp xúc nhau, cảm giác chân thật vô cùng.

Đây có phải là giấc ngủ êm ái nhất từ lúc tôi lạc mất anh?

Tôi cứ nháy nháy mắt bất an, cầm lấy cánh tay anh mà xoay người đặt dưới đầu mà gối lên, hương lái nhàn nhạt khiến tôi chìm ngủ sâu. Trên môi vẫn không quên nở nụ cười thực rạng rỡ dù hạ thân nhứt nhối.

Không phải mơ! Không phải tôi mơ! Chính là Bạch Kinh Thần của tôi! Chính là anh ấy.

Chính là tổng tài cao cao tại thượng đó! Người đứng trên hàng vạn người và cả trong trái tim tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Anh có thể nói gì đó cho em cảm giác chân thật được không?

Cảm giác lạnh lẽo, ác mộng thường xuyên quấy rầy tôi, màn mưa lúc đó lặp lại trong đầu tôi, mưa như thi nhau rơi xuống, mạnh giống kéo ầm ầm, sấm chớp đùng đùng chớp, anh một thân tái nhợt rồi đi trước mắt tôi, cảm giác như thể trái tim bị bóp nghẹn lại đau đớn. Tôi khóc ầm ầm, chạy theo dấn vật bản thân, nhưng không sao đuổi kịp, anh đã mất hút trong màn sương do mưa giăng ra càng khó nhìn hơn sương thường.

"Thần, anh ở đâu?"

"Sao anh cứ mãi tìm kiếm em?"

"Em thực nhẫn tâm, sao cứ mãi là tôi bước về phía em, đi tìm em?"

"Thầm Thầm, đừng đi được không?"

Nước mưa tạt vào mặt khiến tôi đau rát, nước mắt rơi xuống trên má nóng hổi làm tôi nhủu mày, chân thực vô cùng. Tôi gạt mình mà hoảng sợ từ từ mờ mắt ra.

Tôi ảm lòng vì mờ mắt đã nhìn rõ gương mặt anh tuần đó trước mắt, luôn nhìn thấy anh trong tầm nhìn tôi thờ phào, vuốt nước mắt trên má nóng hổi lăn xuống, ánh mắt thể lương tôi dần thay đổi thành ôn nhu mà vuốt nước mắt đi, tươi cười nhìn anh, tươi rói như hoa.

- Thần, em yêu anh.

Dường như mọi ngưng ngừng lúc trước đều mất hết. Tôi có thể nói ra mọi thứ.

Má tôi ửng hồng, vì được anh hôn xuống.

- Anh có thể nói gì đó cho em cảm giác chân thật đi được không?

Mắt tôi ngấn lệ, liền được anh ôm chặt, thân thể trần trụi được anh quấn chần vào nên không cảm thấy lạnh trước điều hoà, tóc tai rũ rượi anh vén gọn cho tôi. Tôi vẫn cảm thấy như mộng ảo mà nắm chặt tay anh, thân thể gầy gò nhẹ cân như phồng nệm gọn trong lòng anh, càng nhìn anh càng thương xót.

Các đốt ngón tay thon dài vân vê ngực tôi, làm tôi liền không quen càng thêm ửng đỏ mặt. Đôi khi không nhịn được khẽ rên ra tiếng rên ư ử, lông mi dài ẩm ướt khẽ chớp làm hấn động lòng mà cười anh tuần khiến tôi như chết đứng vì rất lâu rồi vẫn chưa nhìn thấy, đôi khi tôi cũng không dám mơ mộng tới nữa.

- Thần, tại sao anh lại nhớ ra mọi thứ?

Anh tự dưng bóp chặt ngực tôi khiến tôi đau nhói mà nhủu mày.

- Nếu tôi không nhớ thì suốt đời em vẫn không nói? Em vẫn luôn tàn nhẫn như vậy với tôi?

Anh lập đi câu đó lần nữa, tôi run lên, ôm chặt lấy anh.

- Không có, em vì thấy anh hạnh phúc bên Tiến Yên, lúc anh đi vào lễ đường...e...m đã nhận...thấy... mìn...h vô cùng...đáng ghét.

Nhưng giọt nước mắt rơi xuống này, là những giọt nước mắt hạnh phúc.

- Tôi say như vậy, vì uống quá nhiều như thế muốn phá hủy tất cả, tôi mỗi lần nhìn đến em, những ký ức lại ùa về khiến tôi đau đầu vô cùng nhưng vẫn là không nhớ được gì. Trong khoan xe đêm qua, tôi thấy được xe dừng lại, thì tính ngồi thẳng người thì nghe những lời vừa xa lạ vừa quen thuộc đến thấu gan thấu dạ của em vang lên. Tôi không tìm được mà nằm yên đó lắng nghe. Khi em chạm đến tôi, từng nơi chạm đến nóng rực vô cùng, khiến tim tôi như nghẹn lại. Thắm Thắm, em có biết 26 năm qua...

Tôi thấy anh thờ ơ, tôi vẫn chờ đợi anh nói, mọi thứ.

- Tôi... đều yêu thích em. Cho dù em có là ai, cũng đều đi vào được trái tim tôi. Tôi không nhớ mình đã nói qua điều này bao nhiêu lần nhưng tôi chắc chắn em cho dù là ai cũng đều đi vào tim tôi. Và cả tấm hình này.

Anh lấy ra tấm ảnh được anh bảo quản kỹ càng, mới toanh nhưng vẫn không ngăn được vẫn có vết ố theo thời gian. Nhìn đến lại khiến tôi muốn khóc lên thật nhiều mà ôm chặt lấy anh nhưng anh ngược lại ôm chặt tôi. Đó là lúc chụp ở Nga, đêm đó đối với tôi như là một giấc mộng không bao giờ muốn tỉnh.

Sau bao nhiêu gian khổ như vậy, 26 năm qua mới được ở bên nhau khiến tôi phúng phính cười thỏa mãn.

- Thản, cưới em đi. 26 năm là thời gian không ngắn, nếu lần này lại đánh mất anh, em không chắc sẽ may mắn như lần này.

Anh hôn lên mắt tôi đang rơi nước mắt ào ạt, từng lời nói đánh vào lòng anh như vết cắt đau nhói. Nhìn thân hình nhỏ bé đang được anh ôm lấy, anh dường như cảm nhận được căn bản không có ký nào là nặng.

- Em vẫn ốm như vậy. Trở thành bà Bạch, tôi không muốn nhìn thấy vợ mình là khúc xương ốm yếu như vậy đâu! Tôi ôm em, cưng chiều em, ai nhìn vào thấy em mệt mỏi lại tưởng tôi hà hiếp em!

Tôi cười cong mắt, khoe môi run rẩy giật giật. Anh vươn tay vuốt ve tóc mây của tôi mềm mại, trong con người hoàn toàn ôn nhu cùng cưng chiều.

- Mới sớm như vậy, em đã khóc thành ra dạng này.

- Thản, anh đã có bao giờ hận em không?

- Hận em? Tôi càng hận càng yêu em

Tôi nghe vậy, thực muốn cười mà cười không nổi. Anh đã mất mát nhiều rồi khiến tôi trong lòng chua xót, càng nắm chặt cánh tay anh mà dựa đầu vào lồng ngực mệt mỏi thiếp đi. Thực sự không muốn thiếp đi nhưng quá mệt mỏi với lại mí mắt nặng trĩu, dần phía trước tối sầm, tôi tham lam sát gần anh hơn, buông mền để cảm nhận được sự ấm áp từ cơ thể anh truyền đến khiến tôi tham lam mà tìm kiếm.

Anh khẽ mỉm cười, vẫn ôm không muốn buông. Nhìn tôi cả gương mặt tái nhợt, da bọc xương như vậy thì càng thương xót.

- Đồ ngốc. Chính vì ngốc, không giống ai nên tôi mới yêu em, yêu em đến tính mạng cũng không cần. Ti Tuệ Thắm, giờ em có thể trở thành bà Bạch, đó không phải giấc mơ mà tôi hằng thấy rồi. Em đang trong tay tôi, tôi sẽ không phải tìm em.

Anh cười khẽ một cái, dường như những điều nhỏ nhặt ngu ngốc như vậy cũng khiến anh cười thực tươi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cầu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Dịch, em luôn luôn cảm ơn anh

Tôi ngủ thức giấc thì đã là xế chiều, bụng đánh trống ầm ỹ, nhìn sơ qua cả gian phòng rộng rãi lạnh lẽo chỉ còn tôi. Tôi hắc xì một cái chạy vào nhà tắm mang theo đồ đặc giữ ấm anh chuẩn bị sẵn. Bỗng điện thoại reo lên, tôi giật mình vì người gọi đến là Dịch Dịch.

- Alo?

- Em đang ở đâu?

- Dịch, em nghĩ là chúng ta nên dừng lại mối quan hệ này đi. Rốt cuộc, em chỉ nghĩ anh là thay thế cho anh ấy.

- Tôi bên cạnh em, nhìn cử chỉ, những lúc đắn đo suy nghĩ của em cho tôi thấy rằng...em chưa bao giờ thoải mái khi ở bên tôi.

Tôi có chút ghen đi, chẳng lẽ anh cho rằng tình cảm tôi bộc phát sinh ra khi tôi đánh rơi xuống vực anh che chở tôi, tôi cảm động là giả dối sao?

- Dịch, em luôn luôn cảm ơn anh vì lúc nào cũng tốt với em.

Tôi cảm thấy trong điện thoại, giọng anh lạc đi hẳn, có vẻ im lặng hồi lâu rồi cất lời, giọng ảm áp vang lên bên tai thực sự rất êm tai nhưng lại làm nghe nghe náo nức.

- Trong sâu thẳm ký ức của tôi, em vẫn mãi là Ti Tuệ Thâm hằng ngày luôn đeo bám tôi, yêu thích tôi...

Đúng, anh không ghi nhớ, đáng ghét tôi hiện tại mà chỉ nhớ về ký ức đẹp của cả hai, đó là thể hiện sự rộng lượng của anh, anh thực sự rất tốt.

- Dịch, nếu anh đến sớm hơn một bước, em nhất định sẽ không phụ anh, anh là một người đáng được yêu, nhưng em có cách mấy cũng không thể yêu anh...

- Tôi trễ rồi sao? Tôi cứ ngờ...

Tôi liền cúp máy, chính tôi là không sợ mất lịch sự, không sợ anh trách chỉ sợ sau này trên đoạn đường này, chúng tôi có gặp nhau thì không nên đi qua nhau như hai người xa lạ nhưng trong lòng lại tự trách.

Có lẽ đối lại người nói là tôi thì chắc chắn anh cũng sẽ như vậy.

Chưa hết quyến luyến, tôi xoay người thì hạ thân sưng đỏ bị động đến liên đau, tôi cắn răng khóc không ra nước mắt, hễ ở gần anh thì nhất thiết hạ thân đều sưng tấy sao?

Trải qua hết thảy, cứ mỗi lần anh không ở trong tầm mắt thì tôi lại thấy lo lắng, chột dạ.

- Chủ nhân, người nhớ lại tất cả rồi sao?

Anh vốn đã đoán trước được, tại sao tôi yêu anh bán sống bán chết mà lại không nói với anh, còn lãnh nhiên nhìn anh từ từ hồi phục.

Anh xoay ghế từ từ đối diện Vũ Thuần vui vẻ, anh ngược lại dùng con ngươi lãnh băng làm Vũ Thuần có chút cứng người.

- Quyết Vũ Thuần, nói cho tôi biết, trong lúc tôi thần trí không rõ, có phải cậu đã gây khó dễ Ti tiểu thư?

- Ti tiểu thư?

Vũ Thuần nắm chặt tay thành nắm đấm, quả thực anh đã nhớ rõ, còn gọi cả họ Vũ Thuần. Vũ Thuần còn nhớ rõ mỗi lần anh tức giận thì liền không quản nhiều, sẽ gọi cả tên họ Quyết Vũ Thuần mà mắng. Vốn Bạch Kinh Thần anh cứu Vũ Thuần một mạng nên Vũ Thuần quyết đưa anh lên hàng đầu mà tôn kính thành tín ngưỡng, nhưng trong lòng anh cũng đã xác định Bạch Kinh Thần là đáng tối cao, đúng nghĩa là đáng tối cao quyền lực chi huyệt.

- Có hay không?

Anh không nghe được câu trả lời thì càng rõ được câu đáp lại câu hỏi của anh.

- Thừa chủ nhân, vì tôi thấy được Ti tiểu thư chỉ mang lại cho người phiền muộn. Khiến người ra nông nổi hiện tại đều do cô ấy. Tôi tuyệt sẽ không tái phạm lần sau.

- Càng ngày càng không biết phải trái, tôi có thể xác định được cuộc đời của mình mà không cần ai dạy dỗ, bước lên vị trí hiện tại tôi còn chờ cậu cho tôi biết tôi nên thích ai yêu ai sao? Tôi làm việc trước giờ vốn theo nguyên tắc. Lần này không bị phạt thì quyết lần sau sẽ không nhớ lấy, hiểu ý tôi?

Trong mắt Vũ Thuần hốt hoảng nhưng bề ngoài thì vẫn là không có chuyện gì, đi theo anh lâu năm như vậy đương nhiên Vũ Thuần hiểu rõ điều anh nói.

Liền đem roi đen đính phượng từ hộp cao xuống, mấu dài mảnh và sắc nhọn nhưng lại dẻo dai, dâng lên cho anh. Vốn đây là nguyên tắc của Bạch Long nên Vũ Thuần nhất thiết làm theo không dám nói không phục tùng, mạng này căn bản là của Bạch Kinh Thần nên anh muốn làm gì thì liền làm đó, chỉ có linh hồn đang sống là của Vũ Thuần.

Anh từ đầu đến cuối như tán băng giống nhau mà cầm roi vung, gương mặt tuấn tú đến mê người lộ rõ hàn khí ngát trời, mím môi bạc, quát tay xuống không hề nương, tiếng gió "phù...phù" rộn sóng lưng. Tây trang của Vũ Thuần vốn đắt tiền nhưng cũng không khỏi bị nhấn đi, có vết bung chỉ từ từ. Nhưng Vũ Thuần không một chút lắc lư hay biểu hiện đau đớn mà vẫn quỳ thẳng người.

Cảnh tượng ghê rợn khiến thuộc hạ đứng canh xung quanh vẫn nổi gai ốc nhưng vẫn im bất động không khí, không ai dám nói gì chỉ thẳm xuýt xoa cho Vũ Thuần. Cũng không ai dám ngăn cản chỉ sợ vạ lây sang mình. Chủ nhân đang giận thì quyết không dám làm gì.

Tôi xuống bếp, có vẻ anh đi rồi. Nhìn vào lấy hộp giữ nhiệt chứa cháo yến mạch với xủi cào nước tương thơm nức mũi tôi liền ầm lòng thả măn. Bụng sôi lên ục ục càng rõ tiếng liền ngồi xuống dùng.

Nhìn sơ qua người giúp việc làm theo giờ chỉ vồn vện 3 đến 4 người. Tôi giật mình, dinh thự này bao la lớn như vậy mà chỉ có ít người như vậy liệu xuê sao? Tôi cũng biết điều mà không lộn xộn, ngồi ngay ngắn mà đưa thức ăn vào miệng thực cẩn thận, không cho rơi vãi ra ngoài, điệu bộ vô cùng tức cười, như một đứa trẻ con tinh nghịch mà ngoáy liếc xung quanh.

Tôi ăn xong liền chạy đến Bạch thị như thường lệ làm việc. Ngồi vào vị trí, hiện tại tôi không cần hoá trang nữa, cũng không cần phải thay đổi mình nhiều, chỉ có máy thay đổi giọng tôi vẫn còn đeo.

Ngưng Phí đi vào, nhìn tôi mãi mới thốt ra quả thực là một mỹ nhân mỹ mạo.

- Hâm Hâm, tôi cảm giác hôm nay cô đẹp hơn mọi ngày đấy. Nhìn rất thuận mắt.

Tôi ngại ngừng cười cười.

- Chị đừng làm tôi sợ chứ? Tôi vẫn như thường ngày đây mà. À mà...chủ tịch đến chưa?

- Anh ấy đến được cũng lâu rồi đấy.

- Vậy tôi đi pha cà phê.

Tôi đỏ mặt, cảm giác thực lạ, hồi hộp đến lạ thường.

Mở cửa, khuôn mặt đẹp đẽ kia đập vào mắt, nét nghiêm nghị càng tuấn đạt đến độ tôi ngáy người, anh đang lật xem văn kiện, nghe tiếng đẩy cửa liền liếc nhìn lên, tôi biết không gõ cửa thì quá mất lịch sự nhưng tôi lại quên mất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Tôi cưng chiều vợ mình là không đúng? 「 H 」

Khoé môi đẹp như tạc tượng kia nhuech lên quyến rũ, tôi mau mau đóng cửa, máu trong người dồn lên dồn lên, sôi xùng xục, tôi từ từ tiến gần.

Vừa nhẹ đặt tách cà phê lên bàn, tay liền bị anh kéo đến, nháy mắt tôi liền ngồi trên người anh. Cả gương mặt tôi ửng đỏ, tránh mắt sang chỗ khác.

Anh gục lên ngực tôi một mồi, hít mùi hương vốn có trên người tôi mà thả măn. Tôi đưa tay vuốt má anh, thời gian dường như bình yên với tôi vô cùng.

- Em lá gan cũng to đấy.

- Thần mau buông em ra, lỡ có ai đi vào thì...

- Mặc nhiên.

Anh bá đạo, dùng tay trụ cằm tôi đối diện anh, môi phủ xuống, thần trí tôi điên đảo, hồn phách vốn đã bay tứ tung không nằm một chỗ nữa. Tim đập nhanh hỗn hển bên trong như muốn nhảy ra ngoài. Không khí dần nóng lên. Trong mắt anh gần đỏ tê dại. Dục vọng chiếm lấy.

Không nói nhiều anh liền đẩy tôi lên bàn chính, văn kiện chất đầy rơi tứ tung nhưng anh vẫn không để ý, tôi sợ ngã nên bấu chặt vào tay anh, anh cời nhanh đồ của tôi trần trụi, liền khom xuống ngậm đỉnh hồng mềm mại phúng phính đầy đặn, tay còn lại thì đưa xuống hoa huyệt ẩm ướt mà thăm dò.

- A...um...Thần.....aa.....ng..ười khác....thấy sẽ không hay đâu....

- Hừ...em sớm muộn cũng là vợ của tôi, tôi cưng chiều vợ mình là không đúng?

Nói đoạn, liền ngậm bên ngực còn lại, tôi mím môi mà rên khẽ đều đặn, hiện giờ trong mắt tôi chỉ còn khao khát dục vọng chiếm hữu mà thôi. Ngực hấn nhảy nhót thành ra cương cứng đỏ lên một mảng, ê ê ảm ảm. Hấn từ từ hôn xuống khiến tôi óp bụng thực chặt lại mà thở dốc, biết trước hấn sẽ làm gì tôi liền ngán lại.

- Thần....dừng.....d...ừng....aa...aaaa

Lưỡi hấn đã thâm dò vào vùng u cốc mê người ẩm ướt. Khiến tôi run bần bật, hai cẳng vô thức mà khép lại vì tôi cảm nhận được hơi nóng và hơi lạnh bên dưới. Chiếc lưỡi của anh cứ đánh đi đánh lại hạt châu sa đỏ. Ngậm lấy cả hoa huyệt, nước nhón u cốc ồ ạt chảy ra đều bị anh liếm sạch.

Này là quá kích thích, tôi chịu không nổi liền đưa tay đẩy đầu anh ra nhưng không sao di dời nó được.

- Vì hôm qua mà hoa huyết em sưng tấy, bây giờ còn đau không?

Vừa nói anh liền xoa hoa huyết, hôn lên đầu châu sa đỏ chót an ủi, khiến tôi liền rơi nước mắt, quá ảm áp chết người rồi.

- Ừm...em....không còn đau.

Anh liền lấy tay tôi, vạch hoa huyết rộng ra, để lưỡi anh chen vào bên trong thật sâu, liếm láp bên trong khiến cả người tôi mềm nhũn, cả người cứng đờ. Khoái cảm đỉnh điểm

- T...hân....hức....em sắp ra....tránh.....aaa;&(/

Anh liền kiên quyết không tránh, dòng nước nhón ồ ạt trào ra, tôi gương mặt bơ phờ, móng run lên từng đợt, anh mút hết cả chỗ đấy, dùng răng nhay nhay nhẹ đỉnh châu sa khiến tôi như muốn thét lên gáy từng đợt tê dại, hai chân đã duỗi ra hết thảy, cả người quần quai thê thảm.

Anh dời lên hôn ngực tôi, bên dưới cự vật, đầu khấc xoa xung quanh hoa huyết nhấp nháp rồi đâm thẳng vào, tôi trừng mắt vòng tay ôm anh càng chặt. Anh bắt đầu chuyển động, từ chậm lúc đầu nâng niu như trân bảo đến điên cuồng như ác ma không khác. Đến cả bàn lớn cũng muốn run rẩy.

Tôi mệt mỏi lơ mơ nhìn mờ mắt liếc nhìn gương mặt tuấn tú mê người kia, đón nhận dòng tình ái áp bắn sâu vào tử cung nóng bỏng. Tôi nở nụ cười hạnh phúc, chưa dừng ở đó, anh bế tôi xuống khỏi bàn, toàn thân tôi vô lực nên hoàn toàn dựa vào anh mà đối làm thôi. Anh cho tôi đứng bên dưới, tay chống lên bàn, ếp hông đỏ chót lên mà tiếp tục chiến đấu, tôi mệt thử cả người mà thiếp đi luôn, không biết anh đã xuất bao nhiêu lần rồi nhưng tôi ngủ rất ngon, thậm chí rất ảm. Mồ hôi đọng lại trên trán cũng từ từ nhỏ giọt xuống hai bên má. Đôi môi mím lại diêm lệ người nhìn, cả thân thể mảnh dẻ càng làm người khác thương cảm. Anh ôm chặt tôi lên phòng riêng bên cạnh của anh nghỉ ngơi mà im lặng nằm xuống bên cạnh ôm tôi vào lòng cùng thiếp đi, chợp mắt chốc lát, anh cũng rã rời, thỏa mãn không thôi. Đúng thật là không có nữ nhân nào trên đời khiến anh thỏa mãn đủ. Anh vuốt ve nữ nhân đang thờ đầu gối trong lòng anh, hàng mi dài lông lảnh còn ảm ướt, cả gương mặt trắng mịn ửng hồng thích mắt. Anh vuốt ve đi vuốt ve lại gương mặt tôi. Bỗng anh ôm chặt tôi lại, xúc động khiến tôi có chút nhũn nhẽo vì bị làm phiền đến nhưng vẫn không mở mắt mà tìm nơi ảm áp trên người anh, dùng chân mà quần lấy anh như con mèo nhỏ mà ngủ tiếp khiến anh cười gật gật gà gồ. Đôi môi chu nhẹ lên, áp sát vào lồng ngực anh khiến anh không kiềm được liền hôn lên ăn tươi nuốt sống đôi môi ấy.

Tôi lại bị làm phiền liền giải quyết ngay khi đang mơ mơ màng màng, xua tay loạn không chịu nằm yên.

- Thân...buông em ra....um....em thực sự muốn ngủ mà....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Không đánh đuổi, rắn đã tự động bày đàn chạy ra

Tôi cho dù có nghỉ ngơi bao nhiêu cũng là không thể hồi sức đầy đủ. Điện thoại lại reo bên tai, tôi dụi mắt như một con mèo, môi chu lên một đường vì mới tỉnh giấc.

- Alo?

- Nhị tiểu thư...thiếu gia đang....

- Mẹ....Đằng Đằng muốn mẹ về nhà với con.

Gió khẽ thổi qua, tôi rùng mình mà lấy chân đắp ra người trần trụi, không một mảnh vải.

- Được, Đằng Đằng con đừng loạn, mẹ sẽ về với con. Mau rửa chân cùng ông bà ngoại lên phòng chơi đi.

- Mẹ nhớ về đấy, hai ngày rồi mẹ chưa trở về

Tôi còn có thể nghe rõ trong điện thoại mẹ tôi là đang réo Đằng Đằng cúp máy, hầu nhân loạn hết cả lên. Tôi gương cười. Cúp máy, chắc phải quay trở về rồi. Nhưng tôi nhìn quanh lại chẳng có gì mặc vào, đầu tóc rũ rượi tôi vén gọn, buộc túy tiện phía sau, mắt nhìn đến tủ treo áo của anh liền lấy áo sơ mi quàng vào người. Cả thân hình bị áo sơ mi che dài xuống đầu gối, để lộ chân trắng nõn cân xứng. Tôi cần môi nhìn từ trên xuống, có vẻ không tệ đi. Hương lái nhẹ toát ra từ áo anh cùng với mùi hương gì đó rất khó tả khiến tôi đỏ mặt.

Hiện giờ đã xế chiều, giờ tan tầm đến cũng đến chắc chẳng ai còn ở lại đâu. Tôi mở cửa phòng, liền hiện ra anh đang ngồi trên ghế dài tiếp khách, tôi liền nhanh chóng khép cửa lại. Mạch Thiếu Ngân? Chính anh ta, hôm qua ở buổi tiệc tôi đã gặp qua anh ta, còn có trò chuyện. CMN, rắc rối rồi.

Tôi cần môi mình đến đỏ lên một mảng, hai tay bầu vào nhau ướt sũng mồ hôi vì hồi hộp, tôi làm sao khi đang ăn mặc như vậy mà ra ngoài.

Suy nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra, tôi vò đầu bứt tóc rối bời nhưng vẫn không làm dung nhan mỹ mạo ngời ngời bớt toả sáng. Làn da trắng nõn với má ửng hồng càng thêm cuốn hút nam nhân.

Tôi áp sát tai vào cửa để nghe ngóng bên ngoài, đợi đến khi tiếng cửa đóng lại cùng tiếng cười nói khách sao cũng tắt nên mới thở phào mà mở cửa đi ra.

Chạy đến ôm eo anh, anh tự nhiên ưu nhã xoay người mà đặt tôi ngồi vào lòng anh.

- Thần...em phải trở về Ti gia, Đàng Đàng đang quấy...

- Tôi thăm con với em

Tôi mỉm cười thật tươi, tự nhiên quàng cổ anh, chòm đến thật gần gương mặt tuấn tú đối diện.

- Thật không? Đàng Đàng chắc chắn sẽ rất vui.

Nhớ lại lúc trước, Đàng Đàng lúc nào cũng đòi ba, nhìn thẳng bé khiến tôi buồn rầu không thôi.

Anh nhìn tôi từ trên xuống.

- Em đang mặc cái gì?

Tôi đỏ ửng gương mặt đến tận tai đều đỏ.

- Vì không có quần áo để thay nên em lấy...đỡ áo anh mặc vào....

- Em có biết làm như vậy là em lại gián tiếp khiêu khích tôi không?

Tôi nghe vậy, nhưng theo ánh mắt anh hờm ngực sâu ẩn ẩn hiện hiện, tôi giật mình đưa hai tay đặt lên vai bản thân đan chéo nhau mà nhìn anh sợ sệt.

Anh hôn tôi qua như chuồn chuồn đập nước, buông tôi xuống.

- Đờ ở kia, em mau thay đi! Trở về sớm một chút.

Tôi gạt đầu, cầm quần áo mới toanh còn cả mặc trên bàn lớn mà chạy đi trời chết.

Thay đồ xong, tôi tiến ra cửa trước, anh cũng tiến sát phía sau, quả thực trong công ty không còn bóng dáng của ai, đèn cũng tối đi rất nhiều. Nhưng đến tầng trệt bên dưới thì lại xuất hiện hai người nam nhân lịch lãm thân tây trang đứng ở hầm xe mà trò chuyện thân thiết.

Tiến gần hơn thì chẳng phải là Bạch Dĩ Phong và Mạch Thiếu Ngân sao?

Tôi liền đứng phía sau anh rồi tiến lên từ từ không vội để họ tránh ánh nhìn đến tôi nhưng lại không thể.

- Anh trai. Anh vẫn như thường lệ tặng ca đến giờ này?

Anh chỉ gạt đầu, lạnh nhạt quay đi không có ý định đáp lời. Dĩ Phong vốn quen nên cũng không màng đến mà tiếp chuyện tiếp với Mạch Thiếu Ngân nhưng hẳn đã sớm không còn tâm tư trò chuyện mà nhìn chăm chăm đến tôi. Tôi đứng chờ cùng anh để bảo vệ mạng xe ra thì Mạch Thiếu Ngân tiến gần.

- Mỹ nhân, là cô sao?

Bạch Kinh Thần anh có chút nhú mày, nhìn tôi chăm chăm, tay loàn qua eo tôi mà siết chặt khiến tôi nhú mày nhưng lại nhanh chóng giãn ra như cũ, cười miễn cưỡng.

- Mạch thiếu gia, chào anh.

- Cô khách sáo như vậy, tôi thực không kịp tiếp ứng.

Hắn nhếch môi, tôi liền lườm hắn một cái, khiến khoé môi hắn giật giật.

Chiếc Ferrari chạy ra, anh đã một bước nặng nề lên xe, không chờ hay mở cửa xe cho tôi, dường như dùng dưng sát khí.

- Mạch thiếu gia, tạm biệt. Tôi còn có việc gấp a!

Tôi không nhiều lời với hắn nữa, trực tiếp chạy đến ghế phụ bên cạnh mà đi vào, trong lòng có chút sợ sệt.

Xe lăn bánh, mang không khí đáng sợ khiến tôi không dám thở mạnh.

- Thần anh đừng trẻ con như vậy, em với anh ta căn bản không quen biết nha!

"Không đánh đuổi, rắn đã tự động bày đàn chạy ra". Ngu ngốc hết chỗ nói. Tôi lại nói gì sai ư? Tự đập lòng bàn tay lên trán mà rứt đầu xuống như rứt cổ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Không có chút gì lãng mạn

- Mẹ.....

Vừa nghe tiếng còi xe chạy vào sân Ti gia, đã nghe tiếng Đẳng Đẳng chạy ra, tiếng hầu nhân chạy theo tất tả, chẳng lẽ lâu rồi tôi chưa để tâm đến thằng bé sao? Hiện giờ nhìn thấy, lại có chút lạ lẫm. Đã rất cao sắp hơn tôi rồi, gương mặt đẹp đến ngây ngất, trong màn đêm đôi mắt hồ phách càng thêm sáng sủa rực.

Tôi xuống xe ôm Đẳng Đẳng vào lòng, tôi cảm nhận mình khoẻ lạ thường, quả thực chỉ có Đẳng Đẳng là món quà tinh thần của tôi. Thằng bé ôm chặt tôi như thể sợ bay mất. Cửa xe lần nữa mở ra rồi đóng lại, thu hút sự chú ý của Đẳng Đẳng nên thằng bé quay sang nhìn rồi bỗng ngây người.

- Mẹ, là chú ấy...là ba của Đẳng Đẳng? Hôm nay mẹ không về cùng với chú Dịch?

Mặt anh đen lại, khoé môi nhếch lên ban nãy đã hạ xuống. Toàn thân tản băng lạnh mà nghiêm nghị đứng đó. Tôi cảm nhận phía sau áp bức quá nên không dám quay người vì tôi biết anh là ở phía sau trừng mắt đáng sợ nhường nào. Tôi nhắm mắt lại định thần, cắn chặt môi cầm tay Đẳng Đẳng quơ loạn.

- Con đừng nói nhảm. Con đã bảo không thích chú Dịch mẹ liền không ép.

Tôi nói nhỏ vào tai Đẳng Đẳng thực cẩn thận, vẫn có lúc ngoáy sang anh.

Đẳng Đẳng chợt nói xong thì có chút cứng nhắc chạy đến bên anh. Đã Đẳng Đẳng uỷ khuất rồi.

Tôi nhìn thấy anh có chút cứng nhắc khi đối lại cái ôm của thằng bé nhưng sau đó lại bế Đẳng Đẳng lên cao, nụ cười của Đẳng Đẳng nở rộ đẹp mắt.

Hầu nhân ngây ngẩn khi nhìn đến cả ba người đẹp đến mức như thể như bước từ trong truyện ra.

Tôi nghe tiếng chuông báo của điện thoại. Đã 10h rồi, không được...

- Anh mau buông Đẳng Đẳng xuống....con mau đi ngủ mau, nhớ rửa chân, nhớ thay áo ngoài...10h rồi..con....

- Mẹ...không biết rồi mà...con thuộc lòng rồi này...nhưng hôm nay gặp ba, con không thể ngoại lệ a?

- Không thể...

Đẳng Đẳng chủ động tuột xuống khỏi người anh, hầu nhân chạy lên cầm lấy tay nhỏ của Đẳng Đẳng rồi thằng bé lúi thủi đi vào.

Tôi không phải là đáng ghét đến thế nhưng là Đẳng Đẳng không ngủ thì ngày mai lại dùng có bệnh hoạn hay ngủ không đủ giấc hay đổ tội cho tôi vì không bảo thằng bé ngủ. Mỗi lần như vậy là tôi lại điên tiết lên nhưng lại chẳng thể làm gì.

Anh bỗng tiến lên, ôm ngang eo tôi từ phía sau, tôi cảm nhận luồng ấm áp thì đưa tay đặt lên vòng tay anh, cười khẽ.

- Thằng bé...

- Bạch Dạ Đẳng.

- Thảm Thảm..

Anh nghe thế, xúc động đến tận cùng nhưng vẫn bên ngoài vô cảm. Ôm tôi chặt hơn như muốn hoà tan tôi vào anh, anh gối đầu vào hõm cổ tôi, tôi thấy ươn ướt, tôi chợt dừng nét cười trên gương mặt, từ từ quay sang nhưng anh lại ôm chặt đến nỗi khiến tôi không thể động đậy và có chút đau trên cánh tay nhưng tôi cũng chẳng kêu lên chỉ thầm xuyết xoa.

- Thần, anh khóc sao?

- Anh quả thực trẻ con mà...mới như vậy đã rơi nước mắt.

- Anh...như vậy mãi...em sẽ ướt áo đấy...

Tôi thấy anh hít mũi một cái.

- Em muốn chết với tôi sao?

Tôi quả là đâm xuống chết mà, đang lẳng mạn!!!

Gió hiu hiu, thổi tóc tôi có chút bay, mùi hương bồ kết thơm mát, ánh trăng cũng sáng đến lạ thường.

Quả thực trong lòng hạnh phúc, thì cũng cảm thấy xung quanh ấm áp hẳn.

Bỗng anh xoay tôi đối diện anh, anh nhìn tôi con ngươi ấm áp, thâm tình vô cùng khiến tôi nuốt một ngụm nước bọt định thần, anh đây là tính làm gì? Chẳng lẽ muốn nói lời từ biệt với tôi?

Anh vừa tính mở miệng, tay đặt trong túi vừa tính lôi hộp nhỏ thủy tinh tinh xảo thì tôi liền ôm chặt anh, phủ môi anh ngờ nguệch, không dám nghe lời anh sắp nói ra. Anh tuy vậy nhưng không chối từ, ghi chặt đầu tôi mà hôn mãnh liệt. Lưỡi thơm mát quấn lấy lưỡi tôi, mùi hương tràn đầy khoái cảm của anh len lỏi trong khoan miệng khiến tôi tê dại.

Tôi bất ngờ, tay bản thân có cái gì đó nặng nặng lạnh như băng. Tôi mới nhẹ đẩy anh, anh lúc này cũng chịu buông, tôi có chút bất ngờ nhưng đã không thêm để ý, mà nhìn xuống bàn tay gầy guộc bản thân ngay.

Thứ lấp lánh ấy chiếu thẳng vào con ngươi khiến tôi càng muốn mở to mắt để nhìn trọn nó, nó lấp lánh tinh xảo vô cùng, vừa vịn tay tôi, kim cương nhỏ được đính xung quanh tầng tầng rồi lên cao một chút, ở nhân giữa có một kim cương lớn được tạc mỏng. Tôi xuýt xoa, không biết chiếc nhẫn này bao nhiêu vạn? Nhưng nhìn đến chiếc hộp thủy tinh dày trong tay anh thì tôi lại rút suy nghĩ, quả thực hơn cả trăm vạn tệ, không ít hơn! Vì thế tôi càng nhìn nó thêm nâng niu, đến gió thổi qua cũng sợ bào mòn.

- Cho em thật a? Anh đúng là...cầu hôn không có chút gì lẳng mạn!

Anh nhú mày kiếm, ưu nhã vươn tay vén sợi tóc rối bay của tôi.

- Nếu em không thích...thì tôi lấy lại.

Tôi liền đem cánh tay của bản thân giấu phía sau, lắc đầu lia lịa.

- Ai bảo không thích? Anh cho rồi thì đừng hòng lấy lại. Mơ...

Anh lại ôm tôi, tôi là con gái bông sao? Tuy vậy nhưng vẫn dựa vào lồng ngực ấm áp đó mà nhắm chặt mắt.

Mặc uyển về đêm, được trang trí kiến trúc cổ Pháp, đèn thượng cao dạng cầu tròn đen phát sáng khiến xung quanh bao quát rộng lớn sáng lên, nền cỏ sinh động, cây cối riu rít càng thêm thích thú

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Tôi sợ

Bụng tôi ùng ục lên, lại tái phát nữa rồi ư? Tôi cắn môi, lực cầm tay anh có chút gia tăng nhưng tôi nghĩ anh sẽ không may mắn phát hiện đâu.

Đây chính là do cả buổi trời không có gì trong bụng. Mồ hôi bắt đầu lấm tấm rồi đau âm ỉ. Mày đẹp có chút rung rẩy, tay chân rụng rời nhưng tôi vẫn cố gắng mỉm cười mà dựa vào lòng anh.

- Thần, cũng đã...trễ rồi. Hay anh trở về đi!

Anh không nói gì, gạt đầu, hôn lên trán tôi khiến tôi ửng đỏ mặt nhưng cơn đau lại không hề khiến tôi chẳng thể nào làm gì nổi nữa mà trực tiếp xoay người, cố bước đi vào trong dinh thự. Nhưng sao càng đi càng loạn choạng thế này, đầu tôi ong ong, cộng dồn với cơn đau thì càng kinh khủng hơn tôi nghĩ, dần dần trước mắt tối sầm đi...

Đến khi tỉnh dậy thì đã là buổi sáng sớm, tôi vừa nhúc nhích người thì liền mở mắt, đánh vào mắt là anh đang hút thuốc ngoài ban công lộng gió. Tôi hít thở sâu, muốn ngồi dậy nhưng không thể vì cảm giác không còn sức lực nào nữa.

Nhìn bóng lưng đó, trong lòng tôi xuất hiện nhiều tư vị phức tạp.

Có phải anh đang bận tâm chuyện gì?

Tôi cố gắng ngồi dậy mấy lần nhưng vẫn là không thể, tôi đôi môi khô khốc mím chặt, tự trách bản thân, đây là sự mạnh mẽ từ trước đến giờ sao? Không có khí phách tí nào nói ra.

Anh vì nghe thấy tiếng động cử chỉ, dập thuốc xoay người ưu nhã tiến về phía tôi.

- Em dạ dày không tốt sao lại che giấu tôi? Có biết nguy hiểm lắm không?

Anh lại nhớ cảnh tượng tôi ngồi ở ban công nhà hàng Hoàng Gia chịu đau đớn thâm lặng, lúc ấy chỉ biết ôm bụng nhủ mảy thì càng bốc hỏa đầy trời.

- Thần...em cứ tưởng uống thuốc vào chốc lát sẽ không đau nữa nên...

- Từ nay về sau, không được giấu tôi chuyện gì biết không? Bất kể xấu tốt bởi vì tôi...rất sợ.

Tôi liền xúc động đến độ rơi nước mắt, hơi thở càng dồn dập, liếm hạ mi mắt đẹp dài che phủ con ngươi lẫn lẫn sóng sánh nước. Tay lại nghịch chiếc nhẫn hỷ còn ấm.

Là cổ ấm áp quá mức trôi chảy trong lòng, toả ấm ra đến hết cơ thể, mang theo sự cháy bỏng tâm tư.

- Thẩm Thẩm, Bạch gia ngày mai sẽ đến hỏi cưới em về với tôi.

Tôi ừng ừng đầu óc, anh hỏi cưới? Là thật sao?

Tôi ngốc đầu khòì lòng anh, ngược mặt mỹ mạo nhìn gương mặt đẹp đẽ đối diện, không che giấu nỗi vui vẻ lan tràn trong con ngươi. Khuôn miệng nhỏ nhắn của tôi lúc này nở rộ thật tươi tắn, cười đến môi hết cả hàm, tôi thực sự có thể chờ đến lúc này thật rồi, không còn mơ mộng hay hy vọng như lúc trước rồi tự đa tình buồn bã nữa đâu.

- Trừ khi em ngoan ngoãn uống hết ly nước này đi.

Ly nước ấm dâng đầy liền được đưa đến trước mặt, tôi nhủ mảy, nhưng vẫn cảm uống cạn mặc dù hơi đầy bụng cũng có chút khó chịu. Chỉ có chuyện này thì nhầm nhò gì cơ chứ? Bảo tôi lên rừng xuống biển tôi cũng làm, nhưng những gì đã trải qua - chưa đủ để bảo rằng tôi đã vượt qua đao móc vận mệnh, lên rừng xuống biển sao?

- Thần, em đã có nhớ anh bảo rằng cho dù em là ai, cũng đều có thể bước vào lòng anh đúng không? Cho dù em có là Mộ Thi Hàm thì anh cũng sẽ không mấy may gì mà yêu thích em đúng không?

Tôi đưa tay lên xoa bụng cứng của bản thân, gương mặt không chút biểu cảm mà đối anh.

- Nói rồi cuộc, người đi vào lòng tôi căn bản đều là Ti Tuệ Thẩm, cho dù em có là ai thì cũng là Ti Tuệ Thẩm quang quang chính chính bước vào lòng tôi.

Anh có biết là lời anh vừa nói, tôi có bao nhiêu xúc động không? Nụ cười trên môi sớm đông cứng.

Anh tuy thế mà cho đầu tôi dựa vào anh, tôi thực sự rất mệt mỏi, cần được nghỉ ngơi, mí mắt nặng trĩu nhưng vẫn không đành lòng khép lại mà mở mồm rồi lại đóng thực khó chịu.

- Em còn nhớ, lúc gặp lại anh ở buổi tiệc Dận gia năm đó, em thực sự không nhớ ra anh đâu! Còn phép tắc lịch sự bảo một tiếng Bạch tiên sinh. Còn nhớ anh cũng mang cho em một ly nước ấm như hiện tại và cái đêm đầu tiên đó, em...không...có trách hay hờn ghét...anhhh...

Tôi ngủ mất tiêu rồi, tôi không thể khống chế cơn buồn ngủ ập tới nổi, thủy triều ập xuống quá mạnh mẽ, tôi chỉ còn cách thả người thuận theo, anh nghe qua cũng có chút xúc động nhưng nhanh chóng lãnh băng như cũ chỉ là ánh mắt thâm tình không ngại che giấu đi.

- Tôi chỉ biết lúc ấy tôi hoảng sợ cùng tuyệt...vọng.

Anh lăm bằm thực nhỏ, như thể đang lăm bằm chỉ bản thân nghe, nhưng khuôn mặt anh tuần đó đã thể hiện nhuốm một màu buồn bã và hoảng hốt trong con ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Hỏi cưới

Từ sớm đã không còn nhìn thấy Bạch Kinh Thần đâu, tôi vuốt ve một bên giường còn vết ấm

Tiểu San đã hót hải gõ cửa, tôi cũng nôn nóng mà chạy ra mở cửa.

- Tiểu thư, Bạch thiếu gia đang ở dưới cùng Bạch lão gia hỏi cưới cô.

Tôi ngạc nhiên cùng vui mừng, cứ tưởng anh gạt người, nói như vậy để tôi vui nhưng thực ra lại làm thật.

Tôi mau chóng thay đồ thực cẩn thận, nhìn trong gương mãi, úm đi úm lại nhiều bộ không thể tả.

Thực sự không có bộ nào vừa mắt để ra mắt "bố chồng" thực xinh đẹp. Mãi mới hài lòng với váy dài xuống đến chân, nhìn vừa dịu dàng vừa đằm thắm. Đây chính là hình ảnh các cô con dâu đều cần có.

Với lại tôi đã rất lâu, chưa gặp lại ông Bạch.

Tôi từ trên lầu xuống, nhìn ngoài sân, chỉ duy nhất chiếc BMW cùng Ferrari đậu phía trước, không đình đám như các thiếu gia khác, nhưng sự uy nghiêm cùng sang trọng thì không thiếu.

Bạch Kinh Thần anh, liếc mắt đã thấy tôi, khoé môi nhuếch cao vô cùng xinh đẹp làm con tim tôi đập thình thịch. Đây chẳng phải là lần đầu tiên được nhìn thấy anh như vậy nhưng cũng không cảm run rẩy.

Bống Đẳng Đẳng từ đâu chạy lại, gương mặt vô cùng hớn hơ.

- Mẹ, ba tới là muốn cưới mẹ về làm lão bà đây.

Tôi đưa tay lên miệng "xuyt..." một tiếng, nếu lỡ ông Bạch nghe thấy thì nghĩ tôi là loại người thế nào? "Ăn cơm trước kẻng" không mấy vinh quang.

Nhìn ba tôi cùng ông Bạch trò chuyện như thế cổ nhân gặp lại. Hai người hết hỏi chuyện này lại hỏi nhau chuyện khác, không có hồi kết khiến mẹ tôi ngồi bên cạnh cũng cười híp mắt. Thực ra bà đã mong cảnh này xảy ra lâu rồi, sẽ mong Bạch Kinh Thần đến mà hỏi cưới tôi, chỉ là bây giờ mới được nhìn thấy.

Tôi không đi xuống mà đứng yên trên cầu thang dài ngó xuống với một bên cầm chặt tay Đẳng Đẳng vì sợ thằng bé chạy loạn.

- Cháu nội, lại đây với ta.

Cô đang không biết làm gì thì ông Bạch đã kêu vọng lên cầu thang nơi Đẳng Đẳng đứng mà vẫy tay gọi thằng bé. Đẳng Đẳng giật tay khỏi tay tôi mà chạy lại ông Bạch, tôi ngạc nhiên vô cùng.

"Cái thằng bé này...có mới đã nói cũ."

- Thảm Thảm, mau lại đây.

Mẹ tôi cũng gọi tôi lại, tôi lúc này mới đi thẳng đến sofa mà ngồi xuống. Nhìn ông Bạch trước mắt tóc hoa râm nhiều, nếp nhăn trên mặt đã sạm nhiều đi, tôi hồi hộp vô cùng, tay đan nhau rịn mồ hôi. Thì ra một Rose siêu đẳng máu lạnh như tôi mà lại cảm thấy hồi hộp căng thẳng trước bố chồng. Cảm giác này ai cũng không thoát khỏi.

- Chào bác Bạch.

- Con bé này, từ nhỏ đã khách sáo, cứ gọi ba đi cho thân mật một chút. Còn nói, hai đứa yêu nhau cũng lâu nhưng hôm nay mới dạm ngõ hỏi cưới, có phải lãng phí thời gian lắm không, còn có cả Đẳng Đẳng lại không báo ta tiếng nào.

Tôi chỉ cười trước lời nói ông, vốn thời điểm có Đẳng Đẳng là lúc tôi đau khổ nhất. Nhớ lại anh bỏ đi trong màn mưa như muốn xé trời hôm đó khiến nụ cười tôi dần chua chát đi.

Thời gian sau vốn tưởng anh sẽ yên vui bên Tiễn Yên nhưng anh lại không có, lại một lần nữa quay đầu trở về phía tôi, đây có phải là định mệnh. Nếu là định mệnh thì có bằng chết tôi cũng đuổi theo mà nắm chặt định mệnh giữa tôi và anh không buông.

- Định ngày lành, hai bên gia đình tổ chức đám cưới. Tháng sau tôi thấy có hai ngày nối liền nhau rất hợp khí, có lẽ nên tổ chức ngày đó, thông gia thấy thế nào?

- Còn thấy thế nào, tất nhiên là đồng ý.

Ba tôi được làm thông gia với Bạch gia thì còn gì bằng.

- Vậy hai đứa tự cùng nhau đi thử lễ phục hay đặt thiết kế đi, kéo không kịp. Tháng sau sẽ đến mau lắm.

Tôi đỏ mặt ngồi nép một chỗ, đến mắt cũng không dám nhìn Bạch Kinh Thần. Tôi biết rõ anh đang nhìn tôi. Anh dám chọc ghẹo tôi sao? Có lẽ tôi đã quá hiền từ đi.

Chương 121: Ôn chuyện cũ

- Đằng Đằng, con có thể nói ba biết, khi con sinh ra, hai mẹ con của con ở đâu? Rồi dời đi những nơi nào?

Giọng điệu của anh buồn bã, nhìn thẳng bé, vẻ mặt y đúc anh thì càng không cảm lòng được mà đau lòng. Đằng Đằng vẻ mặt nhìn anh thì mím môi, không còn cười nữa mà thay vào đó là vẻ mặt lạnh nhạt như mọi ngày. Bạch Kinh Thần anh có chút giật mình nhưng ánh mắt vẫn không chút dao động mà nhìn vào con người hổ phách đối diện như thể đang nhìn lại bản thân.

Mỗi lần anh nhìn đến Bạch Dạ Đằng, anh lại nhớ đến Bạch Kinh Thần khi nhỏ, không khác một chi tiết nào, nó quả thực là con của anh, anh đã trở thành ba. Anh đến nay vẫn chưa bao giờ tin được, tin ở đây là không thể tin được bản thân đã trở thành cha của một đứa trẻ, chứ anh không có nửa điểm nghi ngờ đây có phải con anh hay không? Nếu hiện tại, đứa con nào mà tôi sinh ra, nói anh đây là con anh, anh cũng chấp nhận.

- ... Mẹ và con ở Giang Nam. Từ lúc sinh ra đã ở đây.

- Còn có điều muốn nói? Sao lại ấp úng?

Anh nhìn vào một đứa trẻ sao lại không đoán ra chúng đang nghĩ gì đâu, là có điều muốn oán trách anh hay thắc mắc mà lại không tiện nói ra.

- Chỉ là, sao ba lại bỏ mẹ một mình như vậy? Giang Nam rất lạnh, mẹ thường bị nức nẻ ở tay nhưng vẫn không ngại giặt đồ cho Đằng Đằng. Với lại mẹ nhớ ba và con cũng vậy, mẹ hay cho con xem ảnh của ba ở trong điện thoại. Lúc gặp ba ở Ô Trấn đi cùng đoàn khách, mẹ lại dẫn con trốn. Ở đây, mẹ không cho con nói chuyện với người lạ, nhất là đàn ông mặc đồ vest có mùi thơm hương lài, mẹ nói đây là ông yêu tinh bắt cóc người. Mẹ nói như vậy nhưng mẹ lại sông hơi trong nhà toàn bộ đều hương lài. Lúc ba chạy ra mưa bỏ đi, mẹ đã cầm ô chạy theo sau, khi trở về, khoẻ mắt mẹ sung đỏ cùng với cả người ướt sũng. Mẹ vô hồn, ngồi thờ thần nhịn ăn mấy ngày sau đó mới di dời lên ở cùng ông bà ngoại.

"Yêu tinh bắt cóc người" không ngờ trong ý nghĩ của Đằng Đằng, anh lại trở nên như vậy. Khoé miệng giật giật nhưng sao chẳng thể cười nổi. Nhưng anh phải làm rõ lại, nguyên lai là tôi bỏ đi chứ không phải anh bỏ lại hai mẹ con một mình, nhưng anh lại không thể so đo với trẻ con được nên đành gặt đầu với Đằng Đằng coi như xin lỗi vậy.

Anh nhớ lại, Ô Trấn lúc đó, anh có cảm nhận được có ánh mắt đặt ở mình nhưng lại xem như không có chuyện gì mà bỏ qua, anh hôm đấy đã hầu như quan sát hết cả Ô Trấn hồng muốn tìm hình bóng nhỏ quen thuộc của tôi nhưng vẫn là vô phương nhìn thấy. Anh chưa bao giờ cảm giác hụt hẫng như lúc ấy, lần đầu tiên biết được cảm giác mong chờ và hụt hẫng là như thế nào.

"Tại sao chỉ là tôi tìm em? Em thật ích kỷ...." Hôm mưa đó, anh đã chạy như tên bắn về phía trước, anh có nghe loáng thoáng có tiếng tôi gọi nhưng lúc đấy, lòng tự tôn của anh đã tổn thương sâu sắc, chỉ muốn ở một mình một nơi yên tĩnh nên vẫn không dừng lại. Có lúc muốn dừng chân mà xoay người nhưng lại chạy tiếp, động tác vừa lưỡng lự vừa do dự.

- Hai ba con đang làm gì đó? Cơm tối em đã chuẩn bị xong, hai người rửa tay xuống dùng đi! Mau lên kéo người mất.

Đằng Đằng thì làm mặt ngầu, chống hai tay lên mặt, nghe vậy thì nhোই người mà đi xuống, còn Bạch Kinh Thần vẫn không chớp mắt, vừa thấy thẳng bé khuất lưng liền lấy gói thuốc trong túi mà châm lửa hút một hơi, phun khói dày đặc.

Dinh thự này vào ban đêm thì càng lộng lẫy, tôi đã nhờ người sơn lại toàn bộ là màu xám vì hiện tại, đâu còn nhỏ mà lại yêu thích màu hồng, công chúa. Nhìn xuống sân vườn đầy hoa lúc trước, hiện tại chỉ còn vài chậu lài thơm.

Có phải khi trưởng thành, thứ gì càng đơn giản thì càng thích hay không?

Bỗng có một lực đạo mạnh kéo tay tôi, tôi rơi vào vòng tay rắn chắc của anh, tôi cười hạnh phúc mà ôm chặt đáp trả cái ôm của anh. Tôi dựa vào lồng ngực lớn kia không chút do dự, không chút lo lắng như lúc trước nữa. Anh dập tắt điếu thuốc cháy dở, vẻ mặt hoàn toàn nghiền ngẫm.

- Thần, cơm em nấu, anh nhất định không được chê đâu. Toàn là món anh và Đằng Đằng thích

Tôi chắc chắn anh không biết, thời điểm trước kia nếu không có sự xuất hiện của thiên thần như Đằng Đằng thì tôi có lẽ đã phát điên từ lâu. Hiện tại, toàn bộ mọi chuyện tôi đều chưa từng hối tiếc ngoài việc tôi bỏ lỡ anh, gây phiền hà cho anh. Thực ra trong lòng tôi, chưa bao giờ là có phút giây nào gọi là thoải mái hay khuây khoả nơi nào đó cho bình tĩnh trở lại, đuổi kịp nhịp sống thế giới ngoài kia mà không còn cô lập bản thân.

- Thầm Thầm, em quả thực tập cái tính cứng đầu này ở đâu ra?

Anh nhớ lại, cầm tay tôi mà nhìn khắp, nhìn từng chi tiết rồi nhẹ thở phào lâu bầu. Tôi nhìn anh khó hiểu, cau mày. Dường như hạnh phúc ập đến quá nhanh, tôi vẫn chưa thích ứng nên nước mắt lúc nào cũng vỡ oà trực trào ra khỏi khoé mắt.

- Anh biết không, lúc trước em đã học đi học lại "Trường Tương Tư" để tỏ tình với anh nhưng học thì đã thuộc nhưng dũng khí thì lại không có. Nhưng khi có sự xuất hiện trên đời của Dạ Đăng, em lại muốn mang kết tinh của chúng ta mà tỏ tình với anh nhưng lại không có nửa điểm dũng khí dám đứng trước mặt anh. Cho đến khi...anh mất trí nhớ, tìm em như bị lỡ rất nhiều nhịp, như muốn ngừng đập, đau...ở đây rất đau. Em chưa từng mừng tượng cảnh anh nhìn chăm chăm em và hỏi "cô là ai?". Bất quá lúc trước một tiếng Bạch tiên sinh cũng chẳng thắm vào đâu bằng câu anh hỏi em như vậy. Em sợ lắm, sợ nếu anh không nhớ ra em thì phải làm sao? Nhưng vừa muốn anh nhớ và vừa muốn anh quên em đi. Em đích thị chính là gánh nặng của anh, chỉ rời xa em, anh mới có thể vui vẻ. Thân, em đã tính già ra non hết rồi, em sai rồi, anh có thể cho em một cơ hội được không?

Nước mắt từ khoé mắt cũng đã trực trào ra, đầu mũi đỏ mà hít mạnh đến đỏ mặt. Tôi ngồi trong lòng anh, ôm chặt anh, tôi nghĩ nếu anh buông tôi thì còn tay tôi ôm anh nên anh không thể đẩy tôi đâu. Anh không phải đang do dự mà là từ từ giấu lại mọi việc, nhiều khi IQ thì cao ngất mà EQ lại thấp đến độ người khác bức mình, tôi đã quen như thế, Bạch Kinh Thân của tôi ít cười, không âm áp nhưng mọi việc làm ra đều muốn bảo vệ tôi. Bao nhiêu đó còn chưa đủ chứng minh à?

- Anh không đồng ý thì để khi khác, dài ngày em lại tỏ tình với anh, anh một môi thì chắc chắn anh cũng sẽ đồng ý với em.

"Anh đừng nhìn em như vậy nữa." Tôi chồm người, phủ đôi môi bạc kia đang mím chặt lại, thuần thực liếm láp vành môi anh rồi lưỡi đi vào trong, tay cũng lần mò xuống áo anh một cách phản xạ tự nhiên. Anh vừa nhìn một tràng như vậy, khoé mắt cong lên, đáp trả lại mạnh bạo, tôi bị đè xuống dưới, anh thế ở trên mà hôn xuống, cảm giác này đã bao lần xuất hiện trong giấc mộng của tôi, đã bao lần tôi mơ tưởng đến vì nhớ anh. Khao khát đang dần chiếm lĩnh tôi và như muốn giết chết tôi. Lưỡi anh trơn trượt xuống cổ tôi mà cắn nhẹ trên đây. Đúng lúc cao trào thì tiến bước chân của Đăng Đăng đi đến.

- Ba...mẹ...com còn đang nóng.ơ...haha một chút hâm nóng cũng không sao, cứ tự nhiên...hai người cứ tự nhiên, xem như con chưa thấy gì đi.

Thằng bé đỏ mặt, bỏ lại nhiều đó từ rồi bỏ chạy thực mạng, tôi còn chưa có giải thích đâu. Vừa muốn ngồi dậy thì lại bị anh nhắc lên. Tôi chơi với ôm cổ anh thật chặt vì mất thăng bằng, gương mặt cũng phỉm hồng, ánh mắt nhìn ra xa, chung thủy không dám nhìn đối anh.

- Đăng Đăng bảo không thấy gì, kể cả hai người tự nhiên, cho nên tôi nghĩ chúng ta cũng nên tự nhiên đi.

- Cái gì cơ~~ aaaaaa.....ú ó.....

Anh đã đưa tay xuống chạm qua thùng quần đã ướt của tôi, tôi giật bắn người, đưa tay cầm lại tay anh, môi lại nhanh đáp trả nhưng anh vẫn không bị lung lay mà trực tiếp đưa tay vào âm huyết, cơ thể tôi uốn éo mê người. Hai chân tự giác mở rộng, ánh mắt mê không còn biết trời chẳng mà nắm chặt vai anh.

Hắn gương mặt tuấn tú cười mỉa hoặc, phúc hắc đến độ chọc ngón tay vào lỗ huyết, môi lại phủ lấy ngực tôi ấn xuống. Uớt át trên ngực, nổi lên một vòng trên ngực hồng phấn. Không kim được, lại phát ra tiếng rên khe khẽ.

- Thân...chúng ta không....um....aaaa...không th...ể để Đăng Đăng dùng com một....mình....đầu....aaaaa!!!

Môi lưỡi trơn tru của anh đã lướt xuống vùng bụng khiến tôi gập người, run rẩy liên tục. Tay quơ loạn nên bị anh giam chặt không thể cựa quậy nổi. Anh biết tôi không thể chịu nổi nhưng lại vẫn muốn trêu đùa.

- Khoan đã....anh nghe em nói đã....aaaa

Anh đã đưa cự vật bầm tím vào lỗ huyết trơn ướt, cảm giác lấp đầy khó chịu nổi lên khiến tôi cong người, tay nắm chặt vai anh càng thêm dùng sức. Hét lớn một tiếng thì lại nhanh chóng dùng một tay che miệng vì sợ Đăng Đăng sẽ nghe thấy.

Làn da trắng bóng loáng dưới thân anh càng thêm đẹp đẽ. Làn da bánh mật của anh quyến rũ tầm nhìn của tôi, tôi cụp mắt, liếm nhẹ môi một cái, cảm không thể phát ra tiếng động đầu. Anh mạnh mẽ ra vào, tôi đưa đẩy cơ thể theo nhịp của anh, tay cầm chặt miệng bản thân một cách khó khăn. Hoa huyết đỏ kêu ọp ẹp, nhồn khí thoát ra khiến cho nơi giao mặt càng thêm chặt.

Anh vẫn chưa thỏa mãn, tôi đã kiệt sức thì anh lại lật tôi trở lên, quỳ xuống tư thế bốn chân mà đưa cự vật vào phía sau. Tôi tròn mắt, một môi thù người trước xuống thấp, tựa đầu vào ghế dựa êm mà nhắm chặt mắt, hoa huyết chắc hẳn đã sung tẩy lên rồi. Anh thấy vẫn không khí chưa nóng nên đã hoạt động năng suất nhanh hơn, tôi cảm giác được sự va chạm ma sát nơi đó bắt đầu nóng lên. Cơ thể tôi đông đờ, không thể nào nhắm mắt yên ổn. Anh đưa tay cầm lấy ngực tôi mà nhào nặn thỏa thích, tay không hề chịu để yên, đôi lúc lại xoa chiếc mông tròn trịa nhỏ nhắn. Anh thúc mạnh một lần nữa, cự vật phun tinh vào sâu trong lỗ huyết. Tôi run rẩy, cả thân thể chao đảo mặc dù đang nằm trên đất, một lã người.

Anh vẫn chưa chịu rút cự vật, bắt đầu ra vào nhẹ nhàng động lại, tôi hai mắt đã không thể mở được, ngủ thiếp đi. Anh vẫn không buông tha, bế tôi vào phòng mà tiếp tục.

- Thân....em muốn ngủ aaaa~~

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Bại trận dưới...

"Đèn đường dần dần tắt

Tin tức báo cáo rằng gió mạnh đang thổi dọc theo bờ biển ngày này

Gió thổi qua sân thượng và nghĩ đến tình yêu với em

Em đã từng dựa vào vai của tôi để nhìn thấy biển vào lúc này.

Vui lòng quay lại sớm và trở lại cuộc sống

Nếu em quay lại, có thể thấy tôi vẫn đứng ở đó.

Vẫn đang chờ em quay trở lại cuộc sống một lần nữa

Không thể hôn em, tôi không thể tồn tại

Hãy để tôi yêu em"

Tôi cười vang ngọt ngào, nằm trong vòng tay thật chặt của Bạch Kinh Thần, hấn dường như không muốn buông, cứ ngày càng siết chặt.

Là hấn rũ môi gần tai tôi, ẩm ẩm, thì thầm giai điệu nhỏ, chất giọng khàn đặc tha thiết, tôi cứ nghe đến đâu, lại khóc đến đó, là nhớ lại đã rất lâu, tôi cũng đã được nghe lời này, lúc nằm ở trên giường bệnh cũng được nghe, lúc hấn cô đơn ở một mình cô phòng, vẫn lặng lẽ hát bài này.

Tôi đưa tay vuốt ve gương mặt tuấn tú của hấn, hấn đưa tay lau nước mắt cho tôi, tôi vẫn cảm giác, hấn ảo ảnh hay thật sự, mau ôm lấy hấn đi, nếu không hấn sẽ biến mất đây.

Cứ nghĩ như vậy, lại càng ôm chặt, đừng biến mất nhé, tôi cần anh và Đẳng Đẳng lại rất cần anh.

Có lẽ, ai ai cũng đau khổ quen dần, khi bước ra phía sáng, tránh xa bóng đen mây bão, lại không quen, liền cảm giác mọi thứ là mờ ảo.

"Nhưng Bạch Kinh Thần, anh đừng lo hay muộn phiền, em có thể trong bóng tối quen dần vì anh thì ra ánh sáng em sẽ cố gắng không bỏ ngõ, nắm chắc anh đến chết không buông, nhất định không buông

Tôi đồng tử kiên định, không chút lung lay nhìn sâu con người hỏ phách trước mắt vô cùng nghiêm túc, môi còn mím chặt.

Anh không tin đúng không? Lời nam nhân xuất ra từ mã nan truy, nữ nhân cũng vậy. Em muốn nói em hối hận tất cả quyết định của mình, vì anh chịu khát đầu hối hận, còn không tin?"

"Sẽ không rời tôi nữa, em đúng không?"

Nước mắt lại rơi rồi, sao cầm được? Hấn là ngang tàng cao thượng tất thương trường và hắc đạo. Lời nói ra uy nghiêm mười phần ven mười phần, hiện tại lời nói ra hoàn toàn chan chứa khẩn thiết khẩn cầu. Tim tôi rét buốt, nó dường như muốn đông cứng nhưng xin đừng, nó phải ấm chứ, phải đập đến nóng là đáng khác.

"Nếu có, anh hãy truy đuổi, bất cứ nơi nào đi, giết quách em, gặp nơi nào chém nơi đó, tan xương nát thịt, thầy không nguyên vẹn cũng bằng lòng, dù sao, nhân sinh không có anh, nó không trọn vẹn...sao có thể hạnh phúc đâu."

Luyên thuyên toàn là lời tôi nói, lâu lâu hấn mở miệng khẳng định như muốn chắc chắn, như đưa con nít, cạ mũi vào tóc tôi, tay vân vê trước ngực tôi mà nhào nặn. Biến thái nhưng tôi chẳng đáng ghét.

"Giết em a? Tôi thà ướp xác em để có thể chôn chân em một chỗ, ôm ấp em và giam cầm em bên mình suốt đời, có khi còn có thể phát tiết nhưng phải bảo quản thực cực công. Giết em thật uống phí nhưng giữ lại thì thực phiền não a."

"Cái tên này, phúc hắc thành tính, không biết xấu hổ, phường vô lại.... "

Thật mạnh một cái vào hấn, biết hấn không đau, nhưng vẫn lên giam lực đạo khi đánh đến. Hấn không đau thể xác nhưng lòng tôi đau. Đánh hấn nhẹ một cái như là tiếng vang vào tâm can, đã bao nhiêu lần lầm lỗi với hấn. Sao tôi cứ như vậy, qua lâu rồi vẫn có cảm giác bức bách bứt rứt. Là không thể tha thứ cho bản thân tôi. Ngày tháng trước u ám, tôi trong đầu cất chứa, nghĩ cái gì? Câu này phải hỏi bao nhiêu lần và ai trả lời cho tôi thấu đây.

Sáng đến.

"Đẳng Đẳng, thức mau, con sắp trễ học rồi đấy, còn ngủ nướng mẹ sẽ cho con lên côn sơn sống hoang dã."

Đẳng Đẳng đang mệt mỏi, ngủ nướng vì tôi qua không ai quản lý, thắng bé lại chơi bời đến nửa đêm, chừng hết chịu nổi thì quật ngang thiếp đi. Vừa nghe câu lên "côn sơn sống hoang dã" liền mặt mày thanh tú tái mét, nhanh chóng vắt chân lên cổ chạy vào toilet.

"Em...thằng bé sợ thế kia, cao tay, thực cao tay, thực hiệu quả."

Bạch Kinh Thần từ phía sau ôm lấy eo nhỏ tôi siết chặt, xoay người mà hôn lên trán tôi, mùi hương lái quen thuộc truyền đến, quen thuộc đến cảm nín, nghẹn ở cổ họng, không phát ra được tiếng nào. Trong mắt cười tươi, mắt phượng cong thành lưỡi liềm đẹp đẽ.

"Tiểu Bạch Kinh Thần, Bạch Dạ Đằng, đương nhiên phải chơi chiêu cao rồi."

"Có bản lĩnh nhĩ, để xem tôi trên giường, em có thể dùng chiêu gì để giữ sức cho ngày mai có thể xuống giường."

Tôi mặt mày tái lại, cười cười rồi vọt chạy đi trước, Bạch Kinh Thần hẩn nhìn đến rồi bật cười lớn một cái.

Tôi chạy xuống hớt hải chuẩn bị bữa sáng đem theo cho Đằng Đằng, không có nhờ hầu nhân, đây chính là công việc tôi thích làm nhất và từ đó đến nay, tôi luôn luôn làm. Không an tâm giao Đằng Đằng cho ai trừ ba mẹ tôi, tình thâm mãi không phụ tình thân.

Hôm nay ở nhà chỉ còn mỳ, vì buổi tối chuẩn bị sốt cà sắn nên hôm nay có món pasta thịt băm cho Đằng Đằng đến trường, cũng lâu rồi, thằng bé chưa có nếm qua, mấy ngày trước toàn ăn bánh mì bơ đậu phộng đến phát ngấy, có khi bánh mì bơ cùng xúc xích bò, tôi nhìn còn muốn đẩy xa chứ đừng nói Đằng Đằng nhưng thằng bé hiểu được, mẹ nó bận rộn nên không có nói lời nào, cứ có gì ăn đó, không than không vãn, sao lại có đứa bé dễ tính như vậy? Quả thực con trai của Bạch Kinh Thần đâu thể tầm thường, là cô không có ép buộc gì hết, không có giáo dục dồn ép, là thằng bé tự hình thành tất cả.

Tôi từ nhỏ đã thần tượng Bạch Kinh Thần, còn mơ ước hứa hẹn cưới hẩn nữa, nhớ lại thẹn muốn đào hố chôn thân. Bỗng nhớ lại lúc trước, nguy hiểm hơn quái thú, hiện tại thâm rừng mình. Tự hứa sẽ không dính vào lần nào, sẽ an phận bên gia đình Bạch nhỏ.

"Mẹ, Đằng Đằng xong rồi, có thể đến trường ngay."

Tôi hớt hải, nhanh chân liu quiu, cầm lấy chìa khoá Bugatti, vừa định chạy ra liền tay bị cầm lấy. Xoay người, hẩn đập vào mắt vest trắng thướt tha, đào hoa dung mạo.

"Em yêu, đợi đã, anh sẽ đưa con đến trường nhé."

Tôi khoé môi giật giật, giây sau chết đứng, vô hồn đồng tử, hẩn đang nói gì cơ? Gió xuân trải trong lòng, dịu mát hồng mây lớn vờn, như muốn cắt cánh bay ngay trời xanh. Tim đập rộn ràng, mặt mày đỏ lừ cảm che dấu.

"Anh vừa nói gì? Nhắc lại em nghe nào."

Tôi giọng điệu khẩn cầu, là nhanh quá chưa có kịp chuẩn bị tinh thần mà nghe cho rõ. Là tiếng cười Đằng Đằng phá tan tất cả, hẩn cứng mặt, liền lãnh đạm nắm tay Đằng Đằng ra khỏi, lên xe lăn bánh phóng nhanh đi.

Bỏ lại tôi trống rỗng, tuyệt vọng, bất lực toàn thân, không còn hơi sức đứng thẳng, chạy đến sofa mà nằm lỳ đấy. Thảm mắng hẩn nhỏ nhen, chỉ có việc nhắc lại, nhỏ như vậy lại không làm được cho mình. Thở dài thườn thượt ảo não.

Bỗng điện thoại reo lớn, tôi lung tục hết cả lên gói mới tìm thấy, là Ngưng Phi.

"Alo?"

"Này Hàm Hàm, tối nay công ty tổ chức buổi liên hoan nhỏ chúc mừng dự án mới thành công tiến triển, nhớ tham gia đấy, vắng mặt là không xong với tôi đâu."

"Khoan đã...."

Tất ngủm rồi, tôi nhìn chằm chằm màn hình điện thoại sáng đèn, là tôi còn chưa nói gì, Ngưng Phi cũng không cần biết tôi có đồng ý hay không a? Đây là cưỡng ép người khác quyết định. Nhưng nhớ lại, liên hoan của công ty, vậy chắc hẩn hẩn cũng nán chút thời gian góp mặt đúng không? Vậy sẽ ngại lắm, tôi chắc phải làm lý do không thể đến rồi, giả cảm hay đi lại không nổi đây?

Và lại không nghe hẩn nói qua, sao thế nhĩ? Chưa kịp nói hay hẩn cũng không biết. Chắc là đến công ty rồi mới nghe đây. Tôi cứ việc đợi hẩn gọi đến thôi. Còn giờ thì, tôi mau chạy lấy bát dậu trắng trong tủ lạnh cùng bát sữa rồi chạy lên phòng, vừa bật TV vừa ăn hưởng thụ.

Chẳng hiểu một lúc nào, dùng tạp chí che đi ánh nắng chiếu vào phòng rồi thiếp đi ngon lành.

A!!!

Đằng Đằng vừa về tới nhà, là tăng động chạy quanh, lôi kéo tôi mãi chẳng thể ngủ nổi với thằng bé. Hầu nhân trên xuống bận rộn dọn dẹp, Đằng Đằng nắm chặt tay tôi, bảo là muốn đến Sảo tiệm ăn bánh bà làm. Là lâu quá không có đến đó rồi nhĩ? Sao tôi lại quên bằng bà thế này.

Ở Sảo tiệm, phía trước đã được trồng thêm nhiều hoa dây leo.

"Đằng Đằng, cháu đến rồi a? Hôm nay vẫn còn duy nhất một ổ phô mai cho cháu, kịp lúc đấy nhé!!!"

Vừa nhìn thấy bà, trong ánh mắt, trong lòng hoan hỷ tột độ, là bà vẫn còn tồn tại, nhìn mái tóc hoa râm kia, hình như bà đã yếu hơn nhiều lúc trước, nếp nhăn càng tăng, đôi môi trên da là chỉ chút mà vô thức sợ hãi. Dù không có máu mủ huyết thống để đau buồn nhưng là tiếp xúc với nhau như người thân trong gia đình.

Đằng Đằng vừa cầm đĩa bánh chạy vào bàn, bà liền đến gần kéo tay tôi vào, bên trên còn có cốc cà phê sữa bốc khói nghi ngút như thường lệ.

Bà ngồi đối diện, cười tươi. Trong quán chỉ có 3 người nhưng là thực ấm áp không khí. Không phải đông đúc là vui vẻ.

"Bà, bà nhớ câu lúc trên máy bay bà nói cháu không? Lúc cháu nước mắt hoà nước mũi tèm nhem..."

Bà cắt ngang lời tôi, khoan thai chậm rãi.

"Đó là câu ta tâm đắc nhất trong cả cuộc đời, sao lại không nhớ được?"

"Vậy nhất định không được hối hận khi đã quyết định, nhưng nếu hối hận thì..."

"Thì là cháu bại trận."

Tôi cười cười, không chút buồn bã. Bại trận "dưới" Bạch Kinh Thần, đâu có thiệt chỗ nào!!! Ha ha ha.

Nghiêm túc nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Tiết thu như đổi thành tiết đông hôm đó

"Thì ra một đời này, sau này nhìn em thực hạnh phúc, là tôi ích kỷ nghĩ xa rồi."

Chỉ cái xoay người, tiết thu như đổi thành tiết đông hôm đó, Ứng Phàm trước mắt tôi, hẳn ta là thay đổi rất nhiều, tóc đen nhánh phân làm hai rỗ xuống khỏi mắt nhưng nhìn vẫn là gọn gàng lãng tử, nhìn như thể một giáo sư nghiêm túc.

Tôi là tưởng bản thân đang nằm mơ đi, chính chân cũng cứng nhắc chưa nhắc lên được. Cảm động từ trong lòng bộc tràn ra ngoài. Mắt như muốn nhoè đi.

Là Ứng Phàm người da thịt đứng trước mắt tôi thật sự.

"Đại ca."

Tôi cất tiếng lớn, cả hai cùng nghe cùng cười, thời gian như ngưng đọng ở đó.

"Cháu đúng là, ta vẫn không nghĩ ra, cháu tuổi trẻ như này lại lưu luyến một nam nhân mãi không bỏ? Đây gọi là luyến tình chung thủy hay cố chấp?"

Bà cười hiền từ, cốc một cái nhẹ lên đầu tôi, tôi cũng kết hợp theo nhăn nhó chu môi về đau đớn nhưng là cái cú rất nhẹ.

Đằng Đằng ăn no nê, uống trà nghe ừm ừm, là trà ấm cho nên không có đã khát, liền chạy đi xúc đá cùng nước lọc, tôi nhìn theo mà nheo mắt cười.

"Ba thằng bé đâu? Là người cháu chờ đợi suốt 26 năm, không định cho ta gặp à? Suốt ngày cháu khóc lóc lắm lắm chỉ có một Bạch Kinh Thần kia, dù ta có nhìn trên báo chí hay trong đồn đại rất nhiều nhưng vẫn tò mò đáng về bên ngoài, là nhân vật nổi danh, ta vẫn là bà già 90 rằng muốn không còn rồi, không có ham mê nam nhân nhưng là mừng vui cho cháu của ta a."

"Bà biết không? Tình duyên là chuyện hợp tan sớm muộn cũng đến nhưng hiện tại cháu đều không tin. A...một lát anh ấy sẽ đến đón cháu cùng Đằng Đằng, vẫn là bà sẽ thấy."

Bà thôi ngồi tám chuyện tiếp, cứ làm bầm mấy chậu lan không thể tiếp xúc nắng gắt cho nên đi đem vào mà tưới nước tưới tốt. Lan như biết nghe lời, cứ lá ngày càng ưỡn ra như đang hấp thụ hơi lạnh bốc lên từ nước, thoải mái.

Điện thoại run bần bật, tôi đưa tay bắt đầu cuộc gọi.

"Thắm Thắm. Tôi có cuộc họp đột xuất, em và con đợi tôi hơi lâu một chút đó, tôi là không thể hoãn được...."

Tôi dù biết anh không thể thấy nhưng vẫn mỉm cười, tay xoa mặt bàn gỗ êm tay.

"Không sao, giọng điệu anh gấp gáp gấp như vậy thì chắc chắn là chuyện gấp, không cần để ý em cùng Đàng Đàng, chúng ta có thể bắt taxi trên đường, là hôm nay rất đông đúc cho nên đến đây sợ sẽ kẹt xe giờ cao điểm."

"Tôi không yên tâm chút nào, tôi...."

Tôi thờ dãi một cái, giờ giọng trêu đùa.

"Lúc trước anh một mặt lạnh lùng ít nói nhưng thật tiện nghi thoải mái, hiện tại mắc bệnh nói nhiều không chịu được nha. Là không sao, em cũng không phải con nít mấy tháng tuổi, em già rồi đó, không cần anh chăm non đâu."

Hắn không nói gì thêm, trực tiếp cúp máy, tôi không chút tức giận, nhìn màn hình điện thoại hồi lâu, chỉ là hơi thấy tiếc vì bà không thể nhìn thấy Bạch Kinh Thần rồi, chắc phải đợi hôm nào đến.

Tôi không nán lại thêm, nói hết thấy rồi tạm biệt đi khỏi. Bóng dáng tôi cùng Đàng Đàng xa dần khỏi Sào quán. Đến một công viên cộng cộng lớn mới xây hiện tại cho nên tôi cũng không rảnh lắm, chỉ có khu vui chơi cho trẻ con ở phía sau, Đàng Đàng nhìn thấy liền chạy đến, tôi cũng để phòng nhìn xung quanh gay gắt, luôn kè kè phía sau Đàng Đàng không rời nửa bước.

Mặc dù hiện tại tôi chắc chắn những chuyện trước kia tôi sẽ không dính lấy nửa bước nhưng ai biết được họ sẽ như vậy đâu. Chuyện đó là không thể lường trước được, cho nên cần tác vô ấy vậy đi.

Nhìn thấy Đàng Đàng vui vẻ, leo lên tuột xuống cầu trượt, làm tôi cũng nhộn lòng vui vẻ theo. Chỉ là đứng chưa bao lâu, sau lưng lại truyền đến tiếng nói mà đến tôi cũng không ngờ lại gặp gỡ như vậy.

"Thì ra một đời này, sau này nhìn em thực hạnh phúc, là tôi ích kỷ nghĩ xa rồi."

Chỉ cái xoay người, tiết thu như đổi thành tiết đông hôm đó, Ứng Phàm trước mắt tôi, hắn ta là thay đổi rất nhiều, tóc đen nhánh phân làm hai rũ xuống khỏi mắt nhưng nhìn vẫn là gọn gàng lãng tử, nhìn như thể một giáo sư nghiêm túc.

Tôi là tưởng bản thân đang nằm mơ đi, chính chân cũng cứng nhắc chưa nhắc lên được. Cảm động từ trong lòng bộc phát ra ngoài. Mắt như muốn nhoè đi.

Là Ứng Phàm người da thịt đứng trước mắt tôi thật sự.

"Đại ca."

Tôi cất tiếng lớn, cả hai cùng nghe cùng cười, thời gian như ngưng đọng ở đó. Cả lá rơi cũng chậm rãi theo.

"Em hiện tại thế nào? Vẫn ương bướng cứng đầu không ai ưa nổi à?"

Tôi liếc xéo Ứng Phàm một cái, trở lại như ban đầu hiền lành, chỉ tay về phía trước.

"Chính là kia, con của em, thằng bé năm ấy em cứ ngỡ em mất đi nhưng lại không, chính nó là nguồn động lực rất lớn. Em cuộc sống cứ ngày nay trôi đến ngày kia qua, đều hạnh phúc bình thường như nhau. Chỉ có, em cùng Thần, chuẩn bị đám cưới, là em rất vui đó."

Tôi vừa cười vừa kể, không ngăn được khoé môi còn nở lớn, không giấu nổi gió xuân hạnh phúc đâu. Ứng Phàm cứ mãi nhìn nụ cười của tôi, dường như về mặt có chút vô cảm, nhưng nhìn kỹ là âm đậm quá mức.

"Nếu năm đó, em không bỏ đi, nhất định không chịu ở bên anh, thằng bé lớn thế này, anh cũng không biết nên dành tình yêu thương hay chán ghét gang tỵ với thằng bé khi gương mặt nó hoàn toàn là bản sao của Bạch Kinh Thần như vậy?"

"Ý anh là khen ngợi hay chê bai đây? Thực khiến người ta nghe muốn hiểu nhầm mà".

"Là em hiểu ý anh thế nào là được rồi."

Ứng Phàm chỉ có ngồi như vậy nhìn tay tôi đang bầu vào nhau, không đợi tôi nói liền tiếp lời.

"Anh hiện tại, chu du khắp nơi, viết lại hết thấy chuyến phiêu lưu, dành tặng cho nữ nhân anh yêu thương nhất, biết được cảm giác của anh thế nào khi anh đi từ nơi này đến nơi khác mà không có bóng dáng trung nhân."

Nói đến đây, tôi vờ như không nghe thấy, mặc cho Ứng Phàm nói có là tôi hay ai chẳng nữa nhưng là không dính sâu thì hay hơn. Tôi rất sợ không khí hai người trùng xuống không đáng.

"Thật không ngờ tới, nhìn bộ dáng anh lời thôi lách thếch cứ ngỡ anh gác kiếm là định làm nhà văn rồi? Cứ tưởng được làm bạn với nhà văn nổi tiếng."

Tôi phìu mông, đứng thẳng người, vừa định gọi Đàng Đàng đến, thằng bé lại tự động muốn chạy đến.

Tôi xoa đầu thằng bé, thằng bé xoay nhìn thấy Ứng Phàm thì trố mắt một chút, sau lại cúi đầu chào lịch sự kính trọng. Ứng Phàm cũng gật đầu tỏ ý chào lại.

"Cháu chào chú Ứng Phàm."

"Biết chú?"

"Là mẹ lúc trước kể cháu nghe, chú là ân nhân cứu mạng chúng ta. Là phải cảm ơn chú một lời khi gặp mặt cùng phải chào hỏi lễ phép."

Tôi cũng không ngờ thằng bé nhớ dai như vậy, cũng là kể hơn hai năm trước rồi. Vì tối thằng bé không chịu ngủ, tôi phải giả trò kể chuyện ru giấc ngủ, tôi cứ kể miên man chuyện này đến chuyện nọ, sau này mới thôi không nhắc chuyện cũ thêm. Chấp nhận buông bỏ quá khứ, tuyệt vọng một cách vô độ kể.

"Rất ngoan."

"Là hôm nay tình cờ may mắn gặp em thế này, sau này chắc hẳn phải đợi chúng ta có duyên thế nào rồi. Anh định tuần sau sẽ chu du Ý một thời gian. Còn có định ăn món mì gặt của Ý."

"Thượng lộ bình an."

Anh cũng không lưu luyến gì thêm, nấn ná nhìn xuống chân một chút, lưu ý mà đến gần chồm lấy ôm tôi, dù cái ôm lướt qua rất nhanh rồi anh xoay người đi nhưng tôi cảm nhận được, cái ôm này nó chứng tỏ cho rất nhiều thứ vĩnh viễn khác.

Trên đời này chẳng có cái gì là được hay không được, mà là do ta quyết định. Nếu lúc đó đồng ý thì liền được, còn không có đồng ý thì là không được.

Triết lý đơn giản như vậy ai mà không biết, chỉ có suy ngẫm sâu thì không ai có thể nhận ra được. Điều do ta quyết định nhưng là còn chưa biết, tương lai những điều quyết định là đúng hay là sai.

Mọi thứ trước mắt tôi, còn rõ ràng từng câu nói của Ứng Phàm cả lúc trước lẫn hiện tại. Đàng Đàng chạy đến kéo góc áo tôi, tôi nhìn xuống, thằng bé chớp chớp mắt ngơ ngác, chìa tay ra đưa cho tôi một cuốn sổ tay nhỏ. Là sổ tay tựa "Phiêu bão lưu tình." Phía dưới còn có dòng chữ nhỏ "Thẩm định."

Tôi vừa nhìn đến, ngược mắt tìm kiếm anh nhưng là anh đã mất dạng khỏi góc phố xi xào đông đúc kia, hoà vào dòng người mất dạng. Giấy phút gặp nhau có bao lâu, nhưng sao lại khiến trong lòng người khác khó chịu như vậy?

Tôi nắm lấy tay Đàng Đàng, đi về hướng ngược lại, không có quay lưng lấy một lần nào.

"Nếu anh muốn em đọc nó, biết được chuyến phiêu lưu du ngoạn của anh vui đến cỡ nào, em liền đọc nhưng anh lại sinh tình ý thì em sẽ nói ngay, em không thể chấp nhận, dù vạn lần như này vẫn không thể."

Chỉ dám vừa đi vừa niệm, mong Ứng Phàm đừng làm mối quan hệ này thêm khó xử, là mọi chuyện đã qua, hiện tại đã rất hoàn hảo.

Con người, ai trong chuyện tình cảm cũng đều cố chấp như nhau, như trái tim đã thuộc về người đó thì mãi không chịu thu hồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Câu Dẫn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.